ASLI GENÇ GÜRIŞIK

Kara Yazım

Parola yayınları

KAKTUSUN
TELEGRAM

Kara YAZIM

"Ben, bana yasak olana dokundum. Bununla da yetinmeyip cennetten çaldığım meleği kendi cehennemime atarak günahkâr oldum."

Kadın, adamın siyah gözlerindeki karanlığa hapsolmamak için ne kadar dirense de aşk haindi. Ve bu duygu öyle güçlüydü ki, sinsice onu ele geçirip, ruhunu işgal ettiğinde efsunlanan kalbiyle tuzaklarla dolu bir hayata "evet" dedi. Adam için kadın, buz tutmuş yalnızlığına konan küçücük bir serçeydi. Önce kanatlarını kırdı acımadan, sonra kalbini çıkartıp avuçlarına aldı. Ama adamın hesaba katmadığı bir şey vardı. Ona sığınan küçük serçenin kalbi, kendi yarattığı cehenneminden daha sıcaktı.

Geçmiş ve gelecek arasında sıkışıp kalmış, yeminleri bozduran bir aşk hikâyesi...

ISBN: 978-605-9398-44-7

twitter.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinevi

Kara YAZIM

PAROLA YAYINLARI

Sanmayasın ki aşk akıl işidir. Gül ki her gönlün mürşidi-dir. Kimini kokusuyla şad eder, kimini de dikeniyle irşat eder.

Şems-i Tebrizi

Bu kitap 2017 yılında wattpadde yayımlanmıştır. Özgün bir eser olup herhangi bir esinlenme yapılmamıştır.

1. BÖLÜM

"GÜÇLÜ KOLLAR"

Nilda için hayatının en heyecanlı anı, hiç şüphesiz mezuniyet töreniydi. Sonunda hayallerine bir adım daha yaklaşmıştı, anaokulu öğretmeni olacaktı. Babası her ne kadar kızının çalışmaya ihtiyacı olmadığını dile getirse de o babasıyla aynı fikirde değildi. Öğrenmeyi, öğretmeyi, dahası çocukları çok seviyordu. Odasında arkadaşlarının doldurduğu anı defterini tebessüm ederek okurken kapı çaldı.

"Kızım, baban seni çağırıyor."

Nilda, annesinin yüzündeki ciddiyetten bir sorun olduğunu hemen anladı. Acaba babasını kızdıracak bir şey mi yapmıştı? Merakla salona gittiğinde anne ve babası ikili koltukta yan yana oturuyorlardı. Babası karşısındaki tek kişilik koltuğu işaret etti. "Lütfen oturur musun? Seninle paylaşmamız gereken önemli bir konu var."

Aklına ilk gelen, ailesinin sahip olduğu küçük nakliyat şirketiyle ilgili bir sorun yaşandığı oldu. Çünkü babası sadece iş konusunda bu kadar ciddi görünür, kızının karşısında daima gülümserdi. Aklından geçen farazi düşünceleri bir kenara bırakıp, "Sizi dinliyorum," dedi.

Ayhan Bey, söze nereden gireceğine karar vermeye çalışırken karısı onun anlatmak istediklerini tek bir cümleyle özetledi. "Biz boşanmaya karar verdik!"

Biz boşanmaya karar verdik mi demişti annesi! Duyduklarını önce şaka sanarak gülmeye başladı. "Size inanmıyorum! Bu çok çirkin bir şaka!"

Ayhan Bey, aceleci karısına yönelttiği sert bakışını yumuşatarak yönünü kızına çevirdi. "Şaka değil, yavrum. Bu, uzun zaman önce ortak verdiğimiz bir karar. Senin için kabullenmesi zor biliyorum ama biz annenle yollarımızı ayırmaya karar vereli birkaç yıl oldu."

Hayatı boyunca, anne ve babasının bir kere bile tartıştığına şahit olmayan, daima aile bağlarının ne kadar güçlü olduğuyla övünen Nilda'nın alayla gülen yüzü bir anda asıldı. Onun gözünde ailesi öylesi kusursuzdu ki, boşanma mevzusu öyle kolay sindirebileceği bir gerçek değildi. Öfkeyle ayağa kalkıp, dolan gözlerini silerken, "Bunu kabul etmiyorum!" diyerek odasına koştu, kapıyı kilitledi. Kendini yatağına bırakıp, hıçkırarak ağlarken babasının dışarıdan gelen sesini duydu. "Lütfen Nilda! Artık yirmi üç yaşında genç bir kızsın. Kapıyı aç da konuşalım. Böyle çocuk gibi davranarak bizi çok üzüyorsun."

Babasının kurduğu cümlelerle gözlerini silip kapıya yaklaştı. "Sizin yaptığınız şey beni üzmedi mi sanıyorsunuz? Sorununuz neydi, baba? Anlatsaydınız birlikte belki bir çözüm yolu bulabilirdik!"

O, içinden geçenleri kapının arkasından söylerken konuşma sırası annesine gelmişti. "Nilda, şu kapıyı açar mısın bebeğim? Bak, koskoca kız oldun. Böyle şımarıkça davranmak sana hiç yakışmıyor. Lütfen biraz mantıklı davran."

Annesinin sözleriyle daha da sinirlendi. Demek her şey onlar için bu kadar basitti! Hemen yatağının altından bavulunu çıkartıp alelacele birkaç parça eşyasını koydu. Çalışma masasında duran aile fotoğrafına baktığında ağlaması daha da şiddetlenmişti. Onlara ne kadar kırgın olsa da üçünün bir arada olduğu mezuniyet töreninde çekilen fotoğrafı da yanı-

na aldı. Beş dakika içinde gitmek için hazırdı. Kapıyı açtığında annesi de tıpkı kendisi gibi ağlıyordu. Ayhan Bey önce kızının elindeki bavula baktı. Sonra, "Kızım nereye gidiyorsun?" diyerek bavula uzandı ama Nilda buna müsaade etmedi. "Bir süre birbirimizden uzak kalsak iyi olacak."

"Ama nereye gideceksin?"

Gideceği yer belliydi ama bunu onları cezalandırmak için söylemedi. Hiç cevap vermeden, ailesinin onu engelleme çabalarına aldırmadan doğruca kapıya gitti. Fakat babası kapının önünde durdu. "Bu şekilde hiçbir yere gidemezsin!"

Genç kız, eliyle babasını kapıdan uzaklaştırdı. "Az önce sen söylememiş miydin baba? Yirmi üç yaşında genç bir kızım ve artık kendi kararlarımı kendim verebilirim! Tıpkı sizin gibi!"

Hızlıca kapıyı çekip çıktığında, ilk kez anne ve babasının gerilerde kalan tartışma seslerini duydu. Birbirlerini suçluyorlardı.

Yol boyunca, çocukluğuna dair yaptığı yolculukta bazen ağladı, bazen sinirlendi. Ama hissettiği en güçlü duygu kırgınlıktı. Hâlâ onların ayrılacağına inanamıyordu. Sevgi ve saygı içinde büyümüş, ailesini yıkılmaz bir kale olarak görmüştü. Fakat yanılmıştı. Hayatının en büyük yanılgısıyla, sekiz saat sonra istediği adrese ulaştığında gücünün tükendiğini biliyordu. Kolunu kaldıracak takati kalmasa da parmakları zile dokunduğunda kapıyı istediği kişinin açması için dua etti.

Sabahın altısında, on saniye bile geçmeden kapı açıldı. Annesinin en yakın arkadaşı olan Behiye, karşısında gördüğü Nilda'ya sıkıca sarıldı. Kadın sevgiyle, "Kuzum, hoş geldin!" dedi. Kendini saran kolların sıcaklığıyla tutmaya çalıştığı hıçkırıkları geri dönmüştü. Behiye onun saçlarını koklayarak öptükten sonra geri çekildi. "Lütfen ağlama artık! Hadi içeriye girelim de anlat bana, neler oluyor?"

Birlikte içeriye girmek için hareket ettiklerinde onun şaşırmamasından gelişinin Behiye için sürpriz olmadığını anladı. Öyle ki, en fazla kırk beş yaşında olan kadının hiç de yataktan yeni kalkmış gibi bir hâli yoktu.

"Sabahın bu saatinde, çat kapı geldiğim için kusura bakma, Behiye teyze. Uygunsuz bir zamanda gelmemişimdir umarım."

"Ne kusuru bebeğim, her zaman söylediğim gibi burası senin de evin," diyen Behiye elindeki bavulu göstererek, "Ben bunu misafir odasına bırakıp geliyorum. Hadi sen de oturma odasına geç," dedi.

Nilda oturma odasına gitmek yerine terasa çıktı. Burası, bu evin en sevdiği bölümüydü. Büyük saksıları süsleyen ortanca çiçeklerine bakarken arkasından Behiye'nin sesini duydu. "Çok güzeller, öyle değil mi?"

"Evet, çok güzeller. Ve senin en sevdiğin çiçekler."

İkisi birlikte tebessüm ettikten sonra Behiye onun için yiyecek bir şeyler hazırlamayı teklif etse de o an için en son düşüneceği şey karnını doyurmaktı. "Aç değilim, teşekkür ederim," diyerek yemek teklifini reddetti.

Birlikte üçlü hasır koltuğa yerleştiklerinde her zaman yaptığı gibi başını Behiye'nin dizlerine dayadı. "Onların boşanacağını biliyordun, hatta benim buraya geleceğimi de."

"Evet, güzelim biliyordum. Daha doğrusu annen arayıp, olanları anlattığında bana geleceğini tahmin etmiştim. Onlar, sen üniversiteyi kazandığın ilk yıl, boşanmaya karar verdiler ama senin psikolojini etkilememek için bu kararı yıllarca erteleediler. Senin ne kadar hassas bir kız olduğunu biliyorlardı. Bu durumun seni çok üzdüğünü biliyorum ama onların verdiği bu karara saygı duymaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Ama..." diye Nilda itiraz ederken Behiye konuşmaya devam etti. "Anne ve babanın ayrılması, aranızdaki bağı ko-

parmayacak, benim güzel kızım. Onlar senin ailen ve her ne olursa olsun, daima yanında olacaklar. İnsanlar evlenirken sonsuza dek süreceği ümidi ve hayaliyle o deftere imza atıyorlar. Kimse bir gün ayrılacağını düşünerek evlenmez. Ancak bazen duygular zamana yenik düşebiliyor maalesef."

Behiye, Nilda'nın saçlarını okşayarak, konuşmaya devam ederken dizlerinin üzerindeki ağırlığın yavaş yavaş arttığını hissetti. Uykuya geçmek üzereydi. O an aklına yıllar öncesi geldi. O zamanlarda, ne zaman birilerine öfkelense veya kırılsa, ya perdenin arkasına saklanırdı ya da gardırobun içine gizlenirdi. Tıpkı bugün olduğu gibi onu üzenleri sessizliğiyle cezalandırırdı. Geçmişe yaptığı kısa yolculuktan sonra genç kızın yanağını okşayarak, "Hadi, içeriye girelim de uyu biraz. Kalktığında uzun uzun konuşuruz," dedi.

1 HAFTA SONRA

Nilda, sabah gözlerini kapıdaki tıkırtılarla açtı. Gülümseyerek, yatağından kalkıp, kapıyı araladığında, Barbaros yanından rüzgâr gibi geçerek yatağın üzerine tırmandı. Bu hayvan son zamanlarda yüzünü güldüren tek şeydi. Behiye, Jack Russel cinsi köpeği genç kızın gelişinin üçüncü günü, ona arkadaşlık etmesi, yalnızlığını paylaşması için hediye etmişti. Hayvanları çok seven Nilda, hemen onu sahiplenmiş, hatta ona üniversitedeki en sevdiği arkadaşlarından birisinin adını koymuştu. Barbaros ile birlikte yatakta oynarken Behiye odanın kapısında belirdi. "Kuzucuğum, kahvaltı hazır."

Gönülsüzce yataktan kalkıp, elini yüzünü yıkadıktan sonra masadaki yerini aldığında canı hiçbir şey istemiyordu. Bir gece önce arayan annesine yine cevap vermemişti. Bu durum vicdanını huzursuz etse de ailesine olan kırgınlığı geçecek gibi değildi. Kendisi de farkındaydı abarttığının ama elinden başka türlüsü gelmiyordu. Hayatında ilk kez mantığını dinlemeyi reddediyordu. Onun, tabağındaki yeşilzeytinle oy-

nadığını gören Behiye, "Bugün ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Barbaros ile birlikte sahile ineceğim. Biraz yürümeye ihtiyacım var."

Onun sıkıntısına çözüm olamadığına üzülen kadın, tekrar aile konusunu açarak sıkmak istemediği için sustu. "O zaman ben çıkıyorum, tatlım. Bugün pastanede işler biraz yoğun. Yürüyüş sonrası belki bana yardımcı olmak için dükkâna uğrarsın."

Behiye işlettiği küçük pastanesine gittikten sonra Nilda, köpeğiyle birlikte evden çıktı. Kapıyı kilitlemek için yaramaz köpeğini kucağından indirdiğinde, Barbaros koşarak bahçeden dışarıya çıktı. Nilda da peşinden koştu ama küçük köpek çok hızlıydı. Kendinden beklenmeyen bir hızla, karşıdaki eski evin aralıklı bahçe kapısından içeriye girdi. Sanki kendisini dinleyecekmiş gibi arkasından, "Barbaros gel buraya!" diye seslense de köpeği durmadı.

Genç kız, sahiplerini tanımadığı evin bahçesine girdiğinde ürperdi. Ama onu bulmalıydı. Hissettiği tedirginlik artarken Barbaros'un tasmasındaki ipin bahçeyi saran otlara dolandığını gördü. Gülümseyip, "Seni yaramaz, demek buradasın," diyerek onu kucağına aldı. Köpekle birlikte tekrar dışarıya çıkmak için kapıya yöneldiğinde bahçedeki erik ağacı dikkatini çekti. En sevdiği meyveydi erik. Etrafına bakındı, kimseyi göremedi. Zaten evde birileri yaşıyormuş gibi görünmüyordu. *"Muhtemelen sahipleri uzunca bir süredir uğramıyordur,"* diye düşündü. Dallardan birisine uzanıp eriklerden koparmak istese de boyu yetmedi. Bir iki tane koparıp yese, ne olurdu ki? Barbaros'u ağacın gövdesine bağlayıp tırmandı. Birkaç tane eriği cebine atıp, inmek için hareket ettiğinde tutunduğu dal kırıldı. Çığlık atarak, sırtüstü boşluğa düşerken gözlerini sımsıkı yumsa da korktuğu gibi olmadı. Çünkü onu saran güçlü kollar düşmesine engel oldu.

"İyi misin?"

Genç kız, kendisine yöneltilen soruyla kapalı gözlerini daha da sıkarken, titreyen ses tonuyla kekeleyerek, "Sa-sa-sanırım," diye cevap verdi. "Ö-ölmediysem iyi olmalıyım."

Aslında o an ölmüş olmayı diledi. Çünkü izinsiz bir eve girdiği yetmezmiş gibi, düşme anında kollarını tanımadığı bir adamın boynuna dolamıştı. Korku ve utançla sol gözünü hafifçe araladı. Otuzlu yaşların başındaki adamla göz göze gelince hemen kollarını indirmişti ki, adam Nilda'yı bir anda yere bıraktı. Kız kalçasında hissettiği acıyla inledi. "Sen manyak mısın?"

Genç adam, üzerindeki gömleğin ütüsü sanki buruşmuş gibi düzeltirken, "Normalde hırsızlara karşı bu kadar insancıl davranmam!" dedi.

Ev sahibi haklıydı. Bahçesine izinsiz girmiş, bir de üstüne meyvelerinden çalmaya yeltenmişti. Ama o hırsız değildi. "Ben hırsız değilim. Köpeğim bahçenize girdiği için..." demişti ki adam cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden sözünü kesti. "Sen de hazır ev sahibi ortalarda görünmüyorken *ne aşırsam kârdır* diye düşündün, öyle değil mi?"

"Asla! Sadece canım çektiği için üç tanecik erik kopardım, o kadar. Gözünüz gönlünüz ne kadar darmış!"

Genç adam, Nilda'nın üzerine doğru yürümeye başladığında, burun kanatlarının şişip inmesinden dolayı sinirlendiğini anladı. "Demek hem mülküme izinsiz giriyorsun hem de pabuç kadar dilinle beni pintilikle suçluyorsun, seni küçük hırsız!"

Aralarında bir adım kadar mesafe kala, durması için sağ elini kaldırıp, sol elini pantolonunun cebine daldırarak üç tane bozuk bir lira çıkarttı. "Ne kadar istiyorsun?"

Onun bu tavrıyla karşısındaki adamın yüz hatları hemen yumuşadı. Fakat eski ciddiyetini takınması çok uzun sürme-

di. "Bu şekilde sıyrılacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Şimdi polisi arıyorum."

Nilda başına gelen bu saçma olaya inanamıyordu. Onun kendisiyle dalga geçtiğini düşündüğü sırada, adamın cebinden cep telefonunu çıkartıp, tuşlara bastığını görünce çok ciddi olduğunu anladı. "Bak, polisi bu işe karıştırmadan da aramızda çözebiliriz. Alt tarafı iki üç erik, bunda abartılacak ne var ki?"

Genç adam sağ elindeki cep telefonunu, sol avucunun içine hafifçe vururken düşünüyor gibi görünüyordu. Bir süre sonra, "Belki anlaşabiliriz. Ama iki şartla," dedi.

Nilda şaşırdı. "Normalde böyle durumlarda tek şart olmaz mı? İki şart da ne demek oluyor?"

Onun itirazına karşılık, adam parmaklarını tekrar telefonun tuşlarına götürünce, "Tamam, iki şart olsun!" dedi. İşin ucunda Behiye teyzesine rezil olmak vardı. Kendisine bu kadar destek olan kadını, hayal kırıklığına uğratmamak için alttan almak zorundaydı. "Şartlarını öğrenebilir miyim?" Tanımadığı adam, zafer kazanmış gibi sinsice güldüğünde sinirden dişlerini sıktı. "Evet, seni dinliyorum!"

"Öncelikle tanışalım. Benim ismim Mehmet. Buranın yabancısıyım ve bana bu küçük şehri tanıtacak bir rehbere ihtiyacım var."

Normalde başka şehirde yaşasa da tatil dönemlerinde annesiyle bu küçük şehre sık sık geldiği için gezilecek yerleri iyi biliyordu. Özellikle son günlerde Behiye ile birlikte gezerken şehrin tarihiyle ilgili birçok yeni bilgi edinmişti. Ama yine de tanımadığı birine rehberlik etmek, çok da cazip gelmedi. Üstelik bu kişi karşı cinsti. "Ama ben de burada misafirim ve şehri çok iyi bilmiyorum."

Mehmet, genç kızın cevabına karşılık, "O zaman bildiğin kadarını gezdirirsin," dedi.

Nilda mecbur kabul etmek zorunda kaldı. "Peki, ikinci şartın nedir?"

"Benden kabalığın için özür dileyeceksin."

İşte bu duyduğuyla iyice sabrı taştı, sinirden buğday rengi olan teni kızardı. "Ne demek özür dilemek! Hem beni yere düşürüyorsun hem de tehditle rehberlik yaptırmaya çalışıyorsun, üstüne bir de senden özür dilememi mi bekliyorsun? Delirmiş olmalısın!"

"Bir; seni yere düşürmedim, indirdim. İki; bana manyak mısın, dedin. Üç ve son olarak, deli olduğumu ifade ettin ki bahçeme izinsiz girip hırsızlık yaptığından bahsetmiyorum bile."

Onun bir yerde haklı olduğunu bilen Nilda, bal rengi gözlerini yere çevirip hayatında ilk kez birisinden mecburi özür diledi. "Özür dilerim."

"O zaman gezi için seni yarın sabah onda burada bekliyor olacağım."

Nilda, düştüğü durum yüzünden yaramaz köpeğini azarlarken Mehmet, "Bana ismini söylemeyecek misin?" diye sordu.

Genç kız, uçları bukleli olan uzun siyah saçlarını, hafif rüzgârda savurarak arkasını döndü. Ve onun yüzüne bakmadan, kapıya doğru adımlarken, "Nilda," dedi.

Onun gidişinin ardından, gıda alışverişi yapmak için arabasına yönelen genç adam, babaannesini arayıp yaşlı kadının duymayı beklediği haberi verdi. "Kızla tanıştım. Merak etme, benim ona gitmeme gerek kalmadı. Kendi ayağıyla gelerek işimi kolaylaştırdı."

2. BÖLÜM

"SAVAŞÇI"

Akşam yatağına uzanan Nilda, ertesi günü düşündükçe sabah olmasını istemedi. Kimdi bu adam, hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Karşı evde yaşayan, en fazla otuz yaşlarında, kilolu olmasa da çok zayıf da olmayan, siyaha yakın kısa saçlarıyla, esmer uzun boylu bir adamdı. Kadınların nutkunu tutabilecek öyle bir yakışıklılığa sahip de değildi. Sadece kara gözleri... Gözleri çok başka bakıyordu. İnsanı ne kadar huzursuz etse de içine çeken bakışları, tuhaf bir havası vardı, o kadar. Ve kesinlikle akıl sağlığıyla ilgili tereddütleri vardı. Kim, iki üç tane erik için bir kızı tehditle rehberlik etmeye zorlardı ki? Acaba Behiye teyzesine ondan bahsetmeli miydi? Karşı komşusu olduğuna göre belki de tanışıyorlardı. O, aklından bunları geçirirken, yatakta yanında yatan Barbaros aşağıya inip odanın kapısına koştu. Tam bu sırada Behiye odanın girişinde belirdi. "Tatlım, yarın planın yoksa pastanede bana yardımcı olabilir misin? Az önce personellerden birisi arayıp sabah hastanede işi olduğunu söyledi. Öğlene kadar desteğine ihtiyacım olabilir." İlk kez bir konuda kendisinden yardım isteyen Behiye teyzesini kıramazdı. En zor zamanlarında yanında olan kadına yapamazdı. Gülümseyerek, "Tamam," dedi.

Ertesi sabah aynanın karşısında saçlarını toplarken Barbaros ilgiyle onu izliyordu. Gün içinde iki zorlu görevi vardı

ve bunların içinde en çekilmezi şüphesiz, Mehmet ile yapacağı geziydi. Adam sapığa falan benzemese de kesin kaçığın tekiydi. Onu düşünmek içini bunalttı. İşaret parmağını kendisini izleyen sevimli köpeğine doğru salladı. "Hepsi senin yüzünden biliyorsun, değil mi?" Zavallı köpek, suçunu bilirmiş gibi başını patilerinin üzerine eğip, yüzünü saklarken çok sevimli görünüyordu. "Seni şebek, gel buraya!"

Bir süre Barbaros'la vakit geçirdikten sonra saatine baktı. Sekiz olmak üzereydi. Behiye ondan önce evden çıktığı için tek başına hızlıca kahvaltısını yapıp köpeğiyle vedalaştı. Evden çıkıp gezi planını öğleden sonraya ertelemek için Mehmet'in evine yöneldi. Acaba kapısını çalmak için çok mu erken bir saatti? Tereddüt ederek, karşı evin bahçesine girdiğinde gördüğü hummalı çalışmaya şaşırdı. Adamların kimisi kameriyeyi onarıyor, kimisi bahçedeki yabani otları temizliyordu. Onlara bakarak, evin giriş kapısına doğru ilerlerken arkasından Mehmet'in sesini duydu. "Randevumuzun saat onda olduğunu sanıyordum."

Olduğu yerde birkaç saniye bekledikten sonra sol topuğunun üzerinde hareket ederek Mehmet'e doğru döndü. "Evet, randevumuz onda ama küçük bir işim çıktı. Sakıncası yoksa şu rehberlik işini, öğleden sonraya erteleyebilir miyiz?"

Genç adam, düşünüyormuş gibi yaparken sağ eliyle yeni çıkmakta olan kirli sakalını kaşıdı. Sonra da umursamıyormuş gibi ellerini ceplerine sokup, arkasını dönerken, "Tamam, öğleden sonra olsun. Saat ikide görüşürüz," dedi.

Onun ukalaca davranışı, kibirli yüz ifadesi ve karanlık bakışıyla sırtını dönmesi, az daha çığlık atmasına neden olacaktı. Bu nasıl bir öz güven, nasıl bir kendini beğenmişlikti, deli olacaktı. Ama şimdi, Mehmet'in sinir bozucu davranışlarını eleştirecek vakit değildi.

Pastaneye gittiğinde Behiye ile masada karşılıklı oturan adam dikkatini çekti. Onlara selam vererek, yanlarından ge-

çerken adamın sözlerini duydu. "Doğum gününde palyaço geleceğine dair söz vermiştim. Şansa bak ki adamın ayağı kırılmış. Annesinin ölümünden sonra ilk kez heyecanlanan oğluma, şimdi ben ne diyeceğim?"

Adamın sesinin çatallaşarak söyledikleri, Nilda'yı çok etkiledi. Mutfağa gitmek yerine geri döndü. Müsaade isteyerek o da masaya oturdu. "Demek bir palyaçoya ihtiyacınız var?"

Behiye, onun sorusunu anlamadığı için yanında oturan adamla birbirlerine baktıktan sonra genç kıza döndü. "Evet, bir palyaçoya ihtiyacımız var da şehirdeki tek palyaçomuz halı saha maçında ayağını kırmış."

Nilda, annesiz kalan küçücük bir çocuğun mutluluğu için her şeyi yapabilirdi. Çünkü çocuklar onun bu hayattaki en hassas olduğu konuydu. Hiç düşünmeden, "İşte o aradığınız palyaço, tam karşınızda duruyor," dedi. Elini uzatıp, "Ben Nilda," diyerek kendini tanıttı. Adam tokalaşırken, "Kadir," diyerek karşılık verdi. Kızın söylediğine şaşırdığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu, sözleri de bunu destekler gibiydi. "Siz ciddi misiniz?"

"Hem de çok! Bana sadece kostüm bulmanız yeterli."

Behiye, Nilda'ya gururlanarak bakarken, Kadir'in sevinçten gözlerinin içi güldü. Minnetle teşekkür ederek, "Yarım saate kadar kostümü getiririm," dedi.

Kadir'in gidişinin ardından genç kız, hatırladığıyla birden ciddileşti. "Ama bugün ben sana yardım edecektim."

Behiye elini Nilda'nın omzuna atarken tebessüm etti. "Sen beni merak etme. Üstesinden gelirim."

Kadir tam da söylediği gibi eski palyaçoya gidip gerekli kostümü aldıktan sonra pastaneye geri döndü. Nilda, pastane çalışanlarının kullandığı soyunma odasına gidip üzerini giyindi, koyu mavi kıvırcık peruğu başına taktı. Palyaçoların olmazsa olmazı kırmızı burun, kostüm çantasından çıkmamıştı ama bunu pek dert etmedi. Geriye sadece yüzünü boyaması

kalmıştı ki zaten staj döneminde yaptığı çalışmalarda, bu konuda usta hâline gelmişti. Pastanenin bahçesindeki masada meraklı bakışlar altında, Behiye'nin getirdiği aynaya bakarak, hazırlığını tamamladığında çok şirin görünüyordu. Yapmak istediği son bir şey daha vardı.

Kadir ile birlikte doğum günü pastasını da alıp, yola çıktıklarında Nilda son derece heyecanlıydı. Gidecekleri adrese ulaşmadan önce önünden geçmek üzere oldukları dükkânı işaret etti. "Burada beş dakika durabilir misiniz?"

Arabadan aceleyle inen genç kız, dediği gibi dükkâna girdikten beş dakika sonra elinde bir kafesle geri döndü. "Devam edebiliriz."

Birkaç dakika sonra geniş bahçeli bir evin önünde durdular. Onlar daha kapıya yaklaşmadan süslenmiş bahçede oyun oynayan bir grup çocuk tarafından fark edildiler. "İşte geldiler!"

Çocuklar onları sevinç çığlıklarıyla kapının girişinde karşıladığında Kadir'in gözleri oğlu Emre'yi aradı. İşte oradaydı. Bir ağacın altına oturmuş, kollarını dolayıp kendine çektiği dizlerine boş gözlerle bakıyordu. Aynı anda Nilda da o yöne baktığında doğum günü çocuğunun hangisi olduğunu hemen anladı. Kadir'e bakarak, "İzin verir misiniz?" dedi. Genç adam gözleriyle onu onayladığında, diğer çocuklara az sonra döneceğini söyleyerek Emre'ye doğru ilerledi.

Hayatında gördüğü en mutsuz çocuğun yanı başında durdu. "İzin verirsen yanına oturabilir miyim?" Emre ne konuştu ne de başını kaldırıp Nilda'ya baktı. Genç kız, elinde tuttuğu, üzerinde kırmızı örtü olan kafesi aralarına bırakıp, yanına oturduğunda kafes çocuğun dikkatini çekti. Buna rağmen konuşmadı. Bir süre sessizce oturdular. Sonunda daha fazla dayanamayan Emre, merakına yenik düştü. "Onun içinde ne var?"

Çocuğun yavaş yavaş çözülmeye başlaması, Nilda'ya cesaret verdi. "Sence?"

Emre ilk kez o an Nilda'nın yüzüne baktı ve gülümsedi. "Ama senin burnun insan burnu. Palyaçoların burnu böyle olmaz ki! Top gibi yuvarlak ve kırmızı olur."

Nilda da onun gibi gülmeye başladı. "Neden olmasın ki? Hem sonuçta biz palyaçolar da insanız. Azıcık kusurumuz olabilir, öyle değil mi?"

Emre'nin yüzü gülerken bir anda ciddileşti. "O örtünün altında ne olduğunu söyleyecek misin?"

Çocuğun aynı soruyu tekrarlaması, genç kızı mutlu etti. Hazır onun ilgisini çekmişken biraz daha meraklanmasını istiyordu. "Tamam, söyleyeceğim ama önce sana bazı ipuçları vereceğim. Bakalım görmeden ne olduğunu tahmin edebilecek misin?"

Nilda'nın söyledikleri, düşündüğü gibi çocuğu daha da heyecanlandırırken ilk ipucunu verdi. "Mesela, iki tane kulağı var."

Emre aldığı ipucuyla tekrar kıkırdamaya başladı. "Ama bütün hayvanların iki kulağı vardır ki!"

"O zaman başka bir ipucu vereyim sana. Rengi beyaz."

Çocuk düşünürken bir yandan da gülümsemeye devam ediyordu. "İyi de birçok hayvanın rengi beyaz olabilir."

Emre'yi daha fazla uğraştırmak istemeyen Nilda, sonunda onun tahminini kuvvetlendirecek ipucunu verdi. "En sevdikleri besin havuçtur."

İşte son duyduğuyla çocuk yerinden kalktı ve heyecanla, "Tavşan!" dedi.

"Doğru tahmin!"

Kafesin örtüsünü kaldıran Nilda, Emre'ye aldığı doğum günü armağanını verip, bir süre daha onunla sohbet ettikten sonra elini tuttu. "Bak, bu bahçede gördüğün herkes senin do-

ğum günün için burada. Artık seni çok seven arkadaşlarının yanına gidelim mi?"

Nilda ve Emre arasındaki iletişimi izleyen Kadir, oğlunun verdiği tepkilere inanamıyordu. Annesinin ölümünden sonra ilk kez bu kadar uzun süreli birisiyle konuşuyordu. Hatta konuşurken arada gülümseyebiliyordu. Doğum günü partisi başladığında, genç kız günler sonra çocukların arasına karışıp tıpkı onlarla akranmış gibi doyasıya eğlendi; oyunlar oynadı. Saat bir buçuk olduğunda ise zor olsa da veda vakti gelmişti.

Nilda, çocuklarla geçirdiği doğum günü partisinden sonra hemen eve gidip yüzünü temizledi, üzerini değiştirdi. Saat tam ikiyi otuz beş geçe Mehmet'in evinin bahçesine girdiğinde onu bekleyen genç adamla yüz yüze geldi. "Geciktiğim için özür dilerim ama işim biraz uzun sürdü."

Eve, Nilda'dan yirmi dakika önce gelen Mehmet, gün boyunca onu uzaktan izlemişti. Pastanenin bahçesindeki masada palyaço kostümüyle yüzünü boyarken, tavşanı alırken, evin bahçesinde mutsuz bir çocuğu gülümsetirken ve etrafındaki en az yirmi çocukla şarkılar eşliğinde kahkahalar atarak, dans ederken gözünü üzerinden ayırmamıştı. Bütün bunlara rağmen sanki onun söylediklerini önemsememiş gibi, "Özrünü kabul ediyorum. Hadi gün bitmeden bir an önce çıkalım," dedi. Nilda bir kere daha sinirlense de öfkesini belli etmek yerine kapıya doğru yürüdü.

Güne önce, şehrin otuz kilometre kadar dışında kalan tarihî kaleyi gezerek başladılar. Nilda, Behiye'den öğrendikleri kadarıyla kalenin tarihini anlatırken, Mehmet'in kendisine olan bakışlarından rahatsızlık duyarak yüzünü başka yöne çevirdi. Adam kaleden çok onunla ilgileniyor gibiydi. Bir yanı bu ilgiden hoşlansa da diğer yanı rahatsız oldu.

Onlar kale ziyaretlerini tamamlarken Behiye aradı. "Tatlım, Kadir ile konuştum. Emre için olağanüstü bir gün olmuş. Ama ben olanları bir de senden dinlemek istiyorum. Buraya gelecek misin?"

Telefonun ucundaki kadının sorusuyla yanındaki adamdan uzaklaşarak, "Akşamüzeri uğrayacağım," dedi. Şimdi ona, yeni tanıştığı adamdan ve mecburi rehberlik yaptığından bahsetmek istemiyordu. Telefonu kapatırken Mehmet yanına yaklaştı. "Yemek için önereceğin bir yer var mı? Ben çok acıktım."

Yarım saat sonra, birlikte yemek için sahildeki restoranlardan birisine girdiler. Masaya karşılıklı oturduklarında genç adam, "Bana kendinden bahseder misin?" diye sordu.

Nilda elindeki menüyü incelerken, başını kaldırmadan, "Ben daha çok şehri merak ettiğinizi düşünmüştüm," diye cevap verdi.

Adam ciddiyetini bozmasa da içinden dalga geçerek güldü. İşi tahmininden daha zor olacaktı. Ve o, zor olanı almayı daha çok severdi. "Sadece rehberimi tanımak istedim, yanlış anladın. Seni kızdırdıysam özür dilerim."

Mehmet'in sözlerinden sonra sert çıkıştığını düşünerek mahcup oldu. "Özür dilenecek bir şey yok. Sadece kendimden bahsetmekten hoşlanmıyorum," diye açıklama yaptı. Bir taraftan da onun gibi kibirli bir adamın kendisinden özür dilemesi gururunu okşamıştı.

"Madem kendinden bahsetmekten hoşlanmıyorsun, o zaman bana isminin anlamını söyler misin? Tabii sır değilse."

Bu, genç kızın çok sık duyduğu bir soru olduğu için tebessüm etti. "Savaşa hazır, savaşçı demek."

Mehmet bunu zaten biliyordu. Sadece bunu da değil, ona dair her şeyi, karşılaşmalarından çok daha önce öğrenmişti. Karşısındaki kıza bakarken içinden, *"Bakalım gerçekten güçlü bir savaşçı mısın, göreceğiz!"* diye geçirdi.

3. BÖLÜM

"SAHAF"

Nilda yemek boyunca gerekmedikçe konuşmadı. Aklında, karşısında oturan adama dair birçok soru işareti olsa da hiçbirisini dile getirmedi. Çünkü soru ve cevaplar sohbet ortamı yaratacağı için insanları birbirine yaklaştırırdı. Kafasındaki düşüncelerle önce saatine sonra karşısındaki adama baktı. "Gezimize yarın devam edebilir miyiz? Bugün halletmem gereken başka önemli işlerim var."

Mehmet her zamanki ciddiyetiyle, "Elbette. Nasıl olsa bir süre daha buralardayım. Bolca vaktim var," diye cevap verdiğinde, Nilda'nın aklındaki sorulardan bir tanesi cevabını bulmuş oldu. Demek ki, ileriki günlerde onu görmeye devam edecekti.

Genç adamla vedalaştıktan sonra Behiye'nin pastanesine doğru yürümeye başladı. Ama öncesinde, birkaç gün önce keşfettiği sahafa uğrayıp geceleri ona eşlik edebilecek birkaç kitap almak istedi. Dükkânın kapısından içeriye adım attığında duyduğu konuşmalarla olduğu yerde kalakaldı. Dükkân sahibi yaşlı adam, karşısındaki başka bir adamla yalvarırcasına konuşuyordu. "Bakın, ben o kadar para kazanmıyorum ki size vereyim. Yapmayın ne olur!"

Diğer adam sert ve taviz vermiyordu. "Sana yirmi dört saat süre. Vakit dolduğunda tahsilat için burada olacağım!"

Duyduklarıyla öfkeye kapıldığında, parayı isteyen adam onu fark edince hızla dışarıya çıktı. Son yarım saattir, sıkıntıdan ter döken dükkân sahibi, derin bir nefes alarak hiçbir şey olmamış gibi tebessüm etmeye çalıştı. "Hoş geldin, kızım. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Nilda yolda gelirken, aldığı suyu çantasından çıkartıp yaşlı adama uzattı. "İyi görünmüyorsunuz. Bir yudum almak ister misiniz?"

Yaşlı adam, o an ellerinin titrediğini hissetti. Sinirden bütün vücudu da elleriyle birlikte titriyordu. "Çok mu belli oluyor?" diyerek genç kızın uzattığı suyu alıp dediği gibi bir yudum içti.

"O adam kimdi? Sizden ne istiyordu?" Aslında ne döndüğünü az çok tahmin edebiliyordu.

Dükkân sahibi ufak tefek bir adamdı. Cılız gövdesini yakınındaki sandalyeye bezgince bırakıp alnını ovuşturdu. "Ne olacak, haraç istiyorlar, kızım. Sanki şu ufacık yerden çok para kazanıyormuşum gibi."

Nilda aldığı cevapla daha da öfkelendi. "Ama burası dağbaşı değil ki! Bu haydutları neden şikâyet etmiyorsunuz?"

Adam acı acı tebessüm etti. "Kızım, bunlar bir kişi değil ki. Tehlikeli adamlar. Geçen gün, para alamadıkları için yan taraftaki manifaturacının dükkânını yaktılar. Çok acımasızlar."

Adamın hâline çok üzüldü ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir süre kitaplara bakıp, içlerinden iki tane seçtikten sonra isminin Necdet olduğunu öğrendiği sahafa veda ederek Behiye'nin pastanesine gitti. Annesi gibi sevdiği kadın onu sevgiyle karşılayıp, üzerindeki mutfak önlüğünü çıkartarak yanına yaklaştı. "Eee anlat bakalım, iki gündür nerelere kayboluyorsun?"

Nilda ne söyleyeceğini bilemedi. Ona Mehmet'ten bahsetmek istemedi. Çünkü yarım saat önce sahafta yaşadıkları yüzünden zaten çok gergindi. "Her zamanki gibi geziyorum.

Değişik bir şey yok." Onlar sıradan konular üzerinde sohbet ederken yanlarına elindeki küçük not defteriyle çalışanlardan birisi yaklaştı. "Behiye Hanım, listeye elmalı turtayı ekleyecek miyiz?"

Behiye, gözlerini açıp kapatarak çalışanına onay verdikten sonra göz kırptı. "Evet, ekleyeceğiz. Hatta elmalı turtanın yanına profiterol de ekleyebilirsin."

Profiterolü duyan genç kızın ağzı, iştahla sulandı. "Bu aralar buradan çıkamamanın nedenini şimdi anlıyorum. Siparişlerin bu kadar yoğun olduğunu bilmiyordum," diye yorum getirdi. Behiye karşısında oturan kızın ellerine uzanıp sıkıca tuttu. "Bu, müşteri siparişi değil, bebeğim. Belediyenin yardım amaçlı düzenlediği kermes için hazırlık yapıyoruz. Sen de bize katılmak istersen, stantta yardıma ihtiyacımız olacak."

Nilda heyecanla, "Tabii ki!" dedi. Sonra da aklına Mehmet geldi. Gerçi gezi planlarını bir günlüğüne erteleyebilirlerdi.

Pastanenin kapanış saatine kadar orada vakit geçiren Nilda, çıkışta Behiye ile eve dönerken Mehmet'in evinin ışıklarının yandığını fark etti. Aynı anda o yöne bakan Behiye şaşırdı. Çünkü on yıldır kimsenin yaşamadığı evde, hayat belirtileri görmeyi beklemiyordu. "Demek ev sahipleri döndü," deyince Nilda soru sorar gibi onun söylediklerini tekrarlayarak, "Ev sahipleri döndü derken?" dedi.

"Yıllardır o evde kimse yaşamıyordu. Ev sahiplerinin yurt dışında yaşadığını duymuştum."

Aldığı cevapla genç kızın kafasındaki başka bir soru daha cevabını bulmuştu. Behiye, genç adamı tanımıyordu. O zaman ona Mehmet ile yaptıkları anlaşmadan bahsetmek, telaşlanmasına neden olabilirdi.

Nasıl tepki vereceğini bilmediği için şimdilik bu konuyu açmamaya karar verdi.

Ertesi gün, Mehmet'in şehir merkezinde işi olduğundan, öğleden sonra buluşmak üzere sözleştiler. Günün planında, yine şehir merkezinde bulunan iki müzeyi gezmek vardı. Saatine göz atan Nilda, daha buluşmalarına iki saat olduğunu görünce sahafa uğramaya karar verdi. Sipariş ettiği kitapları soracaktı. Dükkâna girdiğinde bir önceki gün olduğu gibi, haraç isteyen adamın yine orada olduğunu gördü. Bu sefer durum, bir öncekine göre daha ciddi görünüyordu. Adam, Necdet amcasının yakasına yapışmış, "Sen benimle kafa mı buluyorsun!" diye bağırıyordu. Hiç düşünmeden onu kurtarmak için haraç isteyen adamın üzerine atladı. "Seni manyak, bırak onu!"

Fakat adam, hem yaşlı sahafa hem de genç bir kıza göre fazlasıyla güçlüydü. Bir anda üzerine atlayıp güçsüz yumruklarını omzuna indiren kızı, hafif bir silkelenmeyle üzerinden savurdu. Nilda yere düşerken adam, yaşlı sahafa vurmak için elini havaya kaldırmıştı ki bir anda ortamda beliren Mehmet, adamın yumruğunu havada yakaladı ve kafasını adamın suratına indirerek yere düşürdü. Sonra da Nilda'yı ayağa kaldırmak için elini uzattı. "İyi misin?"

Genç kız, çok hızlı gelişen olayın şaşkınlığıyla toparlanmaya çalışırken, haraç isteyen adam cebindeki bıçağı çıkartıp Mehmet'in üzerine saldırdı. Sahafın, "Oğlum dikkat et!" diye bağırması sayesinde son anda hareket etse de bıçak böbreğinin üst tarafında kalan bölgeyi sıyırarak boşluğa gitti. Böylece ani refleksi sayesinde ciddi bir yara almaktan kurtulmuş oldu. Adamla yumruk yumruğa kavga eden Mehmet, Nilda ve Necdet'in araya girme çalışmaları ve yan dükkânlardaki esnafların duydukları gürültüyle içeriye girmeleri, bir anda ortamı kalabalıklaştırdı. İşin içinden çıkamayacağını anlayan haraççı adam, bir fırsatını bulup, dükkândan kaçarken Meh-

met de arkasından hareket etti ama Nilda onu durdurdu. "Yaralanmışsın!" Genç adam beyaz gömleğindeki kanı o zaman fark etti. Bıçak sol böbreğine saplanmasa da üst bölgenin derisini çizip kanamasına sebep olmuştu.

Yarım saat sonra, polis dükkânda olanları soruştururken yaşlı sahaf da Mehmet'in aldığı yaraya pansuman yapıyordu. Bir yandan ona hastaneye gitmesi gerektiğini söylerken diğer yandan da polise saldırganı tanımadığını söyledi. Nilda itiraz etti. "Ama Necdet amca! O adam sürekli gelip gidiyor. Tanımaman imkânsız!"

Sahaf, korku dolu bakışlarını genç kıza çevirdi. Yılların çizgisiyle dolu çaresiz gözleri, *sus* der gibi bakıyordu. Biliyordu ki konuşursa başına daha büyük bela gelecekti. "Lütfen kızım, tanımıyorum dedim ya! Benim yüzümden başınıza gelenler için çok özür dilerim ama durum bu. Adamı tanımıyorum."

Mehmet ve Nilda, dükkândan çıktıklarında konuşmuyorlardı. Birlikte yakınlarında bulunan çınar ağacının altındaki banka oturdular. Genç kız, aralarında hüküm süren sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Yani anlamıyorum! Bu insanları nasıl böyle sindirebiliyorlar? Hem sen beni nasıl buldun bakalım?"

Mehmet eliyle yarasının üzerine dokunurken, "Çünkü zayıf olan daima ezilmeye mahkûmdur. Tesadüfen buraya girdiğini gördüm. Karşıdaki hırdavatçıda işim vardı," dedi.

Kendisi yüzünden yaralanmış olan birine, sorulacak soru muydu bu? Bazen saçmaladığını düşünerek sorduğu sorudan pişman oldu. Ya kavga ettiği adam, bıçağı daha derine, daha hayati bir bölgeye saplasaydı? Ya aldığı yarayla gözlerinin önünde, oracıkta ölseydi? Bir an için genç adamın kanlar içindeki görüntüsü hafızasında canlandığında yüzünü Mehmet'e döndü. Yaptığı eylemin bilincinde olmadan elini kan lekesi-

nin olduğu bölgeye hafifçe dokundurdu. "Canın çok acıyor mu?"

Mehmet, onun beklenmedik ani hareketiyle irkilirken göz göze geldiler. Birbirlerine baktıkları o birkaç saniye boyunca Nilda için zaman durmuş gibiydi. Ancak kendini toparlaması çok uzun sürmedi. Utanarak önce elini genç adamın vücudundan çekti, sonra gözlerini kaçırdı.

Mehmet, onun saf bakışları ve kalp ritmini bozan yumuşak dokunuşuyla etkilendi. Ama buna izin veremezdi. Bu şekilde hissetmesi doğru değildi. Damarlarındaki öfke tekrar kabarmaya başlarken, içinden *"Bu kadar kolay olamaz!"* diyerek en duygusuz yüz ifadesini takındı. "Sadece bir sıyrık, abartılacak bir şey yok!" dedi ve acısına rağmen ayağa kalktı. "Hadi şu gezi turumuza devam edelim."

Nilda, onunla beraber hareket ederken itiraz etti. "Şaka mı yapıyorsun? Bu hâlde gezemezsin! Ya yaran enfeksiyon kaparsa? Yarın devam ederiz."

Genç adam ondan uzaklaşırken yüzünü döndü. "Bu şekilde benden kurtulacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Bir anlaşmamız olduğunu unutma!" dediğinde Nilda'nın ona inanamıyormuş gibi bakmasına karşılık devam etti. "Hani, tur saatlerimizi azaltmak için her seferinde bir mazeret buluyorsun ya! O nedenle hatırlatayım istedim."

Nilda, şaşkınlıkla ağzından çıkan sözlere engel olamadı. "Bunları nasıl söylersin? Gerçi kabahat sende değil, seni düşünende!"

Bir süre sonra ikisi birlikte, yakınlardaki bir giyim mağazasından Mehmet için yeni bir gömlek alıp müzeyi gezmeye gittiler. Müzedeki tarihî eserleri incelerken zaman zaman Nilda'nın gözleri yanındaki tanımadığı adama kaydı. Onun hakkında hiçbir şey bilmezken kişiliğiyle ilgili düşünceler kafasında yavaş yavaş oturmaya başlamıştı. Güçlü görüntüsünün yanında cesur, gözü kara bir adamdı. Yoksa kim tanıma-

dığı yaşlı bir sahaf ve birkaç gündür tanıdığı kız için hayatını riske atardı? Fakat Nilda'nın bilmediği, hayranlık duymaya başladığı adamın sadece gözünün değil; kalbinin de kara olduğuydu.

4. BÖLÜM

"SİYAH GÜL"

İlk gezdikleri müze çıkışı, ana cadde üzerindeki restoranlardan birisinde yemek için mola verdiler. Nilda hazır fırsatını bulmuşken, çekinerek ertesi günkü kermesten bahsetti. "Yarın belediyenin düzenlediği yardım kermesinde çalışmam gerekiyor. Gezimize bir gün ara versek senin için sorun olur mu?"

Mehmet tabağındaki yemeğinden son bir çatal alıp ağzını peçeteye sildi. Sanki duyduklarını önemsemiyormuş gibi masadaki cep telefonunun ekranına bakarken, "Sorun olmaz. Ancak buradaki vaktim çok uzun değil. Birkaç gün sonra dönmem gerekiyor," dedi.

Onun itiraz etmesinden korkarken dönmekten bahsetmesi üzerine nedensiz yere içinde bir boşluk hissetti. Daha yeni tanışmalarına, hakkında hiçbir şey bilmemesine, hatta zaman zaman bakışlarından huzursuz olmasına rağmen, ona alışmaya başladığını da ilk kez o zaman fark etti. Tabii bozuntuya vermemek için tıpkı onun yaptığı gibi umursamaz görünmeye çalışarak, "Sanırım bu küçük şehirden çabuk sıkıldın," dedi.

"Hayır, sıkılmadım. Sadece işler beklemeye gelmez."

"Acaba beklemeyecek kadar mühim olan iş ne?" diye düşündü. Evli olabilir miydi? Hiç sanmıyordu. Öyle olsaydı par-

mağında yüzük olurdu. Nilda merakını gidermek için ne iş yaptığını ona sormak istese de son anda vazgeçti. Onun yerine gezi planlarının üzerinden geçti. "Pazar günü kiliseyi, pazartesi eski çarşıyı gezeriz. Zaten burası küçük bir yer olduğu için sana gösterebileceğim başka bir yer kalmadı."

Mehmet, onun ses tonundaki gerginliği hissedebiliyordu. Hatta göz göze gelmemek için sürekli olarak çevresiyle ilgileniyormuş gibi davrandığını da... Çünkü Nilda duygularını öyle kolay saklayabilen bir kız değildi. Onu etkilemeye başlamanın gururuyla, "O zaman ikinci müzeyi ziyaret etmek için kalkalım hadi," dedi.

Mehmet hesabı ödedikten sonra yakınlarda olan diğer müzeye gitmek için ana caddede yürümeye başladılar. Yol kenarındaki çiçekçinin önüne geldiklerinde Nilda saksıları süsleyen ortanca çiçeklerini fark etti. Aklına Behiye geldiğinde gülümsedi. Yıllardır onun bu çiçeğe olan tutkusunu bir türlü anlamasa da kokmamalarına rağmen kendisi de Behiye gibi ortancaları çok seviyordu. Mehmet, onun pembe ve mavinin tonundaki çiçeklere sevgiyle dokunduğunu gördü. "Bitkileri seviyorsun," derken Nilda gözünü kısarak ters bir bakış attı. "O bitki değil, ortanca çiçeği."

Genç adam, onu dinlemiyormuş gibi arkasını dönüp, yürümeye devam ederken, "Ama bu onun bitki olduğu gerçeğini değiştirmez," diye cevap verdiğinde Nilda yaptıkları gereksiz muhabbete inanamadı. Konuyu değiştirmek için adımlarını hızlandırarak ona yaklaştı. Yakınlarındaki parkı göstererek, "Kestirme bir yol biliyorum," dedi.

Birlikte parktan geçerken Mehmet'in telefonu çaldı. Genç adam, görüşmenin gizliliği nedeniyle parmağıyla bir dakika işareti yaparak ondan uzaklaştı. Nilda, onun telefon konuşmasını sonlandırmasını beklerken birkaç metre ilerisinde seksek oynayan kız çocuklarını gördü. Aklına kendi çocukluğu geldi. Ailesiyle yaşadığı mutlu günleri hatırlayıp onların

özlemlerini tüm kalbinde hissetse de kendini çabuk topladı. Çocukların yanına yaklaşıp, onları izlemeye başladığında Emre'nin doğum günü partisinden sonra ilk kez içtenlikle tebessüm etti.

Mehmet ise telefondaki ısrarcı babaannesine akşam eve geçtiğinde, onu arayacağını söyleyerek ikna etmeye çalışıyordu. Fakat karşısındaki yaşlı kadın, hiç de onu dinliyor gibi değildi. "İki gündür beni arayacağını söyleyip duruyorsun ama aramıyorsun! Ne o, yoksa o şeytan seni etkisi altına almayı başardı mı?"

Mehmet, Nilda'nın kendisinden uzak olduğundan emin olmak için dişlerini sıkarak, arkasını döndüğünde gördüğü şeye inanamadı. Küçük bir kız çocuğu gibi etrafındaki çocukların hayran bakışları altında seksek oynuyordu. Ve babaannesinin söylediği gibi bir şeytana da benzemiyordu. Tam aksi, o kadar masum ve sevimli görünüyordu ki, tıpkı bir melek gibiydi.

Her hareketiyle savrulan bukle bukle saçlarını kulaklarının arkasına yerleştiren Nilda, Mehmet'in onu izlediğini fark ettiğinde, tebessüm ederek el salladı. Genç adam hemen sırtını dönüp, "Beni duyuyor musun Mehmet?" diyen babaannesine cevap verdi. "Lütfen babaanne, sana söz veriyorum, akşam seni arayacağım. Şu an kız yanımda, rahat konuşamıyorum."

Yaşlı kadın, "Eğer aramazsan ben oraya gelirim!" diye tehdit savurarak, telefonu torununun yüzüne kapattığında Mehmet zamanın iyice daraldığını anladı. Verdiği sözü bir an önce yerine getirmezse babaannesi tamamen kontrolden çıkacaktı.

Günün geri kalan kısmında ikinci müzeyi gezip sonrasında sahilde kurulan takı fuarına gittiler. Nilda, tezgâhlardan birisinde bulunan gümüş kolyelere ilgiyle bakarken Mehmet de onu izliyordu. Tam bu sırada on sekiz yaşlarında, genç bir çocuk Nilda'ya kazara çarptığında ortam birden gerildi. Meh-

met, çocuğun kolundan tutup öldürücü bakışlarıyla bağırdı. "Biraz dikkat etsene!"

Onun bu tutumu çevrelerindeki insanların bakışlarını üzerlerine toplarken hem Nilda hem de ona istemeden çarpan çocuk şaşkındı. Genç kız yere düşen çantasını alıp hemen araya girdi. "Tamam sinirlenme! Kazayla oldu."

Mehmet, çocuğu iterek, kendilerinden uzaklaştırırken Nilda onun ruh hâlinden ürktü. Siyaha yakın gözleri her zamankinden daha karanlık bakıyordu. Tanıştıkları günden beri, genç adamın bir kez bile güldüğünü görmemişti. Her zaman kaya gibi çok katıydı. Ancak o anki bakışları, korkutucu boyuttaydı. Kaçar gibi yanlarından giden çocuğun arkasından bakarken titrek ses tonuyla, "Benim gitmem gerekiyor," dedi.

Mehmet onu korkuttuğunu anlamıştı. "Üzgünüm. Sana kasıtlı çarptığını düşünerek sinirlerime hâkim olamadım," diyerek güven vermeye çalıştı ve yakınlarındaki tezgâhta gözüne çarpan kolyeye uzandı. Eline aldığı, ucunda siyah gül olan kolyeyi zincirinden tutarak, "Bu sana çok yakışacak," dedi.

Nilda, genç adamın anlık değişen tavırları ve seçtiği kolyeyle daha da şaşırdı. Çünkü siyah gül, üzüntünün ve ölümle gelen vedanın rengiydi. Onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken, Mehmet arkasına geçip kolyeyi boynuna taktı. "Çoğu insan aksini düşünse de ben de İrlandalılar gibi siyah gülün cesaret ve direnci simgelediğini düşünüyorum."

Duyduklarından tatmin olmasa da boynundaki siyah güle parmak uçlarıyla dokunurken, "Bunu bilmiyordum," dedi.

Mehmet bir kez daha amacına ulaşmıştı. Birkaç dakika önce korkuyla gerilen kızın ruh hâlini değiştirmenin bu kadar kolay olacağını daha önce tahmin etmemişti. Ama işini garantiye almalı, onunla biraz daha vakit geçirmeliydi. "Sahilde biraz yürüyelim mi?"

Günün son ışıkları süslediği gökyüzünden ağır ağır çekilirken birlikte kumsalda yürüyorlardı. Ayaklarına çarpan dalgaların bıraktığı hisle gözlerini sımsıkı kapatan Nilda, tekrar açtığında birkaç adım önünde yürüyen adama baktı. Dizlerinin az altına kadar katladığı pantolonu, dirseklerine kadar kıvırdığı gömleği ve sol elinde tuttuğu ayakkabılarıyla başka biri gibi görünüyordu. O karanlık, tutarsız hâlinden öylesine uzaktı ki... Biraz çekici, fazlasıyla şirindi. Onun bu yarı serseri görünüşü hoşuna giderken, Mehmet yerden aldığı çakıl taşını denize fırlatıp suyun yüzeyinde birkaç kere sektirdi. Sonra Nilda'ya döndü ve olduğu yerde bekleyerek onun elindeki sandaletleriyle kendisine yürümesini izledi. Genç kız, tam karşısında durduğunda hiç beklenmedik bir hareket yaptı. Rüzgârın yüzüne savurduğu uzun saç tellerini eliyle geriye itti. "Artık yavaş yavaş dönelim mi?" Nilda, onun bu tavrına inanamazken Mehmet yönünü geldikleri yola döndü.

Akşam yatağına giren Nilda, bir süre sahaftan aldığı kitabı okusa da bir türlü dikkatini veremedi. Gün içinde Mehmet'le yaşadıklarını düşünmeden duramıyordu. Tıpkı bir kahraman gibi ortaya çıkıp haraç isteyen adamla kavga etmesi, yaralanmasına rağmen bunu önemsememesi, fuardaki çocuğa sırf yanlışlıkla çarptı diye gösterdiği tepki ve sonrasında hiçbir şey olmamış gibi ucunda siyah gül olan gümüş kolyeyi elleriyle boynuna takması, kumsalda yüzüne dökülen saçlarına dokunması... Bugün onunla yaşadığı her şey aklını meşgul ediyordu. Başucundaki komodinin üzerinde duran kolyeyi avuçlarının arasına alarak pencere kenarına gitti. Perdeyi aralayıp, ışığı yanan karşı eve bakarken pencerede gördüğü karaltıyla hemen geri çekildi. Kimdi bu adam? Ve neden ondan bu kadar etkileniyordu?

5. BÖLÜM

"AKILLI KADIN ASLA ÖZÜR DİLEMEZ"

Soru işaretleriyle geçen gece nedeniyle güne uykusuz başlayan Nilda, sabah Behiye'yi bahçede çok sevdiği ortanca çiçeklerini sularken buldu. Kapı girişine yaslanıp bir süre kısık sesle şarkı söyleyen kadını izledi. Söylediği şarkı o kadar hüzün doluydu ki...

"Ne birleştik ne ayrıldık biz senle.

Kış geçti, bahar geçti, yaz geçti.

Bu aşkın, bu sevdanın üstünden.

Hayat geçti, ömür geçti, yaş geçti.[1]"

Ve onu dinlerken aslında ailesini ne kadar özlediğini hissetti. Ayaklarının dibinde, üstüne tırmanmaya çalışan küçük köpeği Barbaros'u kucağına alarak, tekrar odasına çıkıp, telefonunu eline aldığında elleri titremeye başladı. Köpeğini yatağın üzerine bıraktı, derin bir nefes alıp cesaretini toplayarak annesini aradı.

"Kızıım!"

Annesinin ilk çalışta verdiği cevap karşısında bir süre sustu. Fakat annesi konuşmaya devam etti. "Seni çok özledim, kızım. Bizi hiç affetmeyecek misin?"

---

1 Söz yazarı İlkan San'a ait "Ne Birleştik Ne Ayrıldık" adlı parça.

Nilda, Barbaros'un ilgili bakışları altında gözlerine dolan yaşları silerken, bir yandan da nefes alıp verişini düzenlemeye çalışarak, "Ben de sizi özledim," diyebildi. Telefonun ucundaki annesinin çatallaşan sesiyle kalbi daha da sızladı. "Artık dönmeyecek misin?"

"Henüz dönmeye hazır değilim. Ben... Sadece sesini duymak istemiştim. Daha sonra yine görüşürüz," diyerek telefonu kapattı. O, telefonu kapattığında aralıklı olan kapıdan Behiye girdi. "Artık sence de onları affetmenin zamanı gelmedi mi?"

Genç kız yerinden kalkıp, Behiye'ye sarılırken hıçkırıkları konuşmasına engel oldu. Sadece *hayır* anlamında başını sallayabildi. Bir süre sonra kendini biraz toparladığında içini döktü. "Ben onlara kırgınım ama daha çok hayal kırıklığına uğradım. Onlar benim için ideal çiftti, Behiye teyze. Her zaman sevgi dolu, birbirlerine bağlı ve saygılıydılar. Ben bir gün babam gibi bir adamla evlenip, annem gibi bir anne olmayı hayal ederken bu ayrılık kararı beni bozguna uğrattı. Biliyorum, yetişkin insanlar ve bu onların kararı. Ama benim biraz kendimi toparlamam lazım. Onların yüzünden aşka ve aile birliğine olan inancımı yitirdim. Duygularım, düşüncelerim o kadar karmaşık ki..."

Evde yaptıkları konuşma nedeniyle az da olsa rahatlayan genç kız, bir saat sonra Behiye ile kermesin yapıldığı kapalı pazar alanına gitti. Behiye ve pastaneden yardıma gelen bir çalışanla birlikte standı hazırlamaya başladıklarında artık kendini daha iyi hissediyordu. Pastalar etiketlenip, tüm hazırlıklar bittiğinde, Behiye standı Nilda ve pastane çalışanına emanet ederek iş yerine gitti.

Pastaneden yardım için gelen kız, "Umarım akşama kadar hepsini satabiliriz," dediği sırada, Nilda yanlarına gelen genç bir kadın ve küçük oğlan çocuğunu gülümseyerek karşıladı. "Hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadının yanındaki çocuk iştahla tarçınlı keki gösterirken, genç kız kekten bir dilim alarak küçük çocuğa ikram etti. Annesi onun bu hareketinden memnun kalarak, "Tarçınlı kekin tamamını istiyoruz," dedi. Nilda mutlulukla keki paketlerken kadının arkasında beliren Mehmet'i fark etti. Bir an için heyecanlanarak eli ayağına dolansa da işini başarıyla tamamlayıp, çocuk ve annesini yolcu ettikten sonra ciddi görünen genç adama inat, tebessüm etti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Mehmet stanttaki pastalara göz gezdirdikten sonra aynı ciddiyetle gözlerini Nilda'nın bal rengi gözlerine sabitledi. "Karar veremiyorum. Siz iyisi mi hepsini paketleyin!" Eğer onu tanımasaydı belki şaka yaptığını düşünebilirdi. Fakat böylesi bir ciddiyetin karşısında şaka ihtimal bile olamazdı. Yine de emin olmak için sordu. "Hepsini mi?"

Mehmet umursamaz tavrıyla, "Evet, hepsini. Böylece dünkü bahsettiğim filme birlikte gidebiliriz," dedi.

"Ama bu yaptığın..." Nilda daha cümlesini tamamlamadan Mehmet sözünü kesti. "Önemli olan yardım için pastaların satılması değil mi? Ben de bir katkım olsun diye hepsini satın alıyorum ve itiraz kabul etmiyorum."

Pastane çalışanı kızın yardımıyla bütün pastalar paketlenip, genç adamın arabasına yerleştirildikten sonra ikisi birlikte önce Mehmet'in evine gittiler. Nilda arabada beklerken evden gelen biri kadın diğeri erkek iki kişi, pastaları eve taşıdılar. Sonra da sinemaya gittiler.

Birlikte filmin gösterildiği salonda yerlerini alırlarken genç kızın sessize almak üzere olduğu cep telefonu çaldı. Ekranda Behiye'nin ismini gören Nilda, meşgul tuşuna bastıktan sonra telefonunu tamamen kapatmadan hızlıca mesaj yazdı. "Şu an arkadaşımla sinemadayım. Akşam evde görüşürüz." Bu yaptığına inanamıyordu! Mehmet onu değiştiriyordu. Hem de tahmin etmediği bir şekilde, istemediği bir biçimde... Yalan söylemek de bu değişimlerin başında geli-

yordu. İlk kez birisinden bir şeyler saklıyordu. Üstelik bu kişi Behiye'ydi. Ne kadar direnmeye çalışsa da genç adamın karşısında daima hipnotize olmuş gibi istediği her şeyi kendini engelleyemeyerek kabul ediyordu. Bu durumdan son derece rahatsız olmaya başlasa da elinden başka türlüsü gelmiyordu.

Film, ortalama her erkeğin tercih edeceği gibi aksiyon filmiydi. Dakikalar sonra filmin konusu Nilda'nın dikkatini çekmek yerine uykusuzluğunu daha da arttırdı. Yavaş yavaş gözleri kapanmaya başladığında kafasını yanında oturan Mehmet'in omzuna yasladığının farkına bile varamayacak kadar yorgundu, hem ruhu hem de bedeni. Mehmet önce onun kendisine yaklaşmak için böyle bir davranışta bulunduğunu sansa da dakikalar sonra nefes alıp verişinden derin bir uykuya daldığını anladı. Bu kız gerçekten çok ilginçti. İlginç ve haddinden fazla sıcak...

Nilda'nın duyularını harekete geçiren enfes kokusu nedeniyle izlediğinden bir şey anlamayan Mehmet, film bittiğinde koluna dokundu. "Hadi uyan artık. Çıkmamız gerekiyor." Nilda, gözlerini açtığında salonda ikisinden başka kimse kalmamıştı. Utanarak, tutulan beline aldırmadan, başını onun omzundan çekip toparlandı. "Ben çok özür dilerim," derken Mehmet çok nadir olan gülümsemesiyle Nilda'ya baktı. "Ben filmlerde genellikle erkeklerin uyuduğunu sanırdım."

Genç kız daha da utandı. Buğday rengi olan teni pembeleşirken, "Haklısın ama gece uyku tutmadığından uyumamıştım. Üzgünüm," dedi. Ona, *aklımı fazlasıyla meşgul ettiğinden gece gözüme uyku girmedi,* diyemezdi ya!

Sinema çıkışı önce birlikte yemek yediler. Yemek sonrası sahilde yürürlerken tanıştıkları günden beri ilk kez kendileri hakkında sohbet etmeye başladılar. Nilda üniversitenin çocuk gelişimi bölümünden mezun olduğunu, geçici bir süreliğine aile dostu Behiye'ye misafir olduğunu anlattı. Tabii ailesiyle yaşadığı sorundan bahsetmedi. Mehmet ise gündelik hayatın

stresinden uzaklaşmak için aile mirası olan eve kafa dinlemek için geldiğini anlattı. Detayların saklandığı sohbetle birlikte hava yavaş yavaş kararmaya başlamış, veda zamanı gelmişti.

Mehmet'in arabasıyla evlerinin bulunduğu sokağa girdiklerinde, genç adam gözlerini yoldan ayırmadan, "Takmamışsın," dedi.

Genç kız önce anlamasa da bir süre sonra onun kolyeden bahsettiğini anladı. Elleri, boş olan boynunu yoklarken, "Sabah evden çıkarken takmayı unutmuşum," dedi.

Mehmet aldığı cevap yüzünden gerildi. Ani fren yaparak, iki evin arasındaki yolda durup eklemleri beyazlayıncaya kadar direksiyonu sıktı. Sakin görünmeye çalışarak, "Maddi değeri her ne olursa olsun verilen hediyeler kıymetlidir. Ve onlara verdiğin değer, armağan sahibine verdiğin değeri gösterir," dedi.

Nilda aldığı cevapla önce afalladı. Çünkü böyle bir karşılık beklemiyordu. Sıradan bir kolyenin onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamasa da özür diledi. Ancak onun özür dilemesi, Mehmet'i daha da kızdırdı. "Farkında mısın, bilmem ama benden üçüncü defa özür diliyorsun. Akıllı kadınlar asla özür dilemez!"

O konuştukça daha da bocalayan Nilda, son duyduklarıyla kırıldı. Fakat tam cevap verecekken evin bahçe giriş kapısında onları izleyen Behiye'yi görmesiyle sustu. Arabadan inerken sadece, "Kilise ziyaretimiz için yarın görüşürüz," diyebildi.

Mehmet, kendi evinin otoparkına girerken genç kız da onu bekleyen kadının yanına yaklaştı. "Demek ev sahibiyle tanıştın?"

Behiye'nin sorusuna karşılık, Nilda normal görünmeye çalıştı. "Evet. Birkaç gün önce tanıştık."

"Ve sen bana bunu şimdi mi söylüyorsun? Yani tanışıp arabasına binecek kadar samimi olduktan sonra!"

Behiye'nin sitem dolu ses tonuna karşılık, şirinlik yaparak koluna girdi. "Sana onunla tanıştığımızdan bahsedecektim ama her seferinde bir şey çıktı. Aslında gizlediğim bir şey yoktu." Ama bu sözler kadının içini rahatlatmadı. Çünkü Nilda ve Mehmet'i arabada konuşurken görmüş ve içinde adlandıramadığı kötü bir his uyanmıştı.

6. BÖLÜM

"SENİN İÇİN"

Sabah, kilise ziyareti için hazırlanan Nilda, son olarak aynanın karşısına geçip ucunda siyah gül olan kolyeyi boynuna taktı. Akşam Mehmet'le yaptığı konuşma aklına geldiğinde huzursuzca yüzünü buruşturdu. Altı üstü sıradan bir kolye değil miydi boynundaki? Neden öyle bir tepki verdiğini hâlâ anlamış değildi. Özellikle de özür dileme konusunda sarf ettiği cümleler canını sıksa da bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışarak cep telefonunun saatine baktı. Neredeyse on olmak üzereydi, ancak genç adamdan henüz ses seda çıkmamıştı. Onun aramasını beklerken, köpeği Barbaros ile bir süre vakit geçirip odasından çıktı.

Pazar günleri, pastane hafta içinden daha yoğun olduğundan Behiye erkenden çıkmış, genç kız evde yalnız kalmıştı. Aslında bu durum işine gelmişti. Çünkü akşam Mehmet hakkında konuştuklarında tesadüfen tanıştıklarını gelişigüzel şekilde açıklamış, tanışma şekilleri ve yaşadıkları hakkında bilgi vermemişti.

Dakikalar ilerleyip, saat on biri gösterdiğinde, daha fazla dayanamayıp Mehmet'i aradı fakat telefonu kapalı olduğu için ulaşamadı. Merak ederek evden çıkıp kapısına gitti. Uyuyor olabileceğini düşündüğünden zile basmakla basmamak arasında karar vermeye çalıştığı esnada kapı kendiliğinden açıldı. Maalesef karşısında gördüğü kişi, beklediği kişi değil-

di. Ellili yaşlardaki ilk kez gördüğü adam, "Buyur kızım?" dediğinde Nilda bakışlarını adamın omuzlarının üzerinden içeriye çevirdi. Merak içinde, "Ben Mehmet'e bakmıştım," dedi.

Adam içten gülümsemesiyle, "Mehmet Bey, sabah erkenden gitti. Gitmeden önce gece beni aradı. Evle ilgili yapılması gereken işleri tamamlamam için bana anahtarı bırakıp talimat verdi," diye açıklama yaptı.

Nilda'nın aldığı haberle morali bozuldu, yüzü düştü. İçinden, *"Madem gidecekti, insan en azından bir haber verir!"* diye geçirdi. Uğradığı hayal kırıklığıyla adama teşekkür edip, tekrar geldiği yoldan evine dönerken onu bir daha görememe ihtimaliyle kalbi kırıldı; nedensizce canının acıdığını hissetti. Bu kadar kısa bir sürede ona bu denli alışabildiğine inanamıyordu.

Gün içinde pastaneye gidip servislerde çalışanlara yardımcı oldu. Behiye birkaç kere ona bir sorun olup olmadığını sorduğunda her defasında geçiştirdi. Hatta daha fazla sorgulamaması için ailesiyle olan sorunlarını bahane gösterdi. Akşam olup, eve döndüklerinde, doğruca odasına gidip pencere kenarında durdu. Herhangi bir yaşam belirtisi olmayan evi izlerken akşama kadar yaptığı gibi tekrar cep telefonunun boş ekranına baktı. Ne arama ne de mesaj vardı. Tüm cesaretini toplayarak, genç adamı son kez aradığında telefon bir kere daha telesekretere bağlandı. Bir anda ortaya çıkan adam, hayatına aniden girdiği gibi yine aynı hızla ortadan kaybolmuştu.

ÜÇ GÜN SONRA

Son birkaç gündür olduğu gibi geceyi uykusuz geçiren Nilda, sabaha karşı yatağına girebildi. Zihninde dönüp dolaşan düşünceler yüzünden kendini yorgun hissediyordu. Neden sürekli onu düşünüyordu? Neden gözleri her yerde onu arıyordu? Hissettiklerine bir anlam veremiyordu. Ne-

redeyse bağımlısı hâline geldiği adamı, daha doğru düzgün tanımıyordu bile. Onun gibi soğuk, yüzü hiç gülmeyen ruhsuz bir adam, hayatına böyle kolay sinemezdi. Bunlar tuzak dolu yanlış duygulardı. Hissettiği karmakarışık düşüncelerle gözlerini kapatırken bir karar verdi. Gözlerini yeni güne açtığında bir daha onu düşünmeyecekti. Hem nasıl olsa bir süre sonra şehirden ayrılıp evine dönecekti. Sanki öyle birini hiç tanımamış gibi hayatına kaldığı yerden devam edecekti.

Sabah olduğunda, gözlerini aralamadan önce odasının kapısının açıldığını duydu. Ardından yatağında hafif bir ağırlık ve sonrasında yüzünde hissettiği ıslaklıkla gözlerini açtı. Yanağını yalayan Barbaros'u kucağına çekerken kapı girişine yaslanmış Behiye'yi gördü. "Nildacığım, misafirin var. Hadi üzerini giyin, aşağıda seni bekliyoruz."

Behiye'nin verdiği haberle, sabaha karşı aldığı kararlar buhar olup uçmuştu. Heyecanlanıp umutla yerinde doğruldu. Aklına gelen ilk isim Mehmet olduğu için hevesle, "Kim geldi?" dedi.

"Sürpriz, bebeğim. Görmek için önce şu pijamalarından kurtulup üzerini giyinmelisin."

Behiye odadan çıkar çıkmaz, hızla yataktan kalkıp üzerini değiştirdi. Saçlarını şekillendirip, boynuna komodinin üzerine bıraktığı kolyeyi takarken neredeyse şımarık kız çocukları gibi yerinde zıplayacaktı. Heyecanlandığı belli olmasın diye, bir süre kendine telkinde bulunup, odadan çıkarken, Mehmet'i gördüğünde nasıl davranması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Fakat ne yazık ki beklediği gibi olmadı. Çünkü oturma odasının kapısından içeriye girdiği an, anne ve babasıyla yüz yüze geldi. "Ama siz! Ne işiniz var burada?"

Ayhan Bey, kızının beklenmedik karşılamasına içerleyerek bakışlarını yere çevirdi. "Bizi hiç mi özlemedin?"

Nilda iki adım geriye çıkarak, "Size zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim," diye cevap verdiğinde söze annesi

girdi. "Kızım, neredeyse üç haftadır bize dönmen için bekliyoruz. Artık bu ayrılık daha ne kadar uzayacak?"

Behiye geride durarak, onları izlerken, daha fazla dayanamayarak, Nilda'nın yanına yaklaşıp onu kendine çevirdi. "Bence bugün konuşulması gereken ne varsa konuşmalısınız. Anne ve baban, onları dinlemeni hak ediyorlar, güzel kızım. Lütfen benim hatırım için onlara bir fırsat ver."

Genç kızın gözleri doldu. Behiye'nin gözlerine bakarak sitemle, "Benden bıktın demek ki!" dedi.

"Asla! Nasıl böyle bir şey düşünürsün? Sen benim kızım sayılırsın. Ve bu ev, aynı zamanda senin de evin biliyorsun. Ben sadece seni üzen sorunların bir an önce çözüme kavuşmasını, mutlu olmanı istiyorum, o kadar. Sonrasında istediğin kadar burada kalmaya devam edebilirsin."

Behiye odadan çıktığında Nilda, anne ve babasıyla yalnız kaldı. Söze önce babası girdi. "Seni üzdüğümüzün farkındayız ama biz de böyle olmasını istemezdik," diye konuşmaya başladı. Zaman zaman çocukluk anılarının da yer verildiği sohbetle ortam yavaş yavaş yumuşamaya başladı. O da her evlat gibi ailesini çok seviyordu. Aldıkları karar yüzünden ne kadar üzgün olursa olsun, tabii ki onlardan vazgeçecek değildi. Çocuksu bir davranış olsa da içinde bir yerlerde onları cezalandırma arzusuna engel olamıyordu. Bunun da yolu onlardan uzak durmaktan geçiyordu. Onların canını en çok bu şekilde acıtabileceğini çok iyi biliyordu.

Yaptıkları uzun sohbet sonrasında Nilda, ailesiyle dönmek konusunda ikna olmamıştı. Ama en azından aralarındaki buzlar biraz da olsa erimeye başlamıştı. Babası işleri nedeniyle evden ayrılırken, annesi özlediği kızıyla vakit geçirmek için ertesi güne kadar onlarla kalmaya karar verdi.

Anne kız bütün gün, Behiye ile birlikte tarihî çarşıyı gezip birlikte yemek yediler. Fakat bu süre içinde Nilda hep durgun görünüyordu. Annesi sebebin boşanma davası olduğunu

sansa da Behiye nedenini tahmin edebiliyordu. Çünkü son iki haftadır çok değişmiş, özellikle de birkaç gündür iyice içine kapanmıştı. Anne ve babasının boşanacaklarını öğrendiği günlerde bile bu kadar mutsuz görünmüyordu.

Üçü birlikte yaptıkları alışveriş sonrası eve dönerken Nilda onlardan müsaade istedi. "Kitapçıya verdiğim sipariş gelmiş olmalı. Evde görüşürüz," diyerek iki kadının yanından ayrıldı.

On dakika sonra sahafın dükkânından içeriye girdiğinde yaşlı adam, genç kızı her zamanki kocaman gülümsemesiyle karşıladı. "Hoş geldin, kızım," diyen adam, Nilda'nın girdiği kapıya bakarak, "Delikanlı yok mu?" diye sordu.

"Hayır, Necdet amcacığım. O da burada benim gibi misafirdi. Evine döndü."

Yaşlı sahaf, onun gözlerindeki hüznü seçebiliyordu. Genç kızın omzuna şefkatle dokunarak, "Anlatmak istersen dinlerim," dedi. Yılların yorduğu adam, gönül kırgınlığını anlayabilecek kadar tecrübeye sahipti. Mehmet'i sorduğunda kızın gözlerindeki bulutlanmadan bunu hemen anlamış, sorduğu sorudan dolayı pişman olmuştu.

"Bir anda ortaya çıktığı gibi aynı anda yok oldu," diyebildi Nilda sadece.

Sahaf, oturması için sandalyeyi gösterip ikisi için kahve söyledikten sonra karşısındaki diğer sandalyeye yerleşti. "Eğer sakıncası yoksa şimdi bana her şeyi baştan anlatır mısın?"

Doğru düzgün tanımadığı birisine içini dökmek, Nilda için daha kolaydı. Hissettiklerini, nedensiz kırgınlığını eleştirmeden onu dinleyecek birisine ihtiyacı vardı. Düşünmeden ilk günden son güne kadar olan her şeyi anlattı. Adam onu sabırla dinledikten sonra, "Belki de gitmesini gerektirecek önemli bir işi çıkmıştır, kim bilir?" dedi. "Sonuçta gidecek olan adam, bir gün sonrası için neden seninle plan yapsın ki?"

"Ben de öyle düşünüyorum ama telefon diye bir şey var. İnsan en azından haber vermez mi? Ne zaman arasam telefonu kapalı."

Sahaf'la sadece Mehmet'le ilgili değil, ailesinin boşanma kararıyla ilgili de dakikalarca sohbet ettikten sonra az da olsa rahatladığını hissetti. Yaşlı adama minnetle teşekkür edip, eve doğru yola çıktığında yağmur yağmaya başladı. Sonbaharın ilk günleri olduğu için hava hâlâ ılıktı. Tenine değen yağmur damlalarına aldırmadan, evlerinin olduğu sokağa girdiğinde hava tamamen kararmış; saat sekiz buçuk olmuştu. Evin bahçe kapısından tam içeri girmek için adım atarken yönünü Mehmet'in evine çevirdi. Ve gördüğü şeyle kalbi hızla atmaya başladı. Evin ışıkları yanıyordu. Hiç düşünmeden, koşarak karşı evin bahçe kapısından girdi. Uzun zamandır atmayı unutan kalbi, coşkuyla hayat bulmuş gibiydi. Yağmurdan sırılsıklam olmuş hâlde gözlerini kapatıp, titrek parmaklarıyla kapı ziline basarak beklemeye başladı. Ardından kilit sesi duyulduğunda usulca kapattığı gözlerini tekrar açtı. Mehmet tam karşısında duruyordu. Heyecanını belli etmemeye özen göstererek, "Dönmüşsün!" dedi.

Her zamanki ciddiyetinden taviz vermeyen genç adam, soğuk bakışlarını onun üzerinde gezdirdikten sonra cevap verdi. "Evet. Senin için."

Nilda, aldığı cevapla bir an için soluğunun kesildiğini hissedip sersemledi. *Senin için mi* demişti o? Yanlış mı anlamıştı? Nasıl tepki vereceğine karar vermeye çalışırken Mehmet, "İyi misin?" diye sordu. Sadece başını sallayarak, iyi olduğunu belirtirken genç adam ilk kez onu bu kadar savunmasız ve afallamış görüyordu. Dahası, karşısındaki kızın sudan çıkmış balığa dönmüş hâliyle içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Ama hissettiklerini kabul edemeyecek kadar karartmıştı kalbini.

Aralarında sürüp giden sessizliği yine Mehmet bozdu. Ellerini ceplerine sokarak omzunu kapı pervazına dayadı. "Bu hâlde burada beklemeye devam edersen korkarım hastalanacaksın. İçeri gelmek ister misin?"

Nilda yaşadığı şoktan silkelenip, "O zaman ben eve gidip üzerimi değiştireyim," dedi ve arkasını döndü. Ancak ayakları bir türlü hareket etmiyordu. Sanki birkaç adım atsa bir daha onu göremeyecekmiş gibi hissediyordu. Yüzünü tekrar Mehmet'e döndü. Genç adam dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz gömleği, siyah pantolonu ve dağınık saçlarıyla tipik bir serseri havası taşısa da bu hâliyle bile birkaç gündür görmediği kızı, her zamanki gibi etkisi altına almıştı. Nilda ona doğru bir adım atıp yeni bir şey hatırlamış gibi heyecanla, "Kilise?" dedi.

Genç adam hafiften sahte bir tebessüm sunarak, "Yarın saat on uygun mu?" diye sordu.

Aldığı cevap onun için yeterliydi. "Tamam. Sabah onda görüşürüz."

Nilda, eve gittiğinde annesi ve Behiye onun hâline şaşırdılar. Ama o, onların sorularına sadece gülümseyerek, karşılık verip doğruca odasına gitti; üzerini değiştirdi. Yatağına uzandığında, günler sonra genç adamla karşılaştığı an ne kadar aptalca davrandığını düşündü. Her geçen gün içinde engelleyemediği bir duygu çığ gibi büyüyordu ve duyguları onu inanılmaz derecede ürkütüyordu.

7. BÖLÜM

"EVLEN BENİMLE"

O gece, Nilda için hayatının en uzun gecesi oldu. Sabah olduğunda, Mehmet'i göreceği anı iple çekerken kendini tanıyamıyordu artık. Sonunda gece sabaha kavuşmuş, erkenden kalkıp dakikalarca ne giyeceğine karar vermeye çalışmıştı. Sonunda diz üstü kırmızı elbisesini giyip, saçlarını düzleştirdikten sonra hafif bir makyaj yapıp kolyesini taktı. İşte hazırdı.

Kahvaltı için mutfağa indiğinde, Behiye'yi kahvaltı hazırlarken buldu. "Annem yok mu?" diye sordu. Behiye, onun neşeyle cıvıldamasından mutluluk duyarak, "Az önce buradaydı. Sanırım telefonla konuşuyor," dedi. "Sahi, bu mutluluğunu neye borçluyuz, bebeğim?"

Nilda, buzdolabındaki kahvaltılıkları masanın üzerine yerleştirmekte yardımcı olurken, "Dışarıda işim var. Dönüşte anlatırım," diye cevap verdi.

"Annenin uçağı akşam, biliyorsun. Geç kalmazsın umarım."

Bir an için annesinin varlığını unuttuğunu düşünüp huzursuzluk duydu. Ama gitmeden onun gönlünü almaya karar verdi. "Öğleden sonra evde olurum, merak etme," dedi ve terasta telefon görüşmesi yapan annesini görmek için mutfaktan ayrıldı. Ayrılırken de yemek masasının üzerindeki vazoda bulunan kasımpatı çiçeklerinden bir tanesini aldı.

Terasın kapısına geldiğinde annesinin fısıltıyla söylediklerini işitti. "Şu an için kızıma bir şey açıklayamam. Biliyorsun, babasıyla boşanmamızı kabullenmekte zorluk çekiyor. Bir başkasıyla birlikte olduğumu anlatarak onu daha büyük bir travmaya sürükleyemem."

Duyduklarıyla öyle sarsıldı ki elindeki çiçek yere düşerek, sert zeminle buluşurken aklına babası geldi. Bu evliliğin bitmesinin nedeni, annesinin o anda konuştuğu adam olabilir miydi? Gözyaşları art arda akarken annesi onu fark etti. Kadın telefondaki kişiye, "Seni sonra ararım," diyerek kapatırken, Nilda bulunduğu yerden uzaklaşmak için hareket etti. Lakin annesi ondan önce davranarak kızının kolunu tuttu. "Kızım, bir dakika dinle beni!"

Nilda, durduramadığı gözyaşlarıyla karşısındaki kadına öfke ve kırgınlıkla baktı. "Demek babamla boşanma nedeniniz buydu? Başka bir adamla ilişkin var!"

"Hayır, kızım yanlış anlıyorsun! Biz boşanmaya karar verdikten çok sonra beraberliğimiz başladı. Üstelik başka birisiyle yeni bir hayat kurmak isteyen yalnızca ben değilim."

Genç kız şok üstüne şok yaşıyordu. "Ne demek istiyorsun?" dedi öfke kusarak.

"Babanın da hayatında yeni birisi var. Anlamıyor musun Nilda? Herkes kendine yeni bir rota çizdi. Artık kabullenmenin vakti gelmedi mi?"

Nilda, annesinden kolunu kurtararak, "Bir daha ikinizi de görmek istemiyorum!" dedi. Koşar adımlarla çıkış kapısına gidip vestiyerden çantasını aldığı gibi hızla evden ayrıldı. Belki onların boşanmak istemelerini anlayışla karşılayabilirdi. Ancak daha bu haberi bile sindirmeden başka insanlarla yeni bir hayat kurmalarını kabullenmesi çok zordu.

Mehmet'le buluşacağı randevu saatine daha vardı. Doğruca sahile inip banklardan birisine oturdu. Hıçkırarak ağlıyor, mantıklı düşünemiyordu. Her şey bir kâbus gibi geliyor-

du. Onlar küçük ve mutlu bir aileydi. Hangi ara birbirlerinden bu kadar kopup yabancılaşmışlardı? Ve kendisi bu zamana kadar çevresinde olup bitenleri nasıl fark edememişti? Akan makyajı yüzünden görüşü bulanıklaşırken yüzünü temizlemek için çantasında ıslak mendil aramaya başladı. Bu sırada birisinin uzattığı mendili gördü. Başını kaldırdığında Mehmet'le göz göze geldiler. Genç adam, "Kötü görünüyorsun," dediğinde, hiç düşünmeden ayağa kalkıp onun boynuna sarıldı. "Hiç iyi değilim!"

Bir süre, sarıldığı adamın göğsüne başını dayayıp içinde ne var ne yok boşaltıncaya kadar ağladı. Az da olsa rahatladığında Mehmet neler olduğunu sordu. "Seni evden koşarak çıkarken görünce merak edip peşine takıldım."

Ailesinin boşanmasından utanan küçük bir çocuk gibi, "Onlar boşandılar ve şimdi ikisinin de hayatında başka birileri var," diyerek olanları gözyaşlarıyla anlattı. "Şimdi sen de bana mantıklı ol diyeceksen lütfen konuşma!" diye eklemeyi de unutmadı.

Mehmet, yanında oturan kızın ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Onun bu acılı hâlinden zevk alması gerekirken, aklına kendi anne ve babası geldiği için bu durumdan mutlu olamıyordu. Çünkü Nilda'nın yaşadığı üzüntünün çok daha büyüğünü yaşamıştı. "Seni anlıyorum," dedi sadece.

Genç kız şaşırdı. "Beni anlıyor musun? Senin de mi anne ve baban ayrıldı?"

Mehmet bir süre sessiz kaldıktan sonra genzini temizleyip, zorlanarak cevap verdi. "Evet, benimkiler de ayrıldı. Ama bizimkilerinki ebedî ayrılık... Çünkü annem hayatını kaybetti. Yani sen bana göre şanslısın. Kabul etmesi zor olsa da bir yerlerde onların nefes aldığını, mutlu olduğunu bileceksin. Yeri gelecek, sevinçlerine ortak olacaksın."

Genç adamın annesinin öldüğünü duyduğu an, gözlerini silen Nilda, "Çok üzüldüm. Peki, onu nasıl kaybettin?" diye sordu.

Mehmet, elleriyle başını tutarken gözlerini karşılarındaki masmavi denize çevirdi. "Bunları konuşmasak olmaz mı? Her hatırladığımda yeteri kadar acı veriyor," dediğinde ısrar ettiği için özür diledi.

Yarım saat kadar, hiç konuşmadan, denizi izledikten sonra genç adam ayağa kalkıp elini Nilda'ya uzattı. "Hadi kalk, bir yerlerde bir şeyler atıştıralım. Henüz kahvaltı yapmadım ve çok açım."

Nilda gülümsemeye çalışarak ayağa kalktı. Fakat olanlar yüzünden hiç iştahı yoktu. Karşısındaki adamın anlattıklarından etkilendiği için normal davranmaya çalışarak birlikte karınlarını doyuracak bir kafeye gittiler.

Kahvaltının ardından ikisi de her şey normalmiş gibi davranıp önce kiliseye gittiler. Sonra şehirde gezilebilecek birkaç yeri dolaşıp yaşlı sahafın dükkânına uğradılar. Birlikte biraz sohbet ederek, kahvelerini içip birkaç kitap aldılar. Akşam olduğunda Nilda saatine baktı. Annesinin uçağı çoktan havalanmış olmalıydı. Evden çıkarken, cep telefonunu almadığından Behiye'yi arayıp, onun gidip gitmediğini öğrenmek gibi bir imkânı yoktu. Annesiyle yüzleşmek istemiyordu. Ama telefonu olmadığı için her şey şansa kalmıştı. Şansı varsa annesinin gitmiş olmasını diledi.

Mehmet'le birlikte evlerinin olduğu sokağa girdiklerinde genç adam arabasını yine iki evin ortasında durdurdu. "Ben yarın dönüyorum. Geçen sefer acil bir durum olduğundan, sana veda edemeden gittiğim için dönmek zorunda kaldım," derken duydukları Nilda'nın beklediği sözler değildi. Bir gün önce onun için döndüğünü söylediğinde, *"Demek ki kastettiği buydu,"* diye geçirdi içinden. Acı bir tebessümle, "Keşke benim de gidecek bir yerim, dönecek bir evim olsaydı," dedi.

Genç adam, her şey için ona teşekkür ettikten sonra kısa bir vedayla ayrıldılar. Nilda daha eve girmeden bir yarısının eksildiğini hissetmiş, sanki sevdiği herkes tarafından terk edildiğini düşünmeye başlamıştı. Behiye'nin korku dolu bekleyişi, Nilda'nın nihayet eve dönmesiyle son bulmuştu. Genç kıza sarılıp, şefkatle saçlarını öperken, "Senin için çok endişelendim. Nerelerdeydin?" diye sordu.

Nilda ise çevresine bakınarak, "O gitti mi?" diye soruya soruyla karşılık verdi.

"Uçağı bir saat önceydi, biliyorsun. Seni görmek istedi ama şu an için doğru zaman olmadığı konusunda onu ikna ettim."

Bir yanda ailevi durumu, diğer yanda duygusal yönden sıkı sıkıya bağlanmaya başladığı adamın gidişi, onun için çok ağırdı. Hayattan bezmiş gibi sadece Behiye'ye teşekkür edip, konuşmak istemediğini, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek uyumak için odasına gitti.

Nilda, bütün gece sabaha kadar durmaksızın ağladı. Hayatında ilk kez kendini bu kadar yalnız ve kaybetmiş hissediyordu. Sabaha karşı başlayan sonbahar yağmuru aralıksız yağmaya devam ederken pencereye gitti. Perdeyi aralayıp umutsuzca karşı eve baktı. Mehmet uçağının sabah altıyı çeyrek geçe olduğunu söylemişti. Şimdi saat yedi kırk beşi gösterdiğine göre, tıpkı ailesi gibi artık o da yoktu. Ağlamaktan kızaran gözlerini silerken karşı evin camında onu görmeyi beklemiyordu. Önce gördüğünü hayal sanarak bir kere daha gözlerini sildi, kapatıp tekrar açtı. Evet, gerçekti. Gitmemişti! Saatler sonra ilk kez gülümseyerek onu izleyen adama el salladı ve koşarak evden çıkıp karşı evin bahçesinden içeriye girdi. O, daha evin giriş kapısına ulaşmadan kapı açılmış; Mehmet bahçeye çıkmıştı bile. Hiç düşünmeden, koşarak genç adama sarıldı. "Gitmemişsin!" dedi mutlulukla.

Mehmet, bir süre sarıldıktan sonra geri çekilip, ellerini genç kızın yanaklarına yerleştirerek, "Gidemedim," diye cevap verdi.

"Neden?"

Yağan yağmura ve ıslanmalarına aldırmadan, genç adam Nilda'nın dudaklarına uzanıp, usulca öptükten sonra geri çekildi. Gözlerinin içine kararlılıkla bakarak, "Çünkü bana gidecek yerinin olmadığını söylemiştin. Senin gidecek bir yerin, bir evin var aslında. Senin yerin, benim yanım... Farkında değil misin?" dedi.

Nilda, onun söylediklerini yanlış anlıyor olabileceğini düşünerek emin olmak için, "Benim yanım derken?" diye karşılık verdi. Duyduklarına yanlış anlam yüklemiş olmamayı diledi içinden. Mehmet, onun sorusuna karşılık gözlerinin içine bakarak tekrar dudaklarına eğildi. Bu seferki öpüşü bir öncekine göre daha tutkulu, daha derindi. Ama fazla uzatmadan geri çekildi. "Evlen benimle!"

Şaşkınlık, heyecan, mutluluk, korku... Nilda'nın aynı anda hissettiği o kadar çok duygu vardı ki... Ama şüphesiz en yoğun hissettiği duygu korkuydu. Ne cevap vereceğini bilemeyerek aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Ama birbirimizi tanımıyoruz bile! Hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Mehmet, onun şaşkın hâlinden faydalanarak, kollarını beline dolayıp iyice kendine çekti. Artık bedenleri tamamıyla birbirine yapışmış, alınları neredeyse birbirine değiyordu. Nilda'nın kalbi, göğüs kafesinde hiç olmadığı kadar hızlı çarparken, Mehmet kararlı bakan siyah gözleriyle sanki onun ruhuna işlercesine hamlesini yaptı. Burnunun ucunu hafifçe burnuna sürterek, "Ama birbirimizi tanımamız için önümüzde bolca vaktimiz olacak," dedi.

Nilda, onun yaydığı erkeksi koku ve sarhoşluk hissi uyandıran sözleriyle eridiğini hissetti. Tıpkı ağızda eriyip biten, pembe pamuk şekeri kıvamına gelmişti. Böyle hissetmesi

normal miydi? Elbette değildi! Kısa bir an cevap vermeden, gözlerini kapatıp anın tadını çıkartsa da bir an önce uyanmalıydı. Yaşadığı duygu karmaşasından sıyrılmaya çalışarak, güçlükle bedenini ondan ayırıp bir adım geriye çekildi. "Ben... Bilmiyorum." Hâlbuki biliyordu. Aklı, duygularına isyan ederek, arkasına bakmadan, kaçmasını söylerken, kalbi; çığlık çığlığa *evet* diye bağırıyordu.

Mehmet bunun farkında olarak, "Neden? Yoksa bana güvenmiyor musun?" diye sordu.

Genç kız onun sorusuyla hafifçe tebessüm etti. "Sorun da bu ya! Sana bir anda güvenmemi nasıl beklersin? Tanışalı sadece iki hafta oldu. Evlenmek..."

Mehmet onun cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden tekrar Nilda'ya sokuldu. Çünkü fiziksel olarak ona yaklaştığı an bocaladığının farkındaydı. Şimdi bir de düşünmesi için zaman tanıyarak riske giremezdi. Zaten yeteri kadar vakit kaybetmişti. Hayır cevabı almak, sadece amacına ulaşmasını geciktirirdi ki, bunu kesinlikle istemiyordu. Varlığının genç kız üzerinde yarattığı etkiyi kullanarak yüzünü avuçlarının içine aldı. Başparmaklarıyla yanağını okşarken bal rengi gözlerine odaklandı. "Bana karşı hissettiklerin güvenmen için yeterli değil mi? İnsanları tanıma konusundaki hızımı hayal bile edemezsin. Vücut dilinden, bakışlarından, göz göze geldiğimiz her an yanaklarının kızarmasından, karşımda elinin ayağına dolanmasından, kısacası senin her hâlinden bana karşı neler hissettiğini anlayabiliyorum. Ve güven konusuna gelince bana güveniyorsun. Aksi hâlde seni ilk öptüğüm an, çoktan beni tersleyip gitmiş olurdun."

Nilda, onun söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Son zamanlarda hayatı öyle karmaşık bir hâl almıştı ki, karşısındaki adamın söyledikleri, hissettiklerini birebir anlatıyordu. "Biraz zamana ihtiyacım var," diyerek tekrar uzaklaştı.

Mehmet, onun kararsızlığına sinirlenerek içinden küfür savursa da sakin görünmek zorundaydı. Pes etmek yerine ürkütmeden üzerine gitmeliydi. Ruhunu daraltan bu evden ve şehirden kurtulmak için son kozunu oynadı. "Ama benim zamanım yok. Bana şimdi bir cevap vermelisin. Seni istiyorum, Nilda! Bunu başka türlü sana nasıl anlatırım? Ben sabırsız bir adamım," dedi ve genç kızın bileğini tutarak elini kalbine yerleştirdi. "Lütfen bana kalbinin ne söylediğini söyle!"

Nilda, gözlerine bakan adamdan kendini alamayarak istem dışı, "Evet diyor," dedi.

"İşte benim duymak istediğim tam da buydu!" diyen Mehmet, kızı belinden sararak, biraz havaya kaldırıp ayaklarının yerden kesilmesini sağladı ve yağmurun altında kendi etrafında döndürdü. Nilda, onun ani hareketiyle kahkahalar atarken dudaklarından kendiliğinden dökülen *evet* sözcüğü yüzünden pişman olmamayı diledi.

Mehmet, onu yere indirdiğinde ikisi de soluk soluğaydı. Genç adam, zafer kazanmanın mutluluğuyla Nilda'yı hırsla öperken öpücüklerinin arasında, "O zaman bugün evleniyoruz!" dedi ve zorluk çıkartmamasını dileyerek alnını alnına dayadı. "Bugün karım olmanı istiyorum."

Sürpriz evlenme teklifinin hemen ardından gelen aynı gün evlenme fikri, fazlasıyla tuhaftı. Ancak Mehmet, Nilda'nın mantığını istediği gibi devre dışı bırakmayı başarmıştı. Genç kız sanki yaşadıkları şakaymış gibi gülerken, "Bu kadar çabuk mu? Sen gerçekten de normal değilsin!" dedi.

Genç adam, başını geri çekerek onun şaşkınlıktan irileşen gözlerine baktı. "Evet, bugün! Benden bir dakika bile ayrı kalmanı istemiyorum. Hem belki de beni anormalleştiren sensindir, kim bilir?" dedi ve ekledi. "Ailene daha sonra haber veririz istersen."

Aile kelimesini duyan Nilda, durgunlaştı. Sahi, bir ailesi ya da ait olduğu bir yer var mıydı? Kararlarının parçalanmış

ailesinin çok da umurunda olmayacağını düşündü. Sonuçta annesinin dediği gibi, ikisi de kendine yeni bir hayat kurmak için çoktan harekete geçmişti. Mehmet'in ailesi konusunda söylediğine hak vererek, sığınacak bir liman bulduğunu düşündüğünden kabul etti. Bugüne kadar her şeyden en son kendisinin haberi olduğuna göre, bundan sonra da yaşadıklarını en son öğrenecek kişiler onlar olacaktı. Mehmet, aile konusuna değinerek bir kez daha amacına ulaşmış oldu.

8. BÖLÜM

"SENELER ÖNCE"

Mehmet, Nilda'dan kimliğini alıp, birkaç telefon görüşmesiyle nüfuzunu kullanıp öğleden sonraya kadar tüm işlemleri halletti. Akşamüzeri birlikte nikâh dairesine gidip, imzalarını atarlarken genç kız her şeyin bir rüya olduğunu düşündü. Hayatı hızla şekil değiştirirken kendini sadece seyirci gibi hissetti. Birileri etrafında bir şeyler söylüyor, o ise sadece kabul ediyordu. Evlendiği adamın soyadını bile nikâh memurunun sorduğu soruyla öğrenmişti. *Mehmet ALPTUĞ.*

Nikâhtan sonra Nilda elinde tuttuğu nikâh cüzdanına baktı. Hâlâ inanamıyordu. Daha birkaç hafta önce tanıştığı, soyadını bile yeni öğrendiği adamla bilinmeyen bir hayata ilk adımını atmıştı. Peki, onu nasıl bir yaşam bekliyordu? Kendi ailesinin bu evliliği öğrendiği zaman az çok ne tepki vereceğini tahmin etse de kocasının ailesi bu sürpriz nikâh karşısında nasıl davranacaklardı, işte bunu çok merak ediyordu. Nikâh dairesinden çıktıklarında, daha fazla dayanamayıp kafasındaki soruyu sordu. "Peki, senin ailen gizlice evlendiğin için kızmazlar mı?"

Mehmet arabayı kullanırken, gözünü yoldan ayırmadan, "Onlar benim kararlarımı sorgulamazlar. Çünkü yanlış bir şey yapmayacağımı bilirler. Hatta ablam ve erkek kardeşim bu habere sevinebilirler. Özellikle de babaannem," dedi.

"Peki ya baban?"

Babasından bahsedilmesiyle aniden frene basıp arabayı durdurdu. Sinirle dişlerini sıksa da hassas olduğu bu konuda öfkesini belli etmemeliydi. Önünde uzanıp giden yoldan gözlerini ayırmadan cevap bekleyen karısına, "Yaşasaydı nasıl karşılardı, bilemiyorum," dedi ve arabayı tekrar çalıştırdı. Genç kız, babasının öldüğünü daha önce söylememesini garipsese de irdelememesi gerektiğine karar vererek sustu. Nasıl olsa zamanı geldiğinde anlatırdı.

Nilda ve Mehmet, yeni yaşayacakları şehre doğru yola çıkmadan önce evlendiklerini haber vermek için Behiye'nin pastanesine uğradılar. El ele kapıdan girdiklerinde Behiye, müşterilerinden birisiyle ayaküstü sohbet ediyordu. Kendine doğru yürüyen çifti fark ettiğinde önce onların birleşen ellerine sonra yüzlerine baktı. Bir tuhaflık hissederek, müşterisine afiyet olsun dileklerinde bulunup Mehmet ve Nilda'yı karşıladı. Onların yakınlığı karşısında söyleyecek bir şey bulamadığı için sadece, "Siz?" diyebildi ancak cümlesini tamamlayamadı. Genç kız, sıradan bir şeyden bahseder gibi çantasından nikâh cüzdanını çıkartıp kadına uzattı. "Biz evlendik."

Behiye'nin ağzı şaşkınlıkla açılırken, defteri alıp içini açtı. Mehmet ALPTUĞ ismini okuduğu an, kalbi korkuyla atmaya başladı. İçinden *sadece bir soyadı benzerliği* derken genç adam, "Bizi tebrik etmeyecek misiniz?" diye sordu. Behiye olanları anlamaya çalışarak, "Demek evlendiniz?" dedi.

Genç kız, karşısındaki kadına sıkıca sarılıp, çok mutlu olduğunu dile getirdiğinde Behiye için söyleyecek bir şey kalmamıştı. Yerle bir olan ruh hâliyle tebessüm etmeye çalışarak Nilda'yı kutladıktan sonra elini Mehmet'e uzattı. "Umarım yanlış bir karar vermemişsinizdir, çocuklar."

Mehmet, Behiye'nin gözlerinin içine bakarak, "Bence çok doğru bir karar verdik," dedi ve sanki tebriğini kabul eder-

miş gibi kadının kulağına eğilerek Nilda'nın duyamayacağı fısıltısıyla, "Yoksa şüpheniz mi var, kayınvalideciğim?" dedi.

24 YIL ÖNCE

Kayalıkların üzerinde, sel sularıyla her zamankinden daha coşkun akan dereye bakan genç kadın, saatlerdir tuttuğu gözyaşlarını nihayet özgür bıraktı. Son kez ellerini karnının üzerinde birleştirirken yapmak zorunda olduğu şeyin dışında, sevdiği adamın artık hayatta olmamasına ağlıyordu. Sadece kendisine verilen sözün tutulmamasından değil, evlenmek için zorlandığı kötü kalpli adamın gözlerindeki zaferde görmüştü. O artık gelmeyecekti. Gözlerindeki yaşları silerken daha dünyaya gelmemiş bebeğine ilk ve son kez seslendi. "Beni affet, bebeğim!" Sonra sonsuzluğa ulaşmak için bir adım attığında arkasından küçük ağabeyi İlter'in sesini duydu. "Dur Behiye! Yapma!"

Arkasını dönecek, ağabeyinin yüzüne bakacak cesareti yoktu. "Neden?" diye sordu yönünü çevirmeden. "Artık yaşamak için bir nedenim yok ki!"

"Hayır, var! Bebeğin var!"

Duydukları inanılacak gibi değildi. Eğer sesin sahibi diğer ağabeyi olsaydı, değil onu durdurmak, hiç acımadan arkasından derin sulara iterdi. Hıçkırıklar boğazından yükselirken ağabeyi İlter'e döndü. "Ama..." dedi güçlükle ancak cümlenin devamını getiremedi.

İlter elini uzatarak Behiye'ye yaklaştı. "Ne olur bana kardeş acısı yaşatma, dayanamam! Hadi ver elini! Bak, her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum!"

Genç kadın, onun sözlerine inanmak istese de hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Karnında sevdiği adamın son hatırasını taşıyarak nefret ettiği başka bir adamın karısı olamazdı. Zaten gerçekler ortaya çıktığında hayatına son verecek kişi muhtemelen babası olacaktı. Gözyaşlarıyla karışık, zoraki gülümsemesiyle, "Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Ben mutlu

olma şansımı kaybettim, o adamla evlenemem. Evlensem de gerçek ortaya çıkmayacak mı? Bunun başka yolu yok!" dedi.

"Hayır, kaybetmedin! Başka bir yol var. Bebeğinle başka bir şehirde, başka bir hayat kurman için sana ben yardımcı olacağım, söz veriyorum. O adamla evlenmek zorunda değilsin. İlk günden beri bu evliliğe karşı olduğumu sen de biliyorsun."

Ağabeyinin söyledikleri yalan değildi. Baştan beri bu evliliği engellemek için annesiyle birlikte, babasını ve erkek kardeşini ikna etmeye çalışmış fakat başarılı olamamışlardı. İşin içine menfaat girince, babası Nuh demiş peygamber dememiş, kızını toprak karşılığı kendisinden en az on yaş büyük, üç çocuklu bir adama vermeye gönüllü olmuştu. Behiye duyduklarına karşılık, "Bebeği duyduğuna göre benden nefret etmiyor musun? Babasının kim olduğunu sormayacak mısın?" dedi.

"Yaptığın yanlış olsa da olan olmuş, kabul etmekten başka çare var mı ki? Hem sen ismini söylemesen de ben zaten babasının kim olduğunu tahmin edebiliyorum. Senin Reha ile gizli saklı buluştuğunu biliyordum."

İlter, bunları açıklarken akşamüzeri aldığı haberi kardeşine söylemeye dili varmadı. Reha'nın cesedinin bulunduğunu kardeşine söylese onu bu intihardan döndürmesi mümkün olmayacaktı. Son bir umutla uzattığı eline bakarak, "Kendini, beni düşünmüyorsan, karnındaki masumu düşün. Onun yaşamaya hakkı var, öyle değil mi?" dedi.

Behiye, sonunda daha fazla dayanamayıp annelik içgüdüsüyle kendini ağabeyinin kollarına attı. "Canım çok acıyor, ağabey!" diyerek ağlamaya devam etti.

Birkaç dakika kardeşinin hıçkırıklarının dinmesini bekleyen adam, onun saçlarındaki duvağı elleriyle çıkartarak dere kenarına attı ve planını anlattı. "Şimdi önce senin intihar ettiğine inanmalarını sağlamamız gerekiyor. Öldüğünü düşünmeleri işimizi kolaylaştıracak. Bu gece sana kalacak bir yer bulalım, yarın seni Eskişehir'de

yaşayan, kardeşim saydığım askerlik arkadaşıma göndereceğim. Karı koca çok iyi insanlardır, mutlaka bize yardımcı olacaklardır."

O geceden sonra her şey planladıkları gibi gitti. Behiye'nin cesedi bulunamasa da dere kenarında bıraktıkları işaretler, herkesi intihar ettiğine inandırmaya yetmişti. Gerçek ise sadece ikisi arasında sır olarak kalacaktı.

Behiye, Eskişehir'e ulaştığında ağabeyinin yazdığı mektubu askerlik arkadaşı Ayhan'a verdi. Ayhan ve eşi Gülseren, onu sevgiyle karşıladılar. Hatta o anlatıncaya kadar bebeğiyle ilgili hiçbir şey sormadılar, onu yargılamadılar. Behiye'nin Eskişehir'e gitmesinden yaklaşık bir ay sonra ağabeyi ziyaretine geldi. İki kardeş yalnız kalıp, gerçekleri konuşma zamanı geldiğinde genç kadın boğazına oturan yumru yüzünden birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Seni dinliyorum, ağabey."

Ağabeyi, kardeşinin gözlerine bakamadığı için bakışlarını yerdeki halıya sabitledi. "Konu Reha ile ilgili."

O, sevdiği adamın ölüm haberini daha vermeden Behiye, "O artık yaşamıyor, öyle değil mi?" dedi.

İlter başını sallayarak, onu doğruladığında Behiye sessizce ağladı. "Biliyordum. Peki, nasıl ölmüş?"

"Şehirde barda birkaç serseriyle kavga ederken bıçaklanmış."

Yalan da değildi. Sarhoş birkaç kişinin başlattığı, sıradan bir bar kavgası gibi gösterilmişti olay. Hatta bıçaklandıktan sonra kan kaybından ölmesi için, sözde barın olduğu semtteki karanlık bir sokağa terk edilmişti. Fakat genç kadın biliyordu ki Reha alkolden nefret ederdi.

Zamanla Behiye sevdiği adamın acısını kalbine gömüp, onu hiçbir zaman unutmayarak Ayhan ve Gülseren'e kardeş oldu. Onlarla çok mutlu olsa da sonsuza dek bir arada yaşayamazlardı. Ağabeyinin maddi yardımlarıyla, genç kadına aynı apartmandaki dairelerden birisi satın alınıp oraya yerleştirildi. Böylece doğuma az bir zaman kala yalnız kalmayacak, Ayhan ve eşi genç kadına göz kulak olacaklardı. Bebeğin gelmesine günler kala, Behiye'nin içinde-

ki korkular daha da artmaya başladı. Babasının ve büyük ağabeyinin onun varlığını öğrenmesinden korkuyordu. Her geçen gün bu korkular öyle büyüdü ki, bebeğiyle ilgili birbirinden korkunç kâbuslar görmeye başladı. Bir gün Gülseren'le birlikte otururken kadının her zamankinden daha mutlu olduğunu fark etti. Nedenini sorduğunda, "Ayhan'ı evlat edinme konusunda sonunda ikna etmeyi başardım. Bugün başvuruyu yapacağız," cevabını aldı. Ayhan ve Gülseren'in sekiz yıllık mutlu bir evlilikleri olsa da bebekleri olmuyordu.

İşte o an, Behiye bebeğini ailesinin kötülüklerinden koruyabilmek için bir karar verdi. "İsterseniz bebeğimi size verebilirim!"

Gülseren şaşırdı. "Ama bu nasıl olur?"

Genç kadın, çaresizce karşısındaki kadının gözlerine yalvarır gibi baktı. "Sizin yanınızda daha güvende olacak. Eğer onun varlığı ortaya çıkarsa babam ve diğer ağabeyim hiç düşünmeden ikimize de zarar verebilir."

Böylece yıllar içinde Behiye kızının annesi değil, annesinin en yakın arkadaşı, Behiye teyzesi oldu. Doğumdan sonra hastanede, onu ilk ve son kez annesi olarak kokladığında, anlamı savaşçı olan ismi kulağına fısıldadı. "NİLDA. Umarım sana verdiğim ismin anlamı gibi hayata karşı daima güçlü ve savaşçı bir kadın olursun, küçüğüm."

Kızının hayatının kendi hayatı gibi acılarla değil, onu mutlu edecek mucizelerle dolu olmasını dileyerek hastane çıkışı bebeğini Gülseren'in kucağına bıraktı. Yıllarca onu bir yabancı gibi bir adım uzaktan sevdi. Sevdiği adamın hatırasının Gülseren'e her anne diye seslenişinde, kalbi parçalara bölünse de gözyaşlarını daima içine akıttı. Çünkü onu korumak için bu acıya katlanmak zorundaydı, başka çaresi yoktu. Hem kızını emanet edeceği en doğru aile onlardı. Yanılmadı da. Karı koca Nilda'yı kendi kızları gibi sevip değer verdiler. Sırf onu ve Behiye'yi güvence altına almak adına, bebeğin gerçek ailesi gibi görünmek için oturdukları semti, çevrelerini değiştirdiler. Böylece dedikoduların önüne geçmiş oldular. Gülseren ve

Ayhan, zaten işleri gereği ailelerinden uzak bir şehirde yaşadıklarından kimse gerçeği öğrenemedi.

Son on yıla kadar hayatta olduğu bir sır olsa da İlter'in Behiye ile olan bağlantısı babası ve büyük ağabeyinin şüphelenmesine neden oldu. Bu durumda olduğu şehri değiştirme, kızından uzaklaşma vakti gelmişti. Gülseren ve Ayhan, Nilda ile birlikte onu sık sık ziyaret etseler de bu ayrılık onu çok yıprattı. Eskişehir'de yaptığı işi devam ettirerek, pastanesini yeni yaşadığı şehre taşıyıp kendini işlerine vermeye çalıştı. Fakat evlat hasreti o kadar ağırdı ki, Behiye taşıdığı acıların altında yıllarca ezildi.

Sonra bir gece, Gülseren ağlayarak Behiye'yi aradı. "Nilda, Ayhan'la boşanacağımızı öğrenince evi terk etti. Büyük ihtimalle sana geliyor olmalı, başka gidecek yeri yok."

Aslında Ayhan ve Gülseren, Nilda'nın üniversiteye başladığı yıl aralarındaki sevgi bittiği için boşanmaya karar vermişlerdi. Ancak öz kızları gibi sevdikleri kızın bu haberden etkilenmesini istemediklerinden mezuniyetini beklemişler, sonunda da korktukları başlarına gelmişti.

Nilda'nın ağlayarak Behiye'nin kapısını çaldığı gün ise anne kız için yeni bir dönem başlamış oldu. Acı ve intikamın etraflarında kol gezdiği bu süreçte bütün dengeler değişecek, geçmişin karanlığında kalan sırlar, yerlerinden oynayan taşlarla birlikte teker teker ortaya çıkacaktı...

Mehmet'in dudaklarından çıkan *kayınvalide* sözcüğüyle ürperen Behiye, geri çekilirken genç adam, "Nilda sizi kendisine annesi kadar yakın gördüğü için ikinci bir kayınvalidem sayılırsınız," dedi. Ama duydukları Behiye'yi rahatlatmak için yeterli değildi. Çünkü karşısındaki adamın bakışlarındaki karanlığı görebilecek kadar iyi tanıyordu insanları. Kızının bir anda nikâh cüzdanıyla karşısına çıkıp, evlendiğini söylemesini hazmedememişken bir de evlendiği kişide yanlış bir şeyler olduğunu seziyordu. Yolunda gitmeyen, anormal bir durum söz konusuydu ama neydi? Nilda'nın bir anda bu

derece değişmesine inanamıyordu. Mehmet'ten müsaade isteyerek, Nilda'nın kolundan tutup bir kenara çekti. "Bu da ne demek oluyor? Kim bu adam? Hakkında ne biliyorsun? Evlilik öyle bir anda karar verilebilecek bir şey değil. Bunu nasıl yaparsın! İnsan bir danışır, sorar! Öyle değil mi? Hadi beni önemsemedin, anlarım. Sonuçta sadece annenin arkadaşıyım da ailene ne deriz?"

Behiye'nin sitem dolu sözlerini haklı bulsa da paniklemiş hâli karşısında gayet normal bir şeyden bahsedermiş gibi konuştu. "Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Her şey bir anda gelişti. Haber vermediğim için üzgünüm. Amacım seni incitmek değildi. Kırdıysam affet beni. Ancak anne ve babam konusunda seninle aynı fikirde değilim. Onlar kendilerine nasıl başka bir hayat kuruyorlarsa bu benim de en doğal hakkım, öyle değil mi? Üstelik Mehmet iyi bir adam ve ben onunla çok mutlu olacağıma inanıyorum. Bana evinin kapılarını açtığın, üzüntülerime ortak olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Biraz önce Mehmet'in de dediği gibi sen benim ikinci annemsin. Lütfen evliliğimi sorgulamak yerine benim adıma mutlu ol." Genç kız, her ne kadar kendinden ve evlendiği adamdan eminmiş gibi görünse de aslında değildi. Mantığı ve duyguları çelişki içindeydi. Dahası bir anda Mehmet'e nasıl kapıldığını, hislerini nasıl adlandıracağını bilemiyordu.

Nilda'nın özellikle son söyledikleri, Behiye'ye söyleyecek başka söz bırakmamıştı. Kızına sıkıca sarılıp, "Ömür boyu mutlu olmanı diliyorum, bebeğim. Ani verdiğin bu karardan dolayı umarım pişman olmazsın," demek zorunda kaldı. Onları izleyen Mehmet, yanlarına yaklaştı. "Eğer vedalaşmanız bittiyse artık gidebilir miyiz?"

Behiye *veda* kelimesiyle daha da tedirgin oldu. "Veda derken? Nereye gidiyorsunuz?"

Genç adam, Nilda'nın beline sarılarak, onu kendine çekip alnından öptü. "Tabii ki birlikte yaşayacağımız evimize," dedi ve saatine baktı. "Uçağımız iki saat sonra."

Behiye kızıyla bu kadar yakınlaşmışken, onu tekrar kaybettiğini hissederek korkuya kapıldı. Ancak iş işten geçmişti. Onlara engel olabilmesi mümkün değildi. Son zamanlarda pastanenin işlerinin yoğunluğu yüzünden onunla yeteri kadar ilgilenemediği için pişmanlık duydu. Eğer kızına daha fazla zaman ayırabilseydi, belki de böylesi önemli bir karar vermesini önlemiş olabilirdi.

9. BÖLÜM

"SENİN CEHENNEMİN"

Saatler sonra yeni yaşayacakları şehirde uçaktan indiklerinde onları Mehmet'in şoförü karşıladı. Nilda yol boyunca sessiz kalmıştı. Behiye'nin karşısında güçlü görünmeye çalışan kızın yerinde, şimdi küçük bir kız çocuğu vardı. Nilda en azından Barbaros'u yanına almayı istemiş fakat Mehmet onu daha sonra alabileceklerini söylemişti. Onun bu aceleci hâlini tuhaf bulsa da nedenini sormamıştı. Kırk beş dakika sonra görkemli bir evin önünde arabadan indiklerinde kendini tedirgin hissetti. Az sonra kocasının ailesiyle tanışacaktı ve onların kendisini nasıl karşılayacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Mehmet onun çekingen hâlini fark ederek elini uzattı. "Hazırsan hadi inelim."

Nilda, evde onları karşılayacak birilerinin olduğunu hayal etse de Mehmet evde kimsenin olmadığını biliyordu. Çünkü bir gün önce babaannesiyle konuştuklarında bir akraba düğünü için şehir dışında olacaklarını, akşama döneceklerini öğrenmişti. Genç adam anahtarıyla kapıyı açıp, önce Nilda'nın girmesini sağladıktan sonra bir adım gerisinde içeriye doğru hareket etti. İkisi eve tam girdiklerinde karşılarına yarı çıplak, yirmilerinde genç bir kadın çıktı. Arkasından ise "Gel kız buraya!" diyen bir erkeğin sesi duyuldu ve ardından kori-

dordan çıkan Mehmet'in küçük kardeşi Oktay, beline doladığı havluyla görüş alanlarına girdi. "Ağabey!"

Kız utancından çığlık atarak, ortadan kaybolurken, Oktay rahatlığını bozmadan, "Demek sonunda dönebildin?" dedi.

Mehmet önce eliyle Nilda'nın gözlerini kapatıp, kaşlarını çatarak kardeşine ters ters baktı. "Ve sen de hazır kimse yokken eve kız attın? Seni fırsatçı!"

"Ayıp oluyor, ağabey! Hem bu küçük hanım da kim?"

Nilda, gözlerini kapatan eller yüzünden bir şey göremese de konuşmalarından onların kardeş olduğunu anlayabiliyordu. Oktay'ın sorusuna, "Karım!" diye cevap vermesi üzerine gelen cevabı duydu.

"Karın mı? Hangi ara evlendin? Evlilik ve sen!"

"Sen şimdi benim hangi ara evlendiğimi boş ver de git üzerine bir şeyler giyinip kızı evden gönder. Babaannemler birkaç saate kadar gelirler."

Oktay'ın ortadan kaybolmasının ardından Mehmet elini Nilda'nın gözlerinden indirdi. "Kardeşim sürprizlerle doludur. Hadi sana odamızı göstereyim," derken ses tonu her zamankinden daha katı ve soğuktu.

Genç kızın sorduğu birkaç soruyu duymazdan gelerek, cevapsız bıraktığında Nilda bir acayiplik olduğunu hissetti. Sonra bunu iki kardeşin uygunsuz karşılaşmalarına bağladı. *"Belki de iyi anlaşamıyorlardır,"* diye geçirdi içinden. Çünkü Mehmet ve Oktay, yüz ve tip olarak birbirlerini anımsatsalar da birbirlerinden çok farklı görünüyorlardı. Birkaç saniyeliğine görmüş olsa da Oktay'ın meme ucuna taktırdığı piercing ve kulağındaki küpeye hemen gözü çarpmıştı. Omuzlarına dökülen kumral saçlarıyla ağabeyine göre sıra dışı bir karakter olduğu her hâlinden belliydi.

Birlikte el ele üst kata çıkıp koridordaki ikinci odaya yöneldiler. Nilda'nın kalbi göğüs kafesini delip çıkacakmış gibi

çarparken kapıyı açan Mehmet, onu savurur gibi odanın ortasına itti. Nilda beklemediği bu kaba hareketle şoka uğradığında, daha ne olduğunu soramadan, "Burası senin cehennemin!" cevabını aldı.

Duyduklarına inanamıyordu. "S-sen... Ne demek istiyorsun? Ben anlamıyorum!"

Mehmet, tıpkı takı fuarındaki çocuğun Nilda'ya çarptığı andaki gibi karanlık bakıyordu. Karanlık ve ürkütücü... Hatta daha da fazlası korkutucu! "Dediğimi duydun. Burası senin cehennemin. Ben çık demeden bu odadan burnunu bile çıkartmayacak, kimseyle iletişime geçmeyeceksin. Şimdi cep telefonunu ver bana!"

Nilda, o an aklını kaçıracakmış gibi hissetti. Neler oluyordu böyle? Bu yaşadığı, gerçek olamazdı. Duydukları, âşık olduğu adamın sözleri de olamazdı. Bir elinde tuttuğu çantasına bir de Mehmet'in telefonunu almak için uzattığı eline baktı. "Bu bir şakaysa hiç komik değil!" diyerek odadan çıkmak için hareket etti. Ancak Mehmet onun kolunu öyle sıkı kavradı ki, öldürücü bakışlarını onun gözlerine dikerek, "Şaka yapıyor gibi bir hâlim mi var?" dedi.

Nilda, korkuyla titrerken olanlara bir anlam veremiyordu. Sanki bir kâbusun içinde yaşıyordu. "Neler oluyor? Bana neden böyle davranıyorsun?" diyerek kolunu çekti ama kurtulamadı. "Beni korkutuyorsun! Gitmek istiyorum! Bırak beni!"

Mehmet, onu iyice kendine çektiğinde genç kız onun nefesini yüzünde hissetti. "Hayır, gidemezsin! Artık çok geç. Eğer uslu bir kız gibi söylediklerimi uygulamazsan o çok sevgili aileni hiç düşünmeden bitiririm. Mesela, babanın nakliye kamyonlarında uyuşturucu taşıdığını bir telefonla ispatlayıp ömür boyu hapishanede kalmasını sağlayabilirim."

Nilda duyduklarıyla daha da sarsıldı. Karşısındaki adamın nefretle kurduğu her cümle, yüreğine sıkılan başka bir

kurşundu. Babası ve uyuşturucu! Bu mümkün değildi. "Yalan söylüyorsun!" diye haykırdı.

Mehmet dalga geçer gibi dişlerini sıkarak güldü. "Fotoğraflı delillerim ve şahitlerim var desem, senin için yeterli mi?"

Duydukları nedeniyle başı dönerek dizlerinin üzerinde yere yığıldı. Artık öyle bir hâle gelmişti ki kendi bedenini taşıyamıyordu. O an için bir zavallı gibi göründüğünün farkında olsa da bu umurunda değildi. Elleri ve dizleriyle birlikte yere kapanıp, hıçkırarak ağlamaya başladığında, "Bana bunu neden yapıyorsun? Ne istiyorsun benden?" diye sordu.

Genç adam, kızın hâlinden eğlenerek tam önünde duruyordu. "Geçmişten kalan bir hesap diyelim. Zamanı geldiğinde öğreneceksin ama şimdi değil. Çok merak ettiysen nedenini söyleyeyim. Üzülmeni, hatta kahrolmanı istiyorum. Şimdi kes sesini!"

Nilda'nın yere düşen çantasını alan Mehmet, odadan çıkıp kapıyı üzerine kilitledi. Nilda olanlara bir anlam veremiyordu. Başı ağrıyor, kulaklarındaki uğultu mantıklı düşünmesini engelliyordu.

Neler oluyordu? Neyin içine düşmüştü böyle? Nasıl bir cehennemdi burası?

10. BÖLÜM

"CAHİDE"

Kapının üzerine kilitlenmesinden sonra bir süre daha yığıldığı yerde kaldı. Kulaklarında Mehmet'in nefret kusan sözleri yankılanıyor, beynindeki basınç yüzünden kendini toparlayamıyordu. Dizlerinin tutmadığını hissederek ayağa kalkmaya çalıştı ancak gücü tamamen bitmiş, ayakta durmayı unutmuş gibi yerden bir karış bile yükselemeden tekrar dizlerinin üzerine düştü. Hayal ettiği bu değildi. Ona inanarak, evet dediğinde istediği tek şey âşık olduğu adamla mutlu olmaktı. Mantığı baştan beri yanlış olduğunu söylese de böylesi kötü bir son tahmin edememişti. Neden onun acı çekmesini istiyordu? Sebep neydi ki evlendikleri ilk gün hayatı mahvolmuştu? Canı yanıyor, kalbi dayanılmaz bir acıyla sızlıyordu. Gözlerini silerek odanın içine baktı. Yerde emeklemeye çalışarak, yarım metre ilerisindeki yatağa güçlükle tırmanıp yine aynı güçlükle bedenini yatağa bıraktı. Duyduklarının ve yaşadıklarının bir kâbus olmasını dileyerek, gözlerini kısa süreliğine kapatıp tekrar açtı ama her şey kâbus olamayacak kadar gerçekti.

O, kapalı olduğu odada başına gelenler yüzünden neredeyse delirmek üzereyken, Mehmet de çalışma odasının camından dışarıyı izliyordu. Gözleri, sonbahar nedeniyle rüzgârın savurduğu kuru yaprakları takip etse de aslında aklı tamamen üst kattaydı. Bugüne kadar olanlar, babaannesiyle

birlikte yaptıkları plan doğrultusunda ilerlemişti. Ya bundan sonra ne olacaktı? Aslında nelerin olacağı haftalar öncesinden tasarlanmıştı tasarlanmasına da düşünmeye gerek bile yoktu ama onun içine sinmeyen bir şeyler vardı.

"Az önce *karım* dediğin kız, aklımın bana sahnelediği bir oyunu muydu?"

Mehmet dışarıyı izlerken o kadar dalmıştı ki kardeşi Oktay'ın içeriye girdiğini o sesleninceye kadar fark etmemişti. Kirli sakalını hafifçe kaşıyarak, yüzünü kapıya döndüğünde kardeşi açıklama yaptı. "Kapıyı iki kere çaldım ama duymadın sanırım. Hayırdır, yoksa karın seni ilk günden terk mi etti?"

Oktay'ın dalga geçer gibi sorduğu soruya kaşlarını çatarak cevap verdi. "Yol onu yorduğu için şu an dinleniyor."

Babaannesiyle Nilda üzerinden plan yapsalar da diğer aile fertlerinin konunun ne kadarını bilmeleri gerektiği hakkında henüz konuşmamışlardı.

"Yani sen şimdi ciddi ciddi evlendin? Buna inanmak gerçekten çok zor. Bugüne kadar bir kız arkadaşın olduğunu bile görmediğim için seninle ilgili şüphelerim vardı. Sanırım bu duruma sevinmeliyim."

Oktay'ın esprili sözleri Mehmet'i daha da gerdi. "Benimle düzgün konuş, Oktay! Karşındaki ağabeyin, herhangi bir arkadaşın değil!"

Aldığı uyarıya rağmen kardeşi sırıtmaya devam etti. Çünkü ağabeyinin ağır ağabey hâllerine, çocukluğundan beri alışkın olduğu için takmamayı yıllar içinde öğrenmişti. "Hangi ara, nerede tanıştınız? Bir anda evlenmeye karar verdiğine göre ani gelişen bir aşk olmalı?"

Oktay sordukça Mehmet'in sinirleri daha da bozuldu. İşte tam bu sırada odaya babaanneleri girdi. Büyük torununa bakan yaşlı kadın, "Demek dönebildin, oğlum?" dedi ve ba-

kışlarını en küçük torununa çevirdi. "Evladım, bizi ağabeyinle yalnız bırakabilir misin?"

Oktay, babaannesi Cahide'nin gelişiyle odadaki gergin havayı hissederek dışarıya çıktı.

"Kız nerede?"

Mehmet, Cahide Hanım'ın elini öpüp, ona sarılırken, "Odada," dedi.

Yaşlı kadın gülümsedi. "Aferin oğlum, yüzümü kara çıkartmadın!"

Aldığı takdirden sonra geri çekilip odadaki kahverengi deri koltuğa oturdu. "Bundan sonra ne olacak? Ne yapmamı istiyorsun?"

Cahide, Mehmet'in sorusuyla torununun gözlerinin içine bakarak, "Onu boğmanı istiyorum," dedi. "Hatta öncesinde birkaç gün aç bırakıp, saçlarından tutarak başını duvarlara falan vurmalısın!"

Genç adam duyduklarına inanamayarak, kendi ellerine bakarken babaannesi gülmeye başladı. "Söylediklerimi ciddiye aldığına inanamıyorum, çocuğum! Biz o kadar cani miyiz? Evet, onu boğmanı istiyorum. Ama ellerinle değil, sevgisizliğinle. Çünkü bir kadına verilecek en büyük ceza onu sevgisiz bırakmaktır. Hazır sana bu kadar inanıp, bağlanmışken bunu yapmak senin için zor olmayacak. Hissettiği mutsuzluktan, gördüğü değersizlikten kahrolsun ki, onunla birlikte aynı ateşte anası da yansın."

Babaannesinin söyledikleri içinde nedensiz bir huzursuzluk uyandırsa da "Tamam. Peki, evdekilere her şeyi anlatacak mıyız?" diye sordu.

Babaannesi saçlarının bir kısmını örten eşarbını düzeltirken torununun yanına oturdu. "Neler olacağını seninle daha önce konuşmuştuk zaten. Şimdilik ablanı ve kardeşini bu evliliğin normal bir evlilik olduğuna inandıracağız. Zamanı

gelince her şeyi onlar da öğrenecek. Şimdi öğrenmeleri bizim için sorun yaratabilir. Ablan ve kardeşin tabiatları gereği olaya duygusal bakacaklar. Özellikle de Oktay'ın huyunu biliyorsun."

Mehmet, yaşlı kadını başıyla onaylayan hareket yaptıktan sonra aklına yatmayan bir şey varmış gibi gözleri daldı. Babaannesi, torununu büyüten kadın olarak onu çok iyi tanıyordu. "Bana anlatmadığın, yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Hayır anlamında tekrar başını salladı. "Her şey yolunda, merak edecek bir şey yok. Sadece ablam ve Oktay'dan gizlediklerimiz beni rahatsız ediyor."

Onun yaptığı açıklama babaannesi için ikna edici olmadı. "Kafana takılan şeyin sadece bu olduğuna emin misin? Çünkü bu noktaya gelmemizin seni mutlu etmesi gerekiyor ama sen hiç de kazanmış gibi görünmüyorsun."

"Sadece çok yorgunum, babaanne," diyen Mehmet, dinlenmek istediğini söyleyerek, odadan ayrılırken yaşlı kadın torununun kolunu tuttu. "Onunla aynı odada kalmayı düşünmüyorsun, öyle değil mi? Bana ettiğin yemini unutmadığını umuyorum. O şeytana dokunmadın, dokunmayacaksın!"

Babaannesinin endişelerine karşılık, "Sence nefret ettiğim birisine karşı fiziksel ya da duygusal bir şey hissedebilir miyim?" diye cevap verdi.

Yaşlı kadın, torunuyla gururlanarak sırtını okşadı. "İşte benim torunum! Biraz dinlendikten sonra kızla konuş, Oktay ve Müzeyyen'in yanında renk vermesin. Bunun için elinde çok güzel kozların var. Sonra onu bana getir, görmek istiyorum."

Mehmet, çalışma odasından ayrıldıktan sonra Nilda'nın bulunduğu kata çıktı. Kalacağı oda tam da onun odasının karşısındaydı. Dinlenmek için huzursuzca kendi odasının kapısını açarken karşı odadan gelen hıçkırık seslerini duydu. Ağlıyordu. Karısının döktüğü gözyaşlarına sevinmesi gere-

kirken nedensizce kendini kötü hissetti. Elini cebine sokup titreyen parmaklarıyla küçük anahtarı kavradı. Gözleri ve dişlerini aynı anda sıkıp bir süre bekledikten sonra tekrar açtı. Ne yapacaktı? Gidip onu teselli mi edecekti yani? Nilda'yla aynı çatı altında olmasının bir amacı vardı. Düşmanının, kızıyla birlikte acı çekmesi... Anahtarı cebinden çıkartmadan, olduğu yerde bırakıp, dinlenmek için odasına girerken, "Asla acımak yok," dedi kendi kendine. Fakat iç sesi onunla aynı fikirde değildi. Dudaklarının söylediklerinin aksine onunla dalga geçer gibi, *"Sence sadece ona acıyor musun? Sürekli tekrarladığın bu saçmalıklarla ancak babaanneni kandırırsın! O acı çekiyor diye kahroluyorsun!"* diyordu. Beyninin içinde yankılanan sesi duymamak için elleriyle kulaklarını kapattı. "Hayır! Bu söylediklerin doğru değil! Ondan nefret ediyorum!"

İç sesiyle yaptığı savaştan yorgun çıkan Mehmet, rahatlamak için soğuk duş alsa da kronikleşen mutsuzluğuna çare olmadı. Olanları daha fazla düşünmemek için komodinin çekmecesinde bulunan annesinin fotoğrafını çıkarttı. Öfkesini ne kadar sıcak tutarsa kafasının içindeki sesi susturması o kadar kolay olurdu. Bir süre parmakları annesinin hüzünlü yüzünde gezindi. Çoğu zaman onun yüzünü unutmaya başladığında yaptığı gibi dakikalarca elindeki fotoğrafa baktı. Baktıkça aklına çocukluğunun silik hatıraları geldi.

Hava kararmaya başlarken, evin çalışanlarından birisi Mehmet'in odasına gelip Cahide Hanım'ın akşam yemeği için beklediğini söyledi. Demek vakit gelmişti. Hemen üzerini değiştirdikten sonra Nilda'nın bulunduğu odaya gitti, kilitli kapısını açtı. Onu yatakta uyurken buldu. Derin bir uykuda olmasına rağmen hâlâ hıçkırıyordu. Nefesinin sıkıştığını hissederek yapması gereken şeyi yaptı. Eliyle onun omzuna hafifçe vurarak, "Kalk hadi!" dedi.

Nilda yerinde sıçrayarak korkuyla uyandı. Sırtını yatağın başlığına dayayarak üzerindeki örtüyü çenesine kadar çekti. Onun ürkmüş hâli Mehmet'i hem şaşırttı hem de yüreğini parçalara böldü. Ama önemsemiyormuş gibi davrandı. "Hadi kalk, elini yüzünü yıka, yemek için bekliyorlar."

"Aç değilim."

Mehmet onun cevabına sinirlenerek, örtüyü aldığı gibi üzerinden çekip yere attı. "Sana aç olup olmadığını sormadım! Şimdi birlikte aşağıya ineceğiz ve sen benimle birlikte yeni evli, mutlu kızı oynayacaksın. Aksi şekilde davranırsan yapacaklarımla şu anki yaşadıklarını mumla ararsın. Beni biraz tanısaydın ne demek istediğimi anlardın!"

Nilda, cesaretini ve gücünü toplayıp yataktan çıktı. Mehmet'in burnunun dibine kadar girerek bir kere daha, "Bana bunu neden yapıyorsun? Ne istiyorsun benden?" diye sordu.

"Zamanı geldiğinde hepsini öğreneceksin. Şimdi daha fazla üzülmek istemiyorsan sadece sana söylenenleri uygula!"

Tekrar akmaya başlayan gözyaşlarını durduramayan kız, çaresizce gözlerini sildi. "Ne kadar aptalmışım! Sana inandığım için kendimi asla affetmeyeceğim! Bana âşık olduğunu düşünecek kadar saf olduğuma, seninle evlendiğime inanamıyorum!"

Mehmet, onu küçümser gibi güldü. "Sana, seni sevdiğimi söylediğimi hatırlamıyorum. Ya da seni kandıracak vaatlerde bulunduğumu da. Dediğin gibi bu senin kendi aptallığındı. Senin gibi birine âşık olacak kadar aklımı kaybetmedim ben," dedi ve ciddileşerek sol bileğinden tutup elini havaya kaldırdı. "Seni karım olarak görseydim, şu an parmağında alyans olurdu. Ama şüphelenmedin bile. Bu da başka bir aptallığındı!"

Duyduğu her cümle, Nilda'nın acımakta olan canını daha çok acıttı. Fakat zafer sarhoşu olan adama daha fazla eğlence malzemesi olmamak için elini çekerek banyoya koştu. Kapıyı

kapattığında durmaksızın ağlıyordu. Sesi duyulmasın diye, bir eliyle ağzını kapatırken yüzünü tavana çevirdi. "Allah'ım, ne olur yardım et bana!" Sonra boşta kalan elini yumruk yaparak arka arkaya kalbine vurdu. "Neden durmuyorsun? Ruhum gibi neden sen de ölmüyorsun?"

On dakika sonra az da olsa yatıştığında, yüzünü temizleyip dışarıya çıktı. Bulunduğu evden ve adamdan kurtulmak için bir çare ararken güçlü olmalı, ağlayarak onu mutlu etmemeliydi.

İkisi birlikte yemek salonuna indiklerinde masada oturan iki kadın, bir erkek olmak üzere üç kişi vardı. Genç olan kadın, yaşlı olanına, "Bu söylediğin şaka gibi! Mehmet ve evlilik... Gözümle görmeden inanmam!" diyordu.

Mehmet kendisi hakkında yorum yapan ablasına doğru Nilda'yla birlikte yürürken, "Böyle düşündüğünü bilseydim nikâh defterini yanımda getirirdim," diye cevap verdi.

Müzeyyen, kardeşi ve yanındaki kızı görünce gülümseyerek, ayağa kalkıp onları sevecenlikle karşıladı. "Demek bizim oğlanı nikâh masasına oturtan kız sensin?"

Nilda, ağlamamak için kendini zor tutarken rolü gereği tebessüm etmeye çabaladı. Ama onu tanıyan birisi, ağlamaktan şişen gözlerindeki hüznü çok rahat seçebilirdi. Neyse ki ilk kez gördüğü bu kadın, onu tanımıyordu. Müzeyyen kendisini tanıttıktan sonra Oktay da ikinci kez selam verdi. Fakat Cahide Hanım onlar tanışırken sert bakışlarıyla olduğu yerden kıpırdamadı. Varlığını odadakilere hissettirmek için genzini temizlerken tüm bakışlar yaşlı kadına çevrildi. Mehmet, Nilda'ya bakarak, "Babaannem," dedi.

Kadın otoritesini göstermek için yerinden kalkmadan öpmesi için elini uzattı. Nilda bir çevresindeki insanlara bir de karşısındaki yaşlı kadının uzattığı eline baktı. Müzeyyen ve Oktay ne kadar içten görünse de bu kadında tüylerini diken diken eden bir şeyler vardı. Kendisine uzatılan eli isteksizce

öptükten sonra geri çekildi. "Memnun oldum." Yaşlı kadın, onunla konuşmaktan kaçınarak ekşittiği suratıyla masadakilere eliyle oturmalarını işaret etti.

Cahide Hanım masanın başında, Oktay ve Müzeyyen karşılıklı olarak hemen onun önünde oturuyorlardı. Mehmet, erkek kardeşinin yanındaki yeri alırken, Nilda da karşısına geçip Müzeyyen'in yanına oturdu.

Yemek servisi başladığında beklenen soru da Mehmet'in ablasından geldi. "Eee anlatın bakalım! Nerede, nasıl tanıştınız? Bir anda evlenmeye nasıl karar verdiniz? Detayları öğrenmek istiyorum."

Mehmet ve Nilda, şaşkınlıkla birbirlerine bakarken yaşlı kadının sert çıkan gür sesi duyuldu. "Yemekte sessiz olmanız gerektiğini öğretemedim mi size!"

Oktay, babaannesinin tepkisine karşılık, Nilda'ya bakarak, "Yengeciğim, babaannemin normal hâli bu. Büyüdüğümüzü kabullenemiyor. Zamanla sen de alışırsın," deyip göz kırptı.

Cahide dişlerini sıkarak, "Oktaaay!" dese de genç adam onu duymuyormuş gibi yaparak yemeğini yemeye başladı.

Yıllardır torunlarına aynı zamanda annelik yapan kadın, Mehmet ve Müzeyyen üzerinde istediği gibi hâkimiyet kursa da söz konusu evin küçük çocuğu Oktay olduğunda eli kolu bağlanıyordu. O, ağabeyi ve ablasının aksine asi, aykırı bir karakter olmuştu. Cahide ne zaman onun üzerine gitse Oktay birkaç gün eve gelmez, nerede olduğunu da kimseye bildirmezdi. Hatta zaman zaman ayrı eve çıkıp, tek başına yaşamak istediğini dile getirdiği için babaannesi onun karşısında çok fazla etkili olamıyordu. Biliyordu ki torunlarını bir arada tutmak için sessiz kalıp bazı şeylere göz yummak zorundaydı.

Sessiz geçen yemek sonrası hep birlikte salonda oturup, kahvelerini içerlerken Müzeyyen Nilda'ya ne iş yaptığını sordu. Genç kız isteksizce, üniversiteden yeni mezun olduğunu,

anaokulu öğretmenliği yapmak istediğini söyledi. Allah biliyor ya, Mehmet tarafından tehdit edilmeseydi, kimse ağzından tek kelime alamazdı.

Müzeyyen ellerini çene hizasında birleştirerek, "Oktay gibi sen de çocukları çok seviyor olmalısın. Evde bir çocuk doktorumuz vardı, şimdi bir de anaokulu öğretmenimiz oldu. Bu çok güzel! Sahi, böyle yıldırım hızıyla evlenmenizi senin ailen nasıl karşıladı? Eminim onlar da çok şaşırmışlardır," dedi.

Onları izleyen Mehmet ve Cahide, sinirlenseler de mümkün olduğunca belli etmemeye çalıştılar. Hatta yaşlı kadın, konuyu değiştirmek için gittiği düğünden bahsetmeye başladı. İşte Nilda o an anladı ki, bu kadın evliliklerinin gerçek yüzünü biliyordu. Sadece ses tonu ya da vücut dilinden değil, gözlerinde gördüğü nefretten anlamıştı. O an kendini siyah ve beyazın arasında kalmış gibi bir hisse kapıldı. Mehmet ve Cahide siyah, Oktay ve Müzeyyen beyazdı. Aklından bunları geçirirken, bir an gözleri Mehmet'le kesiştiğinde bakışlarını hemen yere indirdi. Çok kötü kapana sıkışmıştı ve bir an önce bu evden kurtulacak bir yol bulmalıydı.

Oktay, babaannesinin düğün muhabbetinden sıkılıp, dışarıya çıkarken, Nilda da lavabo bahanesiyle müsaade isteyerek ayağa kalktı. Müzeyyen neler olduğunu, onların nasıl evlendiğini öğrenmeden rahat etmeyecekti. Mehmet gibi aşk ve evlilik düşmanı kardeşi böyle bir anda evlenemezdi. Hazır fırsatını yakalamışken sanki evde yardımcı olabilecek çalışan birisi yokmuş gibi harekete geçti. Nilda'ya lavaboyu göstermek için onunla birlikte salondan çıktı.

Genç kız, ortamdan uzaklaşır uzaklaşmaz nefes aldığını hissetti. Mehmet'in karanlık bakışları, Cahide'nin küçümseyen rahatsız edici tavırları katlanılacak gibi değildi.

İkisi birlikte holde ilerlerken, Müzeyyen kolunu tutarak durmasını sağladı. "Bana neler olduğunu anlatır mısın yoksa babaannem ve kardeşimle mi konuşmalıyım?"

Nilda bakışlarını kaçırmaya çalıştı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Hayır, anlıyorsun. Sanki bu eve zorla getirilmiş gibi davranıyorsun. Gözlerindeki mutsuzluğu görebiliyorum."

Tanımadığı kadının yaptığı yorumla gözleri doldu. Tam gözlerinde biriken yaşlar akmak üzereyken arkalarından gelen Mehmet'in sesini duydular.

"Hayırdır, ablacığım? İlk günden karıma görümcelik mi yapmaya çalışıyorsun?"

Genç kız, onu umursamadan, kaçar gibi lavaboya girip, kapıyı kilitlediğinde Müzeyyen ve Mehmet yüz yüze geldiler. "Mehmet, bana bu evlilik hakkında anlatmadığın ne var? Kızcağız sanki bir şeylerden korkmuş gibi titriyordu. Ayrıca sen gelince şeytan görmüş gibi kaçtı. Bunu anlamamak için aptal olmak gerek!"

Ablasına gerçeği anlatmak istese de doğru zaman değildi. Onun yerine bulduğu bahaneleri sıralamaya başladı. "Babaannemin tavırlarından dolayı gerilmiş olmalı. Gizli saklı evlendiğimiz için bize hâlâ çok öfkeli ve ister istemez farkındaysan soğuk davranıyor. Nilda da alıngan biraz. Ailelerimizin onayını almadan, bana evlenmememizi söylediğinde onu dinlemediğim için tavır yapıyor."

"Emin misin kardeşim? Bana hiç de öyleymiş gibi gelmiyor. Hatta daha da fazlası, bir şeyler gizliyormuşsun gibi bir his var içimde."

Mehmet onu ikna etmekle ilgili zorlanacağını bilse de bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. "Eminim abla, gizli saklı bir şey yok. Bu evlilikten sizin nasıl son anda haberiniz olduysa aynı durum onun ailesi için de geçerli. Tabii hâliyle onlar da tepki gösterdi."

Müzeyyen, kardeşine çok güvendiği için onun anlattıklarına inandı. Taze gelinlerinin ailevi durumlar yüzünden kendini kötü hissetmesine de çok üzüldü. Konuyu uzatmak yerine değiştirmeyi tercih etti. Nasıl olsa yakında her şey yoluna girerdi. Kardeşi hazır evlenmişken, mutluluğunun keyfini çıkartmaya karar vererek, "O zaman söyle bakalım, bu kızı çok mu seviyorsun?" dedi.

İşte en zor soru da böylece gelmiş oldu. Yalan söylemekten nefret eden genç adam, köşeye sıkıştığı an imdadına babaannesi yetişti. "Çocuklar, ben çok yorgunum, yatmaya gidiyorum. Hadi kızım, sen de yeni evlileri rahat bırak, eminim onlar da en az benim kadar yorgundur."

Müzeyyen, babaannesi ve erkek kardeşiyle vedalaşıp, odasına giderken Nilda misafir banyosundan çıktı. Mehmet tam karşısında onu bekliyordu. Ona hiçbir şey söylemeden odasına doğru yürümeye başladı. Onu birkaç adım geriden takip eden Mehmet'le odalarının önüne geldiğinde genç adam cebinden anahtarı çıkarttı. Nilda tam konuşmak için ağzını açacakken son anda vazgeçti. Âşık olduğunu düşündüğü adam, ona böyle duygusuz bakarken, onun için sarf edeceği hiçbir söze değmeyeceğini düşünerek odaya girdi. Arkasından kapının kilitlendiğini duyduğunda ise tekrar ağlamaya başlayıp kendini yatağa attı.

Mehmet bir süre odanın kapısında bekledi. Onu uzaktan izleyen Cahide, torununun kendi odasına girmesinden sonra rahat bir nefes aldı. Ateşle barutu yan yana tutmak çok zor olacaktı.

Gece yatağında uyuyan genç adam, yıllar sonra o günü kâbus olarak tekrar yaşıyordu. O zamanlar daha yedi yaşında, küçücük bir çocuktu. İlk karnesini annesine göstermek için heyecanla yatak odasının kapısından içeriye girdiğinde ömrünün sonuna kadar unutmayacağı manzarayla karşılaştı. Annesi boğazına geçirdiği bir ipin ucunda odanın ortasında

asılı hâlde dururken elindeki karnesi yere düştü. Annesinin buz gibi ayaklarına sarılarak, bağırmaya başladığında oda bir anda kalabalıklaştı. O günü ilk kez rüyasında gören Mehmet, kan ter içinde uyandığında güneş doğmak üzereydi.

11. BÖLÜM

"KİLİTLİ KAPILAR"

Bütün geceyi uykusuz geçiren Nilda, sabah yatağında otururken odanın kapısı açıldı. Mehmet'i gördüğünde, "En azından kapıyı çalmayı deneyebilirsin," dedi.

Ama o, onun uyarısına cevap vermek yerine, "Hadi kahvaltıya iniyoruz," diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra kahvaltı için aşağıya indiklerinde Oktay, Müzeyyen ve Cahide Hanım, kahvaltı için onları bekliyorlardı. İçeriye ilk girdiklerinde Nilda'nın dikkatini çeken, Müzeyyen'in yanında oturan altı yaşlarındaki kız çocuğu oldu.

Mehmet, küçük kızın yanına giderek saçlarına küçücük bir öpücük bıraktı. "Küçük prenses dayısını özlememiş sanırım?"

Genç adamın sözlerine karşılık, çocuk herhangi bir tepki vermezken, Müzeyyen kızına Nilda'yı göstererek, "Meleğim, seni Nilda'yla tanıştırayım. Nilda, dayının karısı ve artık bizimle birlikte yaşayacak," dedi.

Çocuk, göz ucuyla genç kıza baktıktan sonra mutsuz bakışlarını tekrar önündeki tabağa çevirdi. Nilda tanışmalarından dolayı memnun olduğunu söylese de küçük kız ona bir daha bakmadı.

Akşamki yemek gibi kahvaltı da sessiz geçmiş, sonrasında çocuğun bakıcısı gelip küçük kızın ellerini yıkamak için lavaboya götürmüştü. Müzeyyen, Nilda'ya açıklama gereği duyarmış gibi, "Hazal, biraz içine kapanık bir çocuk. Babasıyla boşanmamızı bir türlü kabullenemiyor," dedi.

Söz konusu boşanma davası olunca aklına kendi ailesi geldi. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen, kendisi bile ailesinin dağılmasını kabullenemezken küçücük çocuğun dünyasında kim bilir ne fırtınalar kopuyordu? "Onu çok iyi anlıyorum."

Nilda, Müzeyyen'e bir pedagogdan yardım alıp almadıklarını sorarken Mehmet'in cep telefonu çaldı. Genç adam karşısındaki kişiye, "Teşekkür ederim," dedikten sonra telefonu kapattığında burnundan soluyordu.

Cahide meraklanarak, "Can sıkıcı bir durum mu var, oğlum?" dedi.

"Birisi evlilik haberimizi medyaya duyurmuş!"

Onun bu hâline anlam veremeyen Müzeyyen keyiflenerek, "Ah, işte bu çok güzel bir haber! Demek haberi bugünkü baskıya yetiştirebilmişler," dedi.

Nilda ve Mehmet'in evlilik haberlerinin medyaya yansıtılması, Cahide'nin moralini bozdu. Çünkü planlarına göre kısa sürecek olan bu evliliğin dillendirilmesi aklında yoktu. Nasıl gizli saklı yapıldıysa aynı gizlilikle günü geldiğinde sona erecekti. Ancak yapılan haber yüzünden şimdi bir de memlekette ki akrabalarına açıklama yapması gerekecekti. Torununu kimselere duyurmadan nikâhlandırması, dedikodulara neden olacağı gibi ayıplanacaktı da. Özellikle de gösterişte yarış hâlinde olduğu eltisi Suzan, eline geçen koz sayesinde onunla uğraşmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Onun düşünceli hâline aldırmayan Müzeyyen, yaşlı kadının aklından geçenlere inat yaparmış gibi sessizliği bozdu. Önce Nilda'ya gülümsedikten sonra bakışlarını en az baba-

annesi kadar huzursuz görünen Mehmet'e çevirdi. "Düğün organizasyonunuz bana ait kardeşim!"

Cahide, torununun kurduğu cümleyle sinirlenip ayağa kalktı. "Ne düğünüymüş? Senden böyle bir şey isteyen oldu mu ki kafana göre iş yapıyorsun? Hem sen nasıl olur da ailemiz hakkında haber yaptırırsın? Size kaç defa ailemizi basından uzak tutmanızı söyledim ama görüyorum ki kalın kafanız anlamamış!"

Cahide'nin ani çıkışıyla Müzeyyen'in gözleri dolarak ayağa kalktı ve koşarak bulundukları odadan çıktı. Duruma daha fazla dayanamayan Oktay için artık müdahale vakti gelmişti. Ablasının incinmesine hiçbir zaman müsaade etmeyen genç adam, elindeki çatalı masaya çarparak, ayağa kalkıp babaannesinin karşısında durdu. "Her zamanki gibi yakıp yıkmakta üzerine yok. Ablamın ne kadar zor günler yaşadığını bilmezmiş gibi böylesi üzerine gitmen çok çirkin, babaanne. Bugün, aylardır ilk defa heyecanlandığını gördüm. Kardeşi evlendiği için dünden beri neşe saçıyor ve sen onun mutluluğunu yok sayarak hevesini kursağında bıraktın. Bravo sana!"

Cahide'den sonra Oktay'ın hedefinde Mehmet vardı. Ağabeyine bakan genç adam, "Hayırdır, ağabey? Bilmemiz gereken bir şey var mı? Gören de seni silah zoruyla evlendirilmiş sanır!" dedi.

Olanları şaşkınlıkla izleyen Nilda, bir şeyler söylemek için ağzını her açmaya çalıştığında, tanımadığı bu insanlar karşısında susmak zorunda olduğunu düşündüğünden tek kelime etmedi. Onun yerine görünmez bir seyirci gibi iki kardeşin konuşmalarını izledi.

Mehmet, kendisine yöneltilen soru nedeniyle sinirden kızarırken, öfkesini gizlemeye çalışarak, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu.

"Hadi ama ağabey! Saf rolü yapma bana! Ablamın evliliğinizi haber yaptırmasından neden bu kadar rahatsız olduğunuzu öğrenmek istiyorum?"

Oktay'ın sorusuyla Nilda başını yere eğerek Mehmet'in vereceği cevabı bekledi.

Mehmet ise haber olayına sinirlense de kardeşine bir noktada hak veriyordu. Ablası aylar sonra ilk defa mutlu görünüyordu. Ama şimdi asıl konu bu değildi. Ondan beklenmedik bir hareket yaparak Nilda'nın elini tuttu. "Biz birbirimize âşık olup evlendik. Önce ablam, şimdi de sen! Sürekli olarak neden evliliğimiz sorgulanıyor!"

Nilda'nın elleri buz gibi olmuş, mutlu görünmeye çalışırken Oktay, "O zaman şu garip tavırlarınızdan vazgeçin artık!" diyerek odadan çıktı.

Behiye, iki gündür aradığı kızına ulaşamadığı için neredeyse delirmek üzereydi. Her seferinde telesekretere bağlanan telefonuna defalarca mesaj bıraksa da Nilda'ya bir türlü ulaşamıyordu. Gülseren ve Ayhan da apar topar gerçekleşen evlilik karşısında en az onun kadar şaşkınlardı. Dolayısıyla haberi alır almaz soluğu Behiye'nin yanında aldılar. Her ne kadar biyolojik ailesi olmasalar da kızları olarak büyüttükleri genç kız için onlar da çok endişeliydi. Ayhan yeni boşandığı karısına bakarak, "Hepsi senin yüzünden! Eğer kızımız birkaç gündür tanıdığı bir adama sığınıp, onunla düşünmeden evlendiyse bunun suçlusu sensin!" dedi.

Gülseren kendini savunmaya geçtiğinde Behiye onları duymuyormuş gibi konuşmaya başladı. Bir yandan da sanki nefes alamıyormuş gibi bluzunun yakısını çekiştirdi. "Kötü bir şeyler oluyor, hissediyorum bunu!"

Behiye'nin sayıklamaları karşısında Gülseren, odanın içinde ileri geri yürüyen kadının yanına gidip koluna girdi. "Hadi biraz otur artık. Böyle kendini harap ettin."

Onun desteğine karşılık Behiye cevap vermeden, gözyaşı dökerek yöneltildiği koltuğa yerleşti. Tıpkı söylediği gibi kötü bir şeyler oluyordu. Mehmet ALPTUĞ isminin sadece isim benzerliği olduğuna inanmak istiyordu. Bir zamanlar zorla evlendirilmek istendiği adamın oğlu, yıllar sonra kızının hayatına girecek değildi ya! Tamamen isim benzerliği olmalıydı. Hem ağabeyi hariç herkes onun öldüğünü biliyordu. Bunları düşünerek kendini rahatlatmaya çalışsa da olmuyordu.

Behiye, Gülseren ve Ayhan'la birlikte Nilda'ya nasıl ulaşacaklarını düşünürken evin kapısı çaldı. Gelen, pastanede çalışan personelden birisiydi. Orta yaşlı kadın, misafirleri olduğu ve yaşadıkları yüzünden dükkâna gidemediği için öncelikle çocuğun sadece gazeteyi getirdiğini sandı. Çünkü her sabah pastaneye gider gitmez, işinin başına geçmeden önce kahvesini yudumlayarak günlük haberleri okumak, onun alışkanlığıydı. Yanında çalışan herkes bu alışkanlığını çok iyi bilirdi. Elindeki gazeteyi uzatan çocuk, "Abla, gazetedeki habere bakman lazımmış," dediğinde şaşırdı.

Merakla ve hızlı hareketlerle gazetenin sayfalarını açarken Ayhan ve Gülseren de yanına gelmiş, onun neye baktığını aynı merakla izliyorlardı. Ve sonunda aradıkları haberin başlığı tam karşılarında duruyordu.

"ALPTUĞ HOLDİNG YÖNETİM KURULU BAŞKANI MEHMET ALPTUĞ'UN SÜRPRİZ EVLİLİĞİ."

Haberin sonrasında gelinin kim olduğunun bir sır gibi saklandığından, genç iş adamının aşkını gözlerden ırak yaşamayı tercih ettiğinden bahsediliyordu. Ve tabii ki haberin yanında Cahide'nin üç torunuyla birlikte çekilmiş aile fotoğrafı duruyordu.

Behiye, "Ama bu imkânsız!" derken dünyanın sonu gelmiş gibi hissetti. Hafızasında canlanan geçmiş, kapandığını sandığı sayfaları tekrar açarken gözleri karardı. Onun sarsıldığını gören Ayhan ve Gülseren, bilincini kaybeden kadının kollarına girerken ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Müzeyyen odasında kızının saçlarını tararken, aklı babaannesi ve Mehmet'in gizemli davranışlarına kaydı. Anlayamadığı, garip bir şeyler dönüyordu ama neydi? Babaannesinin zaman zaman sinirlendiğine tanık olsa da bu sefer onun gözlerinde gördüğü bambaşka bir şeydi. Öfke... Hem de daha önce hiç görmediği kadar büyük bir öfke. Ve bu öfke onu öylesine kırmıştı ki, duyduğu üzüntüyü saçlarını ördüğü kızına yansıtmamak için normal görünmeye çalıştı. "Yarın piyano öğretmenin gelecek. Tekrar çalmak için hazır mısın bebeğim?"

Küçük kız, başını olumsuz anlamda sağa sola sallarken odanın kapısında Oktay belirdi. İçeriye giren genç adam, önce iki elini arkasına sakladıktan sonra yumruk yapmış hâlde tekrar çıkartıp Hazal'a uzattı. Yumruk ellerini işaret ederek, "İkisinden birinde seni çok mutlu edecek bir sürpriz saklı. Bil bakalım, hangisinde?" dedi.

Çocuk önce umursamıyormuş gibi yapsa da en büyük zaafı elmalı şekerlerdi. Ve kendisine uzatılan kapalı avuçların içindeki armağanı tahmin etmesi hiç de zor değildi. Çünkü dayısıyla bu oyunu ara sıra oynarlardı. Mutsuz görünen yüzünde en ufak bir ifade değişikliği olmadan eliyle Oktay'ın sağ elini işaret etti. Müzeyyen onları izlerken her seferinde olduğu gibi bir kere daha hayal kırıklığına uğradı. Aylardır, kızının tekrar aralarına dönmesini bekleyen bir anne olarak onun suskunluğunun aksine, içinde çığlık çığlığa feryatlar kopuyordu. Hazal'ın doktoru, çocuğun zamanla yaşadıkları

durumu kabullenip bu dönemi atlatacağını söylese de her geçen gün inancını kaybetmeye başlamıştı.

O, hüzünlü gözlerle kardeşi ve kızını izlerken, Oktay Hazal'ın yanağını öpüp, "Aferin sana fıstık! Beni hiç şaşırtmıyorsun," dedi ve sağ elindeki şekeri küçük kıza verirken, sol elindekini çaktırmadan arka cebine attı. Hazal elindeki şekeri yemeye başladığında, ablasına kaş göz işareti yaparak, "İki dakika gelebilir misin?" diye sordu.

İki kardeş kapının önüne çıktıklarında genç adam ablasına sıkıca sarıldı. "Babaannemin seni üzdüğünü biliyorum. Ama huyunu biliyorsun işte. Sen ona aldırma."

Müzeyyen ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Tebessüm etmeye çalışarak, geri çekildiğinde dolan gözlerini parmak uçlarıyla sildi. "Aldırmıyorum. Hatta unuttum bile."

Genç adam, ablasını çok iyi tanıyordu. Dili öyle söylese de gözlerindeki gerçekleri görebiliyordu. Zaten üç kardeşin içinde en hassası, en kırılganı daima o olmamış mıydı? Müzeyyen'in kaybettiği neşesini yerine getirmek için, "Yahu senin düğün organizasyonu yapman gerekmiyor muydu?" dedi.

Genç kadın, Cahide'nin söylediklerini hatırlayınca umutsuzca, "Ama..." derken Oktay daha fazla konuşmaması için sözünü kesti. "Aman yaşlı kadın işte! Hani onun söylediklerini takmayacaktın, anlaştığımızı sanıyordum?"

Yaşlı kelimesini duyan ablası gülmeye başladı. İşaret parmağını kendi dudaklarının üzerine kapatarak, "Şişt aman ha! Yaşlı dediğini duyar falan, vallahi canımıza okur!" dedi.

Oktay da en az onun kadar neşelenmişti. "On beş senedir, altmış yaşında olan birisi için çenesi fazla dinç. Haklısın galiba," dedi ve iki kardeş kıkır kıkır gülmeye başladı. Tam bu sırada aklına gelen şeyle Müzeyyen birden durdu. "Peki ya Mehmet? Düğün konusunda o da pek gönüllü değil."

"Sen o konuyu hiç merak etme. Eğer canını sıkacak bir şey söylerse hemen beni ara. Gerçi gerekli mesajı az önce aldı. Karşı çıkacağını hiç sanmıyorum."

Müzeyyen ıslık çalarak, kendisinden uzaklaşan kardeşinin arkasından bakarken tekrar gülmeye başladı. "Bu çocuk gerçekten deli!"

Oktay ve Müzeyyen'le yaşadıkları gerilim yüzünden iştahı kaçan Cahide, burnundan soluyarak ayağa kalktı. Mehmet'e dişlerini sıkarak bakarken, "Ben odama gidiyorum. Hemen gel, konuşmamız gerekiyor," dedi.

Nilda, son on beş dakikadır, kendini kasmaktan neredeyse nefes almayı unutmuş gibiydi. Yüzüne bile bakmayan yaşlı kadının yanından geçip gitmesiyle, kendisine saatlermiş gibi gelen dakikalardan sonra ilk kez rahat bir nefes aldı. Ama aldığı nefesi daha dışarıya veremeden Mehmet'in sert çıkan sesini işitti. "Doymuş olmalısın. Hadi odana!"

Genç kız cevap verme gereği bile duymadan, ayağa kalkıp arkasından kendisini takip eden adam eşliğinde odasının olduğu kata çıktı. Geleli iki gün olmasına rağmen hâlâ bir çıkış yolu bulamamıştı. Hapsedildiği bu zindandan kurtulmak şimdilik mucize gibi görünse de mutlaka o yolu bulacaktı.

Nilda çaresizlikle bir mucize olmasını dilerken, Mehmet de ailesinin her geçen gün daha fazla karışmasından dolayı tedirgindi. Ablasının üzülmesinin nedeni olduğunu bilmek, özellikle canını acıtıyordu. O an içindeki öfke daha da büyüdü. Her şeyin sebebi önünde yürüyen bu kız değil miydi? Daha geldiği ilk günden ortalığı karıştırmayı başarmış, varlığı herkesi birbirine düşürmüştü. Onun acı çekmesini planlasalar da asıl üzülen kendileriydi. Babaannesiyle bir an önce bu konuyu konuşup harekete geçmeli, üzerinde yük hâline gelen bu nikâhtan ve kızdan kurtulmalıydılar. Mehmet ailesindeki huzursuzluğu Nilda'nın varlığına bağlarken iç sesi yine kulaklarını tırmaladı. *"Hayatındaki mutsuzluğu şu günah-*

sız kıza bağlıyorsun ya, iflah olmayacaksın, Mehmet! O gittiğinde sanki daha önceki hayatın çok normalmiş gibi düzelecek sanıyorsun ya, sen gerçek bir ahmaksın!" Kafasının içindeki ses öfkesini arttırırken dişlerini sıktı. Sakin olmalıydı.

Nilda odasına girdikten sonra cebinden anahtarını çıkartan Mehmet, kapıyı çarparak üzerine kapattı. Ve tam anahtarı kilide takarken arkasında duran ablasının sesini duydu.

"Sakın bana karının üzerine kapıyı kilitlediğini söyleme!"

Ablasının sesini duyduğu an olduğu yerde hareketsiz kaldı. Arkasını dönmeden, ona nasıl bir açıklama yapacağını düşünürken gerilerden babaannesinin sesi duyuldu. "Oğlum, kapı hâlâ tutukluk mu yapıyor?" Mehmet, arkasında duran ablası ve onun yanına yaklaşan babaannesine yüzünü çevirirken, önce yaşlı kadının ne demek istediğini anlayamadı. Durumu fark eden babaannesi, "Kapı kilidinin tutukluk yaptığını söylüyordun. Onu mu deniyordun, evladım?" dedi kaş göz işareti yaparak.

Genç adam, babaannesine minnetle bakarken olumlu anlamda başını salladı. "Evet, babaanne. Anahtar dışarıdan kilitliyor ama içeriden kilitlemiyor."

Müzeyyen garipseyen bakışlarla kardeşini anlamaya çalışırken, "İyi de sizin odanıza kim girecek ki kapıyı kilitleme gereği duyuyorsunuz?" dedi.

Mehmet sorulardan bunalmıştı artık. Ama sakin görünmeli, sinirlendiğini belli etmemeliydi. "Nilda henüz eve alışamadı maalesef," dedi ve ablasının kulağına fısıldadı. "Malum yeni evliyiz. Kapıyı kilitleyince kendini daha rahat hissediyor."

Cahide, başka bir sorunun daha gelmesini engellemek için Müzeyyen'e sokuldu. "Bugün seni kırdığım için kusura bakma, güzel kızım. Ama medya konusundaki hassasiyetimi biliyorsun. Söz konusu ailemiz olduğu zaman bazen aşırı

tepki verebiliyorum. Amacım sadece sizi korumaya çalışmak. Lütfen yılların yorduğu bu kadını affet."

Cahide'nin sözleri amacına ulaşıp Müzeyyen'de istediği etkiyi yarattı. Kahvaltı masasında olanları unutarak babaannesinin boynuna sarıldı. "Bu söylediklerin düğün hazırlıklarına başlayabileceğim anlamına mı geliyor?"

Yaşlı kadın, onun vazgeçmeyeceğini biliyordu. Ve kabul etmekten başka çaresi yoktu. "Tamam tamam. Nasıl biliyorsan öyle yap," dedi ve gülümseyerek bir eliyle torununun sırtını sıvazladı. "Ama olmuşken şöyle dillere destan bir düğün olsun."

Onları izleyen Mehmet şaşkın, bir o kadar da sinirliydi. Ne olmuştu da babaannesi bir anda fikir değiştirmişti, çok merak ediyordu.

Defalarca teşekkür eden Müzeyyen'in küçük bir çocuk gibi neşelenerek onlardan uzaklaşmasıyla Cahide, Mehmet'e onu odasında beklediğini söyledi. Babaannesinin arkasından onu takip eden genç adam, odaya girdikleri anda, "Şimdi ciddi ciddi bir de düğün mü yapacağız? Düşüncelerini değiştiren ne oldu?" diye sordu.

Yaşlı kadın, torunundan oturup onu dinlemesini istedi. "Şimdi biraz sakin ol! Ablanın evliliğinizi sağır sultana bile duyuracağını hesaba katmamıştık. Şimdi hem onun hem de Oktay'ın tepkisini çekmek istemiyorum. Ayrıca Oktay bugünkü söylediklerinde haklıydı. Ablan uzun zamandır ilk defa gülüyor. Bırakalım da kafasına göre düğün dernek kurarak biraz aklını dağıtsın. Böylece ayağımıza dolanmamış olur. Bir de şu kızın odasını kilitleme artık. Elindeki koz yüzünden gidemeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Ablan ve kardeşinin odalarının üst katınızda olması, sizin kızla aynı odada kalmadığınızı öğrenemeyecekleri anlamına gelmiyor. Tıpkı bugün bir anda arkanda beliren Müzeyyen gibi. Çok dikkatli ol, yakalanma! Bir daha seni kurtaramayabilirim!"

Mehmet, Cahide ile yaptığı görüşmenin ardından önce çalışma odasına, sonra doğruca Nilda'nın kaldığı odaya gitti. Genç kız, kapıyı çalmadan bir anda içeriye dalan kocasına sinirlense de söyleyeceklerinin onun üzerinde herhangi bir etki yaratmayacağını biliyordu. Konuşmak yerine uzandığı yatakta gözlerini açmadan bekledi. Ayakkabı tıkırtılarından Mehmet'in yatağının kenarına kadar geldiğini duyabiliyordu. Hayal kırıklığı ve tehdidi yüzünden bir yanı ondan nefret etse de diğer yanı varlığıyla garip bir şekilde heyecanlanıyordu. O, bu ikilemden huzursuzluk duyarken üzerine küçük bir nesnenin atıldığını hissetti. İrkilerek gözlerini açtığında Mehmet'in kendine bakan kara gözleriyle karşılaştı.

"Uyumadığını biliyordum," diyen genç adam, yatağın üzerine attığı telefonu gözleriyle işaret etti. "İçindeki hat yeni. Yalnızca üç kişinin numarasını eklemen şartıyla kullanabilirsin. Dördüncü kişiyi eklersen geri alırım. Bir de akıllı durman karşılığında kapı kilitlenmeyecek. Eğer birilerine en küçük bir şeyden bahsedersen babanı yakarım!" dedi ve arkasını dönüp odadan çıktı.

12. BÖLÜM

"MUTFAK"

Behiye geçirdiği sinir krizi yüzünden hastane odasında yatarken, bir yandan da hıçkırarak gözyaşı döküyordu. Onu yatıştırmaya çalışan Ayhan ve Gülseren'e, belki yirminci kez, "Ya Nilda'nın kızım olduğunu biliyorlarsa, kim bilir ona ne tür kötülükler yapıyorlardır? Ya babam ve ağabeyim de öğrendiyse?" diye korkuyla söyleniyordu.

Ayhan, onu rahatlatmak için bir kere daha, bunun mümkün olmadığını, doğum belgelerinde anne ve babasının kendileri olarak göründüğünü anlattı. "Onun senin kızın olduğunu sadece ağabeyin ve biz biliyoruz. Bu mümkün değil. Bence ikisinin bir araya gelmesi kötü bir tesadüften başka bir şey değil," derken tam bu sırada Gülseren'in telefonu çaldı. Arayan numara rehberde kayıtlı değildi. Merakla cevap verdiğinde, "Nilda!" dedi. "Kızım günlerdir sana ulaşmaya çalışıyoruz! Neredesin? Bu numara kimin?"

Odada nefesler tutuldu, herkes heyecanla Gülseren'e odaklandı. Nilda telefonunu kaybettiğini, o nedenle yeni hat ve telefon aldığını söyledi. Gülseren, Ayhan ve Behiye'nin de konuşmaları duyması için sesi dışarı verecek şekilde hoparlörü açıp konuşmaya devam etti. "Başına bir şey geldi sandık! Öldük meraktan!"

Nilda, vermiş olduğu kararın doğurduğu sonuçlar yüzünden neredeyse ağlamak üzereydi. Fakat bunu telefonun ucundaki kadına hissettirmemek için kendisiyle mücadele ediyordu. "Öğrendiniz mi?" diye sordu sadece.

"Eğer sorduğun evliliğinse evet, biliyoruz."

Bir an sustuktan sonra, "Özür dilerim, anne," dedi. Nilda'nın özür dilemesi, hayra alamet değildi. Bu özrü duyan üç kişi de bunu biliyordu. Ayhan daha fazla dayanamayıp telefonu Gülseren'in elinden aldı. "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var, kızım? Sen iyi misin?"

Babasının sesini duymayı beklemeyen genç kız, "Baba!" dediğinde orta yaşlı adam, "Neler oluyor, Nilda?" diye sordu. "Merak edilecek bir şey yok, baba. Her şey yolunda... Ben çok iyi ve çok mutluyum. Sadece sizi özledim. Sahi, barıştınız mı siz?"

Ayhan'ın gözleri, onları gözyaşlarıyla dinleyen Behiye'nin üzerindeydi. Nilda'nın umutla sorduğu soruya cevap vermek yerine, "Behiye teyzen yanımızda. O da seni çok merak ediyor, bir sesini duysun," dedi.

Kendi canından, kanından olan kızının daima bir adım uzağında kalmaya mahkûm olan Behiye, gözlerini silerek Nilda'yla konuşmak için kendini hazırladı. Fakat konuşamadı. Tam konuşacakken Nilda'nın odasının kapısı çaldı ve gelen kişiyi Mehmet sandığından, "Sizi tekrar arayacağım, beni merak etmeyin. Sizleri çok seviyorum," diyerek telefonu hızlıca kapattı.

Teyzesi olarak bile olsa kızıyla konuşamayan Behiye, dizlerinin üzerine yere düşerken yüzü daha da soldu. Donuk gözlerle seramik zemine bakarken Gülseren ve Ayhan onu ayağa kaldırmak için bir yandan kolunu tutuyorlar, bir yandan da kadını teselli edecek sözler söylüyorlardı. Ancak Behiye, vücudu tonlarca ağırlıktaymış gibi yerinden kıpırdayamıyordu. Diğerleri onun yeni bir kriz geçirdiğini düşünme-

ye başladıkları anda konuşmaya başladı. "Yıllar önce annesi olma şansımı yitirdim. Onun yaşaması için ondan vazgeçerek teyzesi olmaya razı oldum. Ama şimdi... Ama şimdi benim, onların tanıdığı Behiye olduğumu öğrendilerse asıl o zaman kızımı sonsuza dek kaybederim."

Ayhan böyle bir şeyin söz konusu bile olmadığını söylerken Gülseren de eski kocasını onayladı. "Böyle şeyleri düşünme artık! Merak etme, kimse hiçbir şey öğrenemeyecek. Hem duymadın mı? Nilda bizi hâlâ öz anne ve babası sanıyor. Eğer gerçeği biliyor olsalardı ve senin düşündüğün gibi ona kötülük yapmak isteselerdi, şimdiye kadar bildiklerini ona anlatırlardı. Anlatmakla kalmaz, ailene bile duyururlardı."

Behiye onlara inanmak istese de yaşadıklarının bunlarla sınırlı kalmayacağını hissediyordu. Çünkü bir zamanlar sevdiği adamın ölümüne neden olan ailenin ne kadar tehlikeli ve sinsi olduğunu çok iyi biliyordu. Öte yandan, en az onlar kadar tehlikeli olan başka birileri daha vardı. Çok kindar olduğunu bildiği babası, yaşadığını ya da Nilda'nın kızı olduğunu öğrenirse ikisinin de hayatı tehlikeye girecekti. Ağabeyi İlter'e ulaşamayan Behiye'nin anne yüreği kuş gibi çırpınırken, kızı içi dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Nilda, aceleyle telefonu kapattıktan sonra kapıdaki kişiye gelmesini söyledi. Müzeyyen önce kapı aralığından başını uzatarak, "Müsaitsen girebilir miyim?" dedi.

Nilda, üzerini düzelterek oturduğu yataktan ayağa kalktı. "Tabii ki gelebilirsin."

Müzeyyen ona abla sevecenliğiyle yaklaşırken yanında getirdiği kataloğu uzattı. "Ben düğün organizasyonunu hallederken sen de gelinliğine karar ver. Ama akşama kadar süren var. Buradakileri beğenmezsen, istediğin bir model varsa onu da diktirebiliriz. Yalnız biraz acele etmemiz gerekiyor."

Müzeyyen'in heyecanla soluk almadan arka arkaya söyledikleri şaşırmasına neden oldu. "Ama ben gelinlik istemiyorum ki..."

"Gelinlik giymeyen gelin olur mu? Lütfen babaannem ve Mehmet'ten sonra bir de sen kırma beni."

Nilda, onun ne kadar hevesli olduğunu gördüğü için üzmek istemedi. Zaten kahvaltıda Cahide tarafından yeteri kadar üzülmüştü. Hem Müzeyyen diğerleri gibi değildi. Ona daha içten ve sıcak davranıyordu. Gönülsüzce derginin rastgele bir sayfasını açıp önüne çıkan ilk modeli gösterdi. "Tamam, bu olsun."

Onun isteksiz olduğunun farkında olan Müzeyyen, "Emin misin?" diye sorduğunda başıyla onayladı. "Evet, eminim."

"Tamam, o zaman. Ben terziyi öğleden sonra eve gönderirim."

Hızla geçen günlerin arasında Nilda, bütün gününü odasında geçiriyordu. Arada bir ailesini aramanın ya da alışveriş için Müzeyyen'le dışarı çıkmalarının dışında hayatında hiçbir hareketlilik yoktu. Sadece Mehmet'i çözmeye çalışarak korkuyla bekliyordu. Onun kendisinden neden nefret ettiğini, neyin intikamını almaya çalıştığını bilmemek, dipsiz bir kuyuda çaresiz kalmak gibiydi.

Mehmet ise işini bahane ederek her gün eve geç geliyordu. Nilda'yla çoğu zaman sabah kahvaltılarında bile yüz yüze gelmedikleri oluyordu. Kendini düğün hazırlıklarına kaptıran Müzeyyen, kızıyla ilgilendiği saatlerin dışında vaktinin çoğunu dışarıda geçiriyor; Oktay'ın ise otel gibi kullandığı eve zaman zaman gelmediği oluyordu. Cahide her zamanki gibi hayalet misali evde arada bir görünüyor, yemek saatlerinde bir araya geldikleri zamanda Nilda'yla konuşmasa bile tehditkâr bakışlarıyla huzursuz ediyordu.

Gülseren ve Ayhan, birkaç gün daha Behiye'ye destek olduktan sonra hayatlarına kaldıkları yerden devam etmek için Eskişehir'e dönmüşlerdi. Onların yanında kaldığı süre içinde, Behiye bir kere Nilda'yla konuşmuş olsa da kızının sesindeki mutsuzluğu hissetmişti. Bir bahane bulup onu görmek için yanına gitmek istese de o aileden birisiyle yüz yüze gelmekten, tanınmaktan korkuyordu. Korumak isterken kızına daha büyük bir zarar vermek, onun için her şeyin sonu olurdu.

Düğüne iki gün kala, gece yarısı uykusu kaçan Nilda, su almak için mutfağa gittiğinde Oktay ile karşılaştı. Genç adam onu gördüğünde gülümsedi. "Bu gece uykusu kaçan sadece ben değilmişim," dediğinde genç kız da aynı şekilde gülümseyerek, tezgâhın üzerindeki sürahiyi alıp bardağını doldurdu. Sonra da duvardaki saate baktı. "Sabah uçağın olduğunu sanıyordum." Kahvaltıda Oktay'ın ertesi sabah bir günlüğüne iş nedeniyle Kıbrıs'a gideceğini duymuştu.

"Uykumun kaçma sebebi de bu ya zaten. Seyahate gideceğim günler genellikle uyku tutmaz."

Nilda, suyu içtikten sonra bardağa bir yenisini doldururken, "En azından bir işin var ve kendine yeni bir şeyler katmak için gidiyorsun," dedi.

Oktay, onun bunları söylerken ne kadar hüzünlü olduğunu görebiliyordu. Yoksa bu evde, ağabeyiyle yaşamaktan dolayı mutlu değil miydi? Belki de evliliğe alışmakta zorluk çekiyordu, kim bilir? Nilda'ya yaklaşarak, "Sıkılıyorsun, öyle değil mi?" dedi.

"Anlamadım?"

Oktay mutfağın içinde gözlerini gezdirerek, "Yani bütün gün evde olduğun için sıkılıyor olmalısın," dedi. Onun söyledikleriyle Nilda'nın yüzü daha da düştü. Bir hayali vardı. Tek isteği, bütün gününü çocuklarla geçireceği bir okulda çalışmaktı. Onun üzüldüğünü gören Oktay neşelendirmek için,

"Yoksa Gargamel ile Azman çalışmana engel mi oluyorlar?" dedi.

Genç kız, şaşkın şaşkın bakarak tekrar, "Anlamadım?" deyince, Oktay onun saflığına sesli bir şekilde gülmeye başladı. Gülerken, "Gargamel ve Azman! Yani babaannem ve ağabeyimden bahsediyorum," dedi. Onun cevabı, sonunda Nilda'yı güldürmeyi başardı. Hatta gülmekten öte, ikisi birbirine bakarak kahkahalarla gülerken, gece gece sesleri duyulmasın diye elleriyle ağızlarını kapattılar. İkisi kıkırdayarak, çıkmak için aynı anda mutfak kapısına yöneldiklerinde karşılarında Mehmet'i görmeyi beklemiyorlardı.

"Babaannem onu Gargamel'e benzettiğini duysa acaba bu şekilde gülebilir miydin? Bence hiç komik değil!"

Nilda, Mehmet'in sert çıkan ses tonuna aldırmadan, ciddileşerek odasına yönelirken Oktay dalga geçer gibi konuşmaya devam etti. "Uyandığında, karını yanında göremeyince aramaya mı çıkmıştın?"

Genç adam, sıktığı dişlerinin arasından kardeşine zoraki tebessüm edip, mutfaktan çıkarken, kardeşi arkasından garipseyerek baktı. Ağabeyi onu kıskanmış mıydı yoksa kendisi mi yanlış anlamıştı? Çünkü ilk kez onu kendisine karşı bu kadar ciddi bakarken görmüştü. Bir kardeşe değil de rakibe bakar gibi.

13. BÖLÜM

"CEZA"

Ertesi sabah, Mehmet erkenden evden çıktığı için yine kahvaltıda yoktu. Müzeyyen, babaannesi ve Nilda'ya bakarak, "Cumartesi cumartesi ne işi bu, anlamadım. Adam yarın evleniyor ama aklı fikri çalışmakta. Ruhu ölmüş bunun ruhu!" dedi.

Cahide ona ters ters bakıp, "O zaten evli değil mi?" diye cevap verdiğinde, Müzeyyen bakışlarını bu sefer de Nilda'ya çevirdi. "Bu evde ruhu ölen sadece kardeşim değil galiba."

Babaannesi onun alışık olmadığı alaycılığına sinirlenerek, "O ne biçim söz öyle!" dese de genç kadın umursamadı. Onun gündeminde daha önemli konular vardı. Nilda'nın gelinliğinin son provası gibi. Ama bu durum yaşlı kadının hiç hoşuna gitmiyordu. Çünkü Müzeyyen, Cahide'yle normalde bu üslupla asla konuşmazdı. Ta ki küçük cadı evlerine gelene kadar!

Evde Cahide ve Nilda, istemedikleri düğünün hazırlıkları yüzünden zor anlar yaşarken, Mehmet ise ofisinde sinirden çıldırmak üzereydi. Son on gündür, bir kere bile gülümsediğini görmediği karısı, gece yarısı Oktay'la birlikte mutfakta katıla katıla gülüyorlardı. O gülücüklerin sebebinin başka bir adam olduğunu bilmek, canını o kadar sıkıyordu ki öfkeden yerinde duramıyordu. Sonra bir an babaannesinin uyarılarını

hatırlayıp odanın ortasında durdu. *"Oğlum, kurttan kuzu doğmaz. O kız da anası gibi şeytan!"* Kendi çatısı altında, karısı kardeşini baştan çıkartmaya çalışıyor olabilir miydi? Belki kızı da annesine çekmişti. Düşündükçe dişlerini sıkmaktan çenesinin sızladığını hissetti. "Bu kadarına da cesaret edemez!" dedi kendi kendine. Sabaha kadar gözünü kırpmadığı için uykusuzluktan saçmalıyor olabilir miydi? Bir süre daha içini kemiren varsayımlarla saatine baktı. Öğleden sonra üç olmuştu. Aslında normalde cumartesileri öğlene kadar çalışırdı ancak bugün eve gitmek hiç içinden gelmiyordu.

Müzeyyen'le modaevinden çıktıktan sonra eve dönen Nilda, yatağında son günlerde yaşadıklarını düşündü. Hayatı bilinmezlikler içinde mutsuzluk ve korkularla geçerken sanki başka derdi yokmuş gibi bir de başına düğün çıkmıştı. Gelecek günlerde onu nelerin beklediğini bilmeden yaşamaya çalışmak, her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Ne kadar kırgın olsa da ailesiyle yaşadığı günleri arıyordu. Annesine sarılmayı, babasıyla eski günlerde olduğu gibi satranç oynarken iki arkadaş gibi sohbet etmeyi özlüyordu. Anne ve babasının boşanmasından daha kötü bir şey olmayacağını düşünmekle ne kadar aptallık ettiğini ilk kez o an anladı. "Meğer daima kötünün daha da kötüsü varmış," dedi kendi kendine.

Aklından geçenler yüzünden iyice bunalınca, çareyi tıkılıp kaldığı odasından çıkmakta buldu. Yağmur hazır durmuşken, bahçede toprağın kokusunu soluyarak nefes aldığını hissedebilirdi. Odasından çıkıp, aşağı kata indiğinde Müzeyyen'in antrede genç bir kadınla konuştuğunu gördü. Onlara yaklaştığında Müzeyyen'in kadına, "Derslere bir süre ara mı versek? Bu aralar iyice içine kapandı," dediğini duydu. Nilda onların konuşmalarını bölmemek için sadece başıyla selam verdi. Bu sırada içeriden piyano sesi duyuldu. Hazal çalmaktan ziyade, piyanonun tuşlarına rastgele dokunuyordu. Müzeyyen'in yanındaki öğretmen, başını olumlu anlamda salla-

yarak, "Bu duruma gelebildiğine inanamıyorum. Oysaki çok yetenekli bir çocuktu," dedi.

Nilda bahçeye çıkmaktan vazgeçerek, salona gittiğinde Hazal piyanodan nefret eder gibi hırsını çıkartıyordu. Genç kızı görünce tuşlara dokunan parmaklarını kucağına indirdi. Sanki utanmış gibi başı yerde, boş boş önüne bakıyordu. Çocuğun hâline daha çok üzüldü. Yanına yaklaşarak kızın yanındaki boş taburenin önünde durdu. "İzin verirsen oturabilir miyim?"

Hazal konuşmak yerine başıyla onay verdiğinde yanına oturdu. "Piyanonu kullanabilir miyim?" diye sordu bu kez. Bir kez daha aynı şekilde cevap aldı.

Çocuk, yanındaki kızın ne yaptığını anlamaya çalışarak beklerken, Nilda gözlerini kapatıp tuşlara dokunmaya başladı. İlkokul yıllarından beri enstrümanlara karşı hep ilgisi olmuş, hatta lise yıllarında piyano dersi almış, o günden beri çalma tutkusundan vazgeçmemişti. Salonu dolduran müzik sesini duyan Müzeyyen, müzik öğretmeniyle vedalaşıp, salona döndüğünde Nilda'yı hayranlıkla izleyen kızını görmeyi beklemiyordu. Nilda çaldığı parçayı bitirdiğinde, Hazal'a bakarak, çaldığı şarkıyı sevip sevmediğini sordu. Lakin küçük kız cevap vermedi. Onunla kolay iletişim kuramayacağını bildiği için şimdilik üzerine gitmemeye karar verdi. "Hazalcığım, madem konuşmayı sevmiyorsun, o zaman seninle anlaşabilecek başka bir yol bulmalıyız. Mesela; evet demek istediğinde, gözlerini bir kere, hayır demek istediğinde iki kere kapatıp açmanı istesem kabul eder misin?"

Hazal'ın cevabını Nilda kadar, onları izleyen Müzeyyen de umutla bekliyordu. Küçük kız, önünde birleştirdiği elinin parmaklarıyla oynarken her zamanki gibi soğuk ve durgun görünüyordu. Kısa bir süre bekledikten sonra başını kaldırmadan, yerinden kalkıp odasına gitmek için çıkış kapısına yöneldi. Nilda, onun arkasından bakarken duyguları altüst

oldu. O, daha oyun çağında küçücük bir çocuktu. Ama Hazal akranları gibi koşup oynamak yerine kendi dünyasına hapsolmuş, çevresindekilere kendini tamamen kapatmıştı. Annesi dışında, zaman zaman sadece Oktay'a tepki veriyordu. Tabii ona da tepki denirse... Nilda'nın gözlerindeki üzüntüyü gören Müzeyyen, ona yaklaşıp yüzene bakması için parmağının ucuyla çenesini yukarı kaldırdı. "Lütfen üzülme. Hazal aylardır hepimize karşı böyle."

Akşam yemeğinde Mehmet dışarıda, Oktay ise Kıbrıs'ta olduğu için sadece kızıyla birlikte Müzeyyen, Cahide ve Nilda vardı. Yemek sonrası genç kız, Cahide'nin sinir bozucu bakışlarına dayanamayarak yorgun olduğu gerekçesiyle odasına çıktı.

Son günlerde, Mehmet'in ortalarda fazla görünmemesinin sebebinin kendi olup olamayacağını düşünürken göz kapakları yavaş yavaş ağırlaşmaya başladı. Tekrar kendine geldiğinde saatler gece yarısını göstermek üzereydi. Yataktan çıkmadan, başucundaki telefonuna uzanıp ailesinin ve Behiye'nin birkaç gün önce gönderdiği fotoğraflara bakmaya başladı. Mezuniyet gününde, doğum günlerinde, Behiye'nin pastanesinde çekilen fotoğraflara bakarken akmakta direten gözyaşlarına inat gülümsemeye çalıştı. Sevimli, bir o kadar da yaramaz olan köpeğinin fotoğrafına bakarken aklına Mehmet'le karşılaştığı o gün geldi. Her şey telefonun ekranından kendine bakan şirin köpeğiyle başlamamış mıydı? Belki de yaşadıkları baştan sona genç adamın kurgusuydu, kim bilir?

O bunları düşünürken, koridorda duyduğu ayak sesiyle cep telefonunu hızla başucundaki komodinin üzerine bırakıp yatak örtüsünü başına kadar çekti. Duyduğu ses Mehmet'ten başkasına ait olamazdı. Cahide'nin topuklu ayakkabılarının aksine bu ses daha tok geliyordu. Kendinden emin, yere sağ-

lam basan bir adamınki gibi. Tahminlerinde yanılmadı. Birkaç saniye sonra odanın kapısı açıldı ve odaya giren kişi tam yatağının önünde durdu.

Mehmet, yatakta yatan Nilda'ya baktıkça daha da sinirlendi. Onu gördüğü ilk günden beri, kendini her an patlamaya hazır volkan gibi hissediyordu. Bu kız, bu evde olduğu sürece içindeki kasırga hiç dinmeyecekti, biliyordu. Yumruklarını sıkarak, onu izlerken aklına bir önceki gece yarısı Oktay'la mutfaktaki görüntüleri geldi. Sonra Müzeyyen'in telefonda, Nilda'nın çok güzel piyano çaldığını, hatta Hazal'ın ondan çok etkilendiğini söylediğini hatırladı. Bu kız ne yapmaya çalışıyordu? Amacı evdekilerin kalbini kazanıp onları kafaya almaksa bunu başaramayacaktı. Hele de Oktay'ı baştan çıkarmasına asla izin veremezdi. Gerçi kardeşi, ağabeyinin karısına bu fırsatı verecek bir alçak değildi. Siniri her geçen an daha da büyüyerek, öfkeye dönüşürken, "Uyumadığını biliyorum, kalk!" dedi.

Nilda, derin bir uykudaymış izlenimi vererek onu duymuyormuş gibi yapsa da Mehmet odaya girdiğinde başucuna bıraktığı cep telefonunun ekran ışığını görmüştü, uyumadığını biliyordu. "Sana kalk dedim!" diyerek, kolundan tutarak çekiştirdi. Nilda, bu adamın kaba ve kötü olduğunu bilmesine rağmen, her çirkin davranışına ilk kez yapıyormuş gibi şaşırıyordu.

Ona karşı koymak için, "Bırak beni!" diyerek çırpınsa da Mehmet sayesinde yataktan çıkmak zorunda kaldı. Şimdi tam karşı karşıyaydılar. Aralarında sadece birkaç santim vardı. Genç adam öfkeli anlarında olduğu gibi karanlık ve ürkütücü görünüyordu. Nilda, o an onu bir canavara benzetirken kendisini de o canavarın karşısında o kadar küçük hissetti ki... Korkuya kapılmaya başladığında, Mehmet üzerine yürüyerek, "Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi.

Nilda, onun ne demek istediğini anlamadı. "Ne yapıyormuşum ki?"

Onun yeni bir numara yaptığını düşünen genç adam, Nilda'nın kolundan tutup sürükler gibi balkon kapısına götürdü. Kapıyı açıp dışarıya çıkarttı. "Soğukta dışarıda biraz kalırsan belki aklın başına gelir!" diyerek kapıyı üzerine kilitledi. Sonbahar bitmek üzereydi ve geceleri hava artık daha soğuktu. Nilda, incecik pijamasının içinde titreyerek kollarıyla kendi vücudunu sardı. Kızaran gözleriyle camın diğer tarafındaki adamla göz göze bakarken bir karar verdi. Bir daha onun karşısında bu kadar âciz görünmeyecek, bir damla gözyaşı dökmeyecekti.

Mehmet, Nilda'nın bakışlarından rahatsız olarak hemen arkasını döndü. Onu dışarıda bıraktığı için az da olsa hıncını almıştı. Aldırmıyormuş gibi görünerek, genç kızın yatağına gidip uzandı. Saatine baktığında vakit gece bir buçuğu gösteriyordu. İçinden Nilda'ya hitaben *"Sana bir on beş dakika yeter,"* dedi. İşte tam bu sırada odanın kapısı çaldı. Ardından Müzeyyen'in telaşlı çıkan sesi duyuldu. "Mehmet bir bakar mısın? Çok önemli!"

Hemen ayağa kalkıp ablası görmesin diye balkon camının perdesini kapattı. Sonra vakit kaybetmeden kapıyı açtı. "Hayırdır abla, bu saatte?"

Müzeyyen panik hâlinde, "Babaannemin tansiyonu çok yüksek. İlaçlarla düşüremediğimiz için hastaneye gidiyoruz," dedi ve içeriye baktı. "Nilda yok mu?"

Mehmet, konuyu değiştirmek için ablasının kolunu tutarak dışarıya yönlendirdi. "Nilda banyoda. Ben ona yolda haber veririm. Hadi gidelim," diyerek Müzeyyen'le birlikte babaannesini hastaneye götürmek için evden çıktılar.

14. BÖLÜM

"DÜĞÜN"

Hastaneye geleli bir saatten fazla olmuştu. Cahide, yapılan iğneden sonra müşahede altında tutulduğu odadaki yatakta yatarken Mehmet bir kez daha saatine baktı. Onun endişeli hâli, uyuyan babaannesinin başucunda bekleyen Müzeyyen'in dikkatinden kaçmadı. Yerinden kalkarak, Mehmet'in yanına gidip, kolundan çekerek kapıya doğru götürdü. "Geldiğimizden beri en az elli kere saatine baktın. Nilda'yı yalnız bıraktığın için mi tedirginsin, yoksa başka bir şey mi var?"

Genç adam, sorduğu soruyu aynı zamanda cevaplayan ablasına, "Aynen söylediğin gibi, onu düşünüyorum. Yalnız kalmayı sevmiyor," dedi. Aslında balkonda bıraktığı karısı için gerçekten endişe duyuyordu. Her ne kadar dışarıda dondurucu bir soğuk olmasa da ona verdiği cezanın bu kadar uzaması hesabında yoktu. Ondan ve annesinden ne kadar nefret etse de kendisi yüzünden bir başkasına fiziksel anlamda zarar gelmesini istemezdi. Amacı sadece onun duygusal olarak acı çekmesiydi, o kadar. "Evliliğimizin ilk günlerinde enişten le biz de böyleydik," diyen ablasının sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrılan Mehmet, "Onu çok mu özlüyorsun?" diye sordu.

Müzeyyen'in aylar önce boşandığı kocası Erdem'den bahsederken gözleri doldu. Her şey yolunda giderken bir

gün arayıp, *"Ben ayrılmak istiyorum. Boşanma belgelerini imzaladım,"* demesini hâlâ kabullenemiyordu. Telefondaki adamın Müzeyyen'in konuşmasına bile izin vermeden, *"Uzaklaşmaya ihtiyacım var. Beni arama, uzunca bir süre yurt dışında olacağım. Kızımıza iyi bak,"* demesi sanki daha dünmüş gibiydi. Eşinin kendisinden vazgeçmek istemesini anlayabilirdi. Ama bir babanın çocuğuyla vedalaşmadan onları terk etmesi, üstelik bunca zaman arayıp sormaması... İşte bu anlayışla karşılanabilecek bir durum değildi. Kızının ağlamasına bile dayanamayan adama bir anda ne olmuştu?

Mehmet, ablasının yüzündeki kederi görmeye dayanamıyordu. "Üzülme artık, yeter! Hem seni hem de Hazal'ı hak etmeyen kansız herifin tekiymiş!"

Onun haklı olduğunu bilmesine rağmen bir başkasının kendini terk eden kocası hakkında olumsuz konuşması, Müzeyyen'in zoruna gidiyordu. Ancak haklı oldukları için susmak zorunda kalıyordu. Her ne kadar boşanmış olsalar da Erdem ayrıldıkları güne kadar bir kere bile karısını incitmemişti. Onlar birbirini gerçekten çok sevmiş, araya giren Cahide'ye rağmen zor olanı başarmışlardı. Geçmişi hatırlayan Müzeyyen konuyu değiştirmek için, "Nilda'yı çok seviyor olmalısın," dedi.

Mehmet, ablasına yalan söylemekten hiç hoşlanmıyordu ama bu evlilik bitinceye kadar her şey normalmiş gibi davranmak zorundaydı. Tam cevap vermek üzereyken, Cahide'nin tansiyonunu ölçmek için gelen hemşire sayesinde yalan söylemekten kurtulmuş oldu.

Babaannelerinin tansiyonunun normale dönmesinden sonra hastaneden çıktıklarında saat üç buçuk olmuştu. Genç adam, yolda bir kez daha saatine bakıp, gaza yüklendiğinde ablası içten içe keyiflendi. Umudunu kaybettiği anda kardeşi nihayet âşık olmuştu.

Mehmet, koluna girdiği Cahide'yi odasına bırakırken yaşlı kadın çok hâlsiz görünüyordu. Belki bu nedenle torununun acelesini fark etmedi. Yatağına yatırılıp üzeri örtüldükten sonra genç adam hızlı adımlarla Nilda'nın kaldığı odaya girdi. Balkon kapısını açıp, çıktığında onu yerde çökmüş hâlde buldu. Üşüdüğü her hâlinden belli oluyordu. Başını dizlerine dayamış, titriyordu. Onun hâline acıyıp kısa süreli vicdan azabı çektiğinden koluna uzandı. "Kalk hadi! İçeriye gir!"

Nilda, bütün vücudundaki ağrıya rağmen toparlanmaya çalıştı. "Bırak beni!" dedi kısılan titrek sesiyle.

Onun tepkisiyle uzattığı elini geri çeken Mehmet, hiçbir şey söyleyemedi. Dişlerini sıkarak, geldiği gibi geri dönerken onun hâline üzülmesinden dolayı kendine kızdı. Çünkü düşmanına acımak planlarında yoktu.

Ertesi sabah Nilda kendini hâlsiz hissederek, yatağında doğrulmaya çalışırken dayak yemiş gibi hissetti. Başucundaki bardaktan bir yudum su aldığında yutkunmakta güçlük çekti. Canı çok acıyordu. Ama gün, düğün günüydü. Telefonunun saatine baktığında ailesinin gelmek üzere olduğunu hatırladı. Bir an önce toparlanmalı, güçlü görünmeliydi. Sıcak bir duş alıp, aşağıya indiğinde Mehmet de dâhil olmak üzere herkes kahvaltı masasındaydı. Müzeyyen onu gördüğünde ayağa kalktı. "Ben de sana bakmaya geliyordum. Mehmet düğün heyecanı yüzünden uyuyamadığını söylediğinde şaşırmadım. Çünkü nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bilirim."

Onun ilgili, sevecen yaklaşımına karşılık, zoraki gülümsemesiyle masadaki yerini alırken, evin çalışanlarından birisi bekledikleri misafirlerin geldiğini söyledi. Nilda korku ve heyecanla ayağa kalkıp, anne ve babasını görmek için harekete

geçtiğinde Cahide ve Mehmet göz göze geldiler. Her ikisi de Behiye'nin gelip gelmediğini merak ediyorlardı.

Nilda ailesini görür görmez, daha birkaç hafta öncesi yaşananları unutarak önce annesine sonra babasına sarıldı. "Sizleri çok özledim!" dedi ve etrafına bakındı. "Behiye teyze yok mu?"

"Behiye teyzenin bu aralar sağlık sorunları var, o nedenle gelemedi," diye babası açıklama yaparken evin diğer fertleri de yanlarına geldi. Hiçbir özel gününü kaçırmayan Behiye teyzesinin ilk kez onu yalnız bırakması, bozuk olan moralini daha da bozdu. "İnşallah ciddi bir şeyi yoktur," dedi hüzünle.

Tam bu sırada, Mehmet kendini tanıtarak Ayhan Bey'e elini uzattı. Nilda, onun bu sahte görüntüsüne inanamıyordu. Daha on gün önce onu babasıyla tehdit eden kendisi değilmiş gibiydi. Peki, şimdi ne olacaktı? Geçmişten kalan bir hesabının olduğunu söyleyen bu adamın kendisi ve ailesiyle derdi neydi, ne planlıyordu? O dert, ailesiyle ilgili olsaydı babası onu mutlaka tanırdı. Mehmet'in ona eve geldikleri ilk gün, *"Zamanı geldiğinde her şeyi öğreneceksin!"* dediğini anımsadı. O gün ne zaman gelecek, bu oyun ne zaman bitecekti?

Müzeyyen'in ısrarıyla Gülseren ve Ayhan da kahvaltı masasına yerleştiğinde Cahide sessizliğini bozdu. Gülseren'e bakarak küçümser gibi, "Emekli banka müdiresi olduğunuzu duydum," dedi. Gülseren bozulduğunu belli etmeden, onu onaylayarak, emekliliğinin keyfini çıkarttığını anlatırken Nilda şaşkındı. Çünkü Mehmet'e bundan bahsetmemişti. Gerçi babasının nakliyat şirketinin olduğunu bilen adam, elbette ki ailesini araştırmış olmalıydı.

Kahvaltı süresince yapılan samimiyetsiz sohbetten sonra, Ayhan müsaade isteyerek kızlarını çok özlediklerini, yalnız görüşmek istediklerini ifade etti. Mehmet onlara, "Elbette," derken gözleri Nilda'yla buluştu. Onun tehditkâr bakışlarındaki anlamı gören kız, Mehmet'in uyarısını anladığını belir-

ten baş hareketiyle anne ve babasını alarak evdeki küçük misafir odasına geçtiler. Daha kapıdan girerken, Gülseren kızına sarılarak ağlamaya başladı. "Bu hâlin ne, Nilda? Neler oluyor?" diye sordu. Nilda, onu anlamadığını söyleyerek, karşılık verdiğinde söze Ayhan girdi. "Anlamamış gibi yapma, kızım! Sen aynaya hiç bakıyor musun?"

Genç kız, konsolun aynasındaki yansımasına bakarken gözleri doldu fakat ağlayamazdı. Ağlaması açıkça bir sorun olduğunu gösterirdi. Gülmeye çalışarak, "Ama gerçekten sizi anlamıyorum," dediğinde, Ayhan kızının yüzünü avuçlarının içine alarak gözlerinin derinliklerine baktı. "Yüzün kaşık kadar kalmış, zayıflamışsın!" Babasının söylediklerinden sonra Nilda, bedenini Ayhan'ın kollarına bıraktı. Onca günden sonra ailesine olan kırgınlığını unutup düşmanının evinde olmasına rağmen kendisini ilk kez güvende hissetti. "Gerçekten merak edilecek bir şey yok. Sadece düğün hazırlıkları nedeniyle biraz yorgun düştüm. Biraz da boğazım yanıyor, sanırım üşüttüm," diyerek onları rahatlatmaya çalıştı. Gülseren onu şüpheyle süzerek, "Peki, burada mutlu musun? Bu insanlar sana iyi davranıyor mu?" dedi. Nilda içinde bulunduğu çıkmaza ve yaşadıklarına rağmen, her şeyin yolunda olduğunu anlattı. Onun söylediklerine inanmak isteyen karı kocanın az da olsa içleri rahatlamıştı. Çünkü Behiye'nin tahmin ettiklerinin aksine, Nilda onlara hâlâ ailesiymiş gibi davranıyordu.

Saatler hızla ilerlerken, Nilda akıp giden zamana ayak uydurmakta zorlandı. Vakit ilerledikçe, takati azaldıkça azaldı. Tekneyle düğünün yapılacağı adaya ulaştıklarında ise tükendiğini hissetti. İçi ürperiyor, göz kapakları yanıyordu. Gülseren onun sağlığı için telaşlansa da iyi olduğunu söyledi.

Gelin odasında son olarak saçına duvağı takılan Nilda, Müzeyyen'in hayran bakışları altında artık hazırdı. Geriye sadece damadın gelip gelini alması kalmıştı. Ama öncesinde odaya babası girdi. Kızının alnından öpen Ayhan, geri çekildiğinde cebinden küçük bir kutu çıkarttı. Genç kız, onun kutuyu açmasını beklerken babası konuşmaya başladı. "Bu hediye benden ya da annenden değil, Behiye teyzenin hediyesi. Kendisi düğünde bulunup parmağına kendi elleriyle takmak istese de hastalığı nedeniyle gelemedi, biliyorsun," dedi ve kutuyu açtı. Nilda'nın kutuda gördüğü yüzük, öyle maddi yönden çok değerli bir hediye gibi görünmüyordu. Ama çok güzeldi. Zaten maddiyatın o güne kadar onun için hiçbir önemi olmamıştı. Babası yüzüğü kızının parmağına takarken, "Bu yüzüğün Behiye için anlamı çok büyükmüş. Seni kızı gibi sevdiği için bundan sonra senin taşımanı istedi. Ondan bir hatıra olarak kabul edecekmişsin," dedi.

Nilda, bu yüzüğü bir kere bile Behiye'nin parmağında görmese de kendisine gönderilen armağanı çekinerek kabul etti. Madem o kadar kıymetliydi, kendisi için kıymetli olan bir şeyden nasıl vazgeçebiliyordu? Kısa bir süre bunu düşünmekten kendini alamadı.

Behiye'nin hediyesinden sonra sıra anne ve babasının hediyesine gelmişti. Eski karı koca, öz kızları gibi sevdikleri Nilda'nın hayalini gerçekleştirip istediği gibi bir anaokulunu açabilmesi için gerekli parayı hesabına yatırmışlardı. Meblağı duyan Nilda, "Ama bu çok fazla!" dedi şaşkınlıkla. Ayhan ve Gülseren itiraz kabul etmediklerini söylerken odanın kapısı çaldı. Ardından damatlığıyla Mehmet içeriye girdi.

Nilda'yı gelinliğiyle tıpkı bir peri kızına benzeten Mehmet, onun vücudundaki zarafeti ilk kez o an fark etti. Gelinlik bir kadına ancak bu kadar yakışabilirdi. Belki düşmanı olarak gördüğü, nefret ettiği kadının kızı olmasaydı, bir şanslarının olabileceğini aklından geçirirken ona doğru hareket etti. "Ben hazırım." Mehmet girmesi için kolunu uzattığında Gülseren

cep telefonuyla fotoğraf çekiyor, onun yanında duran Müzeyyen ise sevinçten dolan gözlerini siliyordu. Gelin ve damat, tam çıkmak için kapıya yönelirlerken Müzeyyen, "Durun bakalım! Unuttuğunuz bir şey var!" dedi.

Mehmet, ablasının uyarısına şaşırdı. "Hayırdır abla, neyi unutmuşuz?"

Genç kadın, çantasından kadife bir kutu çıkartıp kapağını açtı. "Tabii ki alyanslarınız. Siz nasıl evlisiniz, Mehmet? Karına tek taş bir yüzük bile takmadığını fark etmediğimi mi sandın?"

Onun sözlerine şaşıran sadece Mehmet ve Nilda değildi. Gülseren de en az onlar kadar şaşkındı.

Mehmet durumu kurtarmak için, "Aldım ama Nilda'nın parmak ölçüsünü tutturamadığımdan daraltmaları için mücevher mağazasına gönderdik," dedi. Nilda içinden *pes* derken, Müzeyyen alyansları parmaklarına taktı. "Birinize dar, diğerinize bol olsalar da misafirlerimizin parmaklarınızı boş görmesinden iyidir."

Yüzük meselesi çözülür çözülmez, alkışlar ve onları sevenlerin eşliğinde balo salonuna girip temsilî kıyılacak olan nikâh masasına oturdular. Müzeyyen, Nilda'nın şahidi olurken Oktay ise ağabeyinin ricası üzerine Mehmet'in şahidi oldu. Nikâh memurunun *evlenmeyi kabul ediyor musunuz* sorusuyla Nilda, karşılarındaki masada oturan anne ve babasına baktı. O an zamanı başa sarıp *hayır* demeyi öyle çok isterdi ki! Onun sessiz kaldığı kısacık zaman diliminde, Mehmet her adamı büyüleyebilecek kadar güzel görünen karısının yüzüne baktı. Öyle ifadesiz ve donuk görünüyordu ki... İçinden *güzel ve mutsuz* diye geçirirken, sanki nikâhları gerçek ve o anda kıyılıyormuş gibi, cevabının *hayır* olmasından korktu. Bu düşünceyle kalbi sıkılırken işittiği *evet* sözcüğüyle rahat bir nefes aldı. Şahitlerin ve atılan imzaların ardından, Nilda bir an önce bu komedinin bitmesini diledi. Tam o anda Meh-

met ayağına bastı. Bu kadarı da fazlaydı artık! Resmen kendisiyle dalga geçiyordu. Öldürücü bakışlarını yumuşatmaya çalışarak, yüzünü Mehmet'e döndüğünde Müzeyyen'in sesini duydu. "E, gelini öpmeyecek misin?"

Nikâh memurunun son sözleriyle hep birlikte ayağa kalktılar. Ablasının işgüzarlığıyla sinirleri bozulan Mehmet, titreyen parmaklarıyla kendiyle aynı duygulara sahip olan Nilda'nın yüzünü kavradı; kendine çekerek sıcak alnını öptü. Onun tenine dokunmak sadece genç adamın değil, Nilda'nın da ürpermesine sebep oldu. O kadar öfke ve nefretin arasında eğreti kalan bu duygu, ikisini altüst ederken balo salonunu dolduran kalabalıktan alkış sesi yükseldi. Bir süre tebrikleri kabul eden çift, ilk danslarını yapmaya hazırlanırken Mehmet başka masada gördüğü, sadece erkeklerden oluşan arkadaş grubunun yanına gitti. Gelin ve damat için hazırlanan koltukta yalnız kalan Nilda, kendisine yaklaşmakta olan adamı gördüğünde, düğünün yapıldığı adaya geldiklerinden beri ilk kez içtenlikle gülümsedi. "Barbaros!"

Üniversiteden çok sevdiği arkadaşı olan Barbaros, ona yaklaşırken ıslık çaldı. "Vay canına, harika görünüyorsun!"

Nilda, yükselmekte olan ateşine ve dönmeye başlayan başına rağmen mutlulukla ayağa kalktı. "Sen... Buradasın! Ama nasıl?"

Barbaros, bulundukları masadan gülümseyerek onları izleyen Gülseren ve Ayhan'ı işaret etti. "İki gün önce babanla karşılaştık. Evlendiğini duyunca şok oldum ve bu anı kaçırmak istemedim." Genç kız, şüpheci gözlerle sitem eder gibi cevap verdi. "Kıskanç nişanlının seni serbest bırakması inanılacak şey değil."

Barbaros, Nilda'dan bir yıl önce üniversitenin başka bir bölümünden mezun olmuş; ardından da İngiliz sevgilisiyle nişanlanmıştı. Kızın çok kıskanç olması nedeniyle iki arkadaş arasına ister istemez bir sınır koyulmuştu. O günleri hatır-

layan Barbaros, İngiltere'ye yerleşebilmek için bir önceki ay nikâhlarının kıyıldığını fakat henüz düğün yapılmadığı için ona haber vermediğini anlattı. Ardından konuşmasına devam etti. "Sanırım siz kadınlar, nikâhtan sonra evlendiğiniz adama sahip olduğunuzu düşünerek serbest bırakıyorsunuz. Christina eskisi gibi değil. En azından birkaç haftadır. Yarın temelli İngiltere'ye gidiyorum. Gitmeden önce seni görmek için aradım ama numaran sürekli kapalıydı. Hatta sosyal medya hesaplarından da ulaşamadım. Neyse ki Ayhan amcayla karşılaştım."

Nilda, Barbaros'un yaptığı uzun açıklamadan sonra, "Telefonumu kaybettiğim için numaralar da gitti. Ayrıca sosyal medya eskisi kadar heyecan vermediğinden bir süredir kullanmıyorum," dedi.

Genç adam güldü. Nilda'nın elini tutup, geri çekilerek onu tepeden aşağı süzdü. "Gerçekten çok güzel bir gelin olmuşsun. Yalnız allığın fazla olmuş gibi. Ya da ben seni makyajsız görmeye alışık olduğum için bana öyle geldi. Sabahları seni şiş gözlerle gördüğüm günleri hatırlıyorum da..."

O an Nilda, Barbaros'un arkasında beliren, öfkeden köpürmüş hâldeki Mehmet'i fark etti. Sanki her an onu boğup oracıkta hayatına son verecekmiş gibi karanlık gözlerle bakıyordu. Korktu. O, korkuyla tedirgin olurken Mehmet'in aklından deli sorular geçiyordu. Bu herifin bahsettiği sabahlar, hangi sabahlardı? Birlikte uyandıkları sabahlar olamazdı herhâlde! Nilda'nın tuhaflaştığını fark eden Barbaros arkasını döndüğünde, yüz yüze geldiği Mehmet'e elini uzatırken, "Merhaba. Ben Barbaros. Nilda'nın üniversiteden arkadaşıyım," diyerek kendini tanıttı.

Mehmet, çatık kaşlarıyla bir Nilda'ya bir de onun köpeğiyle aynı ismi taşıyan karşısındaki adama baktı. Yeşil gözleri, kumral saçları, uzun boyu ve fit vücuduyla normal bir erkeğin bile imreneceği bir tipti. Ve bu parlak tipin yüzünü

dağıtmamak için kendini zor tutuyordu. Sakin görünmeye çalışıp, alaycı bir gülümseme sunarak, "Demek karımın köpeğine adını veren arkadaşı sensin?" dedi.

Barbaros bozulmak yerine Nilda'ya bakarak daha geniş gülümsedi. "Demek kuşuma ismini koydum diye intikam aldın benden!"

Onun gülüşü Mehmet'in daha çok sinirini bozarken kuş meselesine takıldı. Bu adam hangi kuştan bahsediyordu? O kuş, başka türlü kuş olamazdı herhâlde!

Nilda, hızlı yükselen gerilimin kötü sonuçlar doğuracağını düşünürken Barbaros konuya açıklık getirdi. "Özellikle sabahları çok konuşan papağanıma ismini koyduğum için Nilda çok sinirlenmişti. Sanırım bu şekilde öcünü aldı. Gerçi evlenecek kadar yakın olduğunuza göre sana bunu anlatmıştır."

Mehmet dişlerini sıkarak, "Tabii ya!" dediğinde Barbaros hiç yapmaması gereken bir şey yaptı. "Düğünde çok uzun kalamayacağım. Gitmeden önce seninle dans etmek istiyorum. Damattan sonraki ilk dansını kimseye söz verme," dedikten sonra Nilda'ya sıkıca sarıldı. Genç kız, o esnada kocasının gözündeki ateşi ve yumruk hâlindeki ellerini gördü. Barbaros veda edip, Gülseren ve Ayhan'ın yanına giderken başının belada olduğunu düşündü. Tam o anda, geciken dans müziğiyle birlikte Müzeyyen'in sesi duyuldu. "Dans etmek için ekstra davetiye beklemiyorsunuz sanırım?"

Nilda ve Mehmet, onlar için seçilen şarkı eşliğinde ilk danslarını yapmaya başladıklarında, konuklar hayranlıkla yeni evli çifti izliyorlardı. Her şey o kadar kusursuz ve mükemmel görünüyordu ki... Herkes onları gıpta ederek izlerken, Mehmet kollarında titreyen gelininin belini daha sıkı kavradı. Onu başka bir adamla yan yana düşünemiyordu. Ona bir başkasının dokunduğunu hayal etmekse içindeki dizginleyemediği canavarı besliyordu. Ve o canavar dışarıya çıkarak dans sırası bekleyen Barbaros'un suratını dağıtmak

için can atıyordu. Bu hissettikleri kıskançlık mıydı? Tabii ki değildi! Sadece kâğıt üstünde de olsa soyadını taşıyordu. En azından kendini böyle oyalıyordu. Çünkü yakarken yandığını fark edemeyecek kadar duyguları kör olmuştu. Nilda'nın kokusu, hareket ettikleri her an burnuna dolarken ona dokunmanın nasıl bir his olacağını düşünmeye başladı. Onu öpmek, sevişmek, vücuduna sahip olmak, kim bilir ne kadar heyecan verirdi? Onu kollarında kıvranırken farklı şekillerde hayal etti. Ancak hayali bile çok uzun sürmedi. Konuklar arasında kendisini izleyen babaannesinin çatılmış kaşları ve öfkeyle bakan gözleriyle karşı karşıya geldi. Sanki onun içini görüyormuş, aklından geçenleri okuyormuş gibi bakıyordu. Kontrolden çıkan duygularından utandı. Nilda, onu ağır ağır eline geçirerek ergenliğe yeni girmiş genç bir delikanlıya çeviriyor; kalbine ve beynine sızarak onu işgal ediyordu. İzin veremezdi. Bunu kabullenmektense öfkesini körüklemeyi tercih etti. Nilda'nın belini saran ellerini hırsla daha fazla sıkınca, genç kız etraflarındakiler farklı anlamasın diye tebessüm etmeye çalışarak sıktığı dişlerinin arasından, "Canımı acıtıyorsun!" dedi.

"Daha bu başlangıç, karıcığım! Şimdiden canının daha fazla yanacağı konusunda seni temin ederim."

Duyduklarıyla başını kaldırıp onun karanlık gözlerine baktı. Kendisine böyle acımasızca bakan bu adam; âşık olduğu, hiç düşünmeden evlenme teklifini kabul ettiği adam olamazdı. Kendini her an nefesi tükenecekmiş gibi hissederek, "Bana bunu neden yapıyorsun? Bu yaşadıklarım neyin bedeli? Ben sana ne yaptım?" diye sordu bir kez daha.

Mehmet daha önce de duyduğu sorulara gülümseyerek karşılık verdi. Sonra da Nilda'nın kulağına fısıldadı. "Sana daha önce adrenalin sevdiğimi söylemiş miydim? Kollarımda böyle korkuyla titremen hoşuma gidiyor."

Nilda, bu sözlere karşılık elini Mehmet'in omzundan çekerken genç adam, "Sakın!" dedi. "Sakın o aklından geçeni uygulamaya kalkma! Hem bak, en az sen de benim kadar heyecanlanıyor olmalısın," diyerek ikisinin birleşen ellerine baktı. "Ellerin heyecandan ateş gibi yanıyor, sırılsıklam. Benden etkileniyorsun. Ama şimdiden söyleyeyim, hiç şansın yok! Çünkü seninle işim bittiğinde beni bir daha göremeyeceksin!"

Mehmet söyledikleriyle onu daha da yaralarken Nilda'nın gözleri kararmaya başladı. Sanki bulundukları zemin ayaklarının altından kayıyor, insanların ve müziğin sesi birbirine karışıp dayanılmaz bir uğultuyla beyni sarsılıyordu. Bitmekte olan gücüyle, "Ben..." dedi ama daha fazla konuşamadı.

Mehmet, onun ne söyleyeceğini merak ederek dalga geçer gibi, "Sen?" diye karşılık verdiğinde, genç kız daha fazla direnemeden, kollarının arasından kayarak yere yığıldı.

15. BÖLÜM

"VİCDAN"

Düğündeki davetlilerle ilgilenmek zorunda kalan Oktay'ın dışındaki herkes, hastanedeydi. Hatta düğün için memleketten gelen, Nilda'nın bayılmasından sonra peşlerine takılan Cahide'nin eltisi Suzan bile.

Cahide, birkaç metre ilerisinde tekerlekli sandalyede oturan Suzan'a nefretle baktı. Kocasıyla evlendikleri günden beri sevmezdi bu kadını. Bir zamanlar mavi gözü, beyaz teni ve endamıyla bir bakanı bir daha baktıran eltisi, kayınvalidesi için gelinleri arasında göz bebeğiydi. Seksenli yaşların başında olan kadın yüzündeki kırışıklıklara, hantallaşan vücuduna rağmen, hâlâ onu ilk gördüğü günkü kadar asil görünüyordu. Yaşadığı hastalık yüzünden, doktorların altı aydan fazla yaşamaz dediği kadının ölüm haberini heyecanla bekleyen Cahide, yanındaki Mehmet'e, "Aptal kızın bizi düşürdüğü duruma bak! Rezil olduk rezil!" dedi.

Babaannesinin sözlerine karşılık, Müzeyyen çok sinirlendi. Ama siniri sadece babaannesine değil, aynı zamanda karısını savunmayıp sessiz kalan kardeşineydi. Nilda'nın bulunduğu odanın kapısında, korkuyla bekleyen Gülseren, Ayhan ve Barbaros'u gözleriyle işaret ederek, "Lütfen babaanne, duyacaklar şimdi! Ayıp oluyor!" dedi.

Cahide, torununun hastanede bulunduklarını hatırlatmasına rağmen, fısıltıyla söylenerek yakınındaki boş koltuklardan birisine oturdu. Aklı sürekli olarak onu sinsi bakışlarıyla takip eden Suzan'daydı. Sanki kendisi ondan çok gençmiş gibi içinden, *"Yaşlı bunak sanki dünyaya kazık çaktı. Bir geberip gidemedi!"* dedi. Düğünden elde ettiği dedikodularla memlekete dönerken, talih kendisine gülüp yolda ölebilir miydi acaba? Böylece ailesi, akrabalar arasında dilden dile düşmekten kurtulurdu. O, aklında kurduğu senaryoların hayata geçmesi için dua ederken, yerinde duramayan Suzan tekerlekli sandalyesini Cahide'nin önünde durdurup eliyle kendisine yaklaşmasını işaret etti. Sonra da alay eder gibi, "Sizin bu gelin gebe falan mı? Hani düğün de apar topar yapılınca insanın aklına her türlü şey geliyor," dedi.

Cahide sinirden saç derisinin karıncalandığını hissetse de belli edemezdi. Bunu karşısındaki kadına hissettirmek, baştan yenilmek olurdu. "Ne saçmalıyorsun sen Suzan? Her bayılan hamile mi oluyor?"

Eltisi içinden kahkahalarla gülerken iki yaşlı kadın birbirlerine meydan okur gibi baktılar. Onların arasındaki sadece sıradan elti çekememezliği değildi. Birbirlerinden nefret etmelerine sebep olan; derinlerde, çok eski zamanlarda kalan başka bir şey vardı. Ve ikisinin de bilmediği geçmişin karanlık sayfalarında kalan o sır, gün yüzüne çıkmak için çoktan harekete geçmişti.

Herkes, Nilda'nın durumunu öğrenmek için beklerken odanın kapısı açıldı. Dışarıya çıkan doktor, genç kızın şiddetli soğuk algınlığı nedeniyle yükselen ateşinin nihayet düşmeye başladığını, tansiyonunun normale döndüğünü, geceyi hastanede geçirmesinin onun açısından daha iyi olacağını söyledi. Gülseren, Ayhan ve Barbaros kötü bir şey çıkmamasına sevinerek, birbirlerine sarılırken Mehmet kendini bulundukları ortamda yabancı gibi hissetti. Ne sevinebiliyordu ne de üzülebiliyordu. Müzeyyen kardeşindeki durgunluğu farklı algıla-

yarak, "Bak, görüyor musun merak edilecek bir şey yokmuş, sadece üşütmüş," dedi. Evet, üşütmüştü ve bunun sorumlusu sadece kendisiydi. Onu balkonda kilitli bırakmış olmasaydı, bunlar başlarına gelmeyecekti. İleri gittiğini biliyordu ama bir yandan da başka türlü davranamıyordu. İlk kez o an karısına karşı yumuşadığı gerçeğiyle yüzleşti. Ve bu yüzleşme sebebiyle bulunduğu ortamdan çıkıp kendini dışarıya atmak istedi ancak yine Müzeyyen'in hamlesiyle karşılaştı. "Hadi ne duruyorsun? Karının sana ihtiyacı var," dedi ablası. Ayhan, Gülseren ve Barbaros bir an önce Nilda'yı görmek isteseler de öncelik Mehmet'teydi.

Genç adam odaya girdiğinde, onu kolundaki serumla uyuyor gördüğünde vicdanı daha çok sızladı. Çünkü son haftalarda Nilda o kadar zayıflamıştı ki, bunu ilk kez fark ediyordu. Yatağa yaklaştıkça kendini daha kötü hissetti. Eğer her nefes alıp verişinde inip kalkan göğsünü görmese bu solgunlukla onun ölmüş olduğunu düşünebilirdi. Oysaki ilk karşılaştıklarında o kadar enerjik ve canlıydı ki... Şimdi yaşam enerjisi bitmiş, hayattan kopmuş bir kız vardı gözlerinin önünde. İçini acıtan düşüncelerle onu izlerken duymaktan nefret ettiği iç sesi kulaklarında yankılandı. *"Nasıl? Eserinden memnun musun? Sonunda onu yaşarken öldürdün ya, helal olsun sana Mehmet! Çok yakında üzerine de bir avuç toprak atar, arkasından kınanı yakarsın! Hem de kolay çıkmayan Hint kınasından!"*

ÜÇ GÜN SONRA

Barbaros'un İngiltere'ye, Gülseren ve Ayhan'ın Eskişehir'e dönmesiyle Nilda yine yalnız kalmıştı. Son üç gündür hapsolduğu yatağında bunalıp, doğrulmaya çalışırken koridordaki havlama sesini duydu. O an sevimli köpeğini özlediği için yanlış duymuş olabileceğini düşündü. Ancak birkaç dakika sonra açılan kapının ardından odaya küçük köpek girdi. "Barbaros!"

Her zamanki sevimliliğiyle yerinde duramayan ve yatağa tırmanmak için sürekli zıplayan köpeğin verdiği mücadeleyi gören Nilda, şaşkınlığından kurtularak, hızla yerinden kalkıp onu kucağına aldı. Sahibini özlediği her hâlinden belli olan hayvan, genç kızın yanağını iştahla yalarken Nilda kapıda onları izleyen Mehmet'e baktı. Minnetle, "Teşekkür ederim," dedi. Genç adam cevap vermeden, odadan çıkıp, kapıyı kapattığında Nilda'nın şaşkınlığı daha da büyüdü. Kendisinden nefret eden adamın onu mutlu etmek için yaptığı şey, kafasını karıştırmıştı ama nedenini sorgulamayacak kadar yorgun hissediyordu. Hem günde en az iki kere telefonla konuştuğu Behiye bile bu sürprizden neden bahsetmemişti ki? Şimdi nedenlerini düşünmek yerine sevimli köpeğiyle oynama vaktiydi.

Nilda, bütün gününü köpeğiyle odasında geçirdikten sonra akşam yemeği için aşağıya indiğinde herkes masadaydı. Her zamanki gibi sessizlik içinde geçen yemek sırasında Oktay Nilda'ya bakarak, "Artık iyileştiğine göre çalışmak istiyor musun?" diye sordu. Onun sorusu masadaki Mehmet ve Cahide'yi sinirlendirirken Oktay'ın bunu neden sorduğunu en az Nilda kadar merak ettiler. Genç kız, "Evet," diye cevap verdiğinde, daha fazla sessiz kalmaya dayanamayan Mehmet, kardeşine ters ters bakarak tok sesiyle, "Onun çalışmaya ihtiyacı yok!" dedi.

Nilda'nın dışarı çıkması, onu gözetim altında tutmayı zorlaştırırdı. Evde aldığı nefesten haberdarken dışarıya çıktığında neler olabileceğini kestiremiyordu. Olanlara daha fazla seyirci kalamayan Müzeyyen, "Neden ihtiyacı olmasın ki? Her şey para demek değildir. Bak, benim de ihtiyacım yok ama çalışıyorum. Çünkü işe yaradığımı bilmek beni mutlu ediyor. Sen de bırak da karın nasıl mutlu oluyorsa öyle yaşasın," dedi.

Müzeyyen'in sözleri Nilda'yı mutlu etse de Cahide durumdan hoşnut değildi. Konuşmak için ağzını tam açacakken tekrar kapattı. Çünkü söyleyecekleri yüzünden torunlarıyla

arasının bozulmasını istemiyordu. Konuşmak yerine sadece onaylamadığını belirten bakışlarıyla yemeğini yemeye devam etti.

Mehmet, bir kez daha ablasının kalbinin kırılmasına neden olmamak için cevap vermezken, Oktay, Nilda'ya gülümseyerek, "O zaman sabah sekizde hazır ol. Çok yakın bir arkadaşımın kreşi var. Senden bahsettim, görüşmek için bekliyorlar," dedi. Nilda sevinçten neredeyse çığlık atacaktı. Fakat ne kadar mutlu olduğunun fark edilmemesi için ciddi görünmeye çalışarak, "Tamam," diyebildi sadece. Masadaki gözle görülür gerginliği yumuşatmak isteyen Müzeyyen, konuyu değiştirmek için Mehmet'e bakarak, "Balayı için plan yaptınız mı?" diye sordu.

Genç adam, balayı lafıyla iyice gerilip, bunu masadakilere belli etmemeye çalışırken ablası en sevecen hâliyle ondan gelecek cevabı bekliyordu. Mehmet sıktığı dişlerinin arasından, "Bunu hiç düşünmedim çünkü bu aralar işlerim çok yoğun," dedi. Onun verdiği cevapla Müzeyyen daha da keyiflendi. "Ben de öyle tahmin ettiğim için sizin adınıza balayı organizasyonunuzu yaptım bile. Haftaya ön balayı için hazır olun. Kıbrıs'a gidiyorsunuz."

Yemekten sonra ilaçlarını içme bahanesiyle odasına çıkan genç kızın balayı meselesine canı sıkılsa da Mehmet'in gitmemek için bir bahane bulacağını umut etti. Sonuçta onlarınki normal bir evlilik değildi. Ablasının isteği yüzünden kocasının ne kadar huzursuz olduğu da anlaşılmayacak gibi değildi. Nilda yaşadığı sıkıntıları unutmaya çalışarak, kucağına aldığı köpeğiyle iş görüşmesi sevincini paylaştığı dakikalarda, Cahide öfkeyle Mehmet'in odasına girdi. "Böyle bir şeye nasıl müsaade edebilirsin? Bizim amacımız bu kızı ve anasını mutlu etmek değildi! Tabii bir de ablanın yeni işgüzarlığı var!"

Mehmet, sinirden köpüren babaannesinin koltuğa oturmasını sağlarken sakin olmasını söyledi. "Oktay ve ablamın

daha fazla dikkatini çekmek istemediğim için öyle davranmak zorundaydım, biliyorsun. Merak etme, amacımızdan sapmış değilim." Cahide daha Oktay'ın iş teklifini hazmedememişken bir de balayı konusunun ortaya atılmasıyla kontrolünü kaybetmek üzereydi. Özellikle de Nilda ve Mehmet'in aynı odada yalnız olacaklarını düşündükçe tedirgin oluyordu. Bu oyun uzadıkça işler iyice sarpa saracaktı. Bu ikisinin yan yana durması başına olmadık işler açabilirdi. İş ve balayı konusunda çözüm yolu arayan yaşlı kadın, kısa süreli sessiz kalırken Barbaros'un havlama sesini duydu. Oturduğu koltuktan hızla ayağa kalkarken torununa, "Benim duyduğumu sen de duydun mu?" diyerek kapıya gitti.

Mehmet, babaannesine nasıl bir açıklama yapacağını bilemezken karşı odadaki küçük köpek tekrar havladı. Cahide genç adama bakarak, "Sakın bana o odada köpek olduğunu söyleme!" dedi.

Mehmet, babaannesinin öfkesine karşılık sessiz kaldığında Cahide olumsuz anlamda başını sağa sola salladı. "Evde bir tek itimiz eksikti, şimdi tam oldu!" diyerek kapıya yöneldi.

Babaannesinin daha fazla bir şey söylemeden odasına gitmesinin ardından, Mehmet soluğu Nilda'nın odasında aldı. Genç kız ışığı kapatmış, köpeğiyle yatağında uyuyordu. "Bana yine uyumuş numarası yapma! Uyanık olduğunu biliyorum." Onun sözleriyle Nilda hızlıca gözlerini açtı. "Sen de yine odanın kapısını çalmadan içeriye daldın!"

Sözde karısının hesap sorar gibi sesini yükselterek konuşma biçimi, Mehmet'i daha da sinirlendirdi. "O sesine bir ayar ver, benimle konuşuyorsun!"

Nilda sustukça daha fazla ezildiğinden bu duruma artık katlanamıyordu. Kendini her an patlamaya hazır bir volkan gibi hissederek yataktan çıktı. Öfke saçan gözleriyle tam da onun önünde durdu. Ne olacaksa olacaktı artık. Bu şekilde

aşağılanmayı hak etmiyordu. "Vermezsem ne olur? Döver misin beni?"

Onun cesareti, Mehmet'in afallamasına neden oldu. Ama kendini çabuk topladı. İşaret parmağını kaldırarak tehdit eder gibi, "Yarın o görüşmeye gitmiyorsun!" dedi.

Genç kız, onun hareketi karşısında sinirden dalga geçer gibi güldü. "Gideceğim! Ve sen buna engel olamayacaksın!"

Nilda bu sözleri, Mehmet'in evlilikleriyle ilgili gerçeği, kardeşlerinden saklamasından cesaret alarak sarf etmişti. Nedenini bilmiyordu ama gerçekler onlardan gizleniyordu. Karşısındaki adamın cevap vermesine fırsat vermeden, "Eğer engel olmaya çalışırsan ablana ve kardeşine beni bu evde zorla tuttuğunu anlatırım," dedi.

Mehmet, onun tehdidine karşılık iki kolundan tutup kızı sarstı. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Genç adam, köşeye sıkıştıkça o daha da cesaretlendi. Kendinden emin duruşunu bozmadan, kollarını onun ellerinden kurtarıp, "Nasıl anladıysan!" dedi.

Mehmet için geri adım atma zamanıydı. İlk kez, özellikle de bir kadına karşı yenildiğini hissederek, öfkeyle odadan çıktığında Nilda derin bir nefes aldı. Ardından da gözyaşıyla, "Artık ağlamak yok!" diyerek kendini yatağa bıraktı. Daha sabah Barbaros'u getirttiği için küçücük de olsa bir ümit yeşermişti içinde. Ama hiçbir şeyin değişmediğini Mehmet'in tavrıyla bir kez daha anladı.

Sabah erkenden kalkıp, hemen gardırobu açarak ne giyebileceğine baktı. O an düğün alışverişine gittiklerinde Müzeyyen'le birlikte aldıklarına şükretti. Dolap, üzerinde hâlâ etiketlerin olduğu kıyafetlerle doluydu. İçlerinden balıkçı yaka, kolsuz, koyu mor renginde olan triko elbiseyi seçti. Duş aldıktan sonra diz üstü elbiseyi giyip makyajını yaptı. Ekim sonları olduğundan hırkasını da alıp kahvaltı için aşağıya indi. Kızıyla ilgilenen Müzeyyen, Nilda'yı gördüğünde hayranlıkla,

"Elbise çok yakışmış! Sana benim zevkime güvenmen gerektiğini söylemiştim," dedi. Akşamki tartışmadan dolayı morali bozuk olan Nilda'nın aldığı iltifatla neşesi yerine geldi. Fakat ne yazık ki sevinci çok üzün sürmedi. Çünkü Müzeyyen Mehmet'i sorduğunda, ne cevap vereceğini bilemeyerek bocaladı. İşte tam bu esnada arkasından genç adamın sesini duydu. "Günaydın ablacığım."

"Günaydın. Oktay hastaneden arandığı için erken çıkmak zorunda kaldı. 'Ağabeyim, Nilda'yı hastaneye bıraksın, oradan birlikte gideriz,' dedi," diyerek son yaşanan durumdan haberdar etti.

Fakat Mehmet'in aklı, onu dinlemekten çok Nilda'daydı. Üzerine giydiği elbise bütün vücut hatlarını gözler önüne seriyordu. Ya o göğüslerine ne demeliydi? Gerçekten öyle iri miydiler yoksa elbise mi öyle gösteriyordu? Yeni yetme delikanlılar gibi, neredeyse onları çıplak hayal etme aşamasına doğru süratle ilerlerken tekrar ablasının sesini işitti. "Beni duydun mu Mehmet?"

Mehmet, karısının çalışmasını çok istiyormuş gibi bir de emrivaki yapılmasına sinirlendi. "Duydum ablacığım ama maalesef şirkete gitmeyeceğim. Önemli bir randevum var ve hastane gideceğim yolun tersi istikamette."

Nilda aldığı cevaba şaşırmadı. Elinde adres olduktan sonra istediği her yere kendisi gidebilirdi. Sonuçta koskoca kadındı, kaybolacak hâli yoktu ya! "Ben taksiyle giderim, sorun değil."

Cahide'nin kahvaltıya asık suratıyla katılmasıyla genç kız ayağa kalktı. "Sizlere afiyet olsun."

O, odadan çıkarken Müzeyyen karısını bırakmadığı için Mehmet'i azarlıyordu. Fakat bu umurunda değildi. Bugün onun için yeni bir başlangıç olacaktı ve kimsenin keyfini kaçırmasına izin veremezdi.

Nilda evden çıktıktan sonra Mehmet de evden ayrılmak için arabasına bindi. Kendi kendine söylenerek, "Çalışacakmış-mış!" dedi. Kahvaltı için salona girdiğinde üzerindeki o elbiseyle onun ne kadar kışkırtıcı göründüğü hafızasında canlandığından canı daha çok sıkıldı. Aslında canını asıl sıkan, ona karşı hissettiklerine artık engel olamamasıydı. Bir yanı nefret etse de diğer yanı onu ilk gördüğü andan itibaren mıknatıs gibi Nilda'ya çekiliyordu. Sanki dünyada başka kadın yokmuş gibi, annesinin katilinin kızına karşı bu duyguları taşıması yanlıştı. Gözlerini kapatıp zihnini boşaltmaya çalıştıktan sonra arabasını çalıştırdı. Bahçe kapısından çıktığında ise Nilda'yı gördü. Taksi bekliyordu. Dişlerini sıkarak, aklından geçeni uygulamak için gaza basarken, bilerek önündeki su birikintisinin üzerinden geçti. Nilda son anda onu fark ederek geriye çıksa da üzerine sıçrayan çamurlu sudan kurtulamamıştı. Mehmet, dikiz aynasından geride bıraktığı karısına sırıtarak bakarken, elbisesi mahvolan kız arkasından bağırdı. "Öküz!"

Nilda'nın tekrar üzerini değiştirip evden çıkması, gecikmesine neden oldu. Mehmet'in kasıtlı olarak, yaptığı şeye söylenirken bunun altında kalmayacağına yemin etti. Bir gün bu yaptığını ona ödetecekti.

Hastaneye ulaştığında korktuğu gibi olmadı. Hatta Oktay, onun gecikmesinden memnundu bile. Eğer daha erken gelmiş olsaydı, sabahki hasta yoğunluğundan dolayı beklemek zorunda kalacaktı. Birlikte çıkmak için hastaneden ayrılırlarken Nilda'nın gerginliğini fark etti. "Seni tedirgin eden iş görüşmesi mi? Yoksa ağabeyim mi?" diye sordu.

"Sanırım ikisi de."

Oktay'ın moral veren sözleriyle kreşin önüne gelip, otoparka girdiklerinde hiç beklemedikleri bir şey oldu. Başka bir araba arkadan onların arabasına vurdu. İkisi oldukları yerde hafifçe sarsılırken, Oktay Nilda'ya iyi olup olmadığını sordu.

Olumlu cevap alınca da dışarıya çıktı. Genç adam ağabeyinin aksine kolay kolay sinirlenmezdi. Fakat park hâlindeki arabaya çarpılması, ister istemez sinirlenmesine sebep oldu.

Kendi arabasından inip, diğer arabaya baktığında yirmi beş, otuz yaş arasındaki kadını fark etti. Gerçi gördüğü kadın, beyaz teni ve uzun bacaklarıyla fark edilmeyecek bir kadın değildi. Üzerindeki mini eteğine aldırmadan, arabanın arka koltuğunda oturan çocuğu dışarıya çıkarmak için eğildiğinde verdiği frikikten habersizdi. "Tarçın'ım, iyi misin? Çok korktun mu?"

Kadının korku dolu ses tonuyla çocuğa hitap etme şeklini garipseyerek, beyaz bacaklarını süzerken az önceki sinirli Oktay pamuk Oktay'a dönmüştü. Nilda'nın hakkında sapık olduğunu düşünmesinden çekinerek artık konuşması gerektiğine karar verdi. Çünkü yengesinin kendisine baktığını biliyordu. "İyi misiniz?" diye sordu.

Kadın kucağına aldığı üç, dört yaşlarındaki çocukla ona dönerek, "Teşekkür ederim, biz iyiyiz. Sizde sorun var mı?" dedi.

Kazayı unutan Oktay, karşısındaki kadının güzelliğiyle tutulurken, kadın aceleyle kucağındaki çocuğu yere bırakıp arabadan aldığı kartı uzattı. "Hatalı olan bendim, çok özür dilerim ama yetişmem gereken bir dava var ve çok geciktim. Lütfen beni arayın, zararınız neyse öderim."

Nilda onların yanına gelip, *geçmiş olsun* derken, kadın çocuğu kucağına alıp, teşekkür ederek koşar adımlarla kreşe girdi. Birkaç dakika içinde gelişen olayın hızıyla neye uğradığını şaşıran Oktay, giden kadının ardından bakarken Nilda elini onun dalan gözlerinin önünde aşağı yukarı salladı. "İyi misin? Sanırım çok sarsıldın."

Oktay, "Hem de çok!" derken elindeki karta baktı. Avukat Tuğba ÖZCAN yazıyordu.

Yaptıkları görüşmeden sonra kreşten çıktıklarında, Nilda uzun zamandır ilk kez mutlu olduğunu hissetti. Mutlu ve bir parça özgürdü artık. O, kendi kendine anlamsızca gülümserken Oktay'ın da ondan pek farkı yoktu. Genç adamın aklı hâlâ yarım saat önce gördüğü güzel avukattaydı.

Akşam mesai saati bittiği hâlde eve gitmek istemeyen Mehmet, şirketteki ofisindeydi. Masasında oturmuş, daldığı düşüncelerle önündeki kâğıdı rastgele karalarken bildirim sesiyle gözlerini cep telefonuna çevirdi. Gelen mesaj, Müzeyyen tarafından gönderilmişti. Mesajı açtığında otel rezervasyon bilgilerini ve uçak biletlerini gördü. Özellikle gördüğü otel bilgilerinden rahatsızlık duydu. Müzeyyen'in ayarladığı otel, genç kadının en yakın arkadaşının yöneticisi olduğu lüks oteldi. Nilda'yla farklı odalarda kaldığı an, haberin ışık hızıyla ablasına ulaşacağını bildiği için daha da bunaldı.

16. BÖLÜM

"BALAYI"

Nilda, kreşte çalışmaya başlayalı neredeyse bir hafta olacaktı. Kreş sahibiyle yaptıkları görüşmede, kabul edilirse bu işin onun ilk iş deneyimi olacağını konuşmuşlardı. Hem bu sebepten hem de Oktay'ın referans olması sayesinde onunla birlikte çalışan herkes, kendisine karşı çok anlayışlıydı.

Çocuklarla yaptıkları etkinlikler, oynadıkları oyunlar, gün boyunca ona huzur veriyordu. Akşam olup da yaşadığı cehenneme döndüğünde ise daima sessiz kalıyordu. Mehmet'le her zamanki gibi yemek masası dışında mümkün olduğunca bir araya gelmiyorlardı.

İki gün önce, onların arasındaki soğukluğu daha yoğun hisseden Müzeyyen kardeşine, "Neden Nilda'yı da alıp bir yerlere gitmiyorsunuz? Mesela gidip bir yerlerde bir şeyler için, ne bileyim biraz hava alın. Siz nasıl yeni evlisiniz?" diyerek dışarıya çıkmaları konusunda ısrar etmişti. Mehmet de ablasının ısrarına daha fazla dayanamayıp genç kızla birlikte dışarıya çıkmış, onu bir kafenin önünde indirip, "Ben gelinceye kadar burada bekle!" demişti. O gün Nilda saatlerce orada bir başına kocasının kendisini almasını bekledi. Mehmet onu almaya gelmişti gelmesine ama kafe kapandıktan yarım saat sonra gelmişti. Tüm olanlara rağmen genç kız ağzını açıp tek kelime etmedi. Arabanın içi aşırı derecede alkol kokarken, *beni neden saatlerce burada beklettin* diyecek hâli yoktu. Susma-

nın en iyisi olduğuna karar vererek hiç konuşmamış, eve geldiklerinde ise saat gece yarısını çoktan geçmişti.

İşten geldikten sonra odasında bavulunu hazırlayan Nilda, iki gün öncesi yaşadıklarını düşündükçe yerinde duramıyordu. Böyle bir adamla birlikte geçireceği hafta sonu, tam bir işkence olacaktı. Nefessiz kaldığını hissederken odaya Müzeyyen geldi. Genç kızın hazırladığı bavula bakarken gördüğü papatya desenli pijama takımı dikkatini çekti. "Bana bunları götürdüğünü söyleme sakın! Tatlım, siz balayı tatiline gidiyorsunuz, izci kampına değil. Şöyle seksi bir şeyler almalısın yanına."

Nilda ne söyleyeceğini bilemeyip, sessiz kaldığında Müzeyyen şaşırdı. Karşısında suspus olan kıza bakarak, "Sakın bana geceliğim yok deme!" dedi. Genç kız sıradan bir şeyden konuşuyorlarmış gibi o tarz gecelikleri sevmediğini, çok rahatsız edici olduklarını ifade etti. O konuştukça karşısındaki kadın için duydukları daha ilginç geldi. İlk günlerden birbirlerinden soğumuş olabileceklerini düşündü ve aklına gelen şeyle hemen Nilda'nın kolundan tuttu. "Kalk hadi, alışverişe gidiyoruz. Saat daha yedi. Açık bir yerler bulabiliriz."

İkisi birlikte apar topar en yakın alışveriş merkezine girdiklerinde Nilda yaşadıklarına inanamıyordu. Bu aile *hayır* kelimesini anlamıyordu. İlk önce iç giyim mağazasına girdiler. Satış elemanının gösterdiği her modele bir bahane bulan Nilda, sonunda Müzeyyen'i çıldırttı. Genç kızın ondan utanmış olabileceğini düşünerek, "İş yine başa düştü!" diyerek gecelik modellerini kendisi seçti. Alışverişe hazır gelmişken, yeni bikini almadan olmazdı. Ancak Türkiye'de yaz sezonu bittiği için bu mevsimde bikini bulmak daha zordu. Ama onu da buldular. Hatta kırmızının en güzel tonunu aldılar.

Eve döndükten sonra Nilda odasına çıktığında ayaklarının şiştiğini hissetti. Bu Müzeyyen ne kadar sakin sessiz kendi hâlinde görünse de aslında *içinde çok çılgın bir kadın taşıyor*

diye düşündü. Çılgın ve bir o kadar iyi niyetli. Bunları düşünürken, bir yandan da onun seçtiği geceliklere yüzü kızararak baktı. Onu ilgiyle izleyen köpeğine bakarak, "Bunları giyecek hâlim yok, öyle değil mi?" diyerek aldıklarını dolaba kaldırdı. Daha sonra bavula kendi pijama takımlarını koydu. O, tam bavulu kapattığında odaya Mehmet girdi. "Sabah altıda hazır ol," diyen genç adam, başka bir şey söylemeden tekrar dışarı çıktı. Bu adam odunluğundan hiç vazgeçmeyecekti.

Onun gidişinden sonra tam uyumak için hazırlanırken odasının kapısı çaldı. Aslında kimin geldiğini tahmin edebiliyordu. Çünkü odasına gelen iki kişi vardı. Biri hiç sormadan direkt dalar, diğeri de kapıyı çalardı. Müzeyyen kapı aralığından başını uzatarak, "Nildacığım, bir sorunumuz var. Vaktin varsa birkaç dakikalığına gelebilir misin? Hazal çok huzursuz, bu saat oldu, daha uyutamadım. Masal yaşını geçmeye başlasa da ona masal anlatabilir misin? Benim anlattıklarımı, okuduklarımı duymamak için kulaklarını tıkıyor," dedi. Genç kız, "Elbette," diyerek Müzeyyen'in arkasından onu takip etmeye başladı. Tabii yaramaz köpeğinin onları takip ettiğinden habersizdi.

Odaya girdiklerinde Hazal yatak örtüsünü başına kadar çekmiş, ağlıyordu. Ne annesinin ne de Nilda'nın sözleri küçük kız için yeterli oldu. Örtünün altında ağlamaya devam etti. Ta ki Barbaros'un sesini duyana kadar. Nilda, "Sen buraya nasıl geldin?" derken, köpeğin oyun yaparak çıkarttığı sesler, Hazal'ın ilgisini çekti. Ağlaması durup, saklandığı örtünün altından hafifçe başını çıkartarak yaşlı gözlerini sildi. Genç kız, onun Barbaros'a bakan mavi gözlerindeki heyecanı fark edince köpeği yatağın üzerine bırakmak istedi. Ancak önce annesinin iznini alması gerekiyordu. Kızındaki sevinci gören Müzeyyen, Nilda'ya başıyla onay verirken dolan gözleri fark edilmesin diye dışarıya çıktı.

Hazal'ın odasından çok geç saatte dönen Nilda, sabah uyanmakta güçlük çekti. Ama mutluydu. Eve geldiği günden beri ilk kez, küçük kızın yüzünde gördüğü gülücük, uykusuz kalmasına değmişti. Hızlıca banyoya girip, hazırlanmaya başladığında zamanla yarışıyordu. Saat tam altıda odaya gelen evin çalışanı, bavulunu alırken Mehmet kapıda belirdi. Gitme zamanı gelmişti.

Yol boyunca gerekmedikçe ikisi de konuşmadı. Kıbrıs'taki otele varıp, kalacakları odaya girdiklerinde Nilda daha fazla dayanamadı. "Ne yani, şimdi aynı odada mı kalacağız?" diye sordu. Mehmet, bavulu odaya çıkartan görevlilerin dışarı çıkmasını bekledikten sonra, "Otel yöneticisi ablamın en yakın arkadaşı. Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu. Genç kız için verilecek cevap kalmamıştı.

Öğlene kadar iki yabancı gibi odada vakit geçirdiler. Mehmet bilgisayarında işle ilgili çalışırken Nilda da televizyon kanallarını karıştırdı. Yemek saati geldiğinde birlikte otelin restoranına indiler. Siparişlerinin gelmesini beklerken yanlarına Müzeyyen'in arkadaşı olan otel yöneticisi geldi. "İşlerimin yoğunluğu nedeniyle sizleri karşılayamadığım için üzgünüm," diyen kadın, Nilda'ya elini uzatıp, "Merhaba, ben Nuray," diyerek kendisini tanıttıktan sonra Mehmet'e tebriklerini sundu. "Müzeyyen'in evlenmen konusundaki ümitleri tükenmek üzereydi. Sizin adınıza çok sevindim."

Nuray, Mehmet yaşlarında uzun boylu ve esmerdi. Ayrıca birçok kadının kıskanabileceği kadar çekiciydi. Nilda bunları düşünürken kadın elini kocasının omzuna koydu. "Her zaman söylemişimdir. Senin gibi adamları etkileyebilecek bir kadın nasıl olmaz diye!" Mehmet gülümseyerek, karşılık verirken genç kız esprili sohbetten huzursuz oldu. Kadın, ablasının arkadaşı olmasa flört ettiklerini sanabilirdi. Çünkü daima sert ve aksi görünen Mehmet, ilk kez bu kadar içten ve samimi gülümsüyordu. Onun başka bir kadının söylediklerine tebessüm etmesi, Nilda'nın kalbini sızlattı. Her ne kadar

kocası ona düşmanca davransa da her şeye rağmen içinde bitiremediği bir şeyler vardı. Bu duygu öyle derin ve sarsıcıydı ki, canı ne kadar yanarsa yansın, azalacak gibi görünmüyordu. Bir kadın, kendisine acı veren bir adamı nasıl sevebilirdi? Bir gün hayatını altüst eden bu adamdan ve hastalıklı aşkından kurtulabilecek miydi?

Nuray'ın gidişinin ardından yemeklerini yemeye başladıklarında genç adam, "Benim işlerim var, çıkmam gerekiyor. Otelden ayrılma," dedi. Konuşma şekli ve ses tonu, sıradan bir istekten çok emirdi. Nilda aldırmıyormuş gibi görünerek, "Tamam," diye cevap verdi.

Sadece yasalar önünde kocası olan, kendine gönül bağıyla bağlı olmayan adama, nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini sormaya hakkı yoktu. O an Mehmet'in sevdiği kadın değil de nefret ettiği kadın olduğunu bilmek, daha çok zoruna gitti. Her şey başka türlü olabilirdi. Eğer karşısındaki adam, onu gerçekten sevmiş olsaydı, balayılarının nasıl olacağını düşündü. Düşündü ve canı daha çok acıdı. Yaşadığı belirsizlik, her geçen gün daha büyük bir ızdıraba dönüşürken dudaklarından sözcükler kendiliğinden döküldü. "Bu intikam oyunu daha ne kadar sürecek? Neyin intikamı olduğunu bilmesem de ne zaman biteceğini bilmek benim hakkım."

Mehmet tabağındaki et parçasını keserken, yüzüne bile bakma gereği duymadan, "Senin hiçbir şeye hakkın yok. Ben ne zaman istersem o zaman öğreneceksin. Ve o zaman, şimdi değil," dedi.

Mehmet'in otelden ayrılmasından sonra Nilda bütün gününü odada geçirdi. Anne ve babasını, Behiye teyzesini arayıp onlarla birkaç dakika sohbet etti. Kocasını soranlara, her seferinde farklı bir hikâye anlattı. Vakit gece yarısına yaklaştığında sabah erken kalkmış olduğu hâlde hâlâ uykusu gelmemişti. Üzerindeki kıyafetler rahatsız etmeye başladığından, rahat bir şeyler giymek için bavulu açtı. İşte o an günün esas

şokunu yaşadı. Gördükleri bir gün önce Müzeyyen'le aldıkları geceliklerdi. Bavulu tamamen boşaltsa da kendi pijamalarını bulamadı. Çünkü o Hazal'la ilgilenirken, Müzeyyen bavulunu boşaltıp yerine kendi aldıklarını koymuştu. Geceliklere ve iç çamaşırlarına baktıkça ağlamak, çığlık atmak istedi ancak yapacak bir şey yoktu. Üzerindeki kıyafetlerle uyuyacaktı. Bavulu tekrar kapatıp sıkıntıyla bir yatağa bir de koltuğa baktı.

Mehmet, kumarda kaybettikleri yüzünden bozuk moralle otele döndüğünde güneş doğmak üzereydi. Odaya girdiğinde, Nilda'yı koltukta uyurken gördü. Yatağa oturup, aldığı alkol sebebiyle ağrıyan başını ovarken onu izlemeye başladı. O an masanın üzerinde duran boş içki şişesi dikkatini çekti. Tam bu sırada genç kız gözlerini açtı. Yerinde doğrulmaya çalışarak, "Demek geldin!" dedi. Mehmet hiçbir şey söylemeden, onu duymuyormuş gibi yaparak, yatağa uzanıp tavanı izlemeye başladı. Onun bu davranışıyla Nilda sinirlendi. Dengesini sağlamaya çalışarak, ayağa kalkıp yatağın kenarına gitti. Ellerini beline koyup hesap sorar gibi, "Seninle konuşuyorum!" dedi. Alkol yüzünden bütün vücudu gevşese de içindeki öfke, karıştığı kırgınlıkla her zamankinden daha güçlüydü.

Genç adam hızla yataktan kalkıp, "Sarhoşsun ve saçmalıyorsun! Ne söyleyeceksen sabah söylersin. Şimdi yat!" diyerek yatağı gösterdi. Kız onu yanlış anladı. "Seninle yatmaktansa ölmeyi tercih ederim. Sen git otelin müdürü müdür nedir, işte o kadınla yat!"

Nilda'nın söyledikleri Mehmet'i o kadar çok sinirlendirdi ki, iki kolundan tutup sarsarken, "Söylediklerine dikkat et!" dedi.

"Etmezsem ne olur?"

Mehmet içinden sabır çekerek, kısa süreli kapattığı gözlerini tekrar açıp kendisinden cevap bekleyen kızın baygın bakan gözlerine baktı. Onun varlığı kalbinde kasırgalar koparsa da içindeki zehri kusmaktan çekinmedi. "Zaten sinirliyim, bir de senin sarhoş saçmalıklarınla uğraşamam. Hem canım kiminle isterse onunla yatarım. Ve sen hiçbir zaman o kadınlardan birisi olamayacaksın!" Amacı, onu kırarak kendinden uzaklaştırmak olsa da karısının gözlerinde gördüğü acı, ruhunu ateşe verdi.

Nilda, duyduğu aşağılanmayla olduğu yere yığılırken Mehmet sert duruşundan yine taviz vermedi. Bir yanı onun perişan hâline katlanamıyordu. Hatta kahroluyordu. Fakat diğer yanı, zayıflığı ve güçsüzlüğü karşısında sinirden köpürüyordu. Çünkü bilinç dışında bir yerlerde kabul etmeyi ötelediği başka bir gerçek daha vardı. Karısının isminin anlamı gibi savaşçı olmasını beklerken annesi gibi güçsüz olması ona daha çok kızmasına neden oluyordu. Nilda'yı ayağa kaldırmak yerine gidip yatağın kenarına oturdu. Karmakarışık ruh hâliyle daha çok üzerine gitmek için, "Şu hâline bak! O kadar zavallı görünüyorsun ki, bazen sana acıyasım geliyor," dedi.

Nilda, halının tahriş ettiği diz kapaklarındaki acıya aldırmadan, ellerinden güç alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Ama her denemesi başarısızlıkla sonuçlandı. Kendisini tıpkı karşısındaki adamın söylediği gibi zavallı hissediyordu. Ve o zavallı, hiçbir zaman sevdiği adam tarafından sevilmeyecekti. İşte bunları düşünmek, ruhunun her gün azar azar ölmesine sebep olacaktı. Peki, o zaman kendisinden geriye ne kalacaktı?

"Ben zavallı değilim!" diyerek tekrar ayağa kalkmaya çalışırken Mehmet daha fazla dayanamadı. Ayağa kalkıp, onu yatağa taşımak için kolunu uzatırken Nilda onu tersledi. "Dokunma bana! Kendim kalkabilirim!"

Fakat ne yazık ki yine kalkamadı. Sonunda genç adam, "Yeter artık! Şu saçmalığa bir son ver!" diyerek son noktayı koydu. Onun yüksek çıkan ürkütücü sesi odada yankılandığında, hıçkırarak ağlamaya başladı. Onu kollarında taşıyan adam yatağa yatırırken güçlükle, "Beni bu hâle getiren sensin, şimdi mutlu musun?" dedi ve gitmemesi için Mehmet'in kolunu tutup alacağı cevabı bekledi. Bir süre ikisi de sessiz kaldı. O an genç adam, kendisine yöneltilen soruya ne cevap vereceğini bilemedi. Çünkü kendini mutlu hissetmiyordu. Aksine onun gözyaşları hem öfkesini körüklüyor hem de inanılmaz derecede kalbini sızlatıyordu. Tabii bunu ona itiraf ederek zayıf yanını göstermesi hata olurdu. En duygusuz ses tonuyla Nilda'nın gözlerinin içine bakarak, "Belki evet belki hayır, bunu sana söylemeyeceğim," dedi.

O sırada Nilda duyduklarına değil de Mehmet'in gözünde ilk kez gördüğünü sandığı şeye inanmak istedi. Aldığı cevabı duymazdan gelerek, "Lütfen, bir kerecik de olsa benden nefret ettiğini unutamaz mısın? Sadece birkaç saat," dedi.

Genç adamın yaşadıkları ve kafasından geçenler, birbiriyle o kadar tezattı ki, içinde bulunduğu bu dengesiz durum yüzünden kendini hiç olmadığı kadar bitkin hissetti. Yorgun ve hareket edemeyeceği kadar küçük bir hücrede hapsolmuş gibiydi. Kısa bir süre düşündükten sonra, kendinden beklenmedik bir hareketle Nilda'nın üzerinden atlayıp yanına oturdu. Neden böyle yaptığını bilmese de kendisini rahatsız hissetmiyordu. Genç kız da en az onun kadar şaşırarak, başını tedirgince yanındaki adamın göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı.

Mehmet, annesi öldüğü günden itibaren, aynı anda birçok duyguyu bir arada yaşayarak büyümüştü. Olumsuz olan hiçbir duygu ve düşüncenin yabancısı değildi. Ama huzursuzluk içinde huzuru, ilk kez tadıyordu. Alışık olmadığı hisler yüzünden kendini sorgulamaya başladığında parmakları fütursuzca Nilda'nın saçlarına uzandı. Fakat dokunamadı.

Dokunması yasaktı. Yemin etmişti. Havada kalan elini geri çekerken, düzenli nefes alıp verişinden dolayı onun uykuya daldığını fark etti. İçinden, *"Bir kere dokunsam kim bilecek ki? Nasıl olsa uyuyordu!"* dedi. O an Cahide'nin sözleri kulaklarında yankılandı. *"Sakın o şeytanın seni ele geçirmesine izin verme! Ona dokunayım deme!"*

Babaannesinin uyarılarına aldırmayan Mehmet, ne istediğinden emin olmasa da göğsünde uyuyan kızın saçlarına titreyen elleriyle usulca dokundu. İpek gibi yumuşacıktı. Parmaklarının arasındaki saçı okşayarak, gözlerini kapatırken onun kokusunu duyumsadı. Bu, diğer kadınlarda algıladığı sıradan bir parfüm kokusunun ötesinde, bambaşka bir kokuydu. Aşk kokan bir kadının buram buram teninin yaydığı kokuydu.

Mehmet kollarını, göğsünde yatan Nilda'nın bedenine dolayarak, hayatının en huzurlu uykusunu uyurken cebindeki telefonunun titrediğini hissetti. Gözlerini araladığında odaya dolan ışık yüzünden tekrar kapatmak zorunda kaldı. Sonra bir an üzerindeki ağırlığın sebebini hatırlayarak hızla yataktan çıktı. Nilda darmadağın olmuş saçlarla kendisinden hastalıklıymış gibi kaçan kocasına baktı. Sabah olmak üzereyken odaya gelen adama kendini nasıl rezil ettiğini hayal meyal hatırlarken yüzü kızardı. Utançtan yatağın örtüsüyle yüzünü kapattığında Mehmet'in babaannesiyle yaptığı konuşmayı duydu. "Merak edilecek bir şey yok. O, koltukta yattı, ben yatakta yattım."

Mehmet'in Cahide'yle yaptığı telefon görüşmesinden sonra kahvaltı için birlikte otelin restoranına indiler. Genç kız uyandığı andan itibaren suçlu gibi bakışlarını sürekli yere çeviriyor, mümkün olduğunca onunla göz göze gelmekten sakınıyordu. Sarhoş olup kendini rezil etmişti. Nasıl olur da bu kadar âcizleşebilirdi, kendine inanamıyordu. Daha ne kadar küçülebileceğini düşünürken, restorana girdiklerinde otel yö-

neticisi olan Nuray ile yüz yüze geldiler. "Ben de yeni evli çiftimizi merak etmeye başlamıştım."

Mehmet, "Size de günaydın Nuray Hanım," dediğinde kadın sitem eder gibi, "Aşk olsun Mehmet! Şimdi Nuray Hanım mı olduk? Eskiden olduğu gibi bana sadece Nuray diyebilirsin," dedi. Genç adam, kadının şaka yaptığını sandığından imalarını önemsemedi.

Nilda ise Nuray'ı her gördüğünde sinir oluyordu. Ağzının salyası aka aka resmen kocasına mı asılıyordu, yoksa ona mı öyle geliyordu, tam olarak kestiremiyordu. Kadınla yaptıkları ayaküstü sohbetten sonra vedalaşırken Nuray, Mehmet'e havuz başında bir şeyler içmeyi teklif etti. Yaptığı davet iki kişilikmiş gibi görünse de öyle olmadığını biliyordu.

Sessizce masalarına geçip, kahvaltıya başladıklarında, Nilda aralarında sürüp giden sessizliğe daha fazla dayanamadı. Alkol yüzünden ağrıyan başını kaldırmadan, önündeki tabağa bakarken, "Dün gece için çok özür dilerim. İçkiye alışık olmadığım için yanlış davrandım, biliyorum," dedi. Ama daha fazla konuşmasına müsaade etmeyen genç adam azarlar gibi, "Kahvaltını yap Nilda!" diyerek onu susturdu.

Kahvaltı sonrası tekrar odalarına döndüklerinde Mehmet havuza gitmek için deniz şortunu giydi. Akşamdan beri ağrıyan başına ağrı kesiciler de çare olmadığından, yüzerek rahatlayabileceğini düşünüyordu. Odadan çıkmaya hazırlanırken televizyonun karşısına geçen genç kadına, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu.

Nilda, kurulduğu koltukta gözünü ekrandan ayırmadan cevap verdi. "Canım istemiyor."

Mehmet odadan çıktıktan dakikalar sonra Nilda, sıkıntıyla televizyonu kapatıp süit odanın içinde dolanmaya başladı. Yaşadığı hayattan kurtulmanın yollarını ararken her yaptığıyla daha çok saçmalıyor, saçmaladıkça da daha büyük bir çıkmaza giriyordu. Dün gece de o gecelerden birisiydi. Ama

Mehmet'in göğsünde uyumanın nasıl bir duygu olduğunu anlamıştı. Taştan bir duvar gibi görünse de onun bedenine yaslanmak kısa süreli de olsa huzur vermişti. Olanları düşündükçe daha çok bunaldığını hisseden genç kız, havasız kalmış gibi oldu ve nefes almak umuduyla balkona çıktı. Fakat aşağıda, havuz başında gördükleri az daha yüreğine inmesine neden olacaktı. Kahkahalarla gülen adam kendi kocası olamazdı. Gözlerini kapatıp tekrar açsa da görüntü değişmedi. Seksi bikinili Nuray anlatıyor, Mehmet ise katıla katıla gülüyordu. Onu ilk kez böyle görüyordu. Sinirle odaya girip, ileri geri yürürken ne yapacağını düşündü. Hemen Müzeyyen'le aldığı kırmızı bikinisini giydi. Kocasına asılan bu kadına varlığını göstermeliydi.

Mehmet, Nuray'ın okul yıllarında Müzeyyen'le yaptıklarına inanamıyordu. Sessiz sakin görünen ablasının onların tanıdığı gibi birisi olmadığını öğreniyordu. Karşısındaki kadın ablasıyla olan anılarını anlatırken sanki başka birisini dinliyor gibiydi. Çünkü Müzeyyen hep kendi hâlinde, sessiz birisi gibi görünürdü. Bu kadar fırlama bir karakter olduğuna inanmak çok zordu. Mehmet, Müzeyyen'in tarih dersinde yaptıklarını eğlenerek dinlerken, kendilerine doğru yürümekte olan Nilda'yı gördüğünde ciddileşti. Nuray onun durgunlaşmasının nedenini merak ederek, gözlerini adamın baktığı yöne çevirirken Nilda yanlarına gelmişti bile. İkiliye selam veren genç kız, üzerindeki elbiseyi çıkartıp, şezlongun üzerine bıraktığında, Mehmet'in gözleri ister istemez onun pürüzsüz vücuduna kaydı. Buğday teninde, kırmızı bikini yutkunmasına neden olurken cep telefonunun ekranına baktı. "Benim halletmem geren küçük bir iş var, az sonra geliyorum," diyerek kaçar gibi iki kadının yanından uzaklaştığında kalbi neredeyse ağzının içinde atıyordu.

Nilda, güneş koruyucusunu odasında sürdüğünden, rahatça şezlonga uzandığında Nuray da diğer şezlonga oturdu. "Ben de taze gelinimizin nerede kaldığını merak etmiştim.

Etraf aç kurtlarla dolu. Kocanı yalnız bırakmasan iyi olur," derken onun ima ve uyarısına karşılık, güneş gözlüğünü burnunun üzerine indirerek, "Senin gibi mi?" diye cevap verdi. Nuray duyduklarına gülümseyerek ayağa kalktı. "Bence tatilinizi havuzla sınırlandırmayın. Bugün hava çok güzel, denize de girmelisiniz," diyerek yanından uzaklaştı.

Nilda, giden kadının arkasından bakarken bir yandan da gözleri çevresinde Mehmet'i aradı ama yoktu. Etrafında sadece bir çift, tek başına yüzen yalnız bir adam ve iki garson vardı. Tekrar şezlonga uzanıp düşünmeye devam etti. Acaba kendisi geldi diye mi Mehmet rahatsız olup ondan uzaklaşmıştı? Belki de gece olanlar için ona hâlâ çok kızgındı. Belki de eve döndüklerinde ona ne türlü kötülükler yapacağını planlıyordu. İşte bu son düşündüğü korkmasına neden oldu. Evet evet, öyle olmalıydı. Çünkü kocası gibi sürekli esip gürleyen adamın bu kadar sessiz olması hayra alamet değildi. O birbirini kovalayan düşüncelerle teoriler üretirken yakınında yabancı bir erkek sesi duydu. "Size arkadaşlık edebilir miyim?"

Gözlerini açıp, gözlüğünü başına kaydırdığında tepesinde dikilen, kirli sakallı adamı gördü. Hâline bakılırsa sabahın o saatinde sarhoştu. Tedirgin olarak yerinde doğrulurken, "Teşekkür ederim ama yalnız kalmayı tercih ederim," dedi. Ama adam onu dinlemeden yanındaki boş şezlonga oturdu. Sırıtarak, "Kırmızı size çok yakışmış. Biliyor musunuz, bir kadında en sevdiğim renktir kırmızı. Kırmızı... Tutkunun rengi!" dedi.

Adamın ağzında yuvarlayarak söylediği cümlelerle daha çok ürktü. Zaten bakışları da en az söyledikleri kadar rahatsız ediciydi. Bir an önce otele dönmek için hareketlendiğinde o da kendisiyle birlikte ayağa kalktı. Ayakta sallanan adam, Nilda'ya sokulmaya çalışarak, "Ama daha yeni başlamıştık. Hemen kaçıyor musunuz?" dedi.

Geri çekilerek, yerdeki parmak arası terliklerini giymeye çalışırken adam kolunu tuttu. "Şurada ne güzel muhabbet ediyorduk."

Nilda korkudan ağlamak üzereydi. "Lütfen bırakın beni!" diyerek uzaklaşmak istedi. Bir an önce içinde bulunduğu durumdan kaçmak istiyordu. İkisinin arasındaki gerilimi fark eden otel personeli, olaya müdahale etmek için yanlarına koşsa da Mehmet onlardan daha hızlıydı. "Sen benim karıma nasıl dokunursun lan!" diye bağırarak hızla onlara doğru gelen genç adam, aynı hızla yumruğunu karşısındaki adamın yüzüne indirdiğinde Nilda çığlık attı. Hangi ara, nereden çıktığını anlamadığı Mehmet, karşısındaki adamın yakasına yapıştığında otel çalışanları kavgayı engellemeye çalışıyorlardı. Ama genç adamın gözü dönmüş gibiydi. Karısına sarkıntılık eden adamla birlikte havuza düştüklerinde, hâlâ hırsını alamadan yumruğunu arka arkaya vurmaya devam etti.

Onlar havuz başında taciz krizi yaşarken, olayı uzaktan izleyen Nuray kıkırdayarak Müzeyyen'i aradı. "Şekerim, bu çocukların evlilikleriyle ilgili ne gibi şüphelerin var, bilmiyorum ama bence bu ikisi birbirine körkütük âşık. Bir sorunları olduğunu hiç sanmıyorum."

Müzeyyen, arkadaşının neşesinden her şeyin yolunda olduğunu anladığı için yaptığı plandan dolayı mutlu oldu. "Sen bunu boş ver de bizimkiler ne yapıyor, onu anlat!" dedi heyecanla.

Nuray, havuzun içinde karşısındaki adamı döven Mehmet'e baktı. "Şu an kardeşin kıskançlıktan neredeyse bizim personelden birisini öldürmek üzere. Zaten hep söylüyordum bu çocuğa, *oğlum senin garsonlukta ne işin var, git oyuncu ol* diye."

Kavga sonrası birlikte odaya çıktıklarında Mehmet öfkesinden yerinde duramıyordu. O sarhoşun havuz başında Nilda'nın koluna dokunduğu an aklına geldikçe delireceğini his-

setti. İçinden sürekli olarak, *"Onu sevmesem de bizi birbirimize bağlayan bir kâğıt parçası da olsa, sonuçta karım. Evli olduğumuz sürece bana ait, benim!"* diyordu. İşte bu düşünce onu daha da çıldırtıyordu.

Nilda, onu daha önce de öfkeli görmüştü ama bu kadarına ilk kez tanıklık ediyordu. Ellerini saçlarının içinden geçirerek çekiştiren kocası, "Şerefsiz piç!" diye söylendiğinde de ilk kez küfrettiğini duydu. Ne yapacağını şaşırdı. Diğer odaya mı gitse yoksa yanında mı kalsa, ya da onu yatıştıracak bir şeyler mi söylese, bilemiyordu. Her an bu öfkeden nasibini almaktan korktuğu için başı önünde suçlu gibi bekliyordu. Bir ara ona üzerini değiştirmezse, hasta olacağını söylemeye niyetlense de sözcükler dudaklarından dökülemedi.

Onun çaresiz bekleyişi sürerken, Mehmet bir süre daha ıslak kıyafetleriyle odanın içinde ileri geri yürüyerek küfretti. Sonra Nilda'nın oturduğu koltuğun önünde durdu. Üzerindeki diz üstü elbisenin etek ucuyla oynayan kızın ne kadar tedirgin olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekiyordu. Çok korktuğu belliydi. Elbisenin eteğini tutan elleri titriyordu. O an ona bağırmak, hırpalamak istedi ama yapamadı. Hiçbir şey söylemeden, birkaç dakika daha bekledikten sonra dolaptan giyecek bir şeyler alıp banyoya girdi.

17. BÖLÜM

"KARMAKARIŞIK"

Tatil dönüşünün sabahı Nilda kahvaltıya inerken merdivenlerin başında onu bekleyen Oktay'la karşılaştı. "Seni bugün kreşe ben bırakırım," diyen genç adamın teklifinin sebebini bildiğinden gülümsedi. "Hiç vazgeçmeyeceksin, öyle değil mi?"

Oktay, en şirin yüz ifadesiyle *Avukat Tuğba'yı* düşünürken dudaklarından cık sesi çıktı. Son zamanlarda ara ara Nilda'yı kreşe bıraksa da bir daha onunla karşılaşmamışlardı. Belki tanıştıkları gün verdiği kartı bulsaydı, bir bahane bulup onu arayabilirdi. Ama ne yazık ki kaybetmişti. Onun daldığını fark eden Nilda, "Belki evlidir, kıskanç psikopat bir kocası vardır. Belki de çocuk kendi çocuğudur. Bunları düşünüyor musun hiç?" diye sordu.

Oktay ellerini ceplerine sokup, göğsünü kabartarak gülümsedi. "Parmağında yüzük yoktu. Hem ayrıca bekâr bir anne olmasının benim için önemi yok. Şimdi bunları öğrendiğine göre artık bana yardımcı olacak mısın?"

Nilda, onun hangi ara kadının parmağına dikkat ettiğini anlamadı. Bu erkekler gerçekten çok ilginç yaratıklardı. "Nasıl yardımcı olabilirim ki?"

Genç adam düşünüyor gibi yaptıktan sonra, "Mesela Tarçın'la konuşabilirsin. Hatta işe ona annesini sorarak başlayabilirsin," dedi.

Şimdi gülme sırası Nilda'ya gelmişti. "Çocuğun yüzünü ah bir hatırlayabilsem! Sen söylemeden ben baktım bile ama kreşte Tarçın isimli bir çocuk yok."

Onlar konuşurken merdivenlerin başında Mehmet belirdi. İkisinin kısık sesle birbirlerine gülümseyerek, bir şeyler anlattığını görünce son iki gündür bastırdığı öfkesi tekrar kabardı. Yüksek sesle, "Nilda!" diye seslendi.

Nilda, bir anda duyduğu sesle korkuyla yerinde sıçrarken rengi anında sarardı. Oktay bir ağabeyine bir de karşısında tedirgin olan kıza baktı. O an emin oldu. Bu ikisinin arasında bilmediği bir şey vardı. Zaten evlendiği günden beri Mehmet, her zamankinden daha bir aksi olmuştu. İnsan karısına sürekli olarak neden bir çalışanıymış gibi davranırdı ki? Üstelik evleneli bu kadar kısa bir süre olmuşken! Şüphelerini şimdilik bir kenara bırakan Oktay, "Sana da günaydın ağabeyciğim," dedi alay eder gibi.

Mehmet yanlarına geldiğinde sanki kardeşinin ne dediğini duymamış gibi yaptı. "Bugün bir ara bana uğra. Birkaç imza atman gerekiyor, seninle konuşacaklarım var."

Oktay aile işleriyle hiçbir zaman ilgilenmemişti. Özgürlüğüne düşkün bir adamken, ağabeyi ve ablasıyla birlikte çalışması, üzerine alacağı sorumluluk, tıpkı kurtulamayacağı bir zincir gibi onun yaşam alanını kısıtlayacaktı. Her gün takım elbiseyle dolaşıp sürekli bir toplantıdan diğerine girmek, yorucu iş seyahatleri, hiç de ona göre değildi. Eğer seyahat edecekse sebebi tatil olmalıydı, iş değil. O, tüm gününü hasta da olsalar çocuklarla geçirmekten, onları iyileştirmekten mutluydu. Mesleğini çok seviyordu. Kısa bir an bunları düşündükten sonra, "Beni o kasvetli ortama sokmasan olmaz mı? Bu söylediklerini akşam evde de halledebiliriz," diye cevap

verdi. Fakat Mehmet yine onu duymuyormuş gibi yapıp, "Bütün gün holdingde olacağım," diyerek karısına döndü. "Kahvaltıdan sonra seni ben bırakırım."

Nilda, Oktay'a mahcup bir ifadeyle bakarken genç adam ağabeyine, "Nilda'yla küçük bir işimiz var ağabey, onu ben bırakırım. Zaten kreş yolumun üstü," dedi. Mehmet sinirlenip, tam itiraz edecekken Cahide'nin sesini duydular. "Ne bekliyorsunuz burada? Hadi kahvaltıya geçsenize!"

Kahvaltıdan sonra Nilda, Oktay'ın arabasına tereddütle bindi. Çünkü Mehmet'in bu durumdan memnun olmadığı ortadaydı. Onunla sorun yaşamaktan, azarlarından çekiniyordu. Tabii yanlış anlamasından da ayrıca korkuyordu. Yolda giderken daha fazla dayanamayan Oktay, "Ağabeyimle neden evlendin, Nilda? Çünkü ikinizin de çok mutlu olmadığı anlaşılmayacak gibi değil. Hep bir mesafe var sanki aranızda," dedi.

Nilda gelen soruyla bocaladı. Ne cevap vereceğini bilemeyerek kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra sadece, "Ona âşık oldum. Aslında normalde sizin gördüğünüz gibi değil, aramızda açıklanamayacak bambaşka bir şey var," dedi.

Oktay, onun ne demek istediğini tam olarak anlamasa da konuşmadı. Nilda'nın daha fazlasını anlatmayacağını tahmin edebiliyordu. Birlikte kreşin önüne geldiklerinde, Oktay kreşin sahibi olan arkadaşına selam vermek istediği için birlikte arabadan indiler. Gözleri sürekli olarak çevresinde Tuğba'yı arıyordu ama öyle bir tesadüf kreş önünde bir daha olmayacaktı. Kendilerini takip eden Mehmet tarafından izlenildiklerini bilmeyen ikili, içeriye ilk adımlarını atarken Nilda'nın içinde tarifsiz bir huzursuzluk oluştu.

Öğle saatlerinde Mehmet'le görüşmek için holdinge giden Oktay, ağabeyinin odasına girdiğinde hayatının en büyük sürprizini yaşadı. Günlerdir bulmak için aradığı Tuğba tam da ağabeyinin yanında duruyordu.

"Bu davayı alabileceğimize emin misiniz?" dedi Mehmet.

Kadın, kendinden emin bir şekilde cevap verdi. "Hiç şüpheniz olmasın."

Oktay onlara yaklaşırken, Tuğba dosyasını toparlayıp çıkmak için kapıya yöneldi. Oktay'ı görünce adımları durakladı, yüzünde ilk önce bir şey düşünüyormuş gibi bir ifade belirdi. Sonra gülümseyerek, Oktay'a yaklaşıp, "Beni aramadınız, hasar ne durumdaydı? O gün aceleden sizin telefon numaranızı almamışım, ben de arayamadım," dedi.

Oktay fırsatın ayağına gelmesinin sevinciyle sırıtarak, "Çok önemli bir hasar yoktu, dert etmeyin," diyerek, Tuğba'ya bir adım daha yaklaşıp elini uzattı. "Bu arada tam olarak tanışamadık, ben Oktay."

Tuğba gülümseyerek, "Kartımı verdiğim için siz zaten adımı biliyorsunuz, memnun oldum," diyerek genç adamla tokalaştı. Ve iyi günler diyerek odadan çıktı.

Mehmet, kızın arkasından bakakalan kardeşini izliyordu. "Hayırdır, birader? Ne hasarı bu?"

Oktay iç çekerek kapanan kapıdan gözlerini ayıramıyordu. "Kalp hasarı, ağabey," deyip, kendini Mehmet'in masasının önünde bulunan koltuklardan birine bırakarak yayıldı. Başını koltuğun arkasına yaslarken Mehmet'i rahatlatacak açıklamayı yaptı. "Ağabey, ben bu hatunu bulmak için günlerdir karınla kreşe gidiyorum. Onu gökte ararken yerde buldum."

Mehmet, onun söylediklerinden bir şey anlamasa da Nilda'yla ilgisinin olmamasından dolayı mutluydu. Ama mutlu olsa da bir yandan günlerdir boş yere aptalca şeyler düşündüğü için kendini rahatsız hissetti. Demek onların sürekli gizli

saklı konuştukları konu yeni avukatıydı? Ama nasıl? "Şunu bana baştan anlatsana," dedi merakla.

Oktay, Tuğba'yla ilk karşılaştıkları anı anlatırken yerinde duramayan küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Mehmet, onu dinlerken kardeşindeki mutluluğun bulaşıcı olduğunu düşündü. Oktay enerjisiyle çevresindeki insanlar için terapi niteliğinde bir adamdı. Onlar keyifle sohbete başladıklarında Mehmet'in cep telefonu çaldı. Arayan Cahide'ydi. Genç adam, telefona cevap verdiğinde babaannesinin ağlamaklı çıkan sesini duydu. "Oğlum, Tuncay dayınız vefat etmiş. Memlekete gitmemiz gerekiyor." Vefat eden kişi, Cahide'nin son üç aydır yatalak olan erkek kardeşiydi. Yani Mehmet ve Oktay'ın babalarının dayısı oluyordu.

Ertesi sabah Mehmet'in Fransa'dan gelecek olan iş ortaklarıyla görüşmesi vardı. Yeni proje için imza atacak olmalarından dolayı cenazeye katılması mümkün değildi. Haftalar öncesinden bu toplantının planı yapılmış, adamlar çoktan yola çıkmıştı, ertelenemezdi. Oktay hemen hastaneyi arayıp, cenaze bilgisini verirken iki kardeş eve gitmek için birlikte yola çıktılar. Müzeyyen gün içinde Nilda'yı arayıp cenazeden bahsetmiş, Hazal'ın ortamdan etkilenmemesi için onu götürmeyeceklerini söyleyerek çocukla ilgilenmesini rica etmişti.

Genç kız eve girdiğinde Hazal bakıcısının gözetimi altında, piyanonun başında daha önce yaptığı gibi tuşlara hırsla gelişigüzel dokunuyordu. Her zamankinden daha mutsuz görünen çocuğa yaklaşıp yanına oturdu. "Bence ona bu kadar kötü davranmamalısın, bebeğim. Onun amacı seni mutlu etmek," dediğinde, çocuk iri mavi gözlerini açarak cevap bekler gibi baktı. Nilda gülümseyerek, "Benim çalmama izin verir misin?" diye sordu. Hazal'ın onayını aldıktan sonra piyanoyu çalmaya başladı. "Hazalcığım, beni dinlerken gözlerini kapatır mısın?" Çocuk, kızın bunu neden istediğini bilmese de gözlerini kapattı. Çünkü farkında olmadan ona güven duymaya başlamıştı.

Nilda ise yanındaki gözleri kapalı küçük meleğe tebessüm ederek, "Şimdi, beni dinlerken nerede olmak istediğini hayal etmeni istiyorum. Ne olsa seni mutlu ederdi, lütfen bunu hayal et," dedi.

Hazal, Nilda'nın çaldığı parça eşliğinde babasını düşündü. Yatağında uyurken, babasının alnını öperek *ben geldim, bal kızım* dediğini hayal etti. Sonra annesinin kapıda belirip, yanlarına gelerek ikisine sarıldığını... Nilda'nın parmakları tuşlara dokunurken gözleri Hazal'ın üzerindeydi. Küçük kız, kapalı gözlerine rağmen hayalini kurduklarıyla o kadar mutlu ve huzurlu görünüyordu ki... Hatta bir ara sesli gülücükler bile atmıştı. Ve onun neyi hayal ettiğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Şarkı bittiğinde, Hazal gözlerini açar açmaz hemen gülen yüzü soldu ama kısa bir an için de olsa kendini çok mutlu hissetmişti. Genç kız, elini hüzünle bakan çocuğun küçücük bedeninde taşıdığı heyecanla atan kalbinin üzerine koydu. "İşte müziğin sana hissettirdikleri bu. Bu nedenle ona iyi davranmalısın."

Hazal, çok uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı. Odanın kapısında onları izleyen dayısının bakışları eşliğinde Nilda'ya sımsıkı sarıldı.

Mehmet daha fazla dayanamayarak, odasına çıkıp, yatağa uzandığında son aylarda yaşadıklarını düşündü. Her şeyi babasını kaybettikleri kaza sonrasında öğrenmişti.

Cahide bir gün, babasının en güvenilir adamı olan Ferdi'yi yanına alarak torununun karşısına geçmiş, "Oğlum, Ferdi'nin sana anlatacakları var," demişti. Nilda ve Behiye'nin varlığını o gün öğrenmişti.

"Mehmet Bey, babanız, yıllar önce kadının yaşadığını öğrendi. Zaten intihar ettiğine hiçbir zaman ihtimal vermemiş. Hatta ona ulaşması da kadının ağabeyi sayesinde olmuş. Kadını bizzat yakın çevrelerine ben soruşturdum. Neredeyse bir yıla yakın takip ettik. Kaldığı ilk adreste yaşarken hamile olduğunu öğrendik. Sonrasın-

da çocukla ilgili bir ipucu bulamadık. Ama biliyorsunuz, Eskişehir o kadar da büyük bir şehir değil. Kadının yakınlık kurduğu aileyi araştırdığımızda bazı şüpheler ortaya çıktı. Gittiği kuaförden küçük bir ücret karşılığı saç örneğini aldık. O zamanlar kız çok küçüktü. Kadına sürekli teyze diye seslense ve kadın onun bakıcısı gibi görünse de emin olmak için çocuğun parkta oynadığı bir gün, bir şekilde saç örneğini aldık ve ikisini karşılaştırdığımızda sonuca ulaştık. Babanız kadını sürekli olarak uzaktan izledi. Hiçbir zaman karşısına çıkmadı. Hatta kadın yaşadığı şehri değiştirdiğinde bile peşini bırakmadığı gibi yaşadığı evin tam karşısındaki evi satın aldı. Sık sık oraya gidip, yıllarca kadını uzaktan varlığını belli etmeden izledi. Yine bir gün ona giderken de hayatını kaybettiği kazayı yaptı."

Adamın anlattıklarından sonra Cahide çıkabileceğini söylemiş, sonra da torununun karşısına geçmişti. "Annenin ölümünün sebebi olan kadının hikâyesini dinledin, oğlum. Bu kadın o kadar ahlaksız ki babanı elde ettiği sıralarda başka bir adamın yatağına girerek ondan bir de çocuk peydahlamış. Baktı karnındakiyle işin içinden çıkamayacak, kendine intihar etti süsü verdirmiş. Zavallı annenin babandan boşanmasını sağlamak için türlü türlü oyunlar yaptı. Babanın aklını, kalbini zehirleyerek yuvasını darmadağın etti. Sonunda annen yaşadığı acıyı kaldıramadığı için sizi öksüz bıraktı. Şimdi annenin yaşadığı acıların bedelini o kadına ödetme zamanı. Onu kalbinin en derin yerinden, kızıyla vuracağız."

Genç adam, o an ağzını açmaya çalıştığında babaannesi tekrar susturmuştu. "Sakın bana kızın günahı ne demeye kalkma! Ablanın, senin, kardeşinin günahı neydi? Bu işi sadece ikimiz halledeceğiz. Ablan ve Oktay senin kadar güçlü ve kararlı değiller."

Mehmet, babaannesinin söylediklerini, Ferdi'nin anlattıklarını düşündükçe yatakta bir sağa bir sola döndü. Kendini çıkış yolunu aradığı bir labirentin içinde hissediyordu. Gün geçtikçe kalbini kaplayan kinin, öfkenin yerini başka bir şey almaya başlamıştı. Bunu gittikleri Kıbrıs tatilinde daha çok anlamıştı. Başka bir adamın Nilda'ya dokunduğunu düşünmek bile aklını oynatmasına kâfiydi. Kıskanıyordu, hem de çok!

Öyle ki, kardeşinden bile şüphe duymuştu. Ama olmazdı, ikisi olamazdı. O, annesinin ölümüne neden olan kadının kızıydı. Unutması mümkün değildi. Kendisi unutsa bile babaannesi daima hatırlatacaktı. Öte yandan tanıştıkları günden beri Nilda'ya yaptıkları vardı. Hangi kadın kendini tehdit eden, aşağılayan adamı severdi? Gerçi otel odasında o an için kendisinden nefret ettiğini unutmasını istememiş miydi? Sabaha kadar göğsünde uyuyan kadın, onu hâlâ seviyor olabilir miydi? Bütün bunları düşündükçe yattığı yatağa sığamıyormuş gibi oldu. Yerinden kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. Bir çıkış yolu, bir aydınlık arıyordu ama yoktu. Nefesinin sıkıştığını hissederek üzerindeki gömleğin yakasından bir düğme daha açtı. Hayatındaki her şey karmakarışıktı. Duyguları, düşünceleri artık kendinden bağımsız hareket eder olmuştu.

Mehmet, aldığı soğuk duştan sonra yemek için aşağı indiğinde Hazal ve Nilda onu bekliyordu. Genç adam, küçük kızın saçına kondurduğu öpücükten sonra yerine geçti. Bir süre masada sessizce yemeklerini yediler. Nilda, her ne kadar ona bakmak istemese de gözleri sürekli Mehmet'e kayıyordu. Arada gizli saklı kaçamak bakışlarla süzdüğü adam, onun için tehlike olsa da elinde değildi. O, kendisiyle savaşırken, Mehmet Hazal'a bakarak, "Yemekten sonra dışarıya çıkalım mı dayıcığım? Çok güzel bir animasyon filmi varmış," dedi.

Hazal kısa bir süreliğine düşündü. Çok uzun zaman olmuştu sinemaya gitmeyeli. Aklına, anne ve babasıyla gittikleri filmler ve filmin çocuk için uygun olup olmaması konusunda yaptıkları küçük atışmalar geldi. O zamanlarda o kadar mutluydular ki... O günleri daha canlı hatırlayabilmek için dayısını başıyla onayladı. Mehmet, Hazal'la nasıl ilgilenmesi gerektiğini bilmediğinden, "Sen de bizimle gelir misin?" diye Nilda'ya sordu.

Genç kız, evlendikleri günden beri onu ilk kez bu kadar kibar görüyordu. Genellikle Mehmet emreder, kendisi de uy-

gulardı. Genç adamın teklifinin yarattığı mutluluğu gizlemeye çalışarak, "Elbette," dedi.

Arabaya bindiklerinde Nilda arka koltuğa, Hazal'ın yanına yerleşti. Genç adam aracı hareket ettirirken, dikiz aynasından onlara baktığında kara gözleri özellikle Nilda'nın gözlerinde durdu. Ancak hemen bakışlarını geri çekti. Mehmet, aklı karmakarışık bir şekilde arabayı sürerek sinemaya doğru yol aldı.

Filmin başlamasına dakikalar kala, patlamış mısırlarını ve içeceklerini alıp ortada Hazal olmak üzere üçü yan yana oturdular. Mehmet, küçük kızla ara ara sohbet etmeye çalışırken ışıklar kapandı, gösterim başladı. İlk dakikalar filmin müzikal kısmıyla geçti. İlerleyen kısımlarda, karakterlerin birbirlerini yanlış anlamalarından kaynaklanan komik olaylar, hem Hazal'ı hem de Nilda'yı çok güldürdü. Ancak genç adam, onlar kadar eğlenmiyordu. Çünkü o filmden çok, yanında oturan yeğenini ve karısını izliyordu. Onları izlemek ona öylesine huzur veriyordu ki, bir an için zamanın durmasını istedi. Dursa da bir parçası oldukları karanlık geçmişlerinden uzakta, sonsuza dek öylece kalsalardı. Mehmet bunları düşünürken, Nilda gülümseyerek bir şeyler söylemek için Hazal'a döndü. Mehmet'in kendisini izlediğini fark ettiğinde birden ciddileşti. Son zamanlarda ondaki değişim, bakışları içini ısıtsa da temkinli olmalıydı. Daha birkaç hafta önce karşısındaki adam değil miydi tehditlerle hayatını cehenneme çeviren? Şimdi neden böyle güzel bakıyordu, anlamıyordu. Gözü, dev ekranda olsa da onun aklı da en az Mehmet kadar karmaşıktı.

Hazal'ın uyku saati geldiği için film sonrası eve döndüler. Nilda elini tuttuğu kızla çocuğun odasına doğru giderken Mehmet, "Dayıya öpücük yok mu prenses?" diye sordu.

Küçük kız geri dönüp, hafif tebessüm ederek genç adamın yanına gitti; yanağını öptü. Sonra da hiçbir şey söylemeden odasına gitmek için tekrar Nilda'nın elini tuttu.

Odaya girer girmez Nilda, onun üzerini değiştirmesine yardımcı olup örgülü saçlarını açtı. Elini yüzünü yıkayıp, yatağa girmesini bekledikten sonra üzerini örterek karşısındaki sallanan ahşap sandalyeye oturdu. "Sana masal anlatmamı ister misin?" diye sordu. Hazal gözlerini bir kere kapatıp, açarak onu onayladıktan sonra yanına gelmesi için elini uzattı. Nilda *evet* anlamında olan bu harekete gülümsedi. "Yanına mı gelmemi istiyorsun?" Küçük kız, bu sefer başını evet anlamında sallayarak, onu cevapladığında, yatağa girip Hazal'ı yanına çekti. Saçlarını okşayarak masalı anlatmaya başladı. Çocuk onu dinlerken gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı. Bir süre sonra ise tamamen uykuya daldı.

Nilda, onun ağırlaşan bedeninden uyuduğunu anlayabiliyordu. Usulca yataktan çıktı, uyandırmamak için alnına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. Kendisi de gün içinde fazlasıyla yorulmuştu. Odasının bulunduğu koridora çıktığında Mehmet'i merak etti. Acaba uyumuş muydu? Kendi odasının kapısını açarken, karşı odanın kapalı kapısına baktığında heyecanlandı. Ama bunlar yanlış duygulardı, biliyordu. Mehmet için hiçbir değeri yoktu. Nedenini bilmese de onu sadece düşmanı olarak görüyordu. Kapının arkasındaki Barbaros'un ayak tıkırtılarını duyduğunda, gülümseyerek içeriye girdi. Bir yandan Barbaros'la konuşup diğer yandan üzerini değiştirdi. Pijamalarını giyip banyoya geçti. Makyajını temizleyip dişlerini fırçaladıktan sonra saçlarını taradı. Odasına tekrar döndüğünde, uyumadan önce yaramaz köpeğiyle oynamaya başladı.

Nilda'nın köpeğiyle oynadığı dakikalarda, Mehmet odasında uykuya çoktan dalmıştı.

Rüyasında kendini bulundukları evin içinde Nilda'yı ararken görüyordu. Ev şimdiki hâlinden çok daha farklıydı. Tıpkı bir harabeye benziyordu. Duvarlara çeşitli maskeler asılmış, kulağında kadın, erkek birçok insanın kahkahaları yankılanıyordu. Korkuyordu. O kadar çok korkuyordu ki odaları tek tek dolaşarak, "Nilda!" diye her kapıyı açıyordu. Ama yoktu. Sonra kapısına zincir vurulmuş bir odanın önünde durdu. Açılması mümkün değildi. O an yanında Hazal belirdi ve elindeki anahtarı dayısına uzattı. Genç adam, anahtarı almak için çocuğun eline uzandığı an küçük kızın yüzünü fark etti. Gözlerinden yaş yerine kan damlıyordu. Anahtarı alıp, gözlerini silmek için ona yaklaştığında Hazal, "Geç kaldın!" diyerek yok oldu. Mehmet daha çok korktu. Anahtarla zincirin üzerindeki kilidi açarken soluk soluğaydı. Sonunda zinciri çıkartıp kapıyı açtı ama gerçekten geç kalmıştı. Çünkü sevdiği kadın evin ortasında kendini asmıştı. Bağırmak istiyordu, ancak sesi çıkmıyordu. Onun hâlâ yaşıyor olabileceğini düşünerek, kurtarmak için bacaklarına sarılıp yukarı kaldırmak istedi. Ama kızın vücudunun soğukluğu hissedilmeyecek gibi değildi. Bu olamazdı. Karısı annesiyle aynı kaderi yaşayamazdı.

Korku ve çaresizlikle, "Nildaaa!" diyerek haykırdığında yatağında doğruldu.

Mehmet gördüğü kâbus yüzünden kan ter içinde nefesini düzenlemeye çalışırken onun acı dolu çıkan sesini, karşı odasındaki Nilda duydu. Kucağındaki köpeğini yere indirerek hemen karşı odaya koştu. İçeriye girdiğinde Mehmet yan çıplak yatağının içinde oturuyordu. Genç kızı gördüğünde, hızla yatağından çıkıp kendinden beklenmedik bir hareketle ona sarıldı. Soluk soluğa, "Buradasın!" dedi.

Nilda, hiçbir şey anlamazken aklına onun kâbus görmüş olabileceği geldi. "Sanırım kötü bir rüyaydı."

Genç adam hiçbir şey söylemeden daha sıkı sarıldı. Öyle ki, neredeyse kızın bütün kaburgaları kırılacakmış gibi oldu. Kısa bir süre daha öyle kaldılar. Fakat onun bu hâlinden ür-

ken Nilda için gitme vakti gelmişti. Kendini saran kollardan kurtulmaya çalışarak, ellerini onun çıplak olan göğsüne yerleştirip itmeye çalıştı. "Gitmeliyim!"

Mehmet kollarını gevşeterek, titreyen ellerini kızın yanaklarına yerleştirip avuçlarının içindeki yüze baktı. Sanki şimdi gitse bir daha onu görmeyecekmiş, kaybedecekmiş gibi hissediyordu. "Lütfen gitme!" dedi yalvarır gibi. "Kıbrıs'ta benden bir şey istemiştin, hatırlıyor musun? Şimdi aynı şeyi ben de senden istiyorum. Ne olur, şu an kim olduğumuzu unutalım! Sadece yanımda kalmanı istiyorum."

Nilda onu ilk kez bu kadar savunmasız bir o kadar da samimi görüyordu. Gözlerindeki karanlığın yerinde anlamlandıramadığı çok daha başka bir şey vardı. Yine de onun dengesizliklerinin hedefi olmaktan korkuyordu. Kalbi *kal* derken aklı *uzak dur* diyordu. Onu bu noktaya getiren kalbine karşı çıkıp kekeleyerek, "Be-ben gitmeliyim," derken genç adam bir kez daha sarıldı. Nilda'nın saçlarının kokusunu ciğerlerine hapsederken, gözlerini kapatarak kulağına fısıldadı. "Söz veriyorum, sana dokunmayacağım. Sadece yanımda olmana ihtiyacım var!"

Mehmet'in sarhoş edici varlığı yetmezmiş gibi, üstüne bir de ısrarla ona *ihtiyacı* olduğunu söylemesiyle altüst oldu. Daha önce defalarca onun acı çekmesinden mutlu olacağını söyleyen, intikam delisi adamı değiştiren yalnızca bir kâbus muydu? Ne yapacağını şaşırmışken genç adam bir kere daha fısıldadı. "Lütfen!"

Yanlış olduğunu bilse de kabul etmekten başka çaresi yokmuş gibi hissetti. Çünkü bu defaki isteği her zamanki emirvakilerin dışında, bir tür yakarıştı. Konuşmak yerine başıyla isteğini kabul ettiğini belirttiğinde birlikte yatağa yürüdüler. Sanki yıllardır aynı odayı paylaşıyorlarmış gibi yatağa önce Mehmet girdi. Fakat Nilda hâlâ ayakta durmaya devam ediyordu. Genç adam elini yatağa vurarak ona tedirgin bakan

kıza yanına gelmesini işaret etti. Nilda, ona tam olarak güven duymasa da uslu bir kız gibi yatağa girdi. Genç adamın kolunu tutup, incitmeden kendine yakınlaştırmasıyla göğsüne yattı. İşte ilk kez o zaman duydu kocasının kalbinin atışını. O kadar hızlı çarpıyordu ki...

Sessizce yatakta uzansalar da Mehmet de tıpkı Nilda gibi neyin doğru neyin yanlış olduğunu düşünemeyecek durumdaydı. Bildiği tek bir şey vardı. O da yanında yatan kızın varlığına olan ihtiyacıydı. Aslında sadece varlığına değil, bedenine de garip bir şekilde istek duyuyordu. Mor elbisesiyle ilk iş görüşmesine gittiği günden beri onu istiyordu. Defalarca bunu kendi içinde reddetmeye çalışsa da Nilda'ya sarılmak, bastırmak istediği erkeksi duyguları gün ışığına çıkartmaya yetmişti. Gördüğü kâbusta, yaşadığı kaybetme korkusunu iliklerine kadar hissettiğinde emin olmuştu. En başından beri ona karşı adlandıramadığı duygular besliyordu. Bu, öylesi güçlü bir duyguydu ki kendine engel olabilmek için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Ve emin olduğu başka bir gerçek daha vardı, o da bu intikam oyununun bir galibi olmayacağıydı. Annesinin ölümünden sonra ilk kez dolan gözlerini, kısa süreli kapattıktan sonra tekrar açtı. Pozisyon değiştirmek için kolunu Nilda'nın boynunun altından çekip, bedenini aşağı kaydırdıktan sonra kendi başını onun göğsüne yasladı. İşte şimdi olmuştu. Çünkü onun kalbinin atışını dinlemeye, kokusunu hissetmeye, yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Ve bu ihtiyaç başka ihtiyaçlardan çok daha değerliydi.

18. BÖLÜM

"KABULLENİŞ"

Sabah boş yatakta gözlerini açan Nilda, Mehmet'i göremeyince korkuya kapıldı. Neden yoktu? Nereye gitmişti? Onun odasında uyanmış olmasa gece yaşadıklarının kendi rüyası olduğuna inanabilirdi. Ama onun odasındaydı ve Mehmet yoktu. Aksini beklediği için, bunca zamandır intikam uğruna hayatını altüst eden adamın bir gecede değişebileceğine inandığı için kendine kızdı, yine aptallık etmişti. Kıbrıs'ta kendisi sarhoşken yaşadığı duygusal patlamada olduğu gibi, bu sefer Mehmet ondan birlikte uyumayı istemişti ve sabah olduğunda her şey eski hâlini almıştı demek ki! Yataktan çıkmak için hareketlendiğinde komodinin üzerindeki küçük kâğıt dikkatini çekti.

"Çok önemli bir toplantım olduğu için erken çıkmak zorundaydım."

Notu okurken önce derin bir nefes aldı. Kendisine not bırakmış olmasına şaşırdı. Sonra elindeki kâğıdı tekrar okudu. Bu yazıyı yazan ellerin sahibi, gece göğsünde uyuyan adam mıydı yani? Notta kötü bir şey yazmasa da kelimeler o kadar soğuktu ki... Tabii ki cümlenin sonunda *aşkım, bebeğim, güzelim* gibi kelimeler beklemiyordu. Sonuçta karşısındaki adam her zaman çok ciddi olan, çok nadir güldüğü görünen Mehmet'ti. Ondan öyle sıcak kelimeler bekleyemezdi. Peki, bundan sonra ne olacaktı? O an Mehmet'in tutarsızlığının bulaşıcı

olduğunu düşündü. Önce onu odada yanında göremediği için korkmuş, sonrasında ise bıraktığı nottan bir sürü anlam çıkarmış, hatta kendi içinde Mehmet'e trip bile atmıştı. Bunları düşünerek daha fazla vakit kaybetmemeye karar verdi. Hemen odasına gidip duşunu aldıktan sonra kahvaltı yapan Hazal'a öpücük verdi. Bir an önce evden çıkmazsa işe geç kalabilirdi. Kapıdan tam çıkacağı sırada evin şoförü, "Nilda Hanım, Mehmet Bey'in emri, sizi kreşe ben bırakacağım," dedi. Karşısındaki adam, evdeki herkes kendi arabasını kullandığı için çoğunlukla Cahide'ye hizmet ediyordu. Kocasının kendisini düşünmesinden memnun olsa da babaannesinin bu durumdan memnun olacağı şüpheliydi. O, cenaze için memlekete gitmişken, üstelik kreşe gecikirken şoföre hayır diyemezdi.

Diğer tarafta Mehmet, yeni ortaklarıyla yaptığı toplantıda çok dalgındı. Gece gördüğü kâbustan sonra onu kaybetmeyi göze alamazdı. Nilda'yı öldü sandığı birkaç saniyede yaşadığı acıyı unutabilmesi mümkün değildi. Artık sevdiğinden emin olsa da yaşadıklarının yanlış olduğuna dair şüpheleri vardı. Kendi adına zerre korku taşımıyordu fakat aynı şey sevdiği kadın için geçerli değildi. Yaşanacakların onu daha fazla kırmasından, hırpalamasından korkuyordu. Çünkü duyguları ne kadar derin ise kontrol edemediği öfkesi de o denli güçlüydü. Annesinin yaptıklarının bedelini, ona ödetmeye çalışması baştan beri yanlıştı zaten. Hazal'ı bile sabrı ve sevgisiyle bu kadar etkilemeye başlamışken kötü birisi olduğunu nasıl düşünürdü? Aklından geçenlerle koltuğunda geriye yaslanmış, boş gözlerle yapılan sunumu izlerken babaannesinin söylediklerini hatırladı. Sevdiği kadını onun nefretinden koruması çok zor olacaktı. Zor olacaktı ama mutlaka bir yol bulacaktı. Peki, kendi gelgitlerinden onu koruyabilecek miydi? Bunları düşünürken birden hafızasında gece yatağında yaşadıkları canlandı. Sevdiği kadının göğsünde yatarken kalbinin nasıl attığını duymuştu. Nilda'nın parmakları saçlarını şefkatle okşarken sıcaklığını hissetmişti. O da kendisine karşı

kayıtsız değildi. Hem de yaşattığı o kadar berbat güne, onca acıya rağmen! Nilda'yla ikisini çok zor günlerin beklediğinin bilincinde olsa da artık ayrılmaları söz konusu olamazdı. O; karısı, âşık olduğu kadın, bundan sonra diğer yarısıydı. Nasıl olmuştu da bunları daha önce fark edememişti. İlk defa duygularını kendine itiraf ederken tebessüm etti. "Meğer ne güzel şeymiş âşık olmak," dedi ve yüksek sesli düşündüğünü, toplantı masasındakilerin bakışlarını üzerinde hissettiği an fark etti. "Devam edin, beyler!"

Gün hem Nilda hem de Mehmet için geçmek bilmezken, ikisi de defalarca telefonlarını ellerine alıp bir şeyler yazmaya niyetlendiler. Ama ne yazacaklarını bilemediler.

Cenaze sonrası Oktay ve Müzeyyen, akşamüzeri şehre dönmüşlerdi. Fakat bir eksikle... Cahide cenaze nedeniyle yas evini bırakamazdı. En az bir hafta ailesiyle birlikte taziyeleri kabul etmezse çevresi tarafından ayıplanması kaçınılmazdı.

Nilda, Cahide'nin evde olmamasından dolayı daha rahat hareket ediyordu. Hatta geceleri dışında ilk kez mutfağa gidip yemek seçmese de menüde ne olduğuna baktı. Aslında yemekten ziyade odasında duramamıştı. Aklında tek bir şey vardı. O da Mehmet'in kendisine nasıl davranacağı... Onun tekrar eski ruh hâline bürünmesinden ödü kopuyordu. Akşama kadar defalarca içinden, *"Ya eskisi gibi olduysa?"* demişti. Varsayımı bile onu bu kadar sarsarken yüzleşeceği gerçek olumsuz olursa ne yapar, nasıl davranırdı, bilemiyordu.

Mehmet ise akşam eve dönerken Nilda'yı göreceği için heyecanlıydı. Tabii heyecanı yarım kaldı. Çünkü yolda babaannesi aradı. "Seni defalarca aradım! Telefonuna neden bakmadın?" diyen kadının ses tonu sertti.

Mehmet telefonu kapatmak istese de böyle bir saygısızlık yapamazdı. Ama sürekli babaannesine hesap vermekten usanmıştı artık. Sakin kalmaya çalışarak, "Sana yurt dışından gelen misafirlerim olduğunu dün söylemiştim, babaanne. Unuttun mu? Bütün gün toplantıdaydım," dedi.

Cahide ters bir şeyler olduğunu hemen anladı. Akşamdan beri evde neler olup bittiğini çok merak ediyordu. Tekrar tekrar kızdan uzak durmasını dile getirmesinin torununu ona daha çok iteceğini düşündüğünden, "Gece de aradım ama uyuyordun herhâlde? Merak ettim, oğlum," dedi. Bu ikisini yan yana getirmekle zaten hata ettiğini düşünmeye başlamıştı. Bir de onların birlikte olabileceklerini ima etmekten sakındı. Şüphelerinden bahsederse torununun aklına başka şeyler düşürüp kendi dili yüzünden o kızı koynuna almasına neden olabilirdi.

Mehmet kırmızı ışıkta dururken, "Aynen dediğin gibi uyuyordum," dedi. Bu arada gözü yol üzerindeki manava kaydı. Gördüğü şeye inanamıyordu. Çünkü kış ayına girdikleri günlerde erik bulunması çok zordu ve manav tezgâhında erik vardı. Yeşil ışık yandığında, arabasını ileride sağa çekip babaannesiyle konuşmasını sonlandırdı. Aklına Nilda'yı ilk gördüğü gün geldi. Ağaçtan kucağına düştüğünde, cebinden dökülen erikleri hatırlarken gülümsedi. Manava girdiğinde, "Erikten bir kilo alabilir miyim?" dedi. Manav tarttığı erikleri poşete koyarken kendi kendine gülen genç adamın ya deli ya da çok mutlu olduğunu düşündü. Belki de erikler aşeren karısı içindi, kim bilir?

Mehmet elindeki poşetle eve girdiğinde ortalarda kimse görünmüyordu. Sonra çalan piyanonun sesini duydu. O saatte müzik öğretmeninin evde olması mümkün olmadığı için çalan kişiyi tahmin ederek odanın kapısına gitti. Doğru tahmin etmişti. Nilda kendini o kadar kaptırmıştı ki onun geldiğini fark etmedi. Çaldığı parçayı bitirip, ayağa kalktığında, Mehmet arkasından yaklaşıp boş olan eliyle beline sarıldı ve

kokusunu içine çekerek boynunu öptü. İkisi de gözlerini kapatarak bir süre öylece kaldılar. Sonra Nilda yüzünü sevdiği adama dönerken, "Ben, bana kızgın olduğunu sanmıştım," dedi utanarak. Genç adam, onu duymamış gibi yaparak poşeti uzattı. "Bunlar senin için."

Nilda, Mehmet'in gözlerine bakarak, poşeti alıp, merakla içine baktığında gözleri doldu. İki üç tane erik değil miydi zaten her şeyi başlatan? Onun hüzünlendiğini anlayan Mehmet, erikleri aldığına pişman oldu. Geçmişi hatırlamasına neden olarak yanlış yapmıştı. "Affedilmesi çok zor olan hatalar yaptığımı biliyorum. Ama hepsi geride kaldı. Söz veriyorum, kendimi sana affettireceğim!"

Nilda kısa bir süre düşündü. Mutluluk sarhoşu olsa da bu kadar çok şeyi yaşamasının nedenini öğrenmesinin vakti gelmişti. Karşısındaki adamla hazır yakınlık kurmuşken daha fazla bekleyemezdi. "O zaman, bugüne kadar bana neden kötü davrandığını açıklar mısın? Sana inanabilmem için her şeyi bilmeye hakkım var, öyle değil mi?"

Genç adam gözlerini kaçırdı. Ona aslında gerçek annesinin Behiye olduğunu anlatamazdı. Her şey daha bu kadar yeniyken, onun tekrar üzülmesine dayanamazdı. Nilda'yı kendine çekip sarılırken, "Lütfen bana zaman ver. Sana her şeyi anlatacağım ama şimdi olmaz. Biraz daha beklemen gerekiyor," dedi.

Nilda'ya bunları söylemişti ama doğru zamanın ne zaman olduğunu kendisi de bilmiyordu. Onlar konuşulmayanların ağırlığı altında ezilirken Müzeyyen'in sesini duydular. "Ha şöyle! Sizi böyle gördüğüm için ne kadar mutlu oldum, anlatamam!"

Hep birlikte salona geçtiklerinde Oktay da onlara katıldı. Birlikte cenazeyle ilgili konuşmaya başlayacaklardı ki Hazal'ın varlığından dolayı susmak zorunda kaldılar. Çünkü küçük kızın yanında olumsuz bir konuda konuşmayı kendi-

lerine yasaklamışlardı. Durumu anlayan Nilda, Hazal'ın elinden tutarak, "Hadi bebeğim, birlikte resim yapalım," dedi ve onunla birlikte odasına gittiler.

Hazal keyifle boya kalemlerini çıkartırken Nilda da resim defterinde boş bir sayfa arıyordu. Dolu sayfaları geçerken gördüğü resimle dondu kaldı. Resimde bir adam, başka bir adamın boğazını sıkıyordu. Yanlarındaki başı örtülü kadın da onları izliyordu. Bütün vücudu ürpererek, bakışlarını Hazal'a çevirdiğinde küçük kızı yanında buldu. Çocuk gözlerinin içine bakıyordu. Onun hangi ara kendisine bu kadar yaklaştığını fark edemediğinden yerinde sıçradı. Fakat kendini toparlaması çabuk oldu. Elinde tuttuğu resmi ona çevirerek, "Bebeğim, bunu sen mi çizdin?" diye sordu. Hazal cevap vermek yerine robot gibi gözlerini dahi kırpmadan bakıyordu. Nilda, onun gördüğü bir kâbustan etkilenerek bu resmi çizdiğini düşündü. Hemen temiz bir sayfa bulup, "Hadi şöyle eğlenceli bir şeyler çizelim," dedi. Çocukla resim çizerken, Hazal'a hissettirmeden bir süre onu inceledi. Aklı hâlâ defterdeki görüntüdeydi.

Yarım saat sonra odaya gelen Müzeyyen, yemek saatini hatırlattığında onunla bu konuyu konuşmak istedi. Lakin Hazal'ın gözleri sürekli olarak onun üzerindeydi. Küçük kız, annesi arkasını döndüğünde, işaret parmağını kendi dudağının üzerine koyup donuk gözlerle Nilda'ya susmasını işaret etti.

19. BÖLÜM

"TUZAK"

Nilda, Müzeyyen ve Hazal'la birlikte yemek için salona girdiğinde Mehmet'le karşılaştılar. Genç adam, ablasına gülümserken karısının elini tuttu. "Biz bu akşam dışarıda yiyoruz," diyerek Nilda'yı salon çıkışına yönlendirdi.

Daha önce böyle bir planı konuşmadıkları için Nilda hem şaşırdı hem de mutlu oldu. Sonunda kocasıyla normal evliler gibi birlikte zaman geçirebileceklerdi. O, dışarıya çıkmak için hazırlanmaya giderken Mehmet uzun uzun arkasından baktı. Kardeşinin bu hâli Müzeyyen'i çok eskilere götürdü. Bir zamanlar kocasıyla kendisi de çok mutlu bir çiftti.

Evden çıkıp, restorana geldiklerinde, masalarına yerleşip siparişlerini verdiler. Mehmet, Nilda hakkında kapsamlı bir araştırma yapmış olsa da yine de onunla ilgili bilmediği o kadar çok şey vardı ki... Mesela; hangi rengi sever, hangi takımı tutar, ne tür müzik dinler, batıl inançları var mıydı? Belki bunlar birçok kişi için gereksiz ayrıntılardı ama onun için değildi. O, sevdiği kadına dair ne varsa her şeyi öğrenmek istiyordu. Yemek servisi başlamadan konuşmaya başladı. Önce kreşe alışıp alışmadığını sordu. Nilda yaptığı işi çok sevdiğinden, orada çalışmaktan memnun olduğunu anlatırken ne kadar mutlu olduğu gözlerinden okunuyordu. Onun içten cevabına karşılık, "Çocukları çok seviyor olmalısın," dedi.

Genç kız, boynundaki kolyenin ucunda bulunan siyah güle dokunarak tebessüm etti. "Çocuklar sevilmez mi? O kadar masum ve saflar ki... Onlara dünyaları verecek imkânın olsa da senden tek bir şey beklerler, o da sevgi."

Nilda anlattıkça Mehmet'in aklına onun nasıl bir anne olacağı geldi. Çocuklarına sevgi ve sabırla ilgi gösterirken nasıl görüneceğini hayal etti. Şüphesiz mükemmel bir anne olacaktı. Peki, çocukluğunu yaşamamış bir adam olarak kendisi nasıl bir baba olacaktı? Bunu hayal etmesi çok güçtü. İnsan almadığı bir şeyi nasıl verebilirdi? Annesi babasının şiddeti altında mutsuzluğuyla ezilirken, birlikte yaşadıkları kısacık zamanda doğru düzgün sevgi vermemişti ki oğluna.

Onun daldığını gören Nilda, "İyi misin?" diye sordu. Genç adam, iyi olduğunu söyledikten sonra birlikte sohbet ederek yemeklerini bitirdiler. Şimdi sıra konuşmaları gereken esas konuya gelmişti. Mehmet ona anlatmak istediklerini ifade etmenin yolunu ararken ellerini tuttu. "Şimdi sana anlatacaklarımı dikkatle dinle. Ama lütfen soru sorma. Çünkü istediğin cevapları alacağın gün, çok uzak değil."

Nilda, onun demek istediğini anlamaya çalışırken daha da meraklandı. "Seni dinliyorum," dedi sabırla.

Genç adam yanlış bir cümle sarf etmekten çekinerek, "Biz, yani ikimiz arasındaki bu yakınlık, babaannem döndüğünde kısa bir süreliğine birbirimizden uzak durmamız gerekecek," dedi.

Genç kız duyduklarından hoşlanmadığı için ellerini onun ellerinden çekmek istedi. Ancak Mehmet bileklerinden tutup engel oldu. "Lütfen dinle beni! Her şeyin çok karışık geldiğinin farkındayım. Seni anlıyorum. Ben de bu durumdan çok hoşnut değilim. Ama her şeyi yoluna koyabilmem için bana zaman vermelisin."

Nilda, eve geldiği ilk günden beri Cahide'de bir şeyler olduğunu biliyordu zaten. Bugüne kadar gözlerinde nefreti

gördüğü kadından bakışlarını hep kaçırmıştı. Peki, bu kin, bu nefret, bu gizem ne içindi? Sebebini bilmediği bir düşmanlık karşısında nasıl davranmalıydı? Ailesi düğünde, Cahide ve Mehmet ile bir araya gelmişti. Her iki taraf da birbirlerini tanıyor gibi değillerdi. Her hâllerinden ilk defa bir araya geldikleri belli olsa da yine de daha fazla dayanamayarak, "Bana sadece bu kinin sebebinin benim ailemle ilgili olup olmadığını söyler misin? Bana babamın uyuşturucu işine bulaştığını söylemiştin. Bu nefretin sebebi bununla mı ilgili, bari bunu söyle!" dedi. Çünkü aklına başka bir sebep gelmiyordu.

Mehmet kısa bir süre bekledikten sonra, "Hayır. Aslında babanın uyuşturucuyla ilgili suça karıştığı falan yok. Seni yanımda tutabilmek için yalan söylemek zorundaydım," dedi.

Nilda tuttuğu nefesini bırakıp rahatlasa da asıl öğrenecekleri onun için daha büyük bir yıkım olacaktı. O güne kadar birçok defa babasıyla uyuşturucu meselesini konuşmak istemiş, her denemesinde araya bir şeyler girdiği için soramamıştı. İyi ki de soramadığını düşünürken, Mehmet ve Cahide'nin ona nefretle davranmasının sebebini her zamankinden daha çok merak etti. Ama cevap alamayacağını tahmin ettiğinden şimdilik susmaya karar verdi. Nasıl olsa çok yakında her şeyi öğrenecekti.

Onun, ailesiyle ilgili rahatlamasını izleyen Mehmet, genç kızın tuttuğu elini öpüp, kirli sakallı yüzünü onun avuç içine sürterken, "Varlığına şükrettiğimi, sayende nefes aldığımı hissettiğimi, gözünde gördüğüm her yaş için yüreğime kör bıçaklar indiğini ve aramızda her ne yaşanırsa yaşansın, ne yaşanacaksa yaşansın, daima seni koruyup yanında olacağımı, biliyor musun?" dedi.

Nilda duyduğu sözlerin kendi kocasına ait olduğuna inanamıyordu. Daha birkaç gün öncesine kadar, ağzını sadece onu üzmek için açan adamdan bu sözleri duymak, gözlerinin dolmasına neden oldu. Onun gözlerinin kızardığını gören

Mehmet, "Sakın! Gözündeki yaşların sebebi değil, yüzündeki gülücüklerin nedeni olmak istiyorum. Ne olur ağlama!" dedi.

Genç kız gülümsemeye çalışırken, "Çok korkuyorum," dedi ve ciddileşti. "Bütün bu söylediklerinin bir rüya olmasından, benden sakladıklarından..."

Gizli kalan gerçekler, Mehmet'in kalbinin ortasında patlamayı bekleyen bomba gibi dururken o da çok korkuyordu. Bütün hayatının aslında koca bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmek, sevdiği kadını kim bilir ne kadar sarsacaktı? Sadece onu da değil, kendisi de onunla birlikte nerelere savrulacaktı, hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey, ne pahasına olursa olsun, onun elini asla bırakmayacaktı.

Restorandan eve döndüklerinde, Mehmet üzerini değiştirmek için odasına giderken Nilda mutfağa yöneldi. Aklı mutfak tezgâhının üzerine bıraktığı eriklerdeydi ve artık yeme vakti gelmişti. Büyük bir kâsenin içine koyduğu erikleri tuzladıktan sonra iştahla bir tanesini ağzına attığında, mutfağa elindeki boş süt bardağıyla Müzeyyen girdi. Nilda'yı gören kadın, "Hazal yine uyumamakta diretiyor. Saat neredeyse on bir olmak üzere ve biz hâlâ salonda çizgi film izliyoruz," diye yakındı.

Nilda şaşırdı. Çünkü küçük kız normalde o saate kadar uyurdu. "Ben bir bakayım," diyerek elindeki erik kâsesiyle salona gitti. Aynen Müzeyyen'in söylediği gibi çizgi film izliyordu. Üstelik gözlerinde uyku belirtisi görünmüyordu. Onun yanına oturup, televizyona bakarken kâseyi Hazal'a uzattı. "Erik ister misin?"

Çocuk gözlerini ekrandan ayırmadan, elini kâseye daldırıp eriği aldı ve ağzına attı. İzlediği çizgi filmde bir grup çocuk körebe oynuyordu. Nilda'nın aklına bir fikir geldi. Hazal'ın saçını okşayarak, "Biz de oynayalım mı?" diye sordu. Küçük kız, odaya girdiğinden beri ilk kez yüzünü ona dönerken, gözlerini bir kere kapatıp açtı. Bu *evet* demekti. Nilda, ço-

cuğun verdiği tepkiyle mutlu olurken ayağa kalktı. "O zaman ben gözümüzü bağlayabileceğimiz bir şey bulayım."

O ara yanlarına gelen Müzeyyen, boynundaki gri çiçek desenli fuları çıkartıp Nilda'ya uzattı. "Sanırım bu işinizi görür."

Körebe oyununa Müzeyyen de dâhil olduğunda salona Mehmet ile Oktay birlikte girdiler. Genç kızın kendi gözünü bağlamakta olduğunu görünce, Oktay da aralarına girip, "Ben de sizinle oynayabilir miyim?" diye sordu.

Hazal gözlerini bir kere kapatıp açınca, çocuğun heyecanlı hâline hep birlikte gülümsediler. Mehmet karısına hayranlıkla bakarken, tek kişilik koltuğa yerleşip onları izlemeye başladı. Nilda ona bakarak kendi elleriyle gözlerini bağladıktan sonra çevresinde Hazal'ı aramaya başladı. Fakat sürekli yer değiştirdiğinden onu yakalamak öyle kolay değildi. Çocuğu arayan genç kız, farkında olmadan, uzattığı kollarıyla Oktay'a doğru yürürken Mehmet'in morali bozuldu. Hemen ayağa kalkan genç adam, ikisinin arasında santimler kala kardeşinin yanına gidip onu kenara itti. Oktay, ağabeyinin hareketine en az Müzeyyen kadar şaşırırken Nilda'nın elleri hapsolduğu karanlıkta Mehmet'i yakaladı. Böylece bir sonraki ebe belli olmuştu.

Gece yatağa uzanan genç adam, körebe oynarken ne kadar eğlendiklerini düşündü. O an aklına kendi çocukluğu geldi. Okulda kendi yaşıtlarının oynadığı oyunlara asla katılmaz, arkadaşlarını daima uzaktan izlerdi. Ama Nilda... Nilda bir gecede onu yaşayamadığı çocukluğuna götürmüştü. Bu kız, onun için gerçekten de mucizeydi. Düşünceleriyle sırıtarak yatağında doğruldu. Tam kalkmak için ayaklarını aşağı sarkıttığında, vazgeçerek tekrar uzandı. Onu ne kadar çok

görmek istese, yanından ayrılmak istemese de birazcık daha zamana ihtiyaçları vardı.

Ertesi sabah, Mehmet yatağında uyurken, kırılan cam sesiyle sıçrayarak ayağa kalktı. Sonra odanın ortasında duran kırmızı topu gördü. Bir kırılan penceresinin camına bir de yerdeki topa bakarak yataktan çıktı. Cam kırıklarına dikkat ederek, balkona çıktığında aşağıdan ona bakan Hazal, Nilda ve Oktay'la göz göze geldi. "Ağabey, kusura bakma! Bir an kendimi nasıl kaptırdıysam," diyen kardeşi mahcuptu.

Yerdeki topu alan Mehmet, dağılan saçlarını aynada düzelttikten sonra aşağıya indi. Ve kucağındaki topu sertçe Oktay'ın kucağına fırlattı. "Oğlum, bir dahaki sefere attığın yere dikkat et!"

Oktay onun hâline gülerek, "Yakan top oynayalım mı?" dediğinde cevap, onları odasının penceresinden izleyen Müzeyyen'den geldi. "Dört kişiyle mi?"

Mehmet, ablası ve kardeşi konuşurken önce Hazal'ı öptü, sonra Nilda'ya sokularak kolunu omzuna sarıp onu kendine çekti. "Erken kalkmışsın."

Nilda uysal bir kedi gibi yüzünü sevdiği adamın göğsüne dayadı. "Hafta içi erken kalkmaya alışık olunca uyuyamıyorum."

Onlar, sanki bahçede yalnızca ikisi varmış gibi birbirlerinin varlıklarına doymaya çalışırken Müzeyyen çoktan aşağı inmişti bile.

Beşi birlikte, yakan top oynadıktan sonra hep beraber kahvaltılarını yaptılar. Hazal suskunluğunu korumaya devam etse de konuşulanlara başı ve gözleriyle her tepki verdiğinde, Müzeyyen'in kızıyla ilgili umudu artıyordu. Özellikle geleceğe dair ümitlerinin yeşermesindeki en büyük etken, Nilda'ydı. Onun gelişiyle hayatlarında yepyeni bir dönem başlamıştı. Artık Hazal ve Mehmet'in yüzü gülüyordu.

Nilda ve Mehmet, hafta sonunun çoğu zamanını dışarıda baş başa geçirdiler. Birlikte yemek yediler, konsere gittiler, saatlerce dans ettiler. Hatta evde oldukları gündüz saatlerinde, bahçede Hazal'la birlikte seksek oynayıp piknik bile yaptılar. Pazar gecesi olduğunda iki günlük tatilin sonuna gelmişlerdi. Her uyku vaktinde olduğu gibi vedalaşmak için karşılıklı odalarının olduğu koridorda durdular. Mehmet, Nilda'yı kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Her şey için çok teşekkür ederim!"

Nilda anlamadı. "Neden?" diyerek kendini çekip sevdiği adamın gözlerinin içine baktı.

Mehmet onun elini tutup, kendi kalbinin üzerine yerleştirirken, "Dinle ve hisset! Nasıl atıyor duyuyor musun Nilda? Seninle çarpmaya başlayan kalbimin ne kadar sıcak ve canlı olduğunu hissedebiliyor musun?" dedi.

Nilda ellerini onun göğsünden çekmeden, gözlerini gözlerinden ayırmadan baktı. Bir zamanlar her baktığında üşüdüğünü hissettiren, hücrelerine kadar korku tohumları eken bu adam, şimdi ona öyle güzel bakıyordu ki... Son günlerde Mehmet'in davranışları nedeniyle yaşadığı acı günlerin sebebini bile sorgulayamaz hâle gelmişti. İlk kez sevildiğini tüm ruhuyla hissederek, "Bütün bu olanlar," dedi ve kısa bir süre sustu. "Sanki bir hayal gibi... Ve ben, bu hayal dünyasından çıkmaktan, kaybolmandan korkuyorum."

Onun aynı korkuları ikinci kez dile getirmesiyle Mehmet, genç kızın dudaklarına eğilip onu incitmekten korkarmış gibi usulca öptü ve birkaç dakika sonra tebessüm ederek geri çekildi. "Bu öpücük hayal olmadığımı ispatlamak içindi. Yeterli değilse daha fazlasını da verebilirim."

Genç adamın sersemleten öpücüğü ve sözleriyle Nilda'nın dizlerinin bağı çözülürken kalbi kuş gibi hafifledi. Hiç uyanmak istemediği bir rüyanın içinde gibiydi. Onca acıdan sonra bu öpücük hayat öpücüğü, duyduğu sözcükler onun

için mucize gibiydi. Ne söyleyeceğini, ne tepki vereceğini bilemiyordu. Onun şaşkınlığının farkında olan genç adam, aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Sevdiği kadını, geleceğine katmak istediğini göstermek için son hamlesini yaptı. Hiç zorlanmadan, onu kucağına alırken, "Gerçek olduğumu, sonsuza kadar benim olduğunu anlamanın vakti geldi," dedi.

Nilda sessizliğini koruyarak, kollarını Mehmet'in boynuna doladığında genç adam yönünü odasının kapısına çevirdi. Kapıdan içeri tam girecekken durdu. "Bu kapıdan girdikten sonra tamamen benim olacaksın, biliyorsun değil mi? Eğer içinde ikimize dair bir şüphe varsa bana şimdi durmamı söyle. Çünkü içeriye girdikten sonra bunun dönüşü olmayacak."

Nilda kısa bir an düşündü. Mehmet hayatının hem cenneti hem de cehennemiydi. Onunla yaşadığı acılar, üzüntüler ne kadar derinse içindeki aşk da o derece yakıcıydı. Geleceğe ve ikisine dair bir umudu olmadığı gibi umutsuzluğu da yoktu. Hatta soru işretleri olduğu yerde kalabilir, cevapları bekleyebilirdi. Sadece o an ikisi vardı. Eğer hayatının ilkini birisiyle yaşayacaksa bu sevdiği adam olmalıydı. Emin olduğu tek bir şey vardı. Ne olursa olsun, asla pişman olmayacaktı. Konuşmak yerine Mehmet'in boynundaki kollarını indirerek, iki eliyle yanağını kavrayıp öpmek için kendisine çekti. Onun öpücüğünü memnuniyetle kabul eden genç adam, hafif yan dönerek dirseğiyle kapı koluna bastırıp ayağıyla itti. Ve içeriye girdikten sonra yine aynı şekilde kapıyı kapattı. Artık tamamen yalnızlardı. Öpücüklerine ara vermeden, ağır ağır yatağa yaklaştığında Nilda'yı yere indirdi. "Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyorum ki... Sana dokunmak bana neler hissettiriyor bilemezsin."

Mehmet'in her an başka bir ruh hâline şahit olan genç kız, gözlerindeki şehveti de ilk kez o an gördü. Ve yine ilk kez utanarak başını yere eğdi. Parmağını Nilda'nın çenesinin altına yerleştiren genç adam, kendine bakmasını sağladı. "Bu hâlini çok sevsem de lütfen gözlerini kaçırma benden,"

dedi ve sevdiği kadının bal rengi gözlerinde eriyerek tekrar dudaklarına eğildi. Bu seferki öpüşü öncekilerden daha tutkuluydu. Dudakları Nilda'nın dudaklarını örselerken elleri elbisesinin ilk düğmesine indi. Ona güven vermek için, "Ben senin varlığınla değil, sadece yokluğunla kaybolurum," dedi. Çünkü daha birkaç dakika önce karısı ona gerçeğe uyanmaktan korktuğunu dile getirmişti. Parmakları ikinci düğmeyi açarken öpücüklerinin arasında tekrar konuştu. "Bana sadece bugünümü değil, kaybettiğim çocukluğumu da verdiğin için sana o kadar çok şey borçluyum ki..." Duyduğu her cümle, Nilda'nın kalbinin daha çok umutlanmasına neden oldu. Sevdiği adam ona yüreğini açıyordu. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi? Mehmet üçüncü ve son düğmeye geldiğinde, burnunu Nilda'nın boyun girintisine yaklaştırıp, kokusunu içine çekerek kısık sesle konuştu. "Teninin kokusu beni deli ediyor," dedi ve elbisesinin kollarını yana kaydırarak üzerinden düşmesini sağladı. Karşısında iç çamaşırlarıyla kalan genç kız, kendisini sakınmak ister gibi sırtını geriye çektiğinde kulağına fısıldadı. "Korkuyor musun?"

Nilda gözlerini kapatarak kalbini dinledi. Korkmuyordu. Sadece ateş misali yanan bedeninin her an küle dönebileceğini hissediyordu. Cesaretini toplayarak al al olan yanaklarıyla Mehmet'in gözlerine baktı. "Korkmuyorum."

Duyduğu cevapla sevdiği kadını kollarının arasına alan Mehmet, onu ağır ağır yatağa yatırırken arka cebindeki telefonunun titrediğini hissetti ama önemsemedi. Sonra tişörtünü başından çıkartıp bir kenara attı. Ağırlığını vermeden, Nilda'nın üzerine yerleştiğinde, eğilerek çıplak omzuna minik minik öpücükler bıraktı. Onu gevşetmesi gerektiğini biliyordu. Omuzlarında başlayan dokunuşları boynuna, boynundan tekrar dudaklarına geldiğinde Nilda'nın ensesine yerleştirdiği sağ eli, usulca aşağıya indi. İç çamaşırının üzerinden göğsünü kavrayıp, sertliğini hissettiğinde Nilda ürperdi. Alışık olmadığı bu duygu o kadar değişikti ki... Utanç ve heyecanın

birbirine karıştığı o an, neredeyse kendini kaybetmek üzereydi. Hem karşı koymak istiyordu hem de dokunmaya devam etmesini. Gözleri kapalı olarak, kendini üzerindeki adama bırakmışken Mehmet'in elleri sırtına kaydı. Sütyeninin kopçalarını açıyordu. Gözlerini daha sıkı yumdu.

Genç adam onun kırpıştırarak kapattığı gözlerine baktı. Öylesine masumdu ki... Ve bu masum kız artık kendisinindi. Sütyeninin askılarını çıkartıp çektiğinde, Nilda açıkta kalan göğüsleri yüzünden başını yana çevirdi. Mehmet'in ona baktığını düşündükçe utançtan âdeta yerin dibine giriyordu. Tam da kendini ona bırakmak için acele edip etmediğini sorguladığı an, göğüslerindeki ıslaklığı hissetti. Heyecandan sertleşen göğüs uçları, genç adamın dudaklarının arasındaydı. Bir anda zaman durdu. Sadece katıksız haz ve ona olan aşkı vardı. Genç adam, göğüslerinde başladığı oyunlarını öpücükleriyle süsleyerek yavaş yavaş aşağıya kaydı. Elleriyle çıplak göğüslerini okşarken önce karnına, sonra kasığına, daha sonra iç çamaşırının üzerine indi. Mehmet'in ıslak öpücüklerinin dilinin değdiği her yer alev alev yanarken, ellerini kısa saçlarının arasına geçirip çekiştirdi. Birkaç dakika içinde bacaklarıyla birlikte bütün vücudu titriyordu. Peki, bedeninin verdiği tepkiler normal miydi? Genç adam, onun üzerindeki son kalan iç çamaşırını çıkarttıktan sonra önünde çırılçıplak uzanan sevdiğine baktı. Şüphesiz hayatında gördüğü en muazzam tabloydu. Ve artık hazırdı. Onu bu şekilde izlemeye hiçbir zaman doyamayacağını düşündüğü anlarda cebindeki telefonu bir kere daha titredi. Aslında arayanın kim olduğu ya da niçin aradığı hiç mühim değildi. Ne babaannesi ne de ona verdiği saçma sözler umurundaydı. Arka cebinden telefonunu çıkartıp, kapatma düğmesine basarken Cahide'nin aradığını gördü. O an gözleri Nilda'ya kaydı, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Elindeki telefonu fırlatır gibi başuçlarındaki komodinin üstüne attı. Ardından da pantolonunu iç çamaşırıyla birlikte çıkarttı. Sanki hayatında ilk kez bir kadınla birlikte

olacakmış gibi heyecan duyuyordu. Bütün fazlalıklarından kurtulur kurtulmaz, Nilda'nın bacaklarının arasına yerleşip dudaklarına uzandı. Onu tüketircesine öperken kesik kesik çıkan nefesiyle, "Seni seviyorum... Ve daima seveceğim!" dedi.

Nilda, sanki yıllardır bu iki sözcüğe hasretmiş gibi mutlulukla dolarken Mehmet, genç kızın bacaklarını beline doladı. Tıpkı onun gibi gözlerini kapatarak, erkekliğini kavrayıp kadınlığının girişine dayadı. Nilda bu yaklaşımla kasıldı. Onun tedirgin olduğunu hisseden genç adam, güven vermek istermiş gibi alnını öperken hızla içini doldurdu. Artık olmak istediği yerde, en kuytularındaydı. Kalbinden sonra Nilda bedeniyle de ona aitti.

Sabah Mehmet'in göğsünde uyanan Nilda, gözlerini açmak istemedi. Yeni güne uyanmak, akşama kadar onu görememek demekti. Ama işe gitmeleri gerekiyordu. Saçlarını okşayan adamın boynuna kondurduğu küçücük öpücükten sonra gözlerini açtığında gördüğü şeyle irkildi. Hazal elinde boya kalemleri ve resim defteriyle içeriye girmiş, onları izliyordu. Genç kızın hareketinden dolayı Mehmet de gözünü açtığında kendilerini izleyen küçük yeğeniyle göz göze geldi. "Benim küçük prensesim mi gelmiş!" dedi giyinik olmalarına şükrederek. Nilda toparlanıp, kollarını açarak, "Gel bakalım, prenses," dediğinde, Hazal sessizce yatağa çıkıp kendini genç kızın kollarına bıraktı. Bir süre yatakta onunla vakit geçirdiler. Evden çıkmak için hazırlanmaya başlamadan önce Nilda, ona işe gitmesi gerektiğini ama döndüğünde birlikte çok güzel şeyler çizeceklerinin sözünü verdi.

Kahvaltı sonrası Mehmet, Nilda'yı kreşe bırakacağından birlikte yola çıktılar. Mehmet araba kullanırken, sessizce yanında oturan genç kız daha fazla dayanamayarak aklından

geçen soruyu sordu. "Hazal'ın babasını şu ana kadar hiç görmedim. Haftada bir de olsa görüşmüyorlar mı?"

Mehmet, onun sorusuyla sinirlendi ama asıl siniri enişteşineydi. "Şerefsiz! Çocuğu görüp de ne yapacak? Karısının yüzüne boşanmak istediğini söyleyemeyecek kadar karaktersiz, korkak bir adam. Yaklaşık bir yıl önce ablamı arayıp boşanma evraklarını gönderdiğini söylemiş. Sonra da bir haber alamadık."

Nilda, Mehmet'e Hazal'ın çizdiği resmi anlatacağı sırada kreşin önüne gelmişlerdi. Kocasıyla vedalaşıp, içeriye girerken hissettikleri yüzünden gergindi. Neden bilmiyordu ama küçük kızın babasıyla ilgili garip şeyler hissediyordu. Müzeyyen'in dediği gibi birbirlerini çok seviyorlarsa ortada yanlış olan bir şeyler vardı.

İKİ HAFTA SONRA

Her akşamı mutlulukla her gecesi tutkuyla geçen günlerden sonra Cahide maalesef dönmüştü. Kardeşinin ölümünün ardından bir hafta kalmayı düşündüğü memleketinde, başka bir akrabası da vefat edince orada bulunma süresini uzatmak zorunda kalmıştı. Eve döndüğü ilk günden varlığını hissettiren yaşlı kadın, Nilda'ya karşı her zamankinden daha aksiydi. Üstelik memleketten birkaç günlüğüne yanında getirdiği yeğeninin kızı Hatice de kendisinin imitasyonu gibiydi. Tıpkı Cahide gibi bakıyor, Cahide gibi hareket ediyordu. Evdeki gerilim günden güne artarken, Mehmet ve Nilda mümkün olduğunca mesafeli görünmeye çalışıyorlardı. Onların ruh hâlindeki değişimi fark eden Müzeyyen ise ne kadar garipsese de aralarındaki sorunu kendi başlarına halletmeleri için müdahale etmiyordu.

Hep birlikte kahvaltı yaptıkları bir sabah genç adam, "Ben çıkıyorum," dedi. Nilda kahvaltıya devam ederken Mehmet bir kere daha tekrarladı. "E, ben çıksam iyi olacak!"

Daha fazla dayanamayan Oktay, ağabeyine tuhaf tuhaf bakarak, "Çıkacaksan çık artık! Neden hep aynı şeyi tekrarlayıp duruyorsun, anlamıyorum," dedi.

Masadaki herkesin bakışı Mehmet'in üzerinde toplanırken Nilda geç de olsa mesajı almıştı. O odadan çıktıktan birkaç dakika sonra kendisi de işe gitme bahanesiyle ayağa kalktı. "Sizlere afiyet olsun."

Hemen aceleyle çantasını alıp, dışarıya çıktığında gözleri caddede kocasının arabasını aradı. İşte oradaydı. Köşebaşında park hâlinde onu bekliyordu. Karı kocadan ziyade iki sevgili gibi gizli saklı buluşmalarına gülümserken daha ilk adımını atmıştı ki Müzeyyen arabasıyla yanında durdu. "Bu saatte araç bulamazsın. Atla hadi, ben bırakırım!"

Nilda itiraz edecek olsa da Müzeyyen kabul etmedi. Birlikte bulundukları noktadan hareket ettiklerinde, ablası genç adamın arabasını fark ederek, yanında durup camı açtı. "Hayırdır, kardeşim? Araban mı arızalandı?"

Mehmet sinirden köpürürken telefon görüşmesi yaptığını söyledi. Şimdi ne diyecekti ki? Babaannesine yakalanmamak için evden ayrı ayrı çıktıklarını açıklayamazdı. Ablasıyla giden karısının arkasından bakarken artık bu oyunun bir an önce bitmesi gerektiğine karar verdi. Gerçi Nilda'nın üzülmeyeceğini bilse şimdiye kadar çoktan her şeyi açıklamıştı.

Yolda Müzeyyen, "Neler oluyor, Nilda? Son birkaç gündür Mehmet'le birbirinizden çok uzak görünüyorsunuz," dedi ve ekledi. "Ciddi bir sorun yoktur, umarım."

Genç kız yalan söylemekten nefret etse de Mehmet'in her şeyin şimdilik gizli kalmasını söylediğini hatırladı. "Yok, ablacığım ne sorunu, sana öyle gelmiş. Mehmet iş yüzünden bu aralar biraz stresli." Son zamanlardaki iş yoğunluğunu düşünen Müzeyyen, kardeşine hak verse de yine de bu yeni evli çift çok acayipti.

Nilda kreşte geçirdiği günün ardından eve döndüğünde, odasına girerken evin çalışanlarından birisi yanına geldi. "Nilda Hanım, Cahide Hanım sizi salonda bekliyor."

Genç kız bir an için tedirgin oldu. O güne kadar birebir konuşmadıkları yaşlı kadın, genellikle bulduğu her fırsatta ona laf sokardı. Onunla muhatap olmazdı. Merakla salona girdiğinde, Hatice ile ikisini otururken buldu. Selam verip yanlarındaki koltuğa yerleşti. "Beni istemişsiniz. Sizi dinliyorum."

Cahide küstah bakışlarıyla onu süzüp, "Şu itin, onu bu evde, ortalarda dolaşırken görmek istemiyorum!" dedi.

Nilda hemen ayağa kalktı. "Ama ben Barbaros'u çok seviyorum. Ondan asla vazgeçmeyeceğim!"

Onun tepkisine sinirlenen Cahide, emreder gibi oturmasını söyledikten sonra açıklama yapmaya başladı. "Bak kızım, bu evde çocuk yaşıyor. O hayvan ortalarda dolaşıp, tüylerini saçtıkça Hazal'ın sağlığını tehdit ediyor. Zaten ne zaman görsem onu öpüp kokluyor. Bu yanlış, doğru değil."

Nilda devreye Hazal girdiğinde, ne söyleyeceğini bilemezken kadının söyledikleriyle sessiz kaldı. Cahide yanındaki Hatice'ye bakarak, "Bizi yalnız bırakır mısın kızım?" dedi.

Hatice ayağa kalktığında cebinden bir kâğıt düşürdü. Yaşlı kadın kâğıdı fark etti. "Ver bakalım bana şunu."

Hatice'nin bir an için eli ayağına dolandı. "Önemli bir şey değil," diye açıklama yapsa da onun panik hâli yaşlı kadını daha çok merak ettirdi. "Sana şu kâğıdı ver diyorum! Neymiş bu kadar önemsiz olan şey çok merak ettim."

Cahide okuma gözlüğü yanında olmadığı için kâğıdı Nilda'ya uzattı. "Bana burada ne yazıyor, yüksek sesle oku!"

Genç kız çekinerek, kâğıdı eline alırken bir Cahide'ye bir de gözlerini yere çeviren Hatice'ye baktı. "Ama bu başkasına ait. Özel bir şey olabilir. Bence yaptığınız doğru değil."

Onun itirazıyla Cahide gözü dönmüş gibi baktı. "Sadece sana söylediğimi yap!"

Nilda kâğıdı açıp okumaya başladı. "Kocanın arkadaşlığımıza izin vermediğini biliyorum. O nedenle numaramı neden engellediğini anlayabiliyorum. Biz seninle çocukluk arkadaşıyız, Meliha."

Meliha ismini duyan Cahide, Nilda'ya durmasını söyleyip Hatice'ye baktı. "Meliha, bizim Meliha mı?"

Hatice, yaşlı kadının sorduğu soruyla kâğıdı almaya çalışırken Cahide sesini tekrar yükseltti. "Devam et!"

Genç kız içinde bulunduğu durumdan rahatsız olsa da tekrar okumaya başladı.

"Senin her şeyini bilirim ben. Sen de beni bilirsin. İstemediğim bir evliliğe esir olduğumu, kayınbiraderini ne kadar çok sevdiğimi, ikimizin de mutsuz evlilikler yaşamasından dolayı bu yasak aşka kapıldığımızı en iyi sen bilirsin. Her gün evlendiğime pişman olduğum bir adamın yatağını paylaşmak, benim için ne demek biliyor musun? Ondan kurtulmanın yolunu bulmak için seviyor taklidi yapmak... Ben Burak'ı özlüyorum. Öpüşlerini, bedenimi alev gibi yakan dokunuşlarını, kısacası ona ait her şeyi çok özlüyorum. Lütfen sonsuza kadar onu seveceğimi iletir misin? Karısından çekindiğim için yakalanma korkusuyla ben arayamıyorum, bari sen söyle ne olur! Eğer olur da benimle görüşmek isterse onunla görüştüğüm hattımdan bana ulaşsın. Daha önceki otelde görüşmek için bekliyor olacağım. Satırlarıma son verirken dostluğun için çok teşekkür eder, seni zor durumda bırakıp kocanla aranın bozulmasına neden olduğum için çok özür dilerim."

Kâğıtta yazılanlar bittiğinde Cahide, Hatice'ye midesi bulanıyor gibi baktı. "Demek ablanın postacılığını yapıyorsun? Onun için benimle geldin buraya!"

Hatice inkâr etti. "Eğer öyle olsaydı üç gündür sizinleyim. Şimdiye kadar çoktan notu ulaşması gereken kişiye verirdim. Ablam iyi değil, psikolojik sorunları var, biliyorsun."

Onların konuşmalarından bunalan Nilda, içeriye giren Müzeyyen'i gördüğü an ayağa kalktı. "Erkencisin bugün!"

"Hazal'la tiyatroya gideceğimiz için erken geldim."

Genç kız, Müzeyyen'in gelişiyle onunla konuşmayı bahane edip salondan çıktı. Odasına girince Babaros'u kucağına aldı. "Bak gördün mü, bu aralar ortalarda çok göründüğün için Gargamel bize kızdı," dedi ve gülümseyerek Oktay'la mutfaktaki konuşmalarını anımsadı.

İkinci günün akşamında Cahide, Mehmet'i odasına çağırdı. "Oğlum, bunca yıldır sizden sakladığım bir şey var ve artık zamanı geldi."

Genç adam onu anlamazken, cebinden bir zarf çıkartıp torununa uzattı. "Annenin intihar ettiği gün bıraktığı mektup. Üzülmeyesiniz diye bugüne kadar hep sandığımda kilitli kaldı. Ama son günlerde sendeki değişiklikleri görünce okuman gerektiğine karar verdim."

Mehmet hiçbir şey söylemeden, zarfı açıp yatağın üzerine oturdu. İçindeki mektubu çıkartmakla çıkartmamak arasında kaldı. Elleri titriyor, nabzı her zamankinden daha hızlı atıyordu. Alnında biriken soğuk teri elinin tersiyle siler gibi yapıp, cesaretini toplayarak mektubu çıkarttı. O, okumaya başlamadan babaannesi de yanına oturdu.

"Çocuklarım, annenizin size bıraktığı tek şey olan bu kâğıt parçasıyla umarım beni anlarsınız. Babanızla birbirimizi severek dillere destan bir aşkla evlendik. Oktay doğuncaya kadar her şey çok güzeldi. Bir gün o kadın girdi babanızın hayatına. Sonra kavgalar, mutsuzluklar başladı. Yine de evliliğimi kurtarmak için çok müca-

dele ettim. Babanızdan o kadının doldurmaları yüzünden yediğim dayakları, gözyaşlarımı sizlere yansıtmamak için ne kadar direnseм de güçlü olmaya çalışsam da Behiye isimli kadının bir gün evimize çıkıp gelmesiyle bütün direncim kırıldı. Bana babanızla yaşadığı yasak aşklarıyla ilgili anlattığı her detayda daha çok parçalandım. Üzerine bir de babanızın baskısı artınca mecbur boşanmak zorunda kaldım. Çünkü o kadınla evlenmeyi kafasına koymuştu. Sonrasını biliyorsunuz, yaşamaktan, sizlerden koptum. Bunun için üçünüzden de özür diliyorum. Bu ölüm benim için kurtuluş, sizler için güzel bir başlangıç olur inşallah. Çünkü her an ağlayan bir anneyle mutsuz olmaktansa hepimiz için böylesi daha iyi olacak. Sizleri çok seviyorum, yavrularım. Beni affedin.

Anneniz."

Mehmet her satırı gözlerindeki yaşı mektuba akıtarak okudu. Annesinin acılarını yıllar sonra hatırlamak, içini sızlattıkça üzüntüsü daha da büyüdü. Cahide onu izlerken, "Şimdi anladın mı o kızın neden acı çekmesi gerektiğini?" dedi.

Genç adam, kendini toparlamaya çalışarak günlerdir söylemek istediklerini dile getirdi. "Bak babaanne, Behiye'nin hayatımızı nasıl bu hâle getirdiği ortada. Ama Nilda farklı, onun gibi değil. Annesinin günahlarını artık ona ödetmek istemiyorum. Sen de yaptığımız şeyin yanlış olduğunu düşünmeseydin, şu an Oktay ve ablam da bizimle hareket ediyor olurdu."

Mehmet'in söyledikleri yaşlı kadını şaşırtmadı, zaten bekliyordu. O nedenle şifonyerin üzerindeki cep telefonunu alıp gözlüğünü taktıktan sonra aradığı şeyi buldu. Ses kaydının başlatma düğmesine bastığında odada Nilda'nın sesi duyuldu.

"İstemediğim bir evliliğe esir olduğumu en iyi sen bilirsin. Her gün evlendiğime pişman olduğum bir adamın yatağını paylaşmak, benim için ne demek biliyor musun? Ondan kurtulmanın yolunu bulmak için seviyor taklidi yapmak... Barbaros'u çok seviyorum.

Ondan asla vazgeçmeyeceğim! Öpüşlerini, bedenimi alev gibi yakan dokunuşlarını, kısacası ona ait her şeyi çok özlüyorum. Eğer olur da benimle görüşmek isterse onunla görüştüğüm hattımdan bana ulaşsın. Daha önceki otelde görüşmek için bekliyor olacağım."

Dinlediği ses kaydından sonra Mehmet başından aşağı kaynar suların döküldüğünü hissetti. Duyduklarına inanmakta zorlansa da duyduğu ses, söylenen sözler Nilda'ya aitti. Nasıl inanmasındı ki? Annesinin geride bıraktığı mektubun acısı daha hafiflememişken karısı tarafından aldatıldığını öğrenmesi, onun için dünyanın sonu demekti. Yakıp yıkma isteğiyle öyle doldu ki mantıklı düşünemez hâle geldi. Kafasının içinde oluşan uğultu, her geçen an daha da artarken kulak zarının patlayacağını hissetti. Beynini sarsan uğultu anbean büyüdüğünden, susturmak için elleriyle kulaklarını kapattı.

Onu izleyen Cahide, sonunda amacına ulaşmanın mutluluğuyla yanına yaklaşıp teselli eder gibi ellerini omzuna yerleştirdi. "Telefonda birisiyle konuşurken duydum, evladım. O konuşmanın başında söyledikleri daha da utanç vericiydi. Sana dinlettiklerim ne ki! Neyse ki gerçekten evli değilsiniz, çocuğum. Bir an önce harekete geçip bu kızı evden göndermeliyiz. Bu iş çok uzadı artık. Hem bak, Hatice ne güzel bir kız. Saygısıyla, görgüsüyle tam bizim ailemize layık."

Babaannesinin söylediklerinden sonra Mehmet hızlıca başını çevirip karanlık bakışlarıyla yaşlı kadına baktı, ancak bir şey söylemedi. Cahide onun bu suskunluğundan dolayı şaşkındı. Çünkü torunu öfkesini kontrol edemeyen bir adamdı. Dinlettiği ses kaydına inanıp inanmadığını düşündüğü sırada, genç adam odaya girerken, çıkarttığı ceketini alarak, hiçbir şey söylemeden, kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Bir an önce evden ayrılmalıydı, aksi hâlde hiç istemediği şeyler yapabilirdi. Aceleci adımlarla merdivenlere geldiğinde Nilda'yla karşılaştı. Genç kız onun yüz ifadesinden bir şeyler olduğunu anladı ama sormasına fırsat vermeyen Mehmet yanından rüzgâr gibi geçti.

Genç adam için son günler o kadar güzel geçmişti ki... Sevdiği kadın, her an ona sevildiğini hissettirirken bir adam nasıl mutlu olmazdı? *"Demek hepsi yalanmış! O da tıpkı onu doğuran annesi gibi zehirliymiş!"* dedi içinden. Dinlediği ses kaydı, aklının öyle ücra köşelerine kadar kazınmıştı ki ömür boyu silinecekmiş gibi görünmüyordu. Gittiği barda arka arkaya içkisini yudumlarken eve gitmek istemedi. Dahası bir daha gitmek isteyeceğinden de emin değildi. Bir gün Nilda'yla boşansalar bile genç kızın anıları evin her köşesinde olacağından atlatması çok güç olacaktı. Mehmet aklından geçen varsayımlarla barda içkisini içerken, evde olan Nilda daha fazla dayanamayıp mesaj yazdı.

"Hiç iyi görünmüyordun. Bir şey mi oldu?"

Genç adam mesajı okuduktan sonra bütün öfkesini kusabileceği sözler sarf etmek istedi. Fakat bunu telefonda yazmaktansa zamanı geldiğinde, gözlerinin içine bakarak konuşmayı tercih etti. Cevap vermek yerine telefonu sessize alıp barmenden içkisini yenilemesini istedi. O telefonu sessize alsa da Nilda'nın gönderdiği her mesajda ekran ışığı yandı.

"Aşkım, korkutuyorsun beni!"

"Mehmet, lütfen bana bir şey yaz!"

Art arda yazdığı mesajlara cevap alamayan genç kız, daha fazla dayanamayarak doğrudan aradı. Bu sefer de telefon çalarken tamamen kapandı.

O gün Mehmet eve gitmektense geceyi otelde geçirdi. Sabah şiddetli baş ağrısıyla kalktığında, babaannesini arayıp evden şoförle temiz kıyafetler göndermesini istedi. Sonra banyoya girip dakikalarca soğuk duşun altında kaldı. Ne kadar düşünmeyi reddetse de hafızasında karısıyla birlikte duş aldıkları anlar canlandığında alnını duş kabinin seramik duvarına birkaç kere vurdu. İçindeki yıkılmışlığın yanında, hissettiği öfke önemsiz kalıyordu. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilmiyordu. Mantıklı düşünüp karar verebilmesi

için zamana ihtiyacı vardı. Tabii Nilda'yla aynı çatının altında yaşadıkları sürece sakin kalabilmesi çok zor olacaktı. O nedenle Müzeyyen'i arayıp acil şehir dışına çıkması gerektiğini, işlerin kontrolünü ona bıraktığını söyledi. Ve ablasının sorularını yanıtsız bırakarak telefonunu kapattı.

Nilda, akşamdan beri Mehmet'e ulaşamadığı için başına bir şey gelmesinden çok korkuyordu. Çünkü onu son gördüğündeki hâli, hâl değildi. Üstelik evlendiklerinden beri ilk kez geceyi dışarıda geçiriyordu. Mutlaka onu bu hâle getirecek kötü bir şey olmuş olmalıydı ama ne olmuştu? Bir neden arasa da bulamıyordu. Dikkat çekeceği için onu kime, nasıl soracağına dair hiçbir fikri yoktu. Bütün aile fertlerinin bir arada olduğu sabah kahvaltısına indiğinde, Müzeyyen onu gülerek karşıladı. "Merak etme, sevgili kocan senin yokluğuna fazla dayanamaz."

Genç kız, onun ne demek istediğini anlamasa da anlıyormuş gibi tebessüm etti. Oktay ablasına bakarak, "Ağabeyim nereye gitti ki?" dedi.

"İş için birkaç günlüğüne şehir dışına çıkması gerektiğini söyledi. Sanırım şu dokuma fabrikasıyla ilgili sorunu çözmeye gitti. Bana da neden gittiğini açıklamadı."

Müzeyyen'in açıklayıcı konuşmasıyla derin bir nefes alan Nilda, Müzeyyen'i onaylamak için Oktay'a baktı. "Aynen öyle oldu."

Onlar kafalarında tahmin yürütürken Cahide neyin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Sonuca yaklaştığını hissettikçe, iştahı daha da artan kadın içinden kahkahalar atarak çayını yudumladı.

Günler herkes için normal, Nilda için çok ağır geçerken her sabah Mehmet dönmüştür umuduyla odasına baktı. Ama yoktu. Neredeyse bir haftadır kapalı olan telefonuna da ulaşmak mümkün değildi. Kimseye bir şey soramadan içini kemiren korkularla bekliyordu. Ortada ciddi bir konu vardı ve bu konunun kendisiyle ilgili olmaması için dua ediyordu. Onu mucizeye benzeten adamın bir anda tavır değiştirmesini aklı bir türlü almıyordu. O, aklını zehirleyen düşüncelerle zor günler geçirirken Mehmet'in durumu da çok farklı değildi. Kapandığı otel odasında gece gündüz içerek sızıyor, ayıldıktan sonra alkole kaldığı yerden devam ediyordu. Acısı her geçen gün azalması gerekirken daha da büyüyordu. Daha önce de üzüldüğü olsa da bu seferki bambaşka bir şeydi. Kendini cehennem ateşinin ortasında zincire vurulmuş gibi hissetti. Kurtuluşu yoktu. Çıkış yolu bulamıyordu.

Bir hafta sonra Nilda, sabah kreşe gitmek için kapıyı açtığında gözlerine inanamadı. Mehmet elindeki anahtarla kapının önünde duruyordu. Ama her zamanki kocası, uzayan sakalları, dağınık saçları, kırmızı gözleri, çökmüş göz altlarıyla eski bakımlı hâlinden tamamıyla uzaklaşmıştı. Onu görmenin heyecanıyla günlerdir hasretini çektiği adama sarılmak için kollarını uzattı. Fakat Mehmet bir adım gerileyip, yaklaşmaması için eliyle işaret ederek, "Lütfen! Bana dokunma!" dedi.

Nilda'nın onun bu mesafeli tavrıyla kolları boşlukta asılı kaldı. Yaşadığı hayal kırklığı ona eve geldiği ilk günü hatırlattı. Yine başa sarmışlardı. Peki, neden böyle olmuştu? Ağlamamak için direnerek kısılan sesiyle, "Bana bir açıklama yapman gerekiyor," dedi.

Mehmet ona hiçbir şey söylemeden, yanından geçip giderken genç kız kolunu tuttu. "Sana söylüyorum, Mehmet! Bana bir açıklama yapman gerekiyor! Neler oluyor, bilmek istiyorum!"

Genç adam kolunu çekip, onun elinden kurtulurken Cahide'nin sesini duydular. "Oğlum! Nihayet döndün demek!"

Yaşlı kadın, onların yanına gelerek öpmesi için elini torununa uzattı. Mehmet, babaannesinin elini öptüğü sırada genç kız daha fazla dayanamadı. "Size iyi günler," diyerek evden ayrıldı. İçinden bir ses kalırsa daha çok üzüleceğini söylüyordu.

Mehmet'in dönüşünün üzerinden üç gün geçmişti. Yatağının üzerinde oturan Nilda, kendi kendine oyunlar yapan köpeğini izliyordu. Fakat gözleri Barbaros'un üzerinde olsa da aklı tamamen Mehmet'teydi. Onu sevdiğine inandıran adamla günlerdir köşe kapmaca oynamalarının sebebini hâlâ öğrenememişti. Yoksa gösterdiği ilgi, söylediği güzel sözler, bahsettiği intikamın bir parçası olabilir miydi? Kullanıldığını düşünmeye başladığı sırada, Müzeyyen yanındaki Hazal'la birlikte odasına geldi. Üstelik elinde tek mumlu minicik bir pastayla. "Mutlu yıllar, bebeğim," diyen kadın, genç kıza iyi dileklerde bulunurken, göz kırparak gülümsedi. "Bu bonus. Pastanın büyüğü aşağıda seni bekliyor."

Nilda şaşkındı. Çünkü son iki haftadır yaşadığı sıkıntılar yüzünden kendi doğum gününü unutmuştu. Müzeyyen'in büyük pastadan bahsetmesiyle kaybettiği heyecanını tekrar kazandı. Mehmet'in ona sürpriz yapmış olmasını dilerken içinde yeşeren ümit solan ruhuna hayat verdi. Uzun zamandır ilk kez tebessüm ederek, önündeki kalp şeklindeki minik pastanın mumunu dilek dileyerek söndürdü. Hazal onu alkışlayarak, annesiyle tempo tuttuğunda Nilda, küçük kızın gözündeki ışıltıyı gördü.

Onlar odadan ayrıldığında heyecandan yerinde duramıyordu. Daha fazla sabredemeyip, odadan tam çıkarken evin çalışanı kız elinde bir kutu ve notla kapısını çaldı. Notta, *"Ku-*

tudaki hediyemi üzerinde görmeyi çok isterim. Bir saat sonra seni aşağıda bekliyorum," yazıyordu.

Mehmet'in el yazısını tanıyan Nilda, merak ve heyecanla kutuyu açtı. İçinde siyah bir elbise vardı. Elbiseyi omuzlarından tutarak baktıktan sonra yatağın üzerine yaydı. V yaka, düşük kol, diz altı kloş etek. Klasik bir model olsa da kumaşının kalitesiyle çok şık görünüyordu. Ona bir beden büyük gelecek olsa bile mutluydu, sevdiği adam almıştı. Olup olmamasının bir önemi yoktu. Hemen duşunu alıp makyajını yaptı. Elbiseyi giydikten sonra saçlarını yapmak için aynanın karşısına geçti. Daha önce saçlarını yarım topladığı bir gün genç adamın, *"Bu saç modeli sana çok yakışıyor,"* dediğini hatırladı. Uçları bukle bukle olan saçlarını, onun beğendiği gibi yarım toplayıp omuzlarının üzerine döktü. Şimdi hazırdı.

İçine sığmayan sevinçle odadan çıkıp, salona girdiğinde Behiye, Ayhan ve Gülseren başta olmak üzere herkes oradaydı. Onları gördüğüne inanamazken bu gece tek şok olan kişi Nilda değildi. Annelerinin intihar ettiği gün üzerinde olan elbiseyi genç kızın giydiğini görmek, Oktay ve Müzeyyen için de büyük şoktu.

1 GÜN ÖNCE

Mehmet'le yaptığı telefon görüşmesinden sonra paniğe kapılan Behiye, hemen Gülseren'i aradı. "Mehmet aradı. Bana Nilda'ya sürpriz doğum günü partisi yapacağını, bahanesiz beni de orada görmek istediğini söyledi."

Onun sesinin titrediğini fark eden Gülseren, önce yatıştırmaya çalıştı. Ama o da en az onun kadar gergindi. Son zamanlarda Nilda ile yaptıkları telefon görüşmelerinde, ortada bir sorun olduğunu iki kadın da hissedebiliyordu. Ama ne zaman her şeyin yolunda olup olmadığını sorsalar aynı cevabı almışlardı: *"Merak edilecek bir şey yok. Kuruntu yapıyorsunuz."*

Aralarında sürüp giden sessizliği Gülseren bozdu. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Behiye, yıllardır kızının tek bir doğum gününü atlamadan, teyzesi olarak hep yanında olmuştu. Ama şimdi durum farklıydı. Artık aralarına giren Mehmet vardı. Düğününe gitmeyi ne kadar istese de o aileyle yüzleşmesinin doğuracağı sonuçlardan korkmuştu. Kızını gelinliğiyle görememek, içinde kalan en büyük ukdelerden birisiydi. Gülseren ve Ayhan'ın çektiği fotoğraflara saatlerce baksa da canlısını görmek bir anne için başka bir şeydi. Kısa bir süre düşündükten sonra telefonun ucundaki kadına, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Gülseren onu anlayabiliyordu. Canının ne kadar acıdığını tahmin edebiliyordu. Kendisi dünyaya getirmediği hâlde onu bu kadar özlüyorsa, karşısındaki kadın uzaktan uzağa sevdiği kızına kim bilir nasıl hasretti? Behiye'yi cesaretlendirmek için, "Bence gitmelisin," dedi.

Evet, o da gitmeyi çok istiyordu. Peki ya Cahide onu tanırsa o zaman ne yapardı? Kızının hayatını tehlikeye atmak istemiyordu. Babası ve ağabeyi onun varlığını, kendisinin yaşadığını öğrenirlerse başlarına gelecekleri hayal bile edemiyordu. "Cahide'nin beni tanıması riskini göze alamam."

Ancak Gülseren ısrar ederek, "Düğüne gitmemeni anlıyorum. Çünkü o kadın seni tanımasa bile akrabalarından birisi tanıyabilirdi. Fakat bu seferki sade bir doğum günü. Cahide çok yaşlandı artık," dedi.

Gülseren'in söylediklerine karşılık, Behiye alay eder gibi güldü. O kadının ne mal olduğunu daha gencecik bir kızken öğrenmişti. Babası onu zorla evlendirmek istediği zaman Cahide'ye gidip oğlunu istemediğini söylediği hâlde kadın inatla *evleneceksin* demişti. Hatırladığı geçmişle dişlerini sıkarak, "Sen o yaşlı cadıyı tanımıyorsun! Şeytanın ikiz kardeşidir o!" dedi.

Bir süre düşünen Gülseren, "Seni ilk tanıdığımda koyu renk saçları kalçalarına kadar inen, incecik bir kızdın. Şimdi ise kısacık kumral saçlarla ve o zamankine göre en az on kilo fazlanla olgun bir kadınsın. Aradaki farkı anlatabiliyor muyum? Yani üzerinden seneler geçti. Şeytanın ikiz kardeşi de olsa bence seni bu hâlinle tanıması mümkün değil," dedi.

O kadar sözden sonra Gülseren, Behiye'yi sonunda ikna etti etmesine ama hesaba katmadıkları, bu doğum günüyle birlikte her şeyin değişeceğiydi.

Oktay ve Müzeyyen, şaşkınlıkla neler döndüğünü anlamak için birbirlerine bakarken Nilda önce kendi anne ve babasına sarıldı. Bu esnada sıranın kendisine gelmesini bekleyen Behiye ise özlemle süzdüğü kızının son zamanlarda fazlasıyla kilo kaybettiğini fark etti. O an aklına gelenlerle düşünmeye başladı. Yoksa ona bu evde kötü mü davranıyorlardı? Çünkü Nilda bir şeye kafayı taktığında, üzüldüğünde yemeden içmeden kesilirdi. Genç kızın kendisine sarılmasıyla varsayımlarını bir kenara bıraktığında bulundukları salona Cahide geldi. Odadaki havanın bir anda gerildiğini hisseden kadın, geçmişte yaşadıklarının hafızasında tekrar canlanmasıyla ürperdi. Cahide'nin Gülseren ve Ayhan'a selam verip kendisine yaklaşmasıyla kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Neyse ki korktuğu gibi olmadı, yaşlı kadın diğerlerine yaptığı gibi, memnuniyetsiz yüz ifadesiyle onu tanımıyormuş gibi davrandı.

Herkes hep birlikte hareket ederek, yemek masasının etrafında toplandığında Müzeyyen daha fazla dayanamadı. Mehmet'in kulağına eğilerek, "Tüm bunlar ne demek oluyor?" diye sordu.

Genç adam, kararlı bakışlarla ablasına baktıktan sonra cevap verdi. "Az sonra her şeyi öğreneceksiniz. Biraz sabırlı ol."

Cahide'nin Hatice ile kulaktan kulağa konuşmaları, Oktay ve Müzeyyen'in bakışmaları, Nilda'nın Behiye, Gülseren ve Ayhan ile yaptıkları tatlı sohbetleri ve Mehmet'in herkesi inceleyen karanlık gözleriyle geçen yemekten sonra sıra doğum günü kutlamasına geldi. Salona getirilen siyah gül şeklindeki pasta, bir anda ortamda bulunanları tedirgin etti. Normal bir doğum günü pastasından çok, daha farklı bir şeydi gördükleri. Bir tek Nilda, Mehmet'in siyah gülle ilgili daha önceki anlattıklarından dolayı garipsemedi. Aksine çok hoşuna bile gitti. Siyah gül ölümle gelen vedanın değil, cesaretin sembolüydü.

Masadaki herkes neler olduğunu çözmeye çalışırken Mehmet, Nilda'dan mumları söndürmesini istedi. Aynı gün içinde ikinci kez aynı dileği tutan genç kız, mumlara üflerken gözlerini kapattı. Onun tek bir dileği vardı: Sonsuza dek sevdiği adamla mutlu olmak! Alkış sesleri eşliğinde gözlerini açtığında sıra doğum günü temennilerine gelmişti ki, Mehmet elindeki çatalı şarap kadehine tıklatarak dikkatleri üzerine çekti. Masadaki korku dolu gözlere tek tek baktıktan sonra bakışlarını Nilda'ya çevirerek konuşmaya başladı. "Sana en büyük doğum günü hediyeni armağan ediyorum. Anneni!" Genç kız, hiçbir şey anlamadığı için garipseyen bakışlarla bir Mehmet'e bir de Gülseren'e baktı. Onun şaşkınlığını gören genç adam, aldığı zevkle konuşmasına devam etti. "Ben gerçek annenden bahsediyorum, sevgili karıcığım. Yani Behiye teyzenden."

Nilda, onun sarf ettiği sözlere inanamıyordu. İki eliyle karışan kafasını tutarak olumsuz anlamda başını sağa sola salladı. "Şaka yapıyor olmalısın!" Duydukları, hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi geldi. Bir an, kocasının söylediği gerçeği yalanlamaları umuduyla gözleri, yıllardır ailem dediği Gülseren ve Ayhan'a kaydı. Fakat suçlu gibi başları

önlerinde eğik duran eski karı koca itiraz etmiyordu. Behiye ise gerçeklerin ortaya çıkmasından zaten yıllardır korkuyordu. Hiçbir sırrın sonsuza kadar gizli kalmayacağını bilse de kızının öz annesi olduğunu bu şekilde öğrenmesi çok kötü olmuştu. Dahası, Cahide'nin her şeyi bildiğini de böylece öğrenmiş oldu. Kalbini saran korkularla, dolan gözleriyle Nilda'ya yalvarır gibi, "Sana açıklayabilirim," dedi.

Söze ilk giren yine Mehmet oldu. Behiye'ye bakarak konuşmaya başladı. "Neyi açıklayabilirsin ki? Yıllar önce üç çocuklu evli bir adamı ayartıp karısından ayırdığını, kadının senin varlığına dayanamayıp kendini astığını gerçekten kızına anlatabilecek misin? Ya da babamı baştan çıkartmak için çabaladığın zamanlarda başka bir adamla birlikte olarak Nilda'ya hamile kaldığını... Bunlar yetmezmiş gibi gayrimeşru çocuğundan kurtulmak için onu evlatlık verdiğini gerçekten anlatabilecek misin?"

Müzeyyen duydukları sebebiyle eliyle ağzını kapatırken, Oktay oturduğu sandalyede neye uğradığını bilemez hâlde geriye yaslanarak çevresindekileri izlemeye başladı. Behiye ve Gülseren ağlıyor, Cahide nefret dolu bakışlarla iki kadına kınarcasına bakıyordu. Nilda ise tepkisiz gözlerle olduğu yerde kalakalmıştı. Aklının idrak etmeyi reddettiği gerçekler yüzünden şok geçiriyordu. Daha fazla dayanamadı ve hiç konuşmak istemese de kendini zorlayarak Behiye'ye odaklandı. "Ne olur bana bunların yalan olduğunu söyleyin!"

Behiye, Gülseren ve Ayhan sustukça Nilda kendini daha kötü hissetti. Bu sessizlik büyüdükçe sanki kalbi duracakmış gibiydi. Sesini yükselterek, "Size bana bunların yalan olduğunu söyleyin diyorum!" dedi. Lakin ona her şeyi açıklayacağını söyleyen öz annesi başta olmak üzere salondakilerden çıt çıkmıyordu.

Sonunda Müzeyyen her şeyi anladı. Mehmet'e bakarak, "Aslında sen Nilda'yı sevdiğin için değil, mutsuz etmek için

evlendin, öyle değil mi? Zaten aranızda bir tuhaflık olduğunu ilk günden anlamıştım. Ve tabii ki o yüzden annemizin öldüğünde üzerinde olan elbiseyi karına giydirdin. Demek intikamının son parçası da bu elbiseydi?" dedi şok olmuş hâlde.

Müzeyyen'in söylediklerinden sonra Nilda orada bulunmaya daha fazla tahammül edemedi. Onlarla birlikte aynı ortamda bulundukça azar azar ölüyordu sanki. Hayatının tamamen yalandan ibaret olduğunu, Mehmet'in annesinin elbisesini giymesini istemesinin nedenini çok acı bir şekilde öğrenmişti. Bütün olanlardan sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. "Hiçbirinizi görmek istemiyorum!" diye bağırıp, koşarak salondan çıktı.

Behiye, kızının arkasından gitmek için harekete geçtiği an Mehmet tarafından durduruldu. "Duydunuz işte! Hiçbirinizi görmek istemiyor! Şimdi lütfen evimi terk edin!"

Bütün ruhunu saran ızdırapla gözlerinden akan yaşı silen Behiye, "Annenle babanı ben ayırmadım, yanılıyorsun!" dediğinde genç adam bağırdı. "Size evimi terk edin diyorum!"

Cahide'nin içinden zafer çığlıkları attığı doğum günü böylece geride acılar bırakarak sona erdi.

Gülseren, Ayhan ve Behiye'nin evden ayrılmasından sonra Müzeyyen ve Oktay, çalışma odasına kapanan genç adamın yanına gittiler. Mehmet içki kadehini yudumlarken ifadesiz görünüyordu. Ablası karşısına geçerek, "Bu yaptıklarına inanamıyorum!" dedi.

Genç adam sinirlenerek elindeki bardağı sertçe masanın üzerine bıraktı. "O kadın bizim annemizin katili!"

Daha Müzeyyen'in cevap vermesini beklemeden söze Oktay girdi. "Öyle bile olsa Nilda gibi masum, iyi yürekli bir kızın geçmişte olanlarda ne suçu var, ağabey? Bu yaptığın sana hiç yakışmadı!"

Müzeyyen, "Kalbinin bu kadar taşlaştığına inanamıyorum! Onunla evlendiğinde, yüzün tekrar gülmeye başladığın-

da psikolojik sorunlarını atlattığını düşünmüştüm. Meğer sen sadece Nilda'yı değil, bizi de kandırmışsın!" derken içeriye Cahide ile Hatice girdi. Yaşlı kadın seslerini yükselten torunlarına bakarak, "O kadının hepinizin hayatını mahvettiği yetmezmiş gibi şimdi de sizi birbirinize mi düşürdü!" dedi.

Babaannesinin de erkek kardeşiyle aynı düşüncede olduğunu gören Müzeyyen şaşırmadı. Mehmet'e bakarak, "Demek bütün bunları ikiniz birlikte planladınız? Madem her şeyi düşündünüz, o zaman söyleyin bakalım, şimdi Nilda'ya ne olacak?" diye sordu. Birlikte geçirdikleri zaman içinde ona çok bağlanmış, artık kız kardeşi gibi gördüğü Nilda için çok üzülüyordu. Kendi doğum gününde, hayatının baştan aşağı yalan olduğunu öğrenmek, kim bilir onu ne kadar sarsmıştı?

Genç adam için ne olacağı belliydi. Boşanacaklardı. Ama o aklından geçeni dile getirmek yerine sustu. Onun suskunluğuyla Oktay Müzeyyen'in sorusuna, "Ne olacak? Tabii ki kocasının yaptığı çirkin doğum günü sürprizinden sonra burada bizimle yaşamak istemeyecek!" diye cevap verdi. "Abla, bu olanlardan sonra kızcağız yalnız kaldı. Bir gidip baksana." Oktay'ın sözleriyle Müzeyyen harekete geçmeden Mehmet hızla ayağa kalktı. "Ben bakarım! Siz karışmayın!"

Koşarak, odadan ayrılıp, üst kata çıktığında doğruca Nilda'nın odasına daldı. Ancak onu bulamadı, yoktu. O an gözüne yatağın üzerindeki annesinin elbisesi çarptı. Kırışmaması için sanki özenle serilmişti. Yatağa yaklaşıp, elbisenin kumaşına dokunurken kaşlarını çattı. Kendisinin yaptığı kötü sürprize rağmen, Nilda annesinin elbisesini fırlatıp atmaktansa, anılara saygılı olunması gerektiğini gösterir gibi iade etmişti. Onun yerinde başka bir kadın olsaydı belki de elbiseyi parçalardı. Bir yanı yaptıklarından utansa da duygularına kulak asmadan ayağa kalktı. Hemen gardırobu açtı. Eşyaları da yoktu, gitmişti. Kendini bir boşluktan aşağı düşmüş misali, derin bir kuyuya çekildiğini hissetti. Kısa bir an boş gözlerle odayı süzerken kendine gelebildi. Aceleyle aşağı kata inip

dışarıya çıktı. Görünürlerde yoktu. Genç kızı bulma ümidiyle bahçe kapsından dışarı çıktığında onu gördü. Akşamüzeri başlayan yılın ilk karına rağmen kaldırımda bavulunun üzerine oturmuş, kıpırdamadan öylece bekliyordu. Ona yaklaşan Mehmet, her şeyi unutup sarılmak istedi ama yapamadı, yapamazdı. Genzini temizleyip sert çıkan ses tonuyla, "Gitmemişsin!" dedi.

Nilda cevap vermek yerine ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleriyle yüzünü ona çevirdi. Hıçkırıklar boğazından yükselirken, "Bana gidecek yer bırakmadın ki! Şimdi mutlu musun?" dedi ve ayağa kalkmak istedi fakat kalkamadı. Son birkaç dakikadır tükendiğini hisseden kız, bilincini kaybederek, karlı zemine düştüğünde Mehmet'in sesi sanki uzaklardan geliyordu.

Defalarca ismini söyleyerek sarsmasına rağmen Nilda gözlerini açmadı. Bir anda kanı çekilmiş gibi yüzü bembeyaz olmuş, dudakları morarmaya başlamıştı. Onun hâlini gören genç adamın aklına annesinin hafızasında kalan son görüntüsü geldi. Korkuyla Nilda'yı kucaklayıp bahçe kapısından içeri girdi. Onu hastaneye götürmek için garajdaki arabasına doğru hızlı adımlar atarken Müzeyyen ve Oktay da Mehmet'e bakınmak için dışarıya çıkmışlardı.

Müzeyyen, "Aman Allah'ım! Ne oldu ona?" dediğinde ablasına ne cevap vereceğini bilemedi. İşte tam bu anda yanındaki Hatice ile Cahide de dışarıya çıktı. Torununun kucağındaki kıza iğreniyormuş gibi bakarak, "Bıraksaydın da ait olduğu yerde kalsaydı. Numara yapıyordur o, numara!" dedi. Müzeyyen, yaşlı kadının bu kadar vicdansız olduğunu ilk kez görüyordu. Daima aksi ve huysuz olsa da aslında iyi niyetli, yardımsever olarak bildiği babaannesinin ağzından çıkanlara hem üzüldü hem de sinirlendi. "Lütfen babaanne! Yeter!"

Evin güvenliği garaj kapısını açarken, Oktay içeriye girip Mehmet'in Nilda'yı arabaya yerleştirmesi için aracın kapısını açtı.

Genç adam, sürekli soru soran Müzeyyen'e bağırarak, "Bilmiyorum, abla! İzin verirsen onu hastaneye götüreceğim!" diyerek karısını arka koltuğa yerleştirdiğinde, ablası da Nilda'nın yanına geçerek kendinde olmayan kızın düşmemesi için destek olmaya çalıştı. Oktay da ön koltuğa yerleşip, arabayı çalıştırdıklarında Cahide öfkeden çıldırmak üzereydi.

Hastaneye geleli iki saatten fazla olmuştu. Doktorlar istedikleri tetkiklerin sonucunu almadan herhangi bir açıklama yapacağa benzemiyordu. Oktay ve Müzeyyen, kolundaki serumla yatakta yatan Nilda'nın başucunda beklerken Mehmet koridordaki koltuklardan birisinde düşünüyordu. Nilda'yla ilk tanıştıkları günden onları bu noktaya getiren doğum günü partisine kadar olan süreçte yaşadıkları her şey, gözlerinin önünden geçiyordu. Nilda'yı çok sevmişti. O kadar çok sevmişti ki babaannesiyle yaptıkları plandan cayacak kadar kendini kaybetmişti. Hatta bir ara, annesinin yaptıklarının cezasını kızına ödetmeye kalkmalarının yanlış olduğunu dahi düşünmüştü. Amma velakin bu aldatma olayı, içinde geleceğe dair güzel olan ne varsa başlamadan her şeyi bitirmişti. Tüm bunlara rağmen ondan nefret edemediği için kendinden nefret ediyordu. Sırf Nilda'ya karşı yumuşamamak, öfkesini taze tutmak için annesinin elbisesini giydirmişti. Böylece doğum gününde, o kıyafeti onun üzerinde görerek kararlarıyla ilgili yeni bir taviz vermeyecekti. Fakat onun evi terk etmeye kalkacağını nasıl olmuş da hesap edememişti. Ağrıyan başını geriye yaslayıp, parmak uçlarıyla alnını ovarken iki doktorun ayak seslerini duydu. Merakla oturduğu yerden kalktığında

doktorlar Nilda'nın bulunduğu odaya girmişti bile. Oktay, aynı hastanede çalıştıkları meslektaşlarıyla selamlaştıktan sonra genç kızın durumunu sordu. Mehmet ise kapı aralığında durmuş, sonucu duymak için bekliyordu. Doktorlardan birisi, ayıldığından beri kimseyle konuşmadan sadece gözyaşı döken kıza baktı. Onu bu hâle getiren şeyin ne olduğunu bilmese de durumuna çok üzüldü. Çok zor bir dönemden geçtiğini düşündüğü kıza, olumsuz bir şey söylemek istemese de mecburdu. "Bebeğiniz... Düşük tehlikeniz olduğu için bu gece sizi misafir etmemiz gerekecek."

Nilda'nın aldığı haberle ağlaması şiddetlenirken Müzeyyen sevinçle genç kızın tuttuğu elini sıktı. "Bence bu haber bir kadının başına gelebilecek en güzel şey!" dediğinde, Mehmet kapı aralığından geri çekilerek sırtını duvara yasladı. İşte şimdi her şey daha çok sarpa saracaktı. Kendinin olup olmadığından emin olmadığı bu bebek, işleri daha çok karıştıracaktı. Öfkesi ve kırgınlığı birbirine karışarak, başının ağrısını arttırdığında, dişlerini sıkarak gözlerini kapattı. O, kendi iç dünyasında yenik düşeceği savaşla mücadele verirken diğer doktor açıklama yapıyordu. "Kan depolarınız neredeyse boşalmak üzere. Bir an önce tedaviye başlamamız gerekiyor."

Bir süre daha açıklama yapan iki doktor, Oktay'la birlikte dışarıya çıktılar. Nöbetçi olan arkadaşlarına teşekkür eden Oktay'a, doktorlardan birisi, "Hastanın psikolojik durumu hiç iyi görünmüyor. Bence hemen bir psikologdan destek almalı. Aksi hâlde bu bebek dünyaya çok zor gelir, kardeşim," dedi. Arkadaşının önerisinden sonra genç adamın gözleri ağabeyini buldu. "Sanırım tek destek alması gereken kişi o değil."

Giden iki doktorun arkasından bakan Oktay, ağabeyinin yanına gidip hemen sağındaki koltuğa oturdu. "Baba oluyorsun, tebrik ederim. Şimdi onu görmeyecek misin?" diye sordu. Mehmet konuşmadan *hayır* anlamında başını sağa sola çevirdi.

Mehmet'in karısını görmek istememesi yetmezmiş gibi, diğer kardeşinin de ortalardan kaybolmasına sinirlenen Müzeyyen, Nilda'ya hemen döneceğini söyleyerek, dışarıya çıktığında, ikisini yan yana otururken buldu. Üstelik Mehmet'in başıyla verdiği cevabı da gördü. Ayaklarını zemine sertçe çarparak, kardeşlerinin yanına geldiğinde burnundan soluyordu. "Karın hamile ve sen onu bu hâle getirmene rağmen hırsını alamadın, öyle mi?" Onun sorusuyla Mehmet gözlerini kaçırdığında Müzeyyen konuşmaya devam etti. "Sen nasıl bir insansın, Mehmet? Seni tanıyamıyorum artık! Söylesene bana, doktorunla en son ne zaman görüştün?"

Mehmet çocukluğunda yaşadığı ruhsal travmanın etkilerini taşıyordu. Yıllarca tedavi olsa da izleri hiçbir zaman geçmemişti. Müzeyyen'in doktor konusunu açmasıyla Oktay devreye girdi. "Psikiyatristini en kısa zamanda ziyaret etmelisin, ağabey. Çünkü sağlıklı düşünemiyorsun. Düşünseydin Nilda gibi suçsuz bir kızı bu kadar üzemezdin."

Çocukluğundan beri kullandığı ilaçlar ve uygulanan terapileri hatırlayan genç adam, son bir yıldır doktoruyla görüşmeyi tamamen kesmişti. Şimdi bu hatırlatılanlar, sıkılan yüreğini daha çok sıktı. Tekrar o doktor koltuğuna oturmak istemiyordu. Onu sersemleten, uyuşturan ilaçları da istemiyordu. Ama öncesinde halletmesi gereken başka bir konu vardı. O da karısının gerçek yüzünü ortaya dökmekti. Oktay ve Müzeyyen'in sürekli olarak Nilda'yı savunmasına daha fazla dayanamayan Mehmet, "O sandığınız kadar masum birisi değil! O da tıpkı annesi gibi gittiği yere felaketten başka bir şey götürmüyor!" dedi. Ancak söylediği sözlerin onlar için yeteri kadar ikna edici olmayacağını biliyordu. Söylediklerini desteklemek için cebinden cep telefonunu çıkartıp ses kaydını açtı. Ablası ve kardeşi kaydı dinlerken duyduklarına inanamıyorlardı. Özellikle de Müzeyyen'in şaşkınlığı, Oktay'ınkinden çok daha farklıydı. Çünkü en fazla iki hafta kadar önce işten eve döndüğünde, salonun önünden geçerken ses

kaydında söylenenleri ilk kez o zaman Nilda'dan duymuştu. Hatta merak ederek, içeriye girdiğinde genç kızın elinde tuttuğu kâğıdı okuduğunu da görmüştü. Ve tabii ki o sözlerin aslında kime ait olduğunu da biliyordu. Cahide ve Hatice'nin Nilda'ya oynadıkları oyunu anladığında önce bunu kardeşine nasıl açıklayacağını düşündü. Bu sırada Oktay, Nilda'nın bu kayıttan haberi olup olmadığını Mehmet'e soruyordu. Olanlara sinirlenen Müzeyyen daha fazla susamazdı artık. Bu yanlış anlama bir an önce çözüme kavuşmazsa olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu. Mehmet'e hafifçe tebessüm ederek, "Hiçbir şey sandığın gibi değil," dedi ve gerçekleri anlatmaya başladı. Hatice'ye ait olduğunu bildiği notu Cahide'nin Nilda'ya okuttuğunu, hatta kendisinin bunu tesadüfen gördüğünü dile getirdi. O anlattıkça Mehmet duyduklarıyla yerinde duramaz hâle geldi. Bir yanı mutlulukla kanatlanırken diğer yanı her an patlamaya hazır volkan gibiydi. Babaannesinin bu kadar ileri gideceği aklının ucundan bile geçmezdi. Ona inanarak *diğer yarım* dediği karısına çektirdikleri yüzünden vicdan azabı çekiyordu. "Ağabey, şu ses kaydının gerçek olmadığı kabak gibi ortada! Dikkatli dinleseydin bunun telefon konuşması olmadığını sen de anlardın. Her cümlede ses tonundaki dalgalanmalardan da mı şüphelenmedin?" dedi Oktay.

Onlar konuştukça Mehmet duyduklarının altında daha çok ezildi. Kendini affettirmesi mümkün müydü? Nilda hayatı boyunca kandırıldığını kendi doğum gününde bu şekilde öğrenmemeliydi. Fakat iş işten geçmişti. Baba olacağına bile sevinemiyordu. Bütün masumiyetiyle kendisine teslim olan karısından şüphe ettiği için kesin cehenneme gidecekti. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Bir daha babaannesine nasıl güvenebilirdi? Cahide'nin aklına gelmesiyle yumruklarını sıkarak hareketlendiğinde, ablası ve kardeşi onu engellemek için kolunu tuttular. Ancak bu saatten sonra Mehmet'i kimse durduramazdı.

Trafik sabaha karşı durgun olsa da kar nedeniyle eve ulaşması kırk beş dakikayı bulmuştu. İçeriye girip, merdivenleri ikişer üçer basamak atlayarak tırmandı. Üst kata çıkıp, kapıyı çalmadan, babaannesinin odasına hızlı bir giriş yaptığında onun o saatte uyumamasına şaşırmadı. "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu genç adam öfkeyle.

Yatağında oturan yaşlı kadın, avuçlarının arasında tuttuğu cep telefonunu hiçbir şey söylemeden başucundaki komodinin üzerine bıraktı. Sonra yatak başlığından destek alarak ayağa kalktı. Torununun kapıyı çalmadan içeri girmesi, hesap sorar gibi karşısına dikilmesi onun için büyük saygısızlıktı. Ama şimdi bunu düşünecek zaman değildi. Müzeyyen'i aradığında öğrendiği bebek gerçeğiyle korkuları gerçekleşen yaşlı kadın, başını dik tutarak Mehmet'in yanına gitti. Gözlerindeki öfkeyle, "O bebek kimden?" dedi.

Cahide'nin imasıyla genç adam cinnet geçirmek üzereydi. Eğer karşısındaki kadının üzerinde hakkı olmasa şimdiye kadar çoktan katili olabilirdi. Sinirlerine hâkim olmaya çalışarak, "Tabii ki o benim bebeğim ve sen de bunu biliyorsun!" dedi.

Yaşlı kadın, torununun böyle bir yanlış yaptığını kabullenemiyordu. Bu çocuğun ailelerinin soyadını taşıyacağını düşündükçe içinde fırtınalar kopuyordu. Mehmet'in verdiği cevaptan sonra, "Sana o bebek kimden dedim?" derken sesi bir öncekinden daha sert, daha yüksek çıkmıştı.

Genç adamın aklına, Nilda'yı yağan karın altında bulduğu an geldi. Ona ya da bebeğine bir şey olsaydı o zaman suçluluk duygusuyla nasıl yaşardı? Babaannesinin attığı iftira yüzünden gece daha büyük bir felaketle sonuçlanabilirdi. O da babaannesi gibi kendinden emin bir şekilde, dişlerini sıkarak

onun gözlerinin içine baktı. "Ben de sana benim dedim! O ses kaydında boşuna mı sevmediği bir adamın koynuna girdiğini Nilda'ya söylettin? Çünkü onu sevdiğimi ve gerçekten karım olduğunu fark ettin. Ama senin hesaba katmadığın, benimse mallığım yüzünden fark etmediğim bir şey vardı. Nilda bana geldiğinde bakireydi. Senin o kayıtta bahsettiğin gibi, benden önce başka birisinin koynuna girmesi imkânsızdı. Şimdi bana söyler misin, bildiğin şeyi neden tekrar tekrar soruyorsun? O çocuk benim kanımı taşıyor!"

Duyduklarıyla Cahide'nin gözü döndü. Mehmet ilk kez ona böyle başkaldırıyordu. Sonunda olan olmuş, şeytan dediği kız torununun yatağına girerek onu ele geçirmişti. İçine sığmayan öfkesiyle Mehmet'e vurmak için elini havaya kaldırdığında, genç adam tokat yüzüne inmeden bileğinden yakaladı. "Sakın babaanne! Aklından bile geçirme!"

"Ona dokunmayacağına dair bana yemin etmiştin, söz vermiştin!"

Genç adam, babaannesinin bileğini tutan elini gevşetip geri çekildi. "Evet, sana bir söz verdiğimi, yemin ettiğimi hatırlıyorum. Ama yeminimi bozdum."

Cahide ona acıyor gibi baktı. "Sen bile ona güvenmiyorsun. Aksi hâlde bana inanmazdın. Madem her şeyi hatırlıyorsun, bir ses kaydı yüzünden Behiye'yi bu eve getirtip ona gerçek annesi olduğunu söylediğini de hatırlıyorsundur. Şimdi ne olacak, Mehmet? Karım dediğin kadının karnındaki piçle bu eve gelip..." demişti ki genç adam için son duydukları bardağı taşıran damla oldu. "Yeter!" diye bağırıp, küfürler savurarak şifonyere gitti. İki kolunu kullanarak üzerinde bulunan bakım kremlerini ve parfüm şişelerini yere indirdi. Delirmiş gibi bir hâli vardı. Onun bu hâlinden ürken Cahide, torununun yatağın üzerindeki örtüyle yastığı etrafa fırlatmasını korkuyla izledi. Hızını alamayan Mehmet koltuğu devirip, perdeye yüklenerek, yere indirdiğinde titremeye başlamıştı ki

odaya giren Oktay, sinir krizi geçiren ağabeyine arkasından sıkıca sarıldı. "Tamam ağabey, sakin ol!"

Yarım saat sonra kendi odasında gözlerini açan Mehmet yataktan çıkmaya çalıştı. "Benim acilen hastaneye gitmem gerek," dediğinde Oktay onu durdurdu. "Yanında ablam var, merak etme. Daha yeni atak geçirdin, bu hâlde gidemezsin. Hem seni görmenin ona iyi geleceğini hiç sanmıyorum."

Kardeşinin söylediği sözlerle Nilda'yla haftalar önce konuştukları bir anı hatırladı. Ne pahasına olursa olsun onu koruyacağını, yanından asla ayrılmayacağını ona söylemişti. Oysaki vadettiklerinin aksine, ona en büyük zararı da yine kendisi vermişti. Yorgunluktan bitap düşen ruhuyla yatağa tekrar uzandığında, kirpiklerini kırpmadan gözünden yaşlar dökülmeye başladı. Onu izleyen Oktay şaşkındı. Çünkü ilklerin yaşandığı bu evde, ilk kez ağabeyinin ağladığına şahit oluyordu.

20. BÖLÜM

"GİDEMEZSİN"

Behiye, yerleştikleri otel odasında gün doğarken uyuyabilmişti. Onu yalnız bırakmayan Gülseren, Behiye uykuya daldığı an, yan odada kalan Ayhan'ın yanına gitti. "Sakinleştirici sonunda etkisini gösterebildi." Gülseren'i dinleyen Ayhan dalgındı. Oturduğu koltukta kıpırdanırken İlter'i aramakla aramamak arasında bocalıyordu. Gerçi vakit çok geç olmamış olsaydı, çoktan aramıştı. İçinden, *"İlter, kardeşinin ve yeğeninin yaşadıklarını bilmeli!"* diyordu. Ama ya Behiye kendisi anlatmak isterse? Düşündükçe kafası daha da karıştı. Sonra bir anda aklına gelenle yorulduğu her hâlinden belli olan eski karısına döndü. "Ya Nilda bizi affetmezse? Ya bir daha görmek istemezse?"

Gülseren de en az onun kadar korkuyordu ama onun korkuları sadece bunlarla sınırlı değildi. Ayhan'ın sadece kendilerini düşünmesine sitem eder gibi, "Şu an için bizi affetmesi isteyebileceğim en son şey. Senin de öyle olmalı. Behiye'nin babası onların varlığını öğrenirse işte asıl kıyamet o zaman kopar! Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzun farkında mısın?" dedi.

Ayhan suçlanmış gibi omuzlarını düşürerek gözlerini yere çevirdi. Gülseren haklıydı. Haklıydı ama o daha çok, Nilda'nın babası olmayı tercih ediyordu. Yıllardır kendisini buna öylesine inandırmıştı ki, Behiye'yi gerçekten kızlarının

teyzesi varsaydığından tehlikeyi bir anlığına yok saymıştı. O bunları düşünürken, Gülseren odanın içinde dolanarak akıl yürütmeye başladı. "Demek hiçbir şey bizim sandığımız gibi değilmiş. Aslında Behiye korkularında haklıymış. Adam, onunla intikam almak için evlenmiş. Yani ben söylediklerinden bunu çıkarttım. Hatta kızımızın canını yakmak için bizi kullandı. Anlamadığım, bu adam gerçeği nereden ve nasıl öğrendi? Ah Nilda, Ah! Benim güzel kızım, kim bilir şimdi nasıl acı çekiyordur?"

Gülseren yüksek sesli düşünürken aynı zamanda yaşaran gözlerini siliyordu. "Şimdi ya o adam ve ailesi kızımıza kötü davranıyorsa? Evdeki bakışlarını gördün! Onu o kötü kalpli insanların eline bırakamayız!"

Ayhan hiç düşünmeden, ayağa kalkıp eski karısına sıkı sıkı sarıldı. "Ağlama artık! Sana söz veriyorum, sabah ilk iş olarak Nilda'yı görmeye gideceğim."

Nilda yatağında sancıyla uyandı. Zaten sabaha kadar da doğru düzgün uyumamıştı. Onun hareketliliğini hisseden Müzeyyen, uyukladığı koltuktan doğruldu. "İyi misin?"

Genç kız, başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Sanırım değilim!"

Onun yüzünün kireç gibi olduğunu gören Müzeyyen, hemen acil durum butonuna bastı. Odaya gelen hemşire olumsuz bir şeyler olduğunu anlayınca aceleyle doktoru çağırdı. Gece durdurulan kanama tekrar başlamıştı. Yapılan kontrolden sonra doktor çok ümitli olmasa da "Size yaptığım iğnenin bebeğin tutunmasını sağlayacağını umuyorum," dedi.

Nilda duyduklarına rağmen herhangi bir üzüntü hissetmedi. Hayatta en sevdiği şey çocuklar olmasına rağmen bu

bebeğin doğmasını isteyip istemeyeceğinden emin değildi. Nefret dolu bir baba, ezilmiş bir anne, küçücük bir çocuğa ne verebilirdi ki? Gece, kendi doğum gününde öğrendiklerinden beri ruhu çekilmiş gibiydi. İstese de gözyaşı dökemiyordu artık. Sanki göz pınarları kurumuş gibi tek bir damla akıtmıyordu. Onun sessizliğinin aksine, Müzeyyen çok üzgündü. Bu bebeğin kardeşi ve Nilda arasında çok güçlü bir bağ oluşturacağını, her şeyi düzeltmek için bir umut olduğunu düşünüyordu.

İkisi konuşmadan birbirlerine baktıktan sonra genç kız daha fazla dayanamadı. Sabaha kadar başında abla şefkatiyle bekleyen kadına, "Benden nefret etmiyor musun?" dedi.

Müzeyyen onun sorusuyla yanına yaklaşıp, saçlarını okşarken cevap verdi. "Neden nefret edeyim ki?"

Nilda duyduğuna inanamıyordu. Başını kaldırıp onun gözlerine bakmak istese de yapamıyordu. "Çünkü annenin ölümüne Behiye teyze sebep olmuş," dedi sadece. Behiye'den hâlâ *teyze* diye bahseden genç kız, onu annesi olarak göremiyordu.

Müzeyyen kısa bir an düşündü. Aklına çocukluk yılları geldiğinde geçmişten bahsetmeye başladı. "Annemi kaybettiğimde daha on yaşımdaydım. Oktay dört, Mehmet ise yedi yaşlarındaydılar. Çok zor zamanlardı..." diyen kadının gözleri dolduğunda Nilda sorduğu soruya pişman oldu. Hatırlattıkları yüzünden ondan özür dilese de Müzeyyen anlatmaya devam etti. "Bir kadının hayatı kocasından ibaret olmamalı. Ben de terk edildim. Sebep belki bir kadındı, belki de değildi ama terk edildim işte. Ne yapsaydım Nilda? Ben de annem gibi canıma mı kıysaydım? Ben onun gibi olmadım, olamam. O, kolayı seçti. Anne sevgisine muhtaç üç küçük çocuğu hiç düşünmeden intihar etti. İntihar; ruh hâli nasıl olursa olsun, kişinin kendi tercihidir. O nedenle anneni suçlayamam."

Müzeyyen'in Behiye'den *annen* diye bahsetmesi, Nilda'nın canını sıktı. "O benim annem değil!"

Karşısındaki kadın onun inkârıyla duraksadı. Geri çekilip, onun gözlerinin derinliklerine bakarak, "İnkâr etsen de bu gerçeği değiştiremezsin. Bence onunla konuşmalısın. Daha sonra görüşüp görüşmeyeceğine karar vermelisin. Bunu yapmazsan ileride çok pişman olabilirsin. Bu arada benim anlamadığım, daha doğrusu mantıklı gelmeyen bir şey var. Öz annenin babamla evlenmek üzereyken onu terk etmesi, üstelik aynı zamanda başka bir adamdan hamile oluşu sence de garip değil mi? Eğer babamla evlenmek istediyse neden başka birisiyle daha birlikte oldu? Hadi aynı anda iki kişiye gönül verdi, iki adamın arasında kaldı diyelim. O zaman neden biyolojik babanla birlikte değiller? O nerede?" dedi.

Duyduklarıyla Nilda'nın da kafası karıştı. Müzeyyen haklıydı. Behiye teyzesi, Mehmet'in doğum günü partisinde anlattığı gibi basit bir kadın değildi. Ona ne kadar kırgın ve öfkeli olsa da bunu çok iyi biliyordu. Bu yaşına kadar tanıdığı kadının bir gün bile bir erkekle yakın olduğunu görmemişti. Aksine, karşı cinse karşı daima mesafeli davranırdı. Peki, babası kimdi? Aklından geçenlerle ne düşüneceğini şaşırırken ona güven veren kadının gözlerine baktı. Tüm olanlardan sonra Müzeyyen'in bu kadar iyi niyetli olmasına inanamıyordu. Mehmet'in nefret dolu sözlerine rağmen o sevgi doluydu.

Nilda bunları düşünürken Müzeyyen, Mehmet konusuna geldi. "Kardeşimin yanlış yaptığını biliyorum ama onu da anlamaya çalış. Seni gerçekten çok seviyor. Sadece kafası karışık, hepsi o kadar. Onun yaşadıklarını sen ya da ben yaşamış olsaydık, aynı hataları belki biz de yapabilirdik."

Nilda karşısındaki kadının kardeşini savunmasını anlayabiliyordu. Eğer bir kardeşi olsaydı belki kendisi de aynı şeyi yapardı. Ama her ne olursa olsun, Mehmet çok ileriye gitmişti. Müzeyyen'in söyleyeceği hiçbir şey, onun yaralarını

iyileştiremezdi. Gözlerini kaçırarak, "Hepimiz zor zamanlar yaşadık. Ama bunun acısını başkasından çıkartmadık," dedi.

Müzeyyen onun haklı olduğunu bilse de anlatmaya devam etti. "O gün, yani annemizi kaybettiğimiz gün, Mehmet ilk karnesini almıştı. Birlikte eve döndüğümüzde, koşarak annemizin odasına gitti. Sonra çığlıklarını duydum. Ben korkudan içeriye giremezken bir anda ev kalabalıklaştı. Çok sonra öğrendim, o an Mehmet annemi o hâlde bulduğunda küçücük bedeniyle onu kurtarmak için ayaklarına sarılmış. Yedi yaşındaki bir çocuk için bunun ne demek olduğunu az çok tahmin edersin. Yaşadığı ruhsal travmadan çıkması yıllarını aldı. Senelerce psikolojik tedavi gördü, ilaç kullandı, çeşitli terapiler uygulandı. İyileşme gösterdiğini sandık... Sonra bir gün seni çıkardı karşımıza. Evlendiğini söylediğinde inanamasam da gözlerindeki ışıltıyı gördüm. Tüm bunlara rağmen yaptıkları korkunç, bunu da biliyorum ama bazen kontrolünü kaybediyor. O, özünde gerçekten çok iyi bir adam Nilda, inan bana."

Müzeyyen, onu kardeşi konusunda yumuşatmaya çalışırken babaannelerinin kurduğu tuzağı anlatamadı. Belki Mehmet'i çıldırtan ses kaydı meselesini bilse ona birazcık hak verebilirdi. Ama doktorun morale ihtiyacı olduğunu söylediği kıza iftiraya uğradığını anlatmak, hem onun için hem de karnındaki yeğeni için iyi olmayacaktı. Zaten bunu anlatmak kendisinden önce kardeşine düşerdi. Nilda toparlandığında, karı koca oturup her şeyi konuşurlardı.

Genç kız bir an için kendini Mehmet'in yerine koymaya çalıştı. Yaşadığı şey gerçekten çok ağırdı. Hele de bir çocuk için ömrünün sonuna kadar iz taşıyacak kadar ağır bir acıydı.

Nilda ve Müzeyyen hastanede geçmişten bahsederken evde ise Mehmet derin düşüncelere dalmıştı. Yaptığı hataları telafi edip mutsuzluğa mahkûm ettiği karısı için ne yapabileceğini düşünüyordu. Odasına gelen Oktay'a, "Bana bir yol

gösterir misin? Onu mutlu edecek ne yapabilirim?" diye sordu.

Oktay, her şeye bir çözüm bulmakta usta olan ağabeyinin ondan yardım istediğine inanamıyordu. Aşkın insanları köşeye sıkıştırması, demek böyle bir şeydi. "O senin karın. Bence sen nereden ve nasıl başlayacağını eminim biliyorsundur."

Tabii ki biliyordu. Karısı ve çocuğuyla birlikte yaşayacağı yeni bir hayat istiyorsa, önce sevdiği kadını üzen bu evden uzaklaştırmalıydı. Hemen uzandığı yatağından kalktı. "Hastaneye gitmeden önce yapmam gereken önemli bir iş var."

Mehmet tam da evden ayrılacakken kapıda Ayhan ile karşılaştı. Kızı için endişelenen adam, "Nilda'yla konuşmak istiyorum," derken sesi kararlı ve sertti. Mehmet ise karısının hastanede olduğunu söylemektense genç kızın şimdilik onlarla görüşmek istemediğini açıkladı. Her şeyin sebebi olduğu için zaten suçluluk duyuyordu. Üzerine bir de gergin bir adamla tartışma yaşamak istemiyordu. Kendisine öfkeyle bakan adama, "Ayhan Bey lütfen, ona biraz zaman verin," dedi.

Onun sözlerine sinirlenen Ayhan, Mehmet'in yakasına hırsla asıldı. "Ne zamanından bahsediyorsun sen? Onu daha fazla mahvedesin diye mi? Kızımızı senden alacağız! Ve bir daha ne onun saçının teline dokunabileceksin ne de yüzünü görebileceksin! Şimdi, kızımı görmek istiyorum!"

Genç adam, karşısındaki adamın öfkeli gözlerine bakarak, "Burada değil. Kafasını dinlemek için uzaklaşması gerekiyordu. Malum, dün gece bütün hayatı boyunca kandırıldığını öğrendi," dedi.

Ayhan daha da sinirlendi. Mehmet'in yakasındaki ellerinden birini hızla kaldırıp onun yaşındaki bir adamdan beklenmeyecek çeviklikle genç adamın suratına indirdi. Hırsını alamadığını belli eden bir öfkeyle Mehmet'i sertçe geriye doğru itip, "Dün akşamın kahramanı yalnızca biz değiliz, unuttun galiba! Sırf Behiye'nin canını acıtabilmek için onu kullandın

sen! Ama buraya kadar! Onu senin elinden kurtaracağım!" diyerek uzaklaştı.

Mehmet, patlayan dudağından akan kanı elinin tersiyle silip arabasına binen adamın arkasından baktı. Onun dediği gibi Nilda'yı ellerinden alabilirler miydi? Hiç sanmıyordu. Buna asla izin vermezdi. Artık onları birbirine bağlayan, nikâhlarından daha güçlü bir bağ vardı aralarında: bebekleri...

Mehmet gün içinde hastaneye uğradığında Müzeyyen düşük tehlikesinin devam ettiğini anlattı. Kardeşinin bu habere ne kadar üzüldüğünü gören kadın, bir süre daha Nilda'yı görmemesinin bebek açısından daha iyi olacağını söyledi. Genç adam duyduklarıyla yıkıldı. Vicdanındaki sızı her geçen gün katlanarak artarken bebeğe bir şey olması hâlinde ne yapacağını düşündü. Kendi çocuğunun doğmadan ölmesine sebep olmak, onun için her şeyin sonu olurdu, bunu biliyordu. Ama ne yazık ki elinden beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

Kötü düşüncelerden uzak durmaya çalışarak, hastane sonrası bir emlak ofisine gidip Nilda'yla yaşayabileceği bir ev buldu. Akşama kadar gerekli mobilyaları seçip evi yaşanılabilir hâle getirecek birilerini görevlendirdi. Bu süre içinde de defalarca ablasıyla görüşüp karısı ve bebeği hakkında bilgi aldı. Akşam olduğunda neredeyse her şey tamamdı. Sadece birkaç küçük ayrıntı kalmıştı. Onlar da ertesi gün öğlene kadar tamamlanabilecekti. Akşam geç saatte eve döndüğünde onu babaannesi karşıladı. Sanki aralarındaki tartışma yaşanmamış gibi torununa gülümseyen yaşlı kadın, "Nerelerdesin sen oğlum?" dedi.

Mehmet onu görmezden gelerek yanından geçmek istese de bu mümkün değildi. Cahide kendisine cevap vermeyen to-

rununun kolunu tutarak kendisine bakmasını sağladı. "Sana diyorum Mehmet!"

"Evden taşınıyoruz. Artık beni merak etmene gerek yok," diyen genç adam, odasına gitmek için yürüdü. Fakat babaannesi arkasından gitti. "Bu olmaz! Gidemezsin!"

Odanın önüne geldiklerinde, genç adam onun söylediklerine aldırmadan, odasına girip kapıyı yaşlı kadının yüzüne kapattı. Artık hesap verdiği günler geride kalmıştı.

Sabah olduğunda, aceleyle yatağından kalkıp hastaneye gitti. Karısını görmek istemesine Müzeyyen engel olmaya çalıştı ama bu sefer başaramadı. Doğruca Nilda'nın odasına girdi. Genç kız yatakta oturuyordu. Önce yanına gidip ona sıkı sıkı sarılmak istedi. Lakin o kadar yaptığı kötülükten sonra buna yüzü yoktu. Onu tedirgin etmemek için dikkatli hareket ederek yatağın karşısında duran koltuğa yerleşti. "Bugün nasılsın?" diye söze başladı. Ancak Nilda, onun hiçbir şey olmamış gibi sorduğu soruya cevap vermek yerine sustu. Onun suskunluğu zoruna gitse de üzerine gitmemek için sorusunu tekrarlamadı. Bunun yerine koltuğu ona yaklaştırarak, "Ne olur beni affet! Amacım sana zarar vermek değildi. Seni hırpalarken aslında asıl cezayı kendime verdiğimi çok geç anladım. Seni seviyorum, Nilda. Hem de ağaçtan kucağıma düştüğün o ilk günden beri seviyorum. Kalbimdeki kin yüzünden sana hak etmediğin şeyler yaşattığım için özür dilerim. Yemin ederim hiçbir şeyi isteyerek yapmadım," dedi.

Nilda duyduklarına inanamıyordu. Mehmet Alptuğ ondan özür diliyordu. İşte bu inanılacak şey değildi. Ama her ne söylerse söylesin, sonsuza dek ona olan inancını kaybetmişti. Sevmek, koşulsuz teslim olmaktı. Ruhunu onun aşkıyla doldurmak, varlığıyla güven duymaktı. Bir kadın, sadece şüphe

duymadığı adama hayatını adayabilirdi. Ona bunları öğreten adamla göz göze gelmemek için üzerindeki örtüyü kavrayan parmaklarına baktı. Sesi çatallaşarak, "O kadar acımasızsın ki! Önce kırıyorsun, sonra aynı yerden kırmak için tekrar bir araya getiriyorsun," dedi ve bütün cesaretini toplayıp onun siyah gözlerine baktı. "Ben kırılmaktan yoruldum. Sen dağıtıp toplamaktan yorulmadın mı Mehmet?"

Nilda'nın sözlerindeki acıyı tüm benliğinde hisseden genç adam, ondan vazgeçmeyeceğini göstermek için, "Ne olur bize bir şans ver! Göreceksin, tüm hatalarımı telafi edeceğim. Bundan sonra amacım sadece seni mutlu etmek olacak, kırmak değil," dedi.

Mehmet sözlerinde samimi olsa da Nilda'ya inandırıcı gelmedi. Hatta içinden *ne planlıyor* olabileceğini geçirdi. Artık bir oyunun parçası olmaktan yorulmuştu. Uzaklaşmak, kaybolmak istiyordu. Bütün kötülüklerine rağmen onu ne kadar severse sevsin, bir daha görmek istemiyordu. Fakat artık çok geçti. Karnında bebeğini taşırken ondan ayrılması çok zor olacaktı. Sonsuza kadar ikisini birbirine bağlayan bebekleri vardı.

Eve döndükten sonra gece boyunca Nilda'yı düşünen Mehmet, sabah Müzeyyen'in telefonuyla gözlerini açtı. "Gözümüz aydın, kardeşim. Doktor tehlikenin geçtiğini, Nilda'nın taburcu olabileceğini söyledi," diyen ablasının sesi heyecanlı geliyordu. Günlerden sonra ilk kez tebessüm eden Mehmet, telefonu kapatır kapatmaz harekete geçti. Mutluluktan ıslık çalarak üzerini değiştirdikten sonra evin çalışanlarından ikı kişiyi seçti. "Hemen benim ve Nilda'nın eşyalarını toplayın!"

"O kadar acımasızsın ki! Önce kırıyorsun, sonra aynı yerden kırmak için tekrar bir araya getiriyorsun. Ben kırılmaktan yoruldum. Sen dağıtıp toplamaktan yorulmadın mı Mehmet?"

Nilda'nın sözlerini hatırlayan Mehmet, kalbindeki kasvet yüzünden nefessiz kaldığını hissederek, gömleğinin düğme-

sini açarken babaannesinin sesini duydu. "Sana gidebileceğini kim söyledi?" Cahide'nin sorduğu soruya rağmen genç adam onu umursamadı. Koridorda, karşılıklı açılan iki kapının ortasında durmuş; bir Nilda'nın odasına bir de kendi odasına baktı. Eşyaları toparlayan çalışanların ağır ağır hareket etmeleriyle çileden çıkmak üzereydi. Sesini yükselterek, "Size acele edin demedim mi? On dakika içinde bavulların arabada olmasını istiyorum!" dedi.

Cahide onun kararlı duruşunu önemsemeden kolunu tuttu. "Sana gidemezsin dedim! Duyuyor musun beni? Gidemezsin!"

Mehmet, son yirmi dört saatte aynı sözleri defalarca duymaktan bıkmıştı artık. Fakat babaannesi hiç bıkacağa benzemiyordu. Sonunda sabrı taşarak yüzünü yaşlı kadına çevirdi. "Sana daha kaç kere söyleyeceğim! Artık bu evde yaşamak istemiyorum. Ne karımın huzurunu kaçırmak ne de çocuğumun senin nefretinle büyümesini istiyorum. Bunda anlaşılmayacak ne var?"

Torununun bu hâline alışık olmayan yaşlı kadın, gözyaşı dökmeye başladı. Onu kaybediyordu ve elinden hiçbir şey gelmiyordu. Ne söylerse söylesin, onu durduramayacağını da biliyordu. Yine de bir umut, "Bu kadar vicdansız değildin sen oğlum! O kız..." demişti ki Mehmet onu susturdu. "Nilda! Onun adı Nilda babaanne, o kız değil!"

Onlar konuşurken, çalışanlar bavulları alarak, odalardan çıktığında genç adam da hareket etmişti ki babaannesi, "Yaşlı bir kadının gözyaşlarını ezip geçecek kadar zalim olamazsın!" dedi.

Mehmet onun ağlayarak söylediği sözden sonra olduğu yerde kaldı. Kısa bir süre beklese de yüz yüze gelmemek için arkasını bile dönmedi. "Bana acımasız olmayı sen öğrettin, babaanne. Yoksa unuttun mu?" dedi ve yürümeye devam etti.

Hastaneden çıkış işlemlerini halleden Mehmet, Nilda'yı almak için kaldığı odaya gitti. İçeri girdiğinde genç kız üzerini giyinmiş, her zamankinden daha savunmasız hâlde yatağının üzerinde oturuyordu. Onun saçlarını tarayan Müzeyyen kardeşini görünce, "Demek sonunda gelebildin," dedi. Ancak başını yere eğen Nilda, genç adamın yüzüne bakmadı. Onunla gitmek istemiyordu. Yine aynı şeyleri yaşayacak gücü kalmamıştı. Tükenmişti. Kocası pişman gibi görünse de bu pişmanlığın çok uzun sürmeyeceğini biliyordu. Sahi, gidebileceği bir yer kalmış mıydı? Onu sahiplenecek, başını omuzlarına yaslayacak bir anne ve babası yoktu ki artık! Yıllardır yaşadığı hayatın aslında koskoca bir yalan olduğunu öğreneli birkaç gün olmuşken nereye gider, kime sığınırdı? Bir yanı hayal kırıklıkları, diğer yanı ise her an patlamaya hazır bomba gibiydi. Bankada yeni bir hayat kuracağı kadar parası vardı, evet ancak kendisini aldatan Ayhan ve Gülseren'den gelen hiçbir şeyi istemiyordu. Onun düşünceli hâlini gören genç adam, koluna girdi. "Hadi artık evimize gidiyoruz."

Nilda gitmeye mecburmuş gibi isteksizce ayağa kalktı. O kendini hiçbir yere aitmiş gibi hissetmiyordu. Ne kadar mutsuz olduğu yüzünden belli olan kızın kalbi, sevdiği adama karşı korku ve umutsuzlukla doluydu. Cahide'yle yüzleşmekse en büyük korkularından birisiydi. Ayakları kendinden bağımsız hareket ederek, Mehmet'le kapıya doğru ilerlerken birden olduğu yerde durdu. Dilinin ucuna, *seni istemiyorum* demek gelse de o iki sözcük bir türlü dudaklarından dökülemiyordu. Sanki konuşmayı unutmuş gibi gözleri yerde ifadesizce bakıyordu. Müzeyyen'in, "Hadi Nildacığım," demesiyle tekrar harekete geçtiğinde Mehmet derin bir nefes aldı. Çünkü onun aklından geçenleri tahmin edecek kadar onu tanıyordu artık.

Yarım saat sonra araba durduğunda, genç kız ilk kez başını kaldırıp camdan dışarıya baktı. Tanımadığı bu yer kafasını karıştırsa da hiçbir şey sormadan arabanın açılan kapısından

indi. Müzeyyen, Mehmet'in onlar için ev aldığını biliyordu. Bu durumdan hoşlanmasa da Nilda için en doğrusunun bu olduğunu düşündüğünden ne kardeşine herhangi bir yorum yapmıştı ne de genç kıza yeni evden bahsetmişti. Onca olan şeyden sonra onlar için en doğru karar belki de buydu. Temiz bir başlangıç istiyorlarsa herkesten uzakta birbirleriyle yüzleşmeliydiler. Yine de onun da Nilda gibi korkuları vardı. Kardeşi her ne kadar karısını üzmemeye söz vermiş olsa, yaptıklarına pişman gibi görünse de onun gelgitlerini biliyordu. Geçmişlerinin günahlarını ödetmeye çalıştıkları kızın tekrar zarar görmesini istemiyordu.

Evin giriş kapısına geldiklerinde, Mehmet kapıyı açarken, "Yeni evimiz. Bundan sonra burada yaşayacağız," dediğinde Nilda şaşırsa da tepki göstermedi. Geleceğe dair en ufak bir ümit beslemiyordu. Nasıl olsa her güzel şeyin arkasından mutlaka bir hayal kırıklığı çıkıyordu.

Üçü birlikte içeriye girdiklerinde Mehmet genç kızı doğruca yatak odasına yönlendirdi. Tamamen beyazın hâkim olduğu odaya girdiklerinde, "Artık dinlenmelisin. Yemek hazır olduğunda sana haber veririm," dedi.

Onun söylediklerine uyum sağlayan Nilda, uslu bir kız çocuğu gibi yatağa uzandığında Müzeyyen hemen üzerini örttü. "Bebeğin ve kendi sağlığın için dikkatli olmalısın," dedi her zamanki sevecen hâliyle. Onlar için her şey normalmiş gibi davranmak ne kadar da kolaydı! Sanki hiçbir şey olmamış gibi...

Mehmet ve Müzeyyen odadan çıktıktan sonra yalnız kalan Nilda, aklını meşgul eden düşüncelerle uyumaya çalıştı. Aklı birbirinin tam aksi olan bir sürü düşünceyle doluydu. Kocasının bu ani değişen ruh hâlinin sebebi, sadece hamile olması mıydı? Neyi amaçlıyordu? Yoksa bebek doğuncaya kadar ona iyi davranacak, sonra da bebeğini elinden mi alacaktı? Peki, bu yeni ev de nereden çıkmıştı? İşte bu kısımda,

çevresinde olan tutarsızlıklar nedeniyle aklı daha da karışıyordu. İşin içinden çıkamayınca dolan gözlerini dinlendirmek için kapattı. Dinlenmeli, belki biraz uyumalıydı. Eski gücünü bir nebze de olsa topladığında daha mantıklı düşünebilir, uygulayabileceği daha sağlıklı kararlar alabilirdi.

Bir süre sonra uykuya dalar dalmaz çevresinde birisinin varlığını hissetti. Tonlarca ağırlıkta yük taşıyormuş gibi açılmamakta direnen göz kapaklarına rağmen kirpiklerini araladı. İşte o anda Cahide'yi üzerine eğilirken gördü. Yaşlı kadının bakışları öylesine ürkütücüydü ki çığlık atmak istedi. Ancak Cahide daha o ağzını açmadan, bir eliyle ağzının üzerini kapatırken diğer eline aldığı yastığı yüzüne bastırdı. "Bu bebek doğmayacak!" diyen kadının sesi, nefret doluydu. Nilda yastığın altında çırpınarak ona karşı koymaya çalışsa da gücünün tükendiğini hissetti. Yolun sonuna gelmişti artık. Ölümle yaşam arasındaki o kısacık zaman diliminde, aklına tek gelen şey doğmamış bebeğiydi. Annelik içgüdüsüyle Cahide'den kurtulmak için son bir hamle daha yaptı. Fakat kadın yaşına rağmen olması gerekenden çok daha güçlüydü. Sonra birden her yer kararırken gözlerinin önüne beş altı aylık bir kız çocuğu geldi. Kucağında emzirdiği bebeği o kadar sevimli görünüyordu ki... Kendisine bakan gözleri tıpkı Mehmet'in gözleri gibi iri ve siyah renkti. Annesine oyunlar yaparak karnını doyuran bebeğin yüz ifadesi hızlı bir biçimde değişti. Canı yanıyor gibi çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Sakinleştirmek için onu kucağında sallayan genç kızın kollarındaki bebek, hiç var olmamış gibi birden yok oldu. Nilda boşalan ellerine baktı. Yoktu, gitmişti. İstemediği bebeği onu terk etmişti. İstediği tam olarak bu olsa da canı neden bu kadar yanıyordu? Hıçkırarak ağlamaya başladığında uzaklardan Mehmet'in sesini duydu. "Nilda!"

Kan ter içinde gözlerini açtığında yataktaydı. Mehmet ise yatağın kenarına oturmuş, ona bakıyordu. Genç adam güçlü

kollarını sarmak için ona uzatırken, "İyi misin? Kendini kötü hissediyorsan hastaneye gidelim," dedi.

Onun sorularına karşılık kendini geri çekerek, cevap vermeden sadece başını sağa sola salladı.

Mehmet onun tek kelime bile konuşmamasına alışamamıştı. Bağırmasına, kendinin öfkeli olduğu anlarda yaptığı gibi yakıp yıkmasına dahi razıydı. Ama bu sessizliği dayanılacak gibi değildi. Lakin sabırla beklemekten başka çaresinin olmadığını biliyordu. Zaten bütün olanlardan sonra yanında olması bile onun için bir şanstı. Şimdi üzerine giderek sevdiği kadını kaybetmek istemiyordu. Odaya gelirken, yanında getirdiği tepsiyi şifonyerden alıp yatağa yaklaştı. "Senin için çorba yaptım."

Nilda kâsenin içinde gördüğü çorbaya şüpheyle baktı. Rengi beyazdı. Üzerinde naneye benzer bir şeyler vardı. Onun garip garip çorbaya baktığını gören genç adam açıklama yaptı. "Bu, yayla çorbası. Hadi karnını doyuralım."

Hâlâ gördüğü rüyanın etkisinde olan Nilda, kocasının ısrarına rağmen çorbayı kendisi içmek istedi. Daha kâseden ilk kaşığı aldığında yüzü buruştu. Çünkü yediği, hayatında tattığı en berbat çorbaydı.

Gün boyunca Nilda yataktan çıkmadı. Mehmet zaman zaman onu kontrol edip yemeğini yatağına getirdi. Gece olduğunda ise sabaha kadar başucunda bekleyerek sayıklamalarını dinledi. Dinledikçe de karısına verdiği zararın tahmin ettiğinden daha büyük olduğunu gördü. Onu nasıl iyileştirecek, acılarına nasıl çare olacaktı, bilemiyordu.

Sabah olduğunda, Nilda kendini bedensel olarak, bir önceki günlere nazaran daha iyi hissederek, gözlerini açtığında Mehmet'i gördü. Karşısındaki koltukta uyuyordu. Yeni yeni çıkmakta olan sakallarıyla ve bir gün önce üzerinde olan kıyafetleriyle dağılmış görünüyordu. O, bir gün giydiğini ertesi gün tekrar giyen adamlardan değildi. Sessizce onu izlerken,

evin zili çaldığında genç adam gözlerini açtı. Kendisine bakan karısına gülümseyerek, "Günaydın," derken üzerini düzeltip ayağa kalktı. "Ben kapıya bakıp hemen geliyorum."

Mehmet odadan çıktıktan birkaç dakika sonra içeriye elinde resim defteriyle Hazal girdi. Ardından da annesi. Müzeyyen mutluluktan cıvıldayarak, "Bugün seni daha iyi gördüm," derken, Mehmet kahvaltı hazırlayacağını belirterek odanın kapısına doğru yürüdü. Aslında kahvaltı bahaneydi. Amacı bir süreliğine de olsa onları yalnız bırakmaktı. O tam kapıdan çıkarken ablası onlar için getirdiği su böreğini mutfak tezgâhına bıraktığını hatırlattı.

Nilda, genç adam gittikten sonra Müzeyyen'e teşekkür etti ve ikisi sohbet etmeye başladı. Hazal sessizce onları dinlerken genç kız çocuğun kendisine her zamankinden daha heyecanlı baktığını fark etti. Sanki birisi elindeki resim defterini alacakmış gibi kucağındaki deftere sıkıca sarılması ise dikkatini çekti. Küçük kıza eliyle yatağı işaret ederek, yanına gelmesini istediğinde, Müzeyyen Mehmet'e kahvaltı için yardım edeceğini söyleyerek dışarı çıktı.

Annesinin gidişinin ardından Hazal resim defterini açıp son çizdiği resmi gösterdi. Nilda'nın gördüğü çizimle gözleri doldu. Çünkü küçük kız kendisini, Nilda'yı ve bebeğin resmini çizmişti. Üçünün olduğu resme bakıp, "Bu harika olmuş!" diyerek alnına küçük bir öpücük kondurduğunda Hazal mutlulukla kıkırdadı. O an Nilda'nın aklına defterde daha önce gördüğü resim geldi. Önceki resimlere bakmayı bahane ederek, sayfaları çevirdiğinde yırtılmış sayfanın yerini gördü. "Sanırım çizdiğin bir resmi beğenmemiş olmalısın," derken Hazal, onun ne demek istediğini anladığından gözlerini yere çevirdi. Nilda onun üzüldüğünü görebiliyordu. O nedenle başka bir soru sormadı. Belki de bu küçük kız son zamanlarda onun gibi kâbus görüyor, sonra da gördüklerini çiziyordu.

Günler yavaş yavaş ilerlerken Mehmet işlerini ofisi yerine evden idare etmeye başladı. Hastaneden çıkalı dört gün olmasına rağmen Nilda'nın ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı. Bütün gün kendisini odasına kapatan kız, Müzeyyen'den başka kimseyle iletişim kurmuyordu. Genç adam, ona yaklaşmak için yaptığı bütün hamlelerin boşa çıkmasına karşılık, hâlâ umutluydu. Onu tekrar kazanacak, yaşattığı bütün acıları sevgisini sunarak unutturacaktı. Yani en azından öyle olmasını umut ediyordu.

Mehmet'in yine çalışma odasında olduğu bir gün, cep telefonu bilinmeyen bir numara tarafından arandı. İş için olabileceğini düşünerek, cevap verdiğinde duyacağı sesin Behiye'ye ait olmasını beklemiyordu. Aklına bir anda çocukluğu gelen genç adam telefonu kapatmak üzereyken kadın yalvarır gibi, "Lütfen kapatma! Seninle konuşmak istediklerim var. Nilda ve senin için önem taşıyan konular," dedi.

Behiye'nin Nilda'dan bahsetmesi üzerine bir süre duraksadı. İçinden *onun için bunu yapabilirim* dedikten sonra, "Sizi dinliyorum," diye cevap verdi.

"Tahmin edersin ki bunlar telefonda konuşulacak konular değil. Yüz yüze görüşebilir miyiz?"

Mehmet, onun sözleriyle telefonda kaskatı kesilmişken karşı karşıya gelmeyi düşünemiyordu. Tam *hayır* demek üzereyken Behiye, "İkinizin geleceği için bu konuşmayı yapmamız gerekiyor. Daha fazla ertelenemez. Bilmen gerekenler var," diye ısrar etti.

Kadının son cümleleri onda merak uyandırmıştı. Her ne kadar onu annesinin katili olarak görse de ucu karısına dokunuyorsa bu görüşmeyi yapabilirdi. İstemeyerek de olsa, "Tamam!" dedi.

Behiye son yarım saattir, önünde duran peçeteye farkında olmadan şekil verirken yavaş yavaş ümidi tükenmeye başlamıştı. Gelmeyecekti. Çünkü randevulaştıkları saatin üzerinden neredeyse yarım saat geçmişti. Garson bir kere daha yanına yaklaşıp, bir isteği olup olmadığını tekrar sorunca, teşekkür ederek ayağa kalktı. Restorandan ayrılmak için çıkış kapısına ilerlerken Mehmet'le karşı karşıya gelmeyi ummuyordu. Genç adam, sanki kırk beş dakikadır içeriye girmekle girmemek arasında kalıp dışarıda beklememiş gibi, "Geciktiğim için kusura bakmayın. İşlerim biraz uzun sürdü," diye yalan söyledi. Nilda'yı ablasına emanet ederek evden çıktığından beri huzursuzdu ve bu huzursuzluk karşısındaki kadını görmesiyle daha da artmıştı. İçinde bulunduğu huzursuzluğu yok saymaya çalışarak boş masalardan birisini işaret etti. "Geçelim mi?"

Birlikte karşılıklı oturduklarında Behiye nereden başlayacağını bilemedi. Az önceki garsonun tekrar gelip siparişlerini istemesinin ardından doğrudan konuya girdi. "Onu seviyor musun?" Aslında bu soruyu sormaktaki amacı, bildiği şeyden emin olmaktı. Doğum günü partisinin olduğu akşam, Mehmet'in gözlerinde sadece kin değil, aşkı da görmüştü. Her ne kadar duygularını saklamaya çalışsa da karısına olan bakışlarında hisleri tüm çıplaklığıyla görülebiliyordu. Bunu en iyi, aynı duyguları yaşamış birisi fark edebilirdi. Ve o aşkların en büyüğünü sonu acıyla bitse de kısacık bir zamanda sevdiği adamla yaşamıştı.

Mehmet ise kendinden cevap bekleyen kadının karşısında terleyen avuçlarını ovuşturdu. Nilda'ya hissettiklerinin sorgulanması hiç hoşuna gitmemişti. "Benimle konuşmak istediklerinizi olduğunu söylemiştiniz," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

Behiye onun gerildiğini anlayabiliyordu. Gerçi kendini annesinin katili olarak gören bir adamdan daha samimi bir yaklaşım bekleyemezdi. Bunların bilincinde olarak daha fazla

uzatmak istemedi. Zaten sorunun cevabını biliyordu. Dolayısıyla lafı dolandırmadan ondan istediği şeyi söyledi. "Lütfen Mehmet, onu gerçekten seviyorsan kızımı koru. Sen farkında değilsin belki ama hayatı tehlikede olabilir."

Duydukları, sonunda genç adamın ilgisini çekebilmişti. Dahası, gözlerine tıpkı Nilda gibi bakan kadının söyledikleriyle tedirgin oldu. "Tehlikede demek de ne demek oluyor?"

Kısa bir süre bekleyen Behiye, anlatmaya en başından başladı. "Babam benim öldüğümü sanıyor. Dolayısıyla Nilda'nın varlığından da haberi yok. Ben kızımı koruyabilmek için onun annesi olmaktan vazgeçtim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Bir yabancı gibi, daima onun bir adım gerisinde durmak zorunda kalmanın ne kadar acı olduğunu tahmin edemezsin. Ben onun annesi olmaktan vazgeçtim. Peki, sen Mehmet, karın için nelerden vazgeçebilirsin?"

Behiye'nin anlattıkları ve sorduğu soruyla genç adam nefesini tuttu. Öte yandan kulaklarında oluşan baskı, mantıklı düşünmesini engelliyordu. Bunu nasıl düşünememişti? Kendini tamamen intikam oyununa kaptırarak bunları nasıl göz ardı edebilirdi? Kısa süreli kafa karışıklığından sonra kızının tehlikede olduğunu söylemesine sinirlendi. "Karşıma geçip onun için nelerden vazgeçebileceğimi soramazsınız! Bahsettiğiniz tehlike, yaşadığınız her şey, sizin yaptığınız seçimlerin doğurduğu sonuçlar!"

Onun suçlamalarına içerleyen kadın, daha fazla konuşmaması için sağ elini kaldırdı. "Burada benim tercihlerimi sorgulamıyoruz. Kaldı ki yaşadıklarım benim seçimlerim değildi. Sana ne anlatıldı, nasıl bu kadar doldurulduun, bilmiyorum ama her ne biliyorsan, sana yanlış anlatılmış."

Behiye konuşmasına devam ederken Mehmet araya girmek istedi ama kadın tekrar elini kaldırarak sözlerinin bitmediğini işaret etti. "Benim hayatımı senin ailen mahvetti. Şu an yaşadıklarımın tek sebebi yine senin ailen," diyerek geçmişi

anlatmaya başladı. "Yıllar önce babamın çalışanlarından birisine âşık oldum. Ailem bu durumu öğrendiğinde asla kabul etmeyeceklerdi, biliyordum. Çünkü birçok kez babamın benimle ilgili planları olduğunu duymuştum. O, her zaman paraya değer veren bir adam olmuştu. En büyük isteği, beni zengin birisiyle evlendirerek topraklarına toprak katmaktı. Sevdiğimle evlenebilecek yol ararken baban çıktı karşıma. Defalarca onu istemediğimi söylememe rağmen peşimi bırakmadı. Ben yok dedikçe o daha da hırs yaptı. Hatta o kadar ileri gitti ki, sevdiğim adamı ölümle tehdit edecek kadar gözünü kararttı. O zamanlar, evli ve üç çocuklu bir adam olduğunu duymuştum ama bir gün babaannenle birlikte beni istemeye geldiklerinde karısının öldüğünü öğrendim. Tabii bu arada babam, toprak karşılığı hiç düşünmeden beni babana vermişti. Daha doğrusu resmen satmıştı. O paragöz bir adam olduğu kadar kalbi de karanlık biridir. Zorla parmağıma takılan nişan yüzüğünden sonra hayatım da tamamen kısıtlandı. Yanımda ağabeylerim olmadan sokağa bile çıkamaz olmuştum. Böylece Reha ile yani Nilda'nın babasıyla iletişimimiz de büyük ölçüde kesildi. İkimizin arasındaki aşkı bilen bir arkadaşımın yardımıyla mektuplaşamaya başladık."

Behiye o zamanları anlatarak, dolan gözlerini silerken Mehmet duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Ama karşısındaki kadın hiç de rol yapıyormuş gibi görünmüyordu.

"Düğün günü yaklaşırken Reha'dan bir not aldım. 'Ucunda ölüm bile olsa ne pahasına olursa olsun, seni almaya geleceğim!' diyordu. Fakat hiçbir zaman gelmedi, gelemedi... Onu o gün, akşama kadar bekledim. Gelmeyeceğini anladığımda pencereden kaçtım. Benim için her şey bitmişti. Nereye gideceğimi düşünürken kendimi derenin üzerindeki kayalıkta buldum. Artık yaşayacak, nefes alacak gücüm kalmamıştı. Karnımda taşıdığım bebekle birlikte yaşamıma son vereceğim anda küçük ağabeyim beni durdurdu. O, ne babama ne de diğer ağabeyime benzerdi. O, ikisinin aksine daha duygu-

saldı. Beni engelledikten sonra öldüğüm izlenimi verip, beni Eskişehir'de yaşayan arkadaşına göndererek yeni bir hayat kurmamı sağladı. Nilda'yı olabilecek bir tehlikeden korumak için kendi ellerimle bana kol kanat geren aileye teslim ettim ve işte yıllar sonra buradayım. Yani senin anlayacağın, bize nasıl ulaştığını bilmiyorum ama ben annenin ölümüne sebep olmadım. Ancak baban babamla işbirliği yaparak sevdiğim adamı, Nilda'nın babasını ortadan kaldırdı."

Duydukları Mehmet'in öyle kolay sindireceği şeyler değildi. Cahide'nin anlattıklarıyla örtüşmeyen geçmiş, genç adam için büyük bir yıkım olmuştu. Bir yanda yıllarca ona annelik yapan babaannesi, diğer yanda ise sevdiği kadının öz annesi vardı. Hangisinin doğruyu söylediğinden emin olamıyordu. Şiddetlenen baş ağrısıyla gitmek için ayağa kalktığında Behiye önüne geçti. "Lütfen kızıma iyi davran. Bu hikâyenin en masumu o çünkü. Onu asla bırakma!"

Onun isteği karşısında Mehmet, *"Kızının yaşadıklarını bilse benden bunu isteyebilir miydi acaba?"* diye içinden geçirdi. Karısına çektirdiği acıları bilse kesinlikle bir anne olarak yüzüne tükürürdü. "Merak etmeyin. Onu bırakmak gibi bir niyetim yok. Hele de karnında çocuğumuzu taşırken..." Bebek haberini duyan kadın, günlerden sonra ilk kez gülümsedi. Kızının yanında olup, ona sarılarak tebrik edemeyecek olsa da onun adına mutluydu.

Behiye'nin yanından ayrılan Mehmet, arabasını sahile çekerek dakikalarca önünde uzanan maviliği izledi. Ama gözleri denize baksa da aklı başka yerlerdeydi. Yeni öğrendikleriyle her geçen gün daha büyük bir çıkmaza sürükleniyordu. Ya Behiye'nin anlattıkları doğruysa? Asıl o zaman Nilda'nın yüzüne nasıl bakardı?

İki saate yakın sahilde oturduktan sonra babaannesiyle konuşmaya karar verdi. Fakat bunun için ertesi günü beklemeliydi. Böylece zaman kazanarak daha mantıklı düşüne-

bilirdi. Zaten Cahide'nin Nilda'ya attığı iftirayı hatırladıkça çıldırırken şimdi yeni öğrendikleriyle yüzleşmeleri, ileride pişman olacağı sonuçlar doğurabilirdi. Tekrar arabasını çalıştırarak, harekete geçtiğinde aklına gelen şeyle yönünü değiştirdi. On beş dakika sonra mücevher mağazasının önündeydi. Onu gören dükkân sahibi, memnuniyetle karşıladı. Çünkü Alptuğlar en seçkin müşterileriydi. Gözleri ışıldayan adam, "Hoş geldiniz, Mehmet Bey. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dediğinde genç adamın gözleri yüzüklerin sergilendiği vitrine kaydı. "Değerli bir şeyler arıyorum. En az sahibi olacak kadın kadar değerlisini."

Adamın duyduklarıyla neredeyse ağzı kulaklarına değecekti. Mehmet'e ikramda bulunmayı teklif ettikten sonra, "O zaman sizin için baktıklarınızdan daha değerli bir şey göstermeme izin verin," diyerek vitrinlerde sergilenmeyen özel tasarım bir takı seti çıkarttı. "Bu görebileceklerinizin en iyisi!"

Kolye, yüzük ve küpelerden oluşan setin zarafetini gören genç adam, hiç düşünmeden cebinden kredi kartını çıkarttı. "Alıyorum."

Adam setin astronomik fiyatını söylerken Mehmet kartın limitsiz olduğunu ifade etti. Dükkânın sahibi gerekli sertifikayı ve takı setini hazırlarken genç adam etrafına bakınmaya başladı. O an başka bir vitrinde gördüğü elmas gerdanlık dikkatinden kaçmadı. Ayağa kalkarak gördüğü takıya yaklaştı. Dükkân sahibi yaptığı işi yanında çalışanlardan birisine devrederken, "Başka bir isteğiniz var mı efendim? Dilerseniz çok şık başka parçalarım da var," dedi.

Adamın sesinin titremesinden ve hareketlerinden panik yaptığı belliydi. Mehmet, adamın gözünün içine bakarak, "Bu gerdanlık babaanneme aitti," dedi. Torunu olarak Cahide'nin mücevher tutkusunu çok iyi biliyordu. Üstelik yaşlı kadın, taktıklarının aynısının başka birisinde olmaması için özel tasarlatırdı.

Dükkân sahibi durumu kurtarmaya çalışarak, "Kadınları bilirsiniz. Çabuk sıkılırlar," dediğinde, onun daha fazla açıklama yapmasını beklemeden, "Bunu size ne zaman sattı?" diye sordu Mehmet. Çünkü mücevherlerine bağlı olan kadının en sevdiği ziynet eşyalarından birisini satması, onun için şaşılacak şeydi. Yoksa paraya mı sıkışmıştı? Gerçi onun gibi bir kadının paraya ihtiyacı yoktu ki!

"Sekiz ya da dokuz ay kadar önce getirdi, efendim. Ama sizden rica ediyorum, aramızda kalsın. Babaannenizi kızdırmak istemem."

Adamın ezilerek söylediklerine karşılık genç adam, "Tamam, ben de benim öğrendiğimi bilmesini istemem," dedi.

21. BÖLÜM

"ARAŞTIRMA"

Mehmet eve döndüğünde, Müzeyyen ve Nilda birlikte sohbet ederek kahve içiyorlardı. Onun gelişiyle genç kız eski sessizliğine bürünürken ablası gitmek için ayağa kalktı. "En kısa zamanda sohbetimize kaldığımız yerden devam ederiz, tatlım," diyerek çıkışa yöneldi. Müzeyyen'i kapıya kadar yolcu ettikten sonra Nilda tekrar odasına gitmek için arkasını dönerken Mehmet bileğinden tuttu. "Bugün daha iyi görünüyorsun. Akşam yemeğini birlikte dışarıda yiyelim mi?"

Aldığı teklife karşılık Nilda kısa bir süre düşündü. *"Onun için hiçbir şey olmamış, yaşanmamış gibi davranması ne kadar basit!"* diye geçirdi içinden. Sanki kusursuz bir hayatları varmış da tek eksikleri mutlu çiftler misali birlikte zaman geçirmekmiş gibi... Her şeyin bu kadar normal görünmesini garipsese de inkâr edemeyeceği bir gerçek vardı. O da günlerdir dört duvar arasında bunaldığıydı. Karşısındaki adama güven duymasa da dışarıdaki hayata karışmaya ihtiyacı olduğu için konuşmadan onu başıyla onayladı. Karısının teklifini kabul etmesi üzerine, Mehmet bunu bir adım olarak değerlendirdiğinden tebessüm etti. "Bir saat sonra hazır ol."

Bir saat sonra Nilda üzerini giyinirken odanın kapısı çaldı. Müzeyyen gittiğine göre gelen kişi kocası olamazdı herhâlde. Çünkü o kapıyı çalmazdı. Ses vermeden, kapıyı açtığında şaşkınlıklarına bir yenisi daha eklendi. Mehmet yeni tıraş olmuş,

takım elbisesiyle karşısında duruyordu. Uyum konusunda hassas olduğundan giydiği sade siyah elbiseye dua ederek, arkasını dönüp aynada saçlarını toplamaya başladı. Mehmet onu izleyerek sessizce yanına yaklaştı. Onun kendine bu kadar yakın olması, nabzının hızlanmasına neden olsa da aldırmıyormuş gibi davrandı. Yaşadıkları onca kötü şeyden sonra bir anda yelkenleri suya indirmek olmazdı, olamazdı. Fakat genç adamın ona sokulmasıyla ruh hâli anında değişerek tedirgin oldu. Onun kendisine zarar vereceğini düşündüğü sırada, genç adam aldığı takı setinin kolyesini kendi elleriyle boynuna taktı. "Sana çok yakıştı..." Nilda, Mehmet'in aynadaki yansımasına bakarken sessizliğini korumaya devam etti. Sanki ağzından çıkacak tek kelimeyle gardı düşecekmiş gibi hissediyordu. Bu kadar zayıf olduğu için kendinden nefret etti. Hâlâ onun yanında heyecanlanması doğru değildi. Genç adamın vücudundan gelen güzel koku onu mest etmemeliydi. Neden onunla dışarıya çıkmayı kabul etmişti ki? Ve neden ona hayır demeyi öğrenemiyordu? Bu kadar gurursuz birisi değildi! Nilda daha ilk dakikadan pişmanlık duyarken, Mehmet onun karşı koymamasının mutluluğuyla küpelerden ilkini incitmeden sol kulağına yavaşça taktı. Takıları takarken tenine değen ellerinde hissettiği sıcaklık birlikte oldukları ilk geceyi hatırlattı. Ona ilk kez gerçek anlamda dokunduğu o akşam, hafızasından sonsuza kadar silinmeyecekti, bundan emindi. Cahide'nin yokluğunda geçirdikleri günlerde olduğu gibi, onunla tekrar birlikte olacağı anları sabırsızlıkla bekliyordu. Sevdiği kadına duyduğu tutku her saniye artarken aklına gün içinde öğrendikleri geldi. Eve girerken, dışarıda bıraktıkları tekrar beynine hücum ettiğinde ikinci küpeyi takıyordu. Kalbinin ince ince sızlamasıyla bakışlarını aynaya çevirdiğinde Nilda'yla göz göze geldiler. Hemen aklından geçenleri silip, "Çok yakıştılar," dedi ama cevap alamadı. Son olarak, yüzüğü parmağına takarken sevdiği kadının ellerinin titrediğini fark etti. İşte bu iyi bir şeydi.

Gittikleri mekânda yemeklerini yedikten sonra Mehmet daha fazla dayanamayarak Nilda'nın elini tuttu. Genç kız elini çekmek istese de ellerini kavrayan ellerin sıkı tutuşu nedeniyle geri çekemedi. Genç adam kendisiyle konuşmayan karısına, "Artık bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu. Ancak Nilda onunla ilgilenmiyormuş gibi bakışlarını yan taraflarındaki boş masaya çevirdi. Sevdiği kadın onunla konuşmasa da en azından duyuyordu. "Lütfen artık bağışla beni! Sen bilmesen de seni kırarken ben de en az senin kadar kırıldım, yıprandım. Sevdiğinin gözündeki her damla yaşın sebebi olduğunu bilmek, ne kadar acı veriyor tahmin bile edemezsin. Ben kayboldum, Nilda. Ve geç olsa da senin varlığınla yıllar sonra yolumu buldum. Ne olur artık daha fazla cezalandırma beni!"

Genç kızın duyduklarıyla gözleri doldu. Keşke her şey onun dediği kadar kolay olsaydı. Kızaran gözlerine aldırmadan, iki damla yaş göz pınarlarından akarken boşta kalan eliyle gözünü sildi. Onu ne kadar sevse de affetmeye hazır değildi. Bu kendisine ihanet sayılırdı. İşte o zaman eskisi gibi olmak için taşıdığı bütün ümitleri tükenirdi.

Ertesi gün Nilda odasında çocukluğunu hatırlayarak, uzanırken Mehmet de çalışma odasında avukatın gelmesini bekliyordu. Yeni anlaşma imzalayacakları şirketle ilgili halledilmesi gereken yasal bir pürüz vardı. Zil çaldıktan birkaç dakika sonra evin yeni işe başlayan çalışanı kapıda belirdi. Otuzlarındaki yardımcı kadın, avukat Tuğba'nın geldiğini söyledi.

Birkaç dakika sonra onlar çalışma odasında sözleşmeyle ilgili konuşurken Nilda hava almak için bahçeye çıkmaya karar verdi. Belki temiz havada biraz yürürse mide bulantıları azalacakmış, kendini daha iyi hissedecekmiş gibi hissediyor-

du. Üzerine montunu giyip, çalışma odasının önünden geçerken yabancı bir kadının sesini duymayı beklemiyordu. Merakla kapıya yaklaşıp, kulak verdiğinde yapılan konuşmanın işle ilgili olmasıyla rahatladı. Ama sesin sahibini görmeyi çok istiyordu. Tam o esnada evin zilinin tekrar çalmasıyla evin çalışanından önce davranarak kapıyı açtı. Oktay kapı aralığına dayanmış, her zamanki sevecenliğiyle sırıtıyordu. Nilda'yı karşısında gören genç adam, elindeki çiçek buketini uzattı. "Kâinatın en güzel anne adayına!"

Genç kız duyduğu güzel sözlerle teşekkür ederek, çiçeği alırken, "Ağabeyini görmeye geldiysen misafiri var. Çalışma odasındalar," dedi.

Aslında Oktay, her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için gelmişti. Nilda'nın üzerinde gördüğü mont nedeniyle onu lafa tutmak istemedi. "Sanıyorum dışarıya çıkıyordun."

"Sadece bahçede biraz yürüyecektim," diyen genç kız çalışma odasının kapısını gösterdiğinde, Oktay kapıyı tıklatarak içeriye girdi. Karşısında Tuğba'yı görmesiyle o günün şanslı günü olduğunu düşündü.

Oktay'ın gelmesiyle Mehmet ayağa kalkıp geldiği için Tuğba'ya teşekkür etti. "Holdingde sizin için bir oda ayarlamalarını söyleyeceğim."

Holding ve bir oda... İşte bu habere en çok sevinen, bundan sonra her istediğinde onu görebilme ihtimaline sahip olacak olan Oktay oldu. Aynı anda hem selamlaşıp hem de vedalaştıkları kadının arkasından bakarken Mehmet varlığını hissettirmek için genzini temizledi. Oktay onun ima dolu bakışına karşılık boş bir koltuğa yerleşip, "Ağabey, bu hatun aklımı başımdan alıyor," dedi. Fakat ağabeyi ciddi görünüyordu. Mehmet, kardeşinin günübirlik ilişkiler yaşadığını biliyordu. En fazla süren ilişkisi o güne kadar iki ayı geçmemişti. Bir kadınla ciddi düşünerek, birlikteliğini evliliğe taşı-

yacak birisi olmadığını bildiğinden tatlı tatlı uyardı. "Lütfen kardeşim, çalışanlarımdan uzak dur."

Oktay, ağabeyinin yaklaşımına bozulsa da Tuğba'ya ulaşmanın yolunu mutlaka bulacaktı. Öncesinde Mehmet'le karşı karşıya gelmemek için konuyu değiştirdi. "Anlat bakalım, Nilda ile işler nasıl gidiyor?"

Genç adam sorduğu soruyla amacına ulaştı. Karısının ismini duyan Mehmet oturduğu yerde dikleşti. "Hâlâ benimle konuşmuyor. Aramıza ördüğü duvar yıkılacakmış gibi görünmüyor."

Ağabeyinin sözlerindeki ızdırap, görülmeyecek gibi değildi. Ama Oktay da onun bunları hak ettiğini düşünüyordu. Tabii bunu dile getirmek doğru olmazdı. "Ah şu kadınlar! Aslında göründükleri kadar zayıf varlıklar değiller. Eğer o narin bedenlerinde taşıdıkları gücün farkında olsaydılar, şüphesiz bütün erkekler hapı yutmuştu. Neyse ki doğaları gereği duyguları onları zayıflatıyor. Senin yerinde olsam bu durumu lehime çevirerek onu tekrar kazanırdım."

Oktay'ın sözleri Mehmet'in kafasını karıştırdığı için, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Yani onu kazanmak için mutlu edecek yolları denemelisin. Mutlaka karının hangi konularda hassas olduğunu biliyorsundur."

Gözlerini kapatan Mehmet, bunu nasıl başaracağını düşünürken aklına bir fikir geldi. Ama aklından geçenleri uygulayabilmesi için yardıma ihtiyacı vardı.

Günler hızla ilerlerken Nilda uzandığı koltuğunda karnına dokundu. Bebeği günden güne büyüyordu. Mehmet'le en son doktor kontrolüne gittiklerinde bebeğinin el ve ayak

parmaklarının oluştuğunu ultrasonda görmüşlerdi. Bebek sırtı dönük durduğundan cinsiyetini öğrenememişlerdi. Doktor bir dahaki kontrolde bebek izin verirse görebileceklerini söylemişti. Başlarda onu istemese de karnındaki minik varlığa çok bağlanmıştı. Hatta ilk öğrendiği zaman bebeği istememesinden dolayı vicdan azabı bile çekiyordu. Nilda karnını okşayarak, hareketlerini ne zaman hissetmeye başlayacağını düşünürken evin çalışanı kadın yanına geldi. "Nilda Hanım, Mehmet Bey aradı. Yarım saat sonra sizi almak için gelecekmiş. Hazır olmanızı istiyor."

Haftalardır aynı evde yaşasalar da hâlâ ona bir yabancıymış gibi davranmaktan vazgeçmemişti. Birlikte aynı masada yemek yeseler, yan yana sahilde yürüseler de aralarındaki sessizlik hiç bitmemişti. Mehmet'in bu sabırlı hâline, zamanla hayranlık duymaya bile başlamıştı. Bu süre içinde ailesi bildiği insanlar, öz annesi birkaç kez aramış; hiçbirisine cevap vermemişti. Konuşup sohbet edebildiği tek kişi Müzeyyen'di. Cahide'yi evde gördüğü o günden sonra bir daha görmemişti. Onun torununu rahat bırakması hayret edilecek başka bir konu olsa da umurunda değildi.

Mehmet'in Nilda için hazırladığı sürprizde en çok yardımcı olan kişiler Tuğba ve Oktay'dı. Gerekli izinlerin çıkartılması, evrakların hazırlanmasıyla Tuğba ilgilenmiş; yer ve diğer konuları da Oktay halletmişti.

Tuğba, patronunun karısına sürpriz yapacağı gün holdingdeki ofisine taşınmakla meşguldü. Onun için geçici olarak tahsis edilen odadan sonra nihayet kapısında *Tuğba Özcan* yazan yeni odasına ilk adımını atabilmişti. Elinde özel eşyalarının bulunduğu küçük kutusuyla masasına yaklaştığında kendisi için bırakılan pembe gülleri gördü. Hangi kadın sevmezdi çiçekleri? Üzerindeki karta göz ucuyla bakıp tebessüm etti. Aklından Oktay'ın çıldırmış olacağını geçirerek kokma-

dığını bildiği hâlde gülleri burnuna yaklaştırdı. Bu adam ona göre fazlaydı. Hatta bünyesinin kaldırabileceğinden daha fazlaydı. Yine de yeni odasına taşındığı ilk gün yapılan bu jest hoşuna gitti. Ama vakit kaybetmemeliydi. Mehmet gibi aksi ve zaman konusunda hassas olan bir patronla çalışacaksa kurallara uymak zorundaydı. Her ne kadar yazılı bir kural olmasa da kardeşinden uzak durmalıydı. Son günlerde ona yaklaşmak için bütün yolları deneyen Oktay'ı düşünmemeye çalışarak, çiçekleri vazoya yerleştirip masanın gerisinde kalan koltuğa yerleşti. Düzen konusunda takıntılı olduğundan önceliği çekmecelerdi. Kutusundan aldığı ajandayı üst çekmeceye koymak için açtığı zaman odanın eski sahibine ait fotoğrafı gördü. Erdem'in Müzeyyen ve Hazal ile çekilmiş fotoğrafına bakarken ne kadar mutlu olduklarını gülen yüzlerinden anlayabiliyordu. Fotoğrafı ait olduğu kişiye ulaştırmak için masanın üzerine bırakırken çerçevedeki tümseklik dikkatinden kaçmadı. Sanki cam çerçeveyle arka kapak arasına bir şey sıkıştırılmıştı. Yaptığının yanlış olacağının bilincinde olarak merakına yenik düştü. Arka kapağı açtı. İçinde katlanmış beyaz bir A4 kâğıdı vardı. İç sesi bu kâğıdın başına iş açacağını, bakmaması gerektiğini söylese de dinlemedi. Mektubu okumaya başladığında ise sadece şaşırmakla kalmadı, aynı zamanda korkuyla ürperdi. Birlikte çalıştığı insanlar, gerçekten bu kadar tehlikeli olabilirler miydi?

22. BÖLÜM

"MEKTUP"

Mehmet telefonda söylediği gibi, Nilda'yı almak için yarım saat sonra eve geldi. Yine sessizlikle geçen kısa süreli yolculuğun ardından araba bahçe içinde müstakil bir yapının önünde durdu. Nilda arabadan indikten sonra tabelasında *UMUT* yazan ve kreş olduğunu fark ettiği binaya baktı. Neden orada olduklarını anlamaya çalışırken, Mehmet koluna girerek, "Bakalım içeride bizi kimler bekliyormuş?" dediğinde onun sözlerine karşılık yine sessiz kaldı.

Birlikte bahçe kapısından girdiklerinde dört yaşlarındaki bir kız çocuğu elinde tuttuğu çiçeği ona getirdi. Nilda, şaşkın bakışlarıyla uzun saçları atkuyruğu yapılmış sevimli kızdan çiçeği alıp alnına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Teşekkür ederim." Neler dönüyordu, hiçbir fikri yoktu. Zaman geçtikçe merakı artsa da sormaya da niyeti yoktu. Çocuk ona sevgiyle bakarken çevreleri yavaş yavaş kalabalıklaştı. O, ne olduğunu anlamaya çalıştığı sırada, Mehmet onları ilgiyle izleyen çocuklara gülümseyerek bakıp sevdiği karısına döndü. "Yeni kreşini umarım beğenmişsindir. Artık eski sağlığına kavuştuğuna göre evde oturmaktan sıkılmış olabileceğini düşündüm."

Nilda, onun sözlerinin tam olarak, ne anlama geldiğini kavramaya çalışırken kreşteki öğretmenlerden birisi güzel temennilerde bulunmak için elini uzattı. "Hayırlı olsun. Ben

Seden. Sizinle daha önce tanışmayı istesem de eşinizin sürprizini bozmamak adına sizinle iletişime geçemedim."

Genç kız, hayalinin bu şekilde gerçekleşmesini beklemiyordu. Eğer onları izleyen küçük çocuklar olmasaydı, gözyaşı dökebilirdi. Kocasının sıkça yaptığı sürprizlere böyle bir şeyi dâhil etmesi, gerçekten onun için büyük sürprizdi. Uzun bir aradan sonra ilk kez konuşmak istese de ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ne yapsaydı? Boynuna sarılıp teşekkür mü etseydi? Yaşadığı karmaşayla nasıl davranacağına karar veremezken, gözlerini kaçırarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Haftalardan sonra ilk kez Nilda'nın onunla konuşmasıyla Mehmet, kalabalığa aldırmadan genç kızın narin bedenine sıkıca sarıldı. "Sen yeter ki iste, seni mutlu edebilmek için yapamayacağım hiçbir şey yok!"

Kreşte bulundukları süre içinde binayı gezip, öğretmenler ve çocuklarla tanışarak hoş vakit geçirdiler. Hatta Mehmet'in bir ara çocukların arasına karışıp, boyama yaptığı anları izlerken genç kız gördüklerine inanmakta güçlük çekti. O an aklına, kocasının nasıl bir baba olacağı geldi. Tanımadığı bu küçük varlıklarla, bu kadar sabırla ilgilenebiliyorsa kim bilir kendi çocuğu için nasıl bir baba olurdu? Nilda için her şey hayal edebileceğinden daha fazlasıydı. Hatta kusursuzdu.

Eve dönüş saati gelip, arabalarına bindiklerinde ikisi de yorulmuştu ama geçirdikleri güzel vakitten sonra yüzleri gülümsüyordu. Ta ki eve gelinceye kadar... Kapıyı açan evin çalışanı misafirleri olduğunu söylediğinde birbirlerine baktılar. Müzeyyen gelmeden önce haber verdiği için o olamazdı. Oktay'ın da çalışma saatleri olduğundan, kimin geldiğini merak ederek salona girdiler.

Cahide, Nilda ve Mehmet'i görünce, ayağa kalkarak, "Bir an için hiç gelmeyeceksiniz sandım!" dedi.

Beklenmedik davetsiz misafir, ikisinin de canını sıktı. Nilda tedirgin olarak, kocasının arkasına gizlenirken Mehmet'in

onun bu tutumundan dolayı canı sıkıldı. Tam da her şeyi yoluna koymaya başladığı gün, babaannesi gelerek huzurlarını kaçıramazdı. Nilda'ya güven vermek için elini tutarak yanına çekti, parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. "Hayırdır babaanne?"

"Aşk olsun, oğlum! İnsan büyüklerini böyle mi karşılar?"

Cahide'nin yaptıklarından sonra hiçbir şey olmamış gibi onları ziyaret etmesi normal değildi. Son bir aydır iş yoğunluğu ve kreşin hazırlanma süreciyle ilgilendiğinden, babaannesiyle konuşmayı erteleyen genç adam buna pişman oldu. Eğer daha önce onunla yüzleşmiş olsalardı, belki de böyle elini kolunu sallayarak evlerine gelemezdi. Babaannesinin söylediklerinden sonra Mehmet Nilda'ya dönüp alnından öptü. "Bebeğim, sen bugün çok yoruldun. Hadi odamıza gidip biraz dinlen."

Onun karısına sadık, ilgili koca hâlleri hiç de yaşlı kadının beklediği bir durum değildi. Onlara bakarken sinirlenen kadın sahte tebessümüyle, "Gelinimi nereye gönderiyorsun?" dedi.

Nilda ve ailesinden nefret eden babaannesinin bir anda bu kadar değişmesi şüphe uyandırıcıydı. Düne kadar sürekli *intikam* diye tutturup ona iftiralar atan kadının sözlerinde en ufak samimiyet görmüyordu. Belki başka birisi görse ya da duysa inanabilirdi. Ama Mehmet buna inanmıyordu. "Nilda'nın bebek beklediğini biliyorsun, babaanne. Dinlenmesi gerekiyor. Hem zaten benim de seninle konuşacaklarım vardı."

Nilda, Mehmet'in onu kurtarmasının memnuniyetiyle kendi odasına gitse de bu kadının evlerine kadar gelmesinden son derece rahatsızdı. En önemlisi de kocasının onunla yaptığı görüşmeden sonra tekrar eski hâline dönmesinden korkuyordu. Çünkü Cahide'nin Mehmet'in üzerindeki hâkimiyetini öğrenmişti artık.

Yalnız kaldıklarında genç adam babaannesinin karşısına oturdu. "Bana Behiye'nin babamı ayartarak annemden ayırdığını anlatmıştın. Ama öyle olmadığını öğrendim. Şimdi bana gerçekleri anlatır mısın?"

Yaşlı kadın onun sorusuyla afalladı. Böyle bir soruyu beklemiyordu. Ona gerçekleri anlattığında, sonsuza kadar kaybedeceğini bildiğinden inkâr yoluna gitmeliydi. "Bu da ne demek oluyor?" diyerek şaşırmış gibi yaptı.

"Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun. Yıllarca beni kandırıp her istediğini yaptırdığın bir oyuncak hâline neden getirdin? Sen bu insanlardan ne istedin, babaanne?"

Mehmet konuştukça Cahide işinin daha zor olduğunu anladı. Belli ki torunu tarafını seçmişti. Ama bir kere daha kaybetmeyi hazmedemezdi. Sahte gözyaşları dökerek, "Oğlum, ben de babandan duyduklarımı söyledim sana. Ben onun yalancısıyım. Behiye'nin kendisini etkisi altına alıp annenden boşanması için baskı yaptığını o zamanlar da baban anlattı bana," dedi.

"Gerçekten babamı ayartsaydı düğün günü neden kaçsın? Kadının başka bir sevdiği varmış."

Cahide, Mehmet'in yanına gelip yalvarır gibi gözlerinin içine baktı. "Ben de bilmiyorum, evladım. Bunu hiç düşünmemiştim."

Genç adama içinden bir ses ona inanmamasını söylüyordu. Daha önceleri babaannesine inandığı için Nilda'ya olmayacak şeyler yapmıştı. Aynı hataları bir kez daha tekrarlayamazdı. O an aklına, Cahide'nin attığı iftira geldi. "Sen benim karıma iftira attın, babaanne. Hatice'ye ait olan mektubu Nilda'ya okuturken, ses kaydına alıp sanki karımın başka birisiyle ilişkisi varmış gibi gösterdin. Şimdi ben sana nasıl güveneyim? Lütfen seni kırmadan git. Üzerimde hakkın var, seni üzmek istemiyorum."

İyice köşeye sıkışan Cahide, işlerin daha da sarpa sarmaması adına gitmek için ayağa kalktı. "Öyle olsun, çocuğum. Nasıl olsa bir gün her şeyi sizler için yaptığımı anlayacak, beni affedeceksin."

Yaşlı kadın odadan çıktıktan sonra Mehmet, boğazını sıkan kravatını çıkartıp koltuğun üzerine attı. Nefes alamıyordu sanki. Bilinmedik, doldurulması gereken öyle çok boşluk vardı ki... Bir şeylerden emin olmadan yanlış hareket etmekten çekiniyordu. Aklına gelen şeyle cep telefonunu çıkartıp rehbere girdi. Ona aradığı cevapları bulacak sağlam birisine ihtiyacı vardı. Rehberde babasının adamı Ferdi'nin ismini gördüğünde bir an için tereddütte kaldı. Çünkü bu adam aklı erdi ereli onların ailesine hizmet etmiş, babaannesiyle de oldukça yakın biriydi. O nedenle onu eleyerek birkaç defa işini yaptırdığı Orhan'ı aradı. "Orhan amca, senden benim için bir yolculuk yapmanı istesem, müsait misin? Yaklaşık yirmi dört yıl öncesini, sana vereceğim isimleri araştırmanı istiyorum."

Orhan'la yaptıkları görüşmeden sonra kendini bitkin hissederek odasına çıktı. Fakat daha öncesinde Nilda'yı görmeye ihtiyacı vardı. Genç kızın odasının kapısını birkaç kere tıklatsa da cevap alamayınca, meraklanarak içeriye girdi. Tam karşısındaki yatakta sırtını kapıya dönmüş olarak uyuyordu. Daha doğrusu, öncekilerde olduğu gibi uyuyor numarası yapıyordu. Üzerine gitmemek için hiçbir şey söylemeden kapıdan çıkmak üzereyken hıçkırık sesini duydu. Ağlıyordu. Kapıyı kapatıp Nilda'ya yaklaştı. "Babaannem gitti. Lütfen ağlama artık!" Sevdiği kadının ağlamasına dayanamıyordu. Ancak ona söylediği şeye rağmen genç kızın hıçkırıkları arttı.

Onu yatıştırmak için yatağın kenarına oturup sakinleştirmeye çalıştı. "Tamam bebeğim, hepsi geçti."

Mehmet'in sözlerine karşılık, Nilda yönünü ona döndü. Yüzü gözü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. "Ona inandın! Benim seni aldattığıma nasıl inanırsın?"

Genç kız, Cahide ve Mehmet'in yaptığı konuşmanın bir kısmını da olsa duymuştu. Onu tanıdığı günden beri yaşadığı acılara bir yenisi de böylece eklenmiş oldu. Belki her şeyi affedebilirdi ama böyle bir iftirayı affetmesi söz konusu bile olamazdı. Onun tepkisiyle Mehmet ne söyleyeceğini bilemedi. "Lütfen sakin ol! Öyle bir şüpheye kapıldığım için sen beni affetsen de ben kendimi affedemiyorum. Ama dinlediğim ses kaydı o kadar gerçekti ki, kulağımın duyduğuna inandım. Ve duyduklarımın canımı ne kadar acıttığını bir bilsen! O an gözüm döndü. Mantıklı düşünemedim, belki de düşünmek istemedim. Öfkelendiğim zaman kendimi kontrol edemiyorum, elimde değil."

Genç adamın dudaklarından dökülen son sözcüklerde ne kadar pişman olduğu hissedilmeyecek gibi değildi. Üstelik son cümlelerdeki çaresizliğini kim olsa fark edebilirdi. Ama olan olmuş, yine kendisi haksızlığa uğrayıp hayatının en büyük yalanıyla yüzleşmişti. Öz annesinin Behiye olduğu gerçeğiyle...

"Lütfen git Mehmet," dedi burnunu çekerek. "Seni görmek istemiyorum."

Başka zaman olsa genç adam kendini savunmak için kalabilirdi. Lakin hem Nilda'nın psikolojik durumu hem de kendinin haksız oluşu elini kolunu bağlıyordu. Gönülsüzce, "Tamam, yeter ki sen üzülme. Unutma, senin hissettiklerini bebeğimiz de hissediyor. En azından onu düşün," dedi. Bebeği hatırlatınca karısı biraz da olsa kendini hırpalamaktan vazgeçebilirdi belki.

Tuğba, en az beş defa okuduğu mektubu, yatağında bir kere daha okuduktan sonra ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Bu mektubu polise mi vermeliydi, yoksa ait olduğu

kişiye, mektupta yazan isme mi? Eğer emniyete götürürse, içinde yazılanlar doğru değilse... O zaman Alptuğ ailesinin ismi boş yere lekelenmiş olacaktı. Hayatında hiç böyle bir ikilemde kaldığı olmamıştı. Mektubu yazan kişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Holdingde birkaç kişiye Erdem'i sorduğunda onun yurt dışında olduğunu söylemişlerdi. Eğer hayattaysa kâğıtta yazılanların gerçek olmama ihtimali yüksekti. Saatlerce düşündü ve bir karara vardı. Önce bir şeylerden emin olup mektubu ne yapacağına o zaman karar verecekti. Bunun için harekete geçti. Vaktin gece yarısını geçmesine aldırmadan Oktay'a mesaj attı.

"Yarın öğle yemeğinde ne yapıyorsun?"

Günlerdir etrafında dolaşıp defalarca çıkma teklifi eden genç adam ise mesajın geldiği saatte, gece kulübünde arkadaşlarıyla eğleniyordu. Cebinde titreşen telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Gülümseyerek hemen karşılık verdi.

"Sanırım birlikte yemek yiyoruz."

Oktay'ın cevabı, Tuğba'yı hem mutlu hem de tedirgin etti. Fakat emin olmadan karar vermemek için onunla birazcık vakit geçirmesinden kime zarar gelirdi ki?

Gece boyunca uyumayan Nilda, sabah kendisini hâlsiz hissetse de artık sahibi olduğu kreşe gitmekten vazgeçmedi. Eğer mecbur olmasaydı, böyle bir hediyeyi asla kabul etmezdi. Ancak çocuklarla birlikte olursa hem kafası dağılabilirdi hem de evden kısa süreli de olsa uzaklaşabilirdi. Hazırlanıp odasından çıktı. Doğrudan evin çıkış kapısına yaklaştığında Mehmet'in sesini duydu. "Kahvaltı yapmadın!"

Yönünü genç adama dönüp ters bir bakış attı. En sert ses tonuyla, "Canım istemiyor," dedi. Aslında o an içinden onun

üzerine atlayıp boğazını sıkmak geldi. Her şeye rağmen bu adamı gerçekten çok sevse de kalbindeki kırıklar ve öfke, başka türlü davranmasının önüne geçiyordu.

Mehmet, karısının bu kadar ters görünmesine ilk defa şahit oluyordu. Onun bildiği Nilda, daima nahif ve kırılgandı. Ama duygularını bastırmak yerine ona olan tepkisini ortaya koymasına içten içe sevindi. Onu dinlemiyormuş gibi yapıp, "Senin için sevdiğin gibi kayısı kıvamında yumurta hazırlattım. Doktoru duydun, sabahları bir bardak da süt içmen gerekiyor. Tabii bebeğimizi açlığa mahkûm etmek istiyorsan o ayrı," dedi.

Onun vicdanına oynamasıyla genç kız gözlerini devirip, ayaklarını zemine çarparak yanından geçti. Birkaç dakika sonra karşılıklı masada oturmuş, kahvaltılarını yapmaya çalışıyorlardı. Mehmet, akşam olanlardan sonra onunla tekrar iletişim kurmak için, "Bundan sonra sen ne istiyorsan, nasıl istiyorsan öyle olacak. Artık geçmişi bırakıp geleceğe bakmamız gerekiyor. Keşke o kötü günler yaşanmasıydı. Ama geçmişi değiştiremeyeceğimiz için önümüze bakmalıyız. Sen de ne kadar değiştiğimi, seni ne kadar sevdiğimi göreceksin," dedi.

Onun gelecekten umutla bahsetmesine alayla gülen Nilda, bardağındaki sütün son yudumunu içip ayağa kalktı. Tam gidecekken olduğu yerde kaldı. Yüzünü Mehmet'e dönmeden, "Yılan deri değiştirir ama huy değiştirmez," diyerek harekete geçtiğinde, Mehmet onun sinirli hâline tebessüm ederek arkasından seslendi. "Sen şimdi bana yılan mı demek istedin?"

23. BÖLÜM

"TUTSAK"

"Karar verebildin mi?"

Menüyü inceleyen Tuğba, Oktay'ın sorusuyla, "Tavuklu krep," diye cevap verdi. Yemeklerinin gelmesini beklerken genç adam ilk kez bir kadının karşısında kendini şapşal gibi hissediyordu. Kadın; uzun boyu, kumral saçları, beyaz teniyle öyle etkileyici görünüyordu ki... Hele de açık kahverengi gözlerindeki gizemli bakışları, anbean içine işliyordu. Sürekli sırıtan yüzüne birazcık ciddiyet katarak, "Nasıl? Yeni odana yerleşebildin mi?" diye sordu.

Onun sorduğu soru tam da Tuğba'nın beklediği soruydu. Böylece konu kendiliğinden açılmış oldu. Omuzlarına düşen saçlarını geriye savurarak, "Evet, yerleştim. Odanın benden önceki sahibinin düzenli olması nedeniyle çok zorluk çekmedim," dedi.

Aklına Erdem geldiğinde Oktay'ın yüzü düştü. Çünkü o adam, karısını ve kızını terk eden bir alçaktı. Müzeyyen onun yüzünden çok acı çekmişti. Hazal ise psikolojik olarak darmadağın olmuştu. Bir zamanlar enişteden çok, kendisine ağabey olan adamın sessiz sedasız sırra kadem basması, affedilecek bir şey değildi. Tuğba'nın kendisinden cevap beklediğinin farkında olarak, "Erdem disiplinli, temiz bir adamdı. Şaşırmadım," diye cevap verdi.

"Ondan bahsetmekten pek hoşlanmıyorsun galiba. Belki biraz özel olacak ama anlaşamıyordunuz sanırım?"

Tuğba'nın yeni sorusuyla genç adam yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Ablamın eski eşi. Hâliyle hoşlanmamam normal değil mi?"

Oktay verdiği cevaplarla sanki *konuyu kapatalım* der gibiydi. Daha fazla üsteleyip dikkat çekmek istemeyen Tuğba, onun tavrına karşılık güncel konuları açarak sohbet ortamı yaratmaya çalıştı. O an için böyle olması gerekirken Müzeyyen'le tanışmayı aklının bir köşesine not etti. Nasıl yapacaktı, bilmiyordu ama onunla mutlaka bir araya gelmeliydi. Eğer tahmin ettiği gibi bir kadınsa, ona kocasının mektubunu verebilirdi. Ya da en kötü ihtimal emniyete gidecekti.

Bir süre sonra yemeklerini bitirip, Oktay'ın çocuk doktoru olmasının nedenlerini konuşurken genç adam yeğeninin hafta sonunda yapılacak doğum günü partisinden bahsetti. "Haftaya Hazal'ın doğum günü kutlaması var. Gelmek istersen seni de aramızda görmek isterim."

Duyduklarıyla Tuğba'nın gözleri ışıldadı. Fırsat böylece ayağına gelmişti. "Elbette, çok isterim."

Akşamüzeri eve dönen Nilda, kapıda Mehmet ve yanındaki iki kişiyle karşılaştı. Onların kim olduğunu anlamaya çalışırken genç adam, "Hayatım, seni Serap Hanım ve Ersin Bey ile tanıştırayım. Kendileri bebeğimizin odası için buradalar," dedi.

Onun sözlerine karşılık, kırkların başındaki kadın sevecenlikle kıkırdadı. "Eşiniz çok heyecanlı bir baba adayı. Bebeğin cinsiyeti belli olduktan sonra görüşelim dedim ama ısrar etti."

Kocasının aceleci tavrına karşılık cevap vermek üzereyken Mehmet, o konuşmadan açıklama yaptı. "İllaki kız ya da erkek için renkler seçmek zorunda değiliz ya! Her iki cinsiyetin de kullanabileceği bir oda olabilir. Gerçi ben kız olacağını hissediyorum."

Genellikle erkekler, *soy* meselesi yüzünden çoğunlukla erkek çocuk isterdi. Böylece soyadları devam edebilirdi. Bu konuda Mehmet'in takıntılarının olmaması, Nilda'nın hoşuna gitti. Hem zaten kendisi de onun gibi kız bebekleri olacağını hissediyordu.

Dördü birlikte içeriye girdiklerinde genç adam onları yatak odasının bitişiğindeki boş odaya yönlendirdi. "Bence burası uygun. Sen ne diyorsun, bebeğim?"

Nilda, onun heyecanını kırmamak için uygun bulduğunu söyledi. Onun karşı çıkmamasıyla Mehmet arkasından beline sarılıp ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Karar verildiğine göre sen de istersen mobilyalar beyaz olsun. Perde, yatak örtüsünü de cinsiyet kesinleştiğinde seçeriz. Tabii oyuncakları da."

Katalogdan mobilyalar seçilip iç mimarla yapılacak değişiklikler konuşuldu. Kocasının gözlerinde gördüğü ışıltı, yaydığı enerji o kadar yüksekti ki, Nilda onun bu kadar hevesli olacağını hiç tahmin etmemişti. İç mimar ve yanındaki kadın gittikten sonra dinlenmek için odasına gitmeden genç adam, Hazal'ın hafta sonu yapılacak doğum gününden bahsetti. Bahsederken de oldukça huzursuzdu. Çünkü parti evde yapılacaktı ve kendisi de karısı gibi gitmek istemiyordu. Ama söz konusu Hazal olduğundan, akan sular duruyordu. Babasızlığı kabul etmemekte direten küçük yeğenini yalnız bırakamazdı. Her ne kadar babaannesinin yüzünü görmek istemese de gitmeye mecburdu. Mehmet sıkıntıyla, "Gelmek istemezsen seni zorlayamam," dedi.

Nilda kısa bir süre düşünüyor gibi yaptı. Tekrar o eve dönmek düşüncesi, tüylerini diken diken yapmaya yetmişti. Eğer Hazal'ı ve Müzeyyen'i bu kadar sevmeseydi, tereddütsüz hayır derdi. Ama o küçük kızın mutluluğu için gitmesi gerekiyorsa bunu düşünmeye gerek bile yoktu. "Sorun değil. Sanırım birkaç saatliğine katlanabilirim."

Karısının itiraz etmemesi, Mehmet'i mutlu etti. Başka birisi olsa kabul etmezdi belki ama işte Nilda başkaydı. Keşke tanıdığı bütün insanlar onun kadar duyarlı, vicdanlı olabilselerdi.

Hafta sonu geldiğinde Müzeyyen odasında Hazal'ın saçlarını yapıyordu. Aynada saçının son hâline bakan sevimli kız, dudaklarını büzdü. Bu, annesinin yaptığı üçüncü saç modeliydi. Müzeyyen eve kuaför çağırmadığına pişman olurken odaya Nilda geldi. "Aman Allah'ım! Hazalcığım, harika görünüyorsun."

Ama Hazal suratını asmaya devam etti. Müzeyyen, genç kıza sarılıp selamlaştıktan sonra saç modeli nedeniyle onun surat astığını anlattı. Eve gelmesinden dolayı gergin olan Nilda, Hazal'ın saçlarını okşayarak, "İstersen saçlarını ben yapmayı deneyebilirim," dedi.

Onun teklifini memnuniyetle kabul eden sadece küçük kız değildi. Son hazırlıkları kontrol edemeyen Müzeyyen de en az kızı kadar memnun oldu. "Kızlar, siz burada saç yaparken, ben de gidip son durum ne bir bakayım. Konuklarımız yavaş yavaş gelmeye başlamıştır."

Annesinin gidişinin ardından Hazal aynada Nilda'yı izlemeye başladı. Genç kız elindeki fırçası ve tokalarla saçına şekil verdikçe yüzü gülümsemeye başladı. Son olarak, papat-

yalardan oluşan tacı saçlarına takıldığında çok mutlu görünüyordu. "Nasıl? Beğendin mi?"

Nilda'nın sorusuna karşılık, beğendiğini göstermek için başını olumlu anlamda salladı ve teşekkür eder gibi kollarıyla genç kızı sardı. Hazal'ın bu şekilde birisiyle fiziksel temas kurması çok nadir oluyordu. Bir anda odada beliren Cahide, onları birbirine sarılmış hâlde gördüğünde inanamadı. Küçük kızın ise yaşlı kadını görünce gülen yüzü soldu. Nilda onun güçsüz kollarının titrediğini hissederken bakışları kapıdaki Cahide'yi buldu. O an anladı ki Hazal ondan korkuyordu. Aslında eve geldiği ilk günlerden beri farkındaydı. Özellikle yaşlı kadınla aynı ortamda oldukları zaman çocuk daha gergin ve mutsuz görünüyordu. Ama neden ondan böyle korkuyordu? Kendisine neden düşmanı gibi davrandığı belliydi. Ya küçücük bir çocuğu neden böylesi ürkütüyordu, işte burada kocaman bir soru işareti vardı.

Hazal, Nilda'dan uzaklaşıp, tekrar eski mutsuz görüntüsüne bürünerek tuvalet aynasının önündeki koltuğa oturdu. Cahide onlara yaklaşarak, "Benim küçük prensesim, çok güzel olmuşsun," dedi. Çocuk duyduklarına rağmen başını kaldırıp bakmadı. Yaşlı kadın yüzünü Nilda'ya döndü. "Hoş geldin, kızım. Mehmet gelmedi mi?"

Onun hiçbir şey olmamış gibi sorduğu soru Nilda'yı sinirlendirse de bugün Hazal'ın günüydü. "Geldi. Aşağıda Oktay'la birlikteydiler."

Parti başladığında Tuğba ve yanında getirdiği yeğeni Çınar dâhil olmak üzere, çoğunluğun çocuk olduğu en az elli kişi geldi. Herkes eğlenirken, Mehmet'in gözü sürekli olarak Nilda'nın üzerindeydi. Babaannesiyle karısının bir araya geleceği bir ortam yaratılmasından korkarak genç kızın yanına yaklaştı. "Hazal'ın hediyesini verdin mi?" diye sordu.

Onlar konuşurken Oktay Tuğba'yı ablasıyla tanıştırıyordu. Önce Mehmet'in sonra da küçük kardeşinin âşık olması,

bir abla olarak Müzeyyen'i çok duygulandırdı. Kardeşlerinin kendi hayatlarını kurması en büyük dileklerinden birisiydi. Oktay'ın gözlerinde gördüğü pırıltı ise onun da Mehmet'in yolundan gittiğini gösteriyordu. Üçü ayaküstü sohbete başlarken, Nilda'nın elinden tutan Mehmet de yanlarına geldiğinde sohbet derinleşti. Müzeyyen Tuğba'ya bakarak Nilda'nın karnına dokundu. "Ailemiz gün geçtikçe genişliyor. İnşallah en kısa zamanda Oktay'dan da güzel haberler bekliyoruz."

Oktay, ablasının imasıyla kızarırken Mehmet onun bu ergen hâllerine şaşırıyordu. Kardeşi ilk kez, galiba gerçekten âşık oluyordu. En kısa zamanda yalnız olarak onunla bu konuyu konuşmalıydı. Bütün gözlerin bir anda üzerine çevrilmesiyle Tuğba çocukların arasına karışan yeğenine baktı. "Ben Tarçın'a, yani Çınar'a bir bakayım." Çınar, ağabeyinin oğluydu. Bebekliğinden beri çocuğun kokusu ve kıvır kıvır tarçın rengine benzeyen saçlarından dolayı *Tarçın'ım* diye severdi yeğenini.

Ev, müzik sesi ve çocuk cıvıltılarıyla dolup taşarken, evin bodrum katındaki karanlık odada tutulan adam, aklını kaçırmak üzereydi. Ne kadar zamandır olduğunu bilmiyordu ama çok uzun zamandan beri orada yaşıyordu. Yüzünü gördüğü sadece iki kişi vardı. Onlar da haftada bir yüzlerini gösterirlerse görürdü. Küçücük odada sadece bir yatak, tuvalet ve duş kabininden başka bir şey yoktu. Gerçi ayaklarında bağlı olan zincirle kapıya bile bir metre yaklaşırken oda büyük olsa ne olurdu? En fazla klozete ve duş almak için kabine kadar gidebiliyordu. Her gün bir kere, kapısının altındaki küçük bölmeden üç öğün yiyebileceği kadar yiyecek atılıyordu, o kadar. İlk günler saatlerce bağırmış ama bulunduğu odada ses yalıtımı olduğu için sesini kimseye duyuramamıştı. Fakat

odanın içinde bulunan hoparlör sayesinde evde olan birçok şeyi duyabiliyordu. Onun yerinde başka birisi olsa şimdiye kadar belki çoktan çıldırmış olurdu. Ama kızına ve karısına kavuşma ümidi hiç tükenmediğinden onların varlığından güç alıyordu. Odanın içindeki havanın azaldığını hisseden Erdem, yatağının başucundaki minicik havalandırmadan temiz havayı solurken evdeki kalabalığın nedenini çözmeye çalışıyordu. Herkesin hep bir ağızdan, "İyi ki doğdun Hazal!" diyerek tezahürat yapmasıyla anladı ki, bugün kızının doğum günüydü. Çaresizce gözyaşı dökerek, "İyi ki doğdun, bebeğim," dedi kendi kendine. Ve tam bu esnada ışık yandı. Önce yiyecek geldiğini sanarak kapının altına baktı. Çünkü günde bir defa yarım saat kadar ışık açılır, sonra tekrar kapanırdı. O, gelecek yemeğini umarken kapı açıldı. Cahide sırıtarak karşısında duruyordu. "Seni yaşlı bunak!" diyerek ona doğru hareketlendiğinde santimler kala zincir nedeniyle durmak zorunda kaldı.

Yaşlı kadın alınıyormuş gibi suratını düşürdü. "Ama sevgilim, böyle söyleyerek beni çok kırıyorsun."

24. BÖLÜM

"FIRTINA ÖNCESİ SESSİZLİK"

Doğum günü partisinden sonra Cahide iyice emin olmuştu. Mehmet'i tamamen kaybetmek üzereydi. Odasında sinirinden kendi kendine söylenerek, "Aptal!" dedi. "Gitti düşmanın kızına âşık oldu. Oysa yıllarca nefreti o kadar güzel işlemiştim ki beynine! O da tıpkı babası gibi zayıf!" Bir süre daha içinden geçenleri yüksek sesli dile getirirken, gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı. Sakin olmalı, mantıklı hareket etmeli, olmuşları bir kenara itip olacaklara yoğunlaşmalıydı. Bir kere daha kaybedemezdi. Bir an önce aptal torununu tekrar kazanacak bir yol bulmalıydı. Tam da Mehmet üzerine yeni planlar kurarken odasının kapısı çaldı. Gelen kişi sadık adamı Ferdi'ydi. "Cahide Hanım, size söylemem gereken mühim bir konu var!"

Yaşlı kadın, karşısında başı önünde eğik duran adama baktı. Meraklanarak, "Hayırdır inşallah!" dedi.

Ferdi birkaç saniyeliğine fırtınadan önceki sessizliği dinledi. Zira az sonra öğrendiklerini hanımına söylediğinde kıyamet kopacaktı. Cahide'nin gözü döndüğünde neler yapabileceğini bilen adam, önünde birleştirdiği ellerini birbirine kenetleyerek, "Memleket," dedi. "Birisi geçmişi araştırıyor. Reha ve Behiye hakkında bilgi toplayan birisi var. Üstelik sadece onları değil, ailenizi de soruşturuyor."

Cahide hiddetlenerek ayağa kalktı. Mehmet'in planlarını altüst etmesi yetmezmiş gibi, bir de aldığı bu haber midesini bulandırdı. Eğer birileri geçmişi karıştırmaya başladıysa bunca yıldır hayalini kurduğu zafer tehlikede demekti. Adamına sert ses tonuyla bağırarak, "Kimmiş ve neden?" diye sordu.

"Araştırmayı yapan tanıdık birisi. Sanırım Mehmet Bey Orhan'ı bilgi toplaması için görevlendirmiş."

Yaşlı kadın odanın içinde öfkeyle ileri geri yürümeye başladı. Sinirden rengi kırmızıya dönmüş, yine kendi kendine söyleniyordu. "Bu olamaz! Olsa da hiçbir şey bulamazlar!" Sonra birden durarak, Ferdi'ye yaklaşıp önünde durdu. Adamının burnunun dibine kadar girerek irileşen gözleriyle tehdit eder gibi gözlerine baktı. "Bulamazlar, öyle değil mi? Eğer bulurlarsa başına gelecekleri biliyorsun. Sana bu işe bulaşanları susturman için çok para verdim."

"Hayır, efendim! Oradan bir şey çıkmaz!"

Adamın söylediklerine rağmen Cahide'nin içi rahat değildi. Mehmet'i kazanmanın yolunu ararken onu sonsuza dek kaybetmekle kalmaz, ömrünün geri kalanını parmaklıklar arkasında geçirebilirdi. Riske girmemek için soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Gerekeni yap! Sinek küçük ama mide bulandırır," dedi. Kirli işlerini yaptırdığı en yakın adamı bile korktuğunu anlamamalıydı.

Onun ne demek istediğini anlayan Ferdi, istemese de itaat etti. "Emredersiniz Cahide Hanım!"

Mehmet ofisindeki masasında oturmuş, son kırk beş dakikadır bilgisayarından Nilda'nın kreşini izliyordu. Karısının giydiği elbisesinden belli olmaya başlayan karnıyla çocuklarla oyun oynamasını izlemek huzur vericiydi. Onunla ayrı oda-

larda kalsalar, mecbur kalmadıkça konuşmasalar bile sabırla affedileceği günü bekliyordu. O, monitörde sevdiği kadını izlerken telefonu çaldı. Ekranda Orhan'ın adını gördüğünde, kendini duyacaklarına hazırlamaya çalışarak cevap verdi.

"Mehmet Bey, Reha Solmaz yıllar önce bir bar kavgasında öldürülmüş. Ama adamın kız kardeşiyle yaptığım görüşmede, kardeşi bunun sıradan bir kavga olmadığını iddia etti. Çünkü adam değil alkol, sigara bile kullanmıyormuş. Kadın, kardeşinin ölümünde başka birilerinin parmağı olduğunu söyledi. Hatta o dönem, Behiye Hanım'la aşk yaşadığı için ya Behiye Hanım'ın babası ya da o zamanlardaki nişanlısı tarafından öldürüldüğüne inanıyor, yani babanızın. Ne yazık ki elinde delil olmadığından, bunlar sadece iddia olarak kalmış."

Orhan'ın söyledikleri Behiye'nin söyledikleriyle örtüştüğü için Mehmet'in kalbi sıkıştı. İçinden bir his bundan sonraki duyacaklarının onu daha fazla sarsacağını söylüyordu. Gözlerini kapatarak, "Başka ne öğrendin? Mesela eşimin ailesiyle ve babamla ilgili?" dedi.

O an telefonda bir sessizlik olduktan sonra adam konuşmaya devam etti. "Nilda Hanım'ın dedesinin çok tehlikeli bir adam olduğunu söyleyebilirim. Adamın iki tane oğlu var. Büyük olan tıpkı kendisi gibi karanlık. İşlerini birlikte yürütüyorlar. İşler diyorum ama bu insanlarda her yol var. İllegal her işin içinde olduklarını söyleyebilirim. Para için her türlü pisliği yapacak türden adamlar bunlar. Ama küçük oğul onlar gibi değil. Yıllar önce babası ve ağabeyinden ayrılarak küçük bir sermayeyle büyük işler başarmış, dürüst bir adam. Karısı zaten Behiye Hanım'ın intihar meselesinden sonra çok uzun yaşamamış. Babanıza gelince maalesef bundan sonrası yok. Dahası, kime sorsam o yıllarla ilgili hiçbir şey anlatılmıyor. Sanki insanlar bir şeyden ya da birilerinden korkuyormuş gibi susuyorlar. Sanki aileniz orada hiç var olmamış gibi..."

İşte bu Mehmet için daha ilginçti. Çünkü onlar tanınmış bir aileydi. Kimsenin tanımaması söz konusu olamazdı. "Tamam. Sen araştırmalarına devam et. Biraz daha eşelersen mutlaka bir şey bulursun."

Mehmet'in sözlerine karşılık Orhan, "Aslında size söyleyip söylememekte kararsız olduğum bir konu vardı," dedi. "Babanızın yengesi Suzan Hanım, benimle görüşmek istemiş. Benden nasıl haberi oldu, bilmiyorum ama bir adam arayıp beni konağa davet etti. Öğleden sonra kendisiyle görüşeceğim. Size onunla görüşmeden bir şey söylemek istememiştim ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Genç adam, Suzan ve Cahide arasındaki çekememezliği bildiği için şaşırdı. Daha da önemlisi adamın da söylediği gibi ondan nasıl haberi olmuştu, merak etti. "Görüşür görüşmez beni mutlaka ara ve lütfen temkinli ol!" diyerek Orhan'la görüşmesini sonlandırıp koltuğunda geriye yaslandı. Öğrendikleri canını fazlasıyla sıkmıştı. Babasının Nilda'nın babasının katili olması ihtimali kanını donduruyordu. Onu aylarca cezalandırıp yeryüzünde cehennemi yaşatması, vicdanında tarifi imkânsız bir acı yaratıyordu. Ekranda karısının küçük bir oğlan çocuğunu severken gördüğünde bilgisayarını kapattı. Onun yüzüne nasıl bakardı?

Mehmet edindiği bilgiler yüzünden kendisiyle hesaplaşarak, eve gittiğinde Nilda çoktan gelmişti. Akşam yemeğini iştahsızca birlikte yerken karısından utandığını hissetti. Onun durgunluğunun farkında olan Nilda ise genç adamın her zamanki iştahının aksine, çatalla tabağındaki yemeğiyle oynamasını son derece tuhaf buldu. İçinden bir derdi olduğunu geçirse de hiçbir şey sormadı. Nasıl olsa yakında öğrenirdi. O bunları düşünürken Mehmet karısına, "Afiyet olsun," diyerek ayağa kalktı. "Bugün çok yorucu bir gündü. Ben yatıyorum," dedi ve odadan çıktı.

Odasına giden Mehmet hemen Orhan'ı arasa da telefonu kapalıydı. Suzan'la görüştükten sonra onu arayacağını söyleyen adama ne olmuştu da telefonunu kapatmıştı, merak ediyordu.

Sabah holdinge giden Mehmet dalgındı. Bu saate kadar Orhan'a ulaşamamıştı. Bir kez daha adamı aramak için arama tuşuna bastığında odaya Müzeyyen fırtına gibi girdi. "Mehmetçiğim, şu evrakı imzalar mısın? Verdiğimiz bursla ilgili." Genç adam o kadar dalgındı ki ne ablasının yüzüne baktı ne de imzaladığı belgeye.

Müzeyyen ilk kez onu bu kadar durgun görüyordu. "İyi misin?"

Ablasının sorusuyla kendine gelen genç adam, "Merak edilecek bir şey yok, sadece biraz yorgunum," diyerek ayağa kalktı. "Ben eve gidiyorum."

Genç adam odadan çıkacakken onun yorgun olduğuna inanmayan Müzeyyen önüne geçti. "Babaannem memlekete gitti. Oktay, avukat kızın dibinden ayrılmıyor. Sen desen yorgunum diyerek beni başından atıyorsun. İnsan iki çift laf eder!"

Mehmet ne söyleyeceğini bilemiyordu. O ana kadar fark etmediği bir şeyi gördü. Normalde sabah yataktan kalkar kalkmaz, ilk iş olarak aynanın karşısına geçen ablasının yüzünde bir gram makyaj yoktu. Cenazelerde bile kirpiklerini boyamaktan vazgeçmeyen kadının doğal hâli bir garipti. Lakin bunların üzerinde duracak takati kalmamıştı. "Son günlerde, işe kolay kolay gelmeyip çalışma odasını home ofis olarak kullanan sen, sıfır makyajla holdinge geldiğine göre anlatacakların olmalı."

Onun soru sorar gibi gözlerinin içine bakması üzerine Müzeyyen, "Dediğin gibi, son zamanlarda buraları çok boş bıraktım. Baksana, Tuğba'yla bile haftalar sonra tanıştım. Sizleri yalnız bırakmaya gelmiyor," diyerek üzerindeki şüpheyi dağıtmaya çalıştı.

"Neyse abla. Ben iyisi mi, eve gideyim. Bugün bebek odası için iç mimarın göndereceği adamlar gelecekti. Neler yapmışlar, bir gidip bakayım."

Holdingden ayrılan Mehmet, arabada tekrar Orhan'ı arayacağı sırada, rehberinde kayıtlı olmayan bir numara tarafından arandı. Telefondaki adam boğuk sesiyle önce Orhan'ın oğlu olduğunu belirtti. Sonra da babasının bir önceki akşam kalp krizi nedeniyle hayatını kaybettiğini anlattı. "Babamın bu aralar sizin istediğiniz bir olayı araştırdığını biliyordum. Dün konuştuğumuzda kendini iyi hissetmediğini, kendisine bir şey olması hâlinde size haber vermemi söylemişti."

25. BÖLÜM

"İTİRAF"

Nilda yatağında uzansa da gözünü kırpmamıştı. Çünkü vakit gece yarısını geçtiği hâlde Mehmet henüz gelmemişti. Aynı evde birlikte yaşamaya başladıklarından beri bir gece bile gelmemezlik yapmamıştı. Meraklanarak aramak için başucundaki telefonuna uzansa da vazgeçti. Son günlerde morali sürekli bozuk olan kocasının bir derdi olduğundan artık emindi. Acaba sebebi kendisi olabilir miydi? Yoksa Mehmet onunla aynı evde yaşamaktan pişman mı olmuştu? Aklındaki sorularla gözlerini kapattığında bir gün öncesini düşündü. Bebeklerinin odası artık hazırdı. Sadece cinsiyeti belli olduktan sonra alınacak yatak örtüsü, perdesi ve gerekli diğer aksesuarlar kalmıştı. Bunun için de yaklaşık iki hafta daha beklemeleri gerekiyordu.

Yatağında uykuya dalıp, sabah alarm sesiyle uyandığında aklına ilk gelen Mehmet oldu. Hemen sabahlığını giyip, azalan mide bulantılarına dua ederek odasından çıktı. Mehmet'in kaldığı misafir odasının kapısının önünde durduğunda içeriye girmekle girmemek arasında tereddüt etti. Onu merak ettiğini ona söyleyemezdi. Kapıda volta atarak, bir süre dolandıktan sonra daha fazla sabredemeyip, ses çıkarmamak için ağır hareket ederek yavaşça kapı koluna asıldı. Kapıyı araladığında yatağın boş olduğunu hatta hiç bozulmadığını gördü. İçeriye girip banyoya kulak verdi, odada kimse

yoktu. Demek gece eve gelmemişti. Bozulan moraliyle dışarıya çıkıp kapıyı kapattı. O an bitişikteki bebek odasının kapısının aralıklı olduğunu fark etti. Oysaki akşam odayı son kez gezip kapısını kendi elleriyle kapatmıştı. Temkinli adımlarla içeriye girdiğinde tekli koltukta uyuyan Mehmet'i ve yerdeki boş içki şişesini gördü. Hâli berbat görünüyordu. Sessizce yanına yaklaşıp yüzünü incelemeye başladı. Uyurken bile yüzü o kadar mutsuz görünüyordu ki... Üstü başı darmadağın, saçı karmakarışıktı. Mehmet'in bu hâline alışık olmadığı görüntüyle gözleri doldu, kalbinin ince ince sızladığını hissetti. Fakat Mehmet'in ona verdiği acılar aklına gelir gelmez toparlandı. Dolan gözlerini silerek onu uyandırsa mı, uyandırmasa mı diye düşünmeye başladı. İşte tam o anda genç adam hafifçe gözlerini aralayıp tekrar kapattı. "Ne zamandır beni izliyorsun?"

Nilda ne cevap vereceğini bilemediğinden, "Be-ben" diye kekelerken, Mehmet sevdiği kadını kolundan tutup kucağına çekti. Onun bu hareketi genç kızı şaşırttı. Ancak alkollü olduğu için karşı koymadı. Mehmet kucağında oturan karısına sıkıca sarıldığında, başını onun göğsüne gömüp hıçkırarak ağlamaya başladı. Kendini susturmaya çalıştıkça hıçkırıklar bir öncekinden daha güçlü çıkıyordu. Çaresizlikten ruhu yorgun düşmüştü artık. Onun bu hâline ilk kez tanık olan Nilda, korkuya kapıldı. Bir yandan korkuyordu, diğer yandan kocasını bu hâle getiren şeye üzülüyordu. Kendini geriye çekerek, "Neler oluyor?" diye sordu. "Beni korkutuyorsun!"

Genç adam konuşmak istese de dudaklarından cümleler dökülmemekte ısrar ediyordu. Gerçi ne anlatacaktı ki? Ona son zamanlardaki öğrendiklerinin hangi birini anlatacak yüzü vardı? Konuşmak istemediğini belirtmek için başını olumsuz anlamda sağa sola sallayıp karısının sıcak tenine sığındı. Bir süre konuşmadan öylece kaldılar. Ama Nilda'ya bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. "Ben... Ben hayatım boyunca hiç kimseyi sevmediğim kadar seni çok seviyorum.

Ve seni kaybedeceğimi bilmek canımı acıtıyor. Hak etmediğin hâlde sana çektirdiklerim, tıpkı bir diken gibi dönüp dolaşıp kalbime batıyor. İyileşmesi mümkün olmayan yaralar açıyor. Seninle başka türlü tanışmayı o kadar çok isterdim ki... Gözlerindeki hüznün yerine, dudaklarındaki tebessümün sebebi olmak için neler vermezdim!"

Mehmet'in çatallaşarak çıkan sesiyle ifade ettikleri Nilda'yı çok etkiledi. Onun söylediklerinin kalpten geldiğini, yalan olmadığını hissedebiliyordu. Yaşadığı onca acıdan sonra duyduklarıyla kendi gözlerinden de yaşlar akarken, "Keşke her şey başka türlü olsaydı. Ama bu yaşadıklarımız kâbus olamayacak kadar gerçek... Bizim gerçeğimiz... Bence ne geçmişi ne de geleceği düşünmeliyiz. Sadece her şeyi zamana bırakmalıyız," dedi.

Nilda'nın sözlerinden sonra Mehmet'in gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yani umutlanmalı mıyım?"

Nilda, kocasının kucağından kalkarak, kapıya doğru giderken, "Belki de," dedi.

Onun kullandığı tek kelime umut vadetse de Mehmet onlar için umut olmadığını biliyordu. Çünkü geçmişi öğrenen karısı onu terk ederken arkasına bile bakmayacaktı. Zaman doluyordu, biliyordu.

Hafta sonu geldiğinde Nilda ve Hazal birlikte her zamanki gibi resim çiziyorlardı. Onları izleyen Müzeyyen, "Hazal burada hiç olmadığı kadar mutlu görünüyor. Size gelmek için nasıl can atıyor bir bilsen!" dedi. Nedenini bilmese de genç kız da bunun farkındaydı. Çocuğun çizdiği resimlerde kullandığı renkler bile eskiye oranla daha canlıydı. Siyah, kahverengi ve kırmızı renklerini neredeyse hiç kullanmıyordu. Artık çizdiği

her resimde yeşilin, mavinin tonları vardı. Nilda, Müzeyyen'i gözleriyle onaylarken annesi Hazal'ı uyardı. "Bence yengeyi bu kadar yorduğumuz yeter, tatlım. Dayın karısıyla bebeğini çok meşgul ettiğimiz için bize kızabilir."

Nilda, bu durumdan çok memnun olduğunu söylerken bulundukları odaya Mehmet girdi. "Bence ablam haklı. Biraz ayaklarını uzatarak kendini dinlendirmelisin."

Hazal boyama kalemlerini toplamaya başladığında Müzeyyen, Nilda ve kızına süt getirmek için mutfağa gitti. Daha sabah çiftlikten getirttiği sütü, kendi elleriyle ısıtıp tekrar oturma odasına döndü. Mehmet, "Cahide Hanım ne yapıyor?" diye sordu. Aslında daha çok *neler karıştırıyor* anlamında sormuştu sorusunu. Fakat onun sorusuyla küçük kızın eline aldığı süt dolu bardak yere düştü. Çocuğun dikkatsizliği yüzünden Müzeyyen sinirlense de kardeşinin sorduğu soruya cevap verdi. "Ne yapsın, bildiğin Cahide Hanım işte. Her nedense bu aralar fazlaca memleket sevdalısı oldu, çıktı. Sürekli gidip geliyor," dedi ve yere dökülen sütü temizlemek için Nilda'dan önce ayağa kalktı. "Sen sütünü iç, tatlım. Ben hallederim."

Ablasının kendisini terslemesi yerine, onun da *hanım* diyerek bahsetmesi, kullandığı imalı sözler, hiç de Müzeyyen'lik bir durum değildi. Ama nedenini sorarak, karısının tadını daha fazla kaçırmak istemediğinden konuyu uzatmadı. Sanki evde yere dökülen sütü temizleyebilecek birisi yokmuş gibi iki kadının da odadan dışarı çıkması özellikle tuhaftı. Nilda'nın sebebi vardı ama babaannelerinden bahsedince Müzeyyen'in neden keyfi kaçmıştı?

Akşamüzeri çalışma odasına kapanan Mehmet, günlerden sonra nihayet kararını vermişti. Artık karısından hiçbir

şey saklamak istemiyordu. Haftalardır süren bekleyişi sonlandırmaya karar verdi. Ya her şey bitecekti ya da sonsuza dek devam edecekti. Kafasını toparlamak için kendine verdiği kısa zamanda bir kadeh içki doldurdu. Fazlasıyla cesarete ihtiyacı vardı.

Nilda'nın odasına gidip önce kapıyı çaldı. Ama ses gelmedi. Meraklanarak içeriye girdiğinde yatakta yattığını gördü. Lakin gözleri kapalı olsa da karısının uyanık olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Çünkü uyurken, bilinçsizce işaret parmağını saçlarından bir tutama dolayarak uyurdu. O an boynuna taktığı kolyeye kaydı gözleri. Kolyenin kendisi için cesareti simgelediğini söylediği anı anımsadı. Şimdi o bahsettiği cesarete her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Nereden başlayacağını bilemeyen Mehmet, sırtını kapattığı kapıya yaslayarak uyuyor numarası yapan karısına içini dökmeye başladı. "Sana anlatmam gerekenler var. Her şeyi öğrendiğinde beni terk edeceğini bilsem de bunu senden daha fazla saklayamam. Aramızda gizli saklı bir şey kalsın istemiyorum," diye başlayıp kısa süreli sessiz kaldıktan sonra anlatmaya devam etti. "Ben annemin ölümünden dolayı Behiye'yi suçlayıp, onun günahını sana ödetmeye çalışırken aslında gerçekler hiç de bana anlatıldığı gibi değilmiş. Çünkü senin babanı öldürten benim babammış. Annenin babamla uzaktan yakından hiç ilgisi yokmuş."

Son söylediği cümleden sonra normalde Nilda'nın gözünü açması gerekirken odada sanki sonsuza kadar sürecek bir sessizlik hâkimdi. Onun tepkisiz hâline panikleyip, hemen sırtını kapıdan çekerek karısına yaklaştı. Yüzü o kadar soluktu ki bunu daha önce nasıl fark edemezdi. "Nilda!" diye seslendi. Fakat Nilda'dan ses gelmedi. O an başka bir şey daha fark ettiğinde gözleri dehşetle büyüdü. Yatağının kenarından sızan, kan olamazdı herhâlde! Korkuyla yatak örtüsünü açtığında kan her yerdeydi. Defalarca onu sarsarak, "Nilda!" diye bağırdı. "Bebeğim, ne olur aç gözlerini!"

Fakat ne ismini söylemesi ne de onu sarsması Nilda üzerinde küçücük bir etki yarattı. Korkuyla kendiliğinden akan gözyaşlarını engelleyemiyordu. Onu hastaneye götürmek için kucağına almadan önce nabzına baktı. Sanki atmıyor gibiydi.

26. BÖLÜM

"VEDA"

Hastaneye geleli üç saat olsa da doktorlar Nilda hakkında bilgi vermiyorlardı. Dakikalar geçtikçe genç adam kaybetme korkusu yüzünden yerinde duramaz hâle geldi. Otuz yıllık yaşamında hiç bu kadar çaresiz, hiç bu kadar âciz kalmamıştı. Aklını kaçırmak üzere olduğunu hissederek başını avuçlarının arasına aldı. Dudaklarından sürekli olarak aynı sözcükler dökülüyordu. "Allah'ım, ne olur onu da alma benden! Ne olur aynı acıyı bir kere daha yaşatma, yaşayamam!"

Daha on gün kadar önceki kontrolde, doktoru düşük tehlikesini atlattığını söylememiş miydi? O zaman o kan neydi? Ya sevdiğine bir şey olursa nasıl yaşardı? Nilda yüzünden endişe doluyken bebeğini düşünemiyordu bile. Karısının güzel yüzünü hafızasında canlandırırken bekleme salonunun kapısında Oktay ve Müzeyyen belirdi. Hastaneye geldikten çok sonra ablasını aramayı akıl edip haber vermişti.

Müzeyyen, Mehmet'e sarılıp neler olduğunu sordu. "Bilmiyorum. Hiçbir şey söylemiyorlar!" diye cevap verdi. Ağlamamak için kendini tutmaya çalıştığından boğazında oluşan yumruyla onu nasıl bulduğunu anlattı.

Kardeşi ve ablasının teselli veren sözlerinin ardından, genç adam boş koltuklardan birine oturup başını duvara yas-

ladı. İçinden her şeyin yoluna gireceğini tekrarlarken dolan gözlerini kapattı.

"Aman üşütmesin!"

Kızının üzerindeki tuluma rağmen Nilda'nın kaygılı çıkan ses tonu Mehmet'i gülümsetti. "Bebeğim, alt tarafı terasa çıkıp kızımla birkaç dakika hava alacağız. Sence biraz abartıyor musun?"

Aslında annesiz büyüyen bir adam olarak karısının çocuğuna gösterdiği ilgiden dolayı son derece memnundu. Nilda'nın saçını okşayarak dudağına masumane bir öpücük kondurduktan sonra minik bebeğiyle birlikte dışarıya çıktı. Yılın en sevdiği mevsimi, ilkbahar gelmişti sonunda. Tıpkı aylar sonra kavuştuğu mutluluk gibi... Kucağındaki kızının koltuk altlarından tutup bakmaya doyamadığı yüzünü kendine çevirdi. Hayatındaki en anlamlı resim olan ufaklığın tenine, incitmemek için tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. Annesi misali o kadar güzel kokuyordu ki... Kalbini dolduran mutluluk, ruhunu saran huzur öylesi muazzamdı ki...

"Mehmet!"

Oktay'ın sesiyle gözlerini açan Mehmet, aslında gördüklerinin sadece bir rüyadan ibaret olduğunu biliyordu. "Ağabey sayıklıyordun!"

Saatler geçmesine rağmen hastanedeki sessiz bekleyiş devam ediyordu. O, kendine umut verici sözler söyleyen kardeşine sarılırken, doktor geldiğinde nefesini tuttu. Ellili yaşlardaki erkek doktorun yüzündeki ifadeden anlam çıkartmak zordu. Gözleri neden küçücük de olsa bir ümit taşımıyordu?

"Eşinizin durumu şimdilik iyi. Yalnız bu gece yoğun bakımda misafirimiz olacak. Yarın sabah servise çıktığında görebilirsiniz. Fakat bebek için çok üzgünüm. Hastaneye geldiğinizde bebeğin kalp atışı zaten durduğu için bizim yapabileceğimiz bir şey kalmamıştı."

Doktorun sözleri genç adamın kulaklarında yankılanırken üzerine bastığı zemin ayaklarının altından kayıyormuş gibi dengesini korumakta zorlandı. Bu olamazdı. Daha bebe-

ğinin kokusunu ciğerlerine çekemeden onları terk edemezdi. Ya Nilda? Nilda öğrendiğinde neler olacaktı? Sırtında tonlarca ağırlıkta yük varmış da taşıyamıyormuş gibi eğilerek avuçlarını diz kapaklarına dayadı. Azar azar ölüyordu sanki. Kardeşinin perişan hâlini gören Müzeyyen de çok üzgündü. Ama ağlamak yerine ona destek olmak için koluna girdi. "Sakin olmaya çalış, kardeşim! Karının sana ihtiyacı var. Sen de dağılırsan sizi kim toplayacak?"

Mehmet'in ablasına sarılarak ağladığı anlarda, Oktay kısık sesle doktorla Nilda'yı bu duruma getiren sebepleri konuşuyordu. Duydukları insanın kanını donduracak cinstendi. "Normalde eskiden kadınların düşük yapması için karışımlar hazırlanırdı. Hani halk arasında kocakarı ilacı dediklerimizden. Ama bu karışım öyle sıradan bir karışım değil. İçine ölüme neden olacak çok daha etkin maddeler eklenmiş. Sanki sadece bebeğin değil, annenin de ölmesi için. Bir tür zehir. Benim tahlil sonuçlarından çıkarttığım sonuç bu, Oktaycığım. Allah'tan hasta, hastaneye zamanında getirilmiş. Fazla değil, bir yarım saat daha geç getirilseydi anneyi de kurtaramazdık."

Oktay duyduklarına inanamazken şaşkınlıktan eliyle ağzını kapattı. Hiçbir şeyden haberi olmayan ağabeyinin gerçeği öğrendiği zaman ne tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordu.

Doktor, Oktay'a bilgileri verip, oradan uzaklaşmak için arkasını döndüğünde Mehmet yüksek sesle aklından geçen soruyu sordu. "Kız mıydı? Yani bebeğin cinsiyeti..."

Kendine yöneltilen soruyla doktor yüzünü tekrar Mehmet'e döndü. Karşısındaki adamın ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Doğmamış bir bebek yitip giden hayallerdi, biliyordu. Bir kere daha yaptığı işin zorluğundan sıkılarak, "Evet," dedi.

Aldığı cevapla genç adamın dünyası bir kere daha başına yıkılırken yanlarına biri erkek diğeri kadın olmak üzere iki

polis geldi. Kadın polis aynı anda hem Mehmet'e hem de Oktay'a bakarak, "Mehmet Alptuğ?" dedi.

Mehmet gözyaşlarını silerek, "Benim," dediğinde kadın polis onu neden aradıklarını söyledi.

"Eşinizin zehirlenmesiyle ilgili ifade vermeniz gerekiyor."

Önce duyduğunun yanlış olduğunu sandı. Bu doğru olması mümkün olmayan bir şeydi. Çünkü Nilda yediklerine çok dikkat ederdi. O, karısının gıda zehirlenmesi geçirdiğini varsayarken doktor konuya açıklık getirmek için geri döndü. "Kardeşinize de anlattığım gibi Nilda Hanım zehirlenmiş. Yalnız onu bu hâle getiren neden, sıradan bir gıda zehirlenmesi değil. Laboratuvardan sonuçlar az önce geldi."

Onlar hastanedeyken Ferdi kara kara düşünen Cahide'nin odasına girdi. "Herkes hastanede olduğuna göre kızın zehirlendiğini öğrenmiş olmalılar. Keşke böyle bir müdahalede bulunmasaydınız, hanımım. Sizin için çok endişeliyim."

Yaşlı kadın, sert bakışlarını adamına çevirip hırlar gibi, "Başka çarem mi vardı sanki!" dedi. "O piç doğmamalıydı! Anasıyla birlikte geberip gitmeliydiler! Zaten kaybedecek neyim kalmıştı ki? Torunlarım gizli saklı annelerinin mezarlarını açtırdıkları gün hepsini kaybettim zaten. Adli tıptan sonuçlar bugün yarın çıkar. Yani öyle ya da böyle benim için her şey çoktan bitti."

Ferdi yıllardır hizmet ettiği kadını ilk kez bu kadar çökmüş gördü. "Ama bu yaptığınız büyük suç, cinayet sayılır, biliyorsunuz. Tutuklanabilirsiniz."

Adamın endişeli bakışları Cahide'yi saatler sonra ilk kez gülümsetti. "İşte o biraz zor. Asla o deliğe girmeyeceğimi bilecek kadar beni tanımış olmalısın."

Bir gecede on yaş yaşlandığını hisseden Mehmet, ifadesini imzalayıp Müzeyyen ve Oktay'ı eve gönderdikten sonra hastaneden ayrılmadı. Doktor boş yere beklememesi gerektiğini, sabah olmadan karısını göremeyeceğini söylese de onu bırakıp gidemedi. Sevdiği kadın yoğun bakım odasında yatarken nasıl giderdi ki? Sanki oradan ayrılırsa tıpkı bebekleri gibi Nilda'yı da kaybedecekti. Acı içinde kıvranırken, aralarında soğuk duvarlar olmasına rağmen karısının varlığını hissetmesini umarak sabaha kadar bekledi. Öte yandan Nilda'yla yüz yüze geldiğinde onunla ne konuşacağını düşündü. Çocuklar konusunda ne kadar hassas olduğunu bildiği kadına, bebeklerinin artık hayatta olmadığını nasıl açıklayacaktı? Tabii bir de bu düşüğün sebebi vardı. Polis, onun kasıtlı olarak zehirlenmiş olabileceğini söylemişti. Bu ihtimali düşünmek bile çok zordu. Karısını kim, neden zehirlemişti? Ondan tek nefret eden kişi babaannesi olsa da bu kadarını yapmaya cesaret edemezdi.

Gün yavaş yavaş ağarıp, sabah olduğunda hastaneye ilk gelen kişi Müzeyyen'di. Mehmet'i hastane bahçesinde bitkin hâlde bulan ablası, soğuk havaya rağmen bankta oturan kardeşinin yanına yerleşti. "Şu an doğru zaman olmadığını biliyorum ama bilmen gereken başka bir şey daha var," diyerek cebinden kocasının bıraktığı mektubu çıkarttı. Mehmet ablasının kendisine uzattığı kâğıda baktı. "Bu ne?"

"Erdem'in bana bıraktığı mektup. Lütfen oku."

Müzeyyen'in kızaran gözlerindeki hüznü gören genç adam, meraklanarak kâğıdı aldı ve Erdem'in yazdığı satırları okumaya başladı.

"Benim dünyalar güzeli karım, Hazal'ımın annesi, iyikim,

Şimdi okuyacaklarının seni ne kadar yaralayacağını biliyorum ama bunları sana yazmaktan başka çarem yoktu. Keşke sana olanları ilk öğrendiğimde anlatmış olsaydım. Belki o zaman bu zor anlarında sana destek olabilirdim ama işler benim istediğim gibi olmadı.

Baban o kazada ölmeden bir hafta önce bana bir itirafta bulundu. Aslında anneniz sizin bildiğiniz gibi intihar etmemiş. Babanız annenize şiddet uygularken boynunu kırmış. Ve olay babaanneniz tarafından intihar süsü verilerek kapatılmış. Babanız bunun bir kaza olduğunu, çektiği vicdan azabı nedeniyle suçunu emniyete giderek itiraf edeceğini söyledi. Avukatı olarak da benden yanında bulunmamı rica etti. Aynı gün Cahide Hanım bana gelip oğlunun anlattıklarını unutmamı söyledi. Ona karşı çıktım. Sizin gerçeği bilmeye hakkınız olduğunu savundum. Doğru zaman olmadığını söyleyerek bir süre beklememi istedi. Bu sırada babanızı kaybettiğiniz o kaza oldu. Cenazeden sonra size her şeyi anlatacaktım. Ancak Cahide Hanım bir kere daha engel oldu. Beni tehdit etti. O, sizin tanıdığınız kadar masum bir kadın değil. Sakladığı başka bir yüzü var ve diğer yüzü tahmin edebileceğinizden daha korkunç. Beni, kızımızı öldürmekle tehdit edebilecek kadar cani. İki gün önce otoparkta uğradığım silahlı saldırıdan sonra bu mektubu yazmaya karar verdim. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olamayabilirdim. Umarım yazdığım satırlar eline ulaşabilir.

Sen bu hayatta başıma gelebilecek en güzel şeydin. Bana kızımızı vererek dünyanın en mutlu..."

Mektubun son satırlarını okuyamayan Mehmet'in elleri titriyordu. "Bu olamaz!"

Müzeyyen teselli verir gibi elini kardeşinin omzuna koydu. "Maalesef doğru. Mektubu Tuğba bulmuş. Hazal'ın do-

ğum gününde bana verdi. Okuduğumda neler hissettiğimi tahmin bile edemezsin. Doğru olup olmadığından emin olmak için Oktay'la annemizin mezarını açtırdık. Bu arada senin de imzan gerekiyordu. Geçenlerde kafanın meşgul olduğu bir andan istifade ederek kâğıdı sana da imzalattım. Sana hiçbir şey söylemedik çünkü annemiz konusunda en hassasımız sendin. Emin olmadan bir şey söylemek istemedik."

Mehmet duyduklarına inanamıyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Babaannesi ve babası gerçekten bu kadar kötü insanlar olabilir miydi? Ablasının gözlerinin içine bakarken, sesi titreyerek, "Yani mektupta yazanlar doğru muymuş? Annemizi babamız mı öldürmüş?" dedi.

"Bu sabah sonuçları aldık. Ne yazık ki, evet."

O an aklına Nilda'nın zehirlenmesi geldi. Hızla ayağa kalktığında Müzeyyen de onunla birlikte hareket etti. "Sence Nilda'nın zehirlenmesinde babaannemin parmağı olabilir mi?"

Müzeyyen gözlerini kaçırarak etrafına bakındıktan sonra tekrar Mehmet'e döndü. "Dün sabah çiftlikten süt getirtmiştim. Hatta hatırlarsan içmeleri için Hazal ve Nilda'ya kendi ellerimle ısıtıp vermiştim. Ondan şüpheleniyoruz. Süt şişesi evinizden alınıp tahlile gönderildi."

Mehmet'in içindeki üzüntü öfkeye dönerken bağırmak istedi. Ama öfkesini kontrol etmeyi karısı sayesinde az da olsa öğrenmişti. Babaannesine gidip, hesap soracakken Müzeyyen kolundan tuttu. "Lütfen! Ne hissettiğini anlıyorum. Ama sakin olmaya çalış."

Genç adam kolunu çekerek, "Nasıl anlayacaksın ki? Beni bunca yıl yalanlarla doldurarak hayatımı cehenneme çeviren kadının doğmamış çocuğumu öldürmesini nasıl sakin karşılarım? Bu sefer o yaşlı cadıyı kendi ellerimle öldüreceğim!" dedi öfkeyle.

Müzeyyen onun sözleriyle ağlamaya başladı. "Günlerdir hiçbir şey olmamış gibi normal davranmaya çalışıyorum. Bunun benim için ne demek olduğunu biliyor musun? Kocam ortalarda yok. Babaannem onu öldürttü mü bilmiyorum bile. Çocuğum diyorsun ya, aynı kadın sadece senin çocuğunu öldürmedi. Dün o sütten Hazal da içmiş olabilirdi. Ya bardağı elinden düşürmeseydi? Bugün benim kızım da ölmüş olabilirdi! Ben mi seni anlamıyorum? Nilda'yı düşün! Sen o kadının kanıyla ellerini kirletip hapse girersen ona ne olacak?"

Ablasının soluk almadan arka arkaya söylediklerinden sonra Mehmet sıkıca Müzeyyen'e sarıldı. "Özür dilerim, abla! Yine kendimi kaybettim, bağışla beni. Ama babaannemin yaptıkları karşısında mantıklı düşünemiyorum."

"Son olarak şu sütün tahlil sonuçları gelsin, Cahide Hanım sadece bize değil, adalete de hesap verecek. Zaten annemizin gerçek ölüm nedeninin ortaya çıkmasıyla bugün dosyası tekrar açıldı. Mektubu sana okutmadan savcılığa vermek istemedim."

Onlar bunları konuşurken yanlarına gelen hemşire, Nilda'nın odaya alındığı haberini verdi. Mehmet karısını görmeye giderken, olduğu yerde kalarak aklına gelen şeyle Müzeyyen'e döndü. "Hazal nerede?"

"Merak etme, Hazal güvenli bir yerde."

Genç adam odanın kapısından içeri girdiğinde Nilda kendindeydi. Gözleri boş boş tavana bakan karısının yanına yaklaşıp, ne söyleyeceğini bilemeyerek yatağa yaklaştı. "İyi misin?"

Onca olan şeyden sonra iyi olmasının imkânsız olduğunu kendisi de bilse de sormuştu bu soruyu. Nilda cevap verme-

den bir süre daha bekledikten sonra elleri artık boş olan karnının üzerine kaydı. "Değilim! O gitti!" dedi hıçkırarak.

Genç kızın gözyaşları ve mutsuzluğu canını o kadar acıttı ki ona sarılmak için üzerine eğilecekken tepkisiyle karşılaştı. "Bana sakın dokunma! Lütfen!"

Kendi gözyaşlarını silen Mehmet, onun uyarısıyla uzaklaşmak zorunda kaldı. "Ne olur acını paylaşmama izin ver!"

Kocasının yalvarır gibi konuşmasıyla gözyaşlarını engellemeye çalışan Nilda, dalga geçer gibi güldü. "Neden? Amacın, amacınız bu değil miydi? İşte başardınız! Ölmüş olmayı tercih edecek kadar mutsuzum! Şimdi mutlu musun?"

O konuştukça Mehmet duyduğu sözlerin altında daha çok ezildi. Ama bütün yaptıklarından sonra Nilda'nın haklı olduğunu biliyordu. Ne bekliyordu ki zaten? Karısının kendisine sarılıp birlikte doğmamış bebekleri için gözyaşı dökeceklerini, yas tutacaklarını mı? Onun hissettiklerinin kolay şeyler olmadığını bilerek, "O benim de bebeğimdi. Nasıl böyle düşünürsün?" dedi.

Genç kız canının yandığı kadar kocasının da canı yansın istiyordu. Bunun için aklından geçenleri dile getirdi. "Artık aramızda bizi birbirimize bağlayan bir bağ olmadığına göre boşanabiliriz. Zaten bütün yaptıklarından sonra seninle aynı evde yaşayıp yaşananları yok saymak başka bir ahmaklığımdı. İçimde olan ne varsa her şeyi bitireli çok olmuştu. Seni artık sevmiyorum, görmek istemiyorum! Çık dışarı!"

"Lütfen Nilda!"

Mehmet'in gitmemekte diretmesi üzerine Nilda çığlık attı. "Sana çık diyorum!"

Her şey bir anda oldu. Nilda elleriyle kulaklarını kapatıp, avazı çıktığınca bağırmaya başladı. Mehmet ona yaklaşmaya çalıştıkça sarsılması, titremesi arttı. Sinir krizi geçiriyordu. Odaya gelen hemşire ve doktorun müdahale etmesiyle genç adam dışarıya çıktı. Yaşadığı onca acıya, o kadar üzüntüye

rağmen onu ilk kez böyle görüyordu. Neye uğradığını şaşıran Mehmet, nefes alıp vermesini düzenlemeye çalışırken ağlamaya başladı. Bu yaşadıklarına, başlarına gelenlere inanamıyordu. Cahide bu yaptıklarının cezasını bir an önce ödemeliydi. Daha fazla bekleyemezdi.

Hastaneden ayrılmak için çıkış kapısına giderken Müzeyyen ona engel olmaya çalıştı ama başaramadı. Yarım saat sonra ablasıyla birlikte eve girdiklerinde evin çalışanı yaşlı kadının odasında olduğunu söyledi. Mehmet koşar adımlarla arkasındaki Müzeyyen'le Cahide'nin odasına girdiklerinde gözlerine inanamadılar. Üzerine giydiği Nilda'nın gelinliğiyle karşılarında duruyordu. "Hoş geldiniz, çocuklar!"

Birbirine bakan iki kardeş, hayatlarının şokunu yaşıyorlardı. Cahide içine zorla girdiği gelinlik ve yüzüne yaptığı yoğun makyajla korkunç görünüyordu. Müzeyyen, "Babaanne sen delirdin mi?" derken, Mehmet ablasına bakmadan, "Şüphen mi vardı?" dedi.

Cahide onları duymuyormuş gibi kahkaha attı. "Nikâh şahitlerine ihtiyacımız vardı. Gecikeceksiniz diye çok korkmuştum."

Aklını kaçırdığını düşündükleri babaannesinin yanına giden Mehmet ona hesap sordu. "Nilda'ya, bana, anneme yaptıklarının cezasını ödeyeceksin! Şu hâlinle ne yapmaya çalışıyorsun, yeni planın ne bilmem ama yolun sonu Cahide Hanım!"

Cahide, onun sözlerine karşılık ağlamaya başladı. "Lütfen baba! Onu seviyorum! Ne yaparsan yap, bizi asla ayıramayacaksın!"

Müzeyyen ve Mehmet, olanları anlamaya çalışırken Oktay yanında iki polisle odanın kapısından girdi. Onlar da yaşlı kadını gördüklerinde en az içeridekiler kadar şaşırdı.

Çok zorlansalar da on dakika sonra babaannelerini ekip arabasına bindirdiklerinde üç kardeş yan yana duruyorlardı.

Daha fazla dayanamayan Müzeyyen, "Sizce de gerçekten kafayı yemiş olabilir mi?" diye sordu.

Oktay başını olumsuz anlamda sağa sola salladı. "Sizce yaptıkları normal bir insanın yapabileceği şeyler mi?"

Cahide'nin gidişinin ardından Oktay da emniyete gitmek için arabasına binerken Tuğba'nın aracı bahçe kapısında göründü. Birkaç dakika sonra Hazal arabadan inip annesine sarıldı. Genç kızı gören Oktay, arabasının açtığı kapısını kapatıp yanlarına geri döndü. Tuğba Müzeyyen'e bakarak, "Bitti mi?" dedi.

Müzeyyen'in aklında ise akıbetini bilmediği kocası vardı. Erdem'in ölmüş olma ihtimali o kadar ağır geliyordu ki bunu dile getirmekten çok korkuyordu. Hazal'ın duymaması için kısık sesle, "Erdem hakkında henüz hiçbir şey öğrenemedik," derken, küçük kız annesinin yanına yaklaşarak, eteğinden çekiştirip işaret parmağıyla evi gösterdi. Son bir yıldır ilk kez konuşarak, "Orada!" dedi.

Kızının ne söylemeye çalıştığını anlamayan Müzeyyen, Hazal'a sıkıca sarıldı. "Bebeğim, sonunda konuştun!" dedi gözyaşlarıyla. Müzeyyen kadar Mehmet ile Oktay da aylar sonra Hazal'ın sesini duymaktan dolayı çok mutluydular. Öyle ki, sevinçten ağzından çıkan o tek kelimeyi kimse anlamadı. Çocuk geri çekilip az önceki yaptığı gibi işaret parmağıyla evi gösterdi. Sağ ayağını üç kez arka arkaya yere vurarak yüksek sesle bir kere daha, "Orada!" dedi ve annesinin elini tutarak çekiştirdi. Mehmet, Oktay ve Tuğba, Müzeyyen gibi onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorlardı. Bir şeylerden şüphelenen Tuğba, "Sanırım bize bir şey göstermek istiyor," dediğinde hep birlikte küçük kızın onları yönlendirmesine izin verdiler. Birlikte içeriye girip bodrum kata indiler. Burası evin kileriydi. Fakat hiçbirisi, kiler olarak kullanılan odanın yanındaki kapıyı daha önce merak etmemişlerdi. Hazal kapının önünde durdu. "Orada!"

Mehmet, meraklanarak kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. Oktay üst kata çıkıp evin personellerine odanın anahtarını sordu ancak kimseden olumlu bir cevap alamadı. Tekrar aşağıya indiğinde geriye tek bir şey kalmıştı. Ya kapıyı kıracaklardı ya da çilingir çağıracaklardı. Ancak Hazal'ın sabırsız tavırları yüzünden daha fazla bekleyemezlerdi. Mehmet açmak için kapıya yüklendiğinde bunun hiç de göründüğü kadar kolay olmadığını anladı. Oktay da ona destek olunca birkaç deneme sonunda amaçlarına ulaştılar. Kapı açıldı. İçerisi karanlık olduğu için tek gördükleri odadaki karartıydı. Kızların içeriye girmesini engelleyen Mehmet, cebinden telefonu çıkartıp, el fenerini açtığında Oktay'la birbirlerine baktılar. Karşılarında duran adamın saçı sakalı birbirine karışmıştı. Mehmet kapıdaki ayak tıkırtısını duyunca, "Sakın abla! Orada kalın!" dedi. Çünkü Hazal'ın böyle bir görüntüyle yüz yüze gelmesini istemiyordu. Oktay baygın olan adama yaklaşıp nabzına baktı. Yaşıyordu. Tanıdık birisi olup olmadığını anlamak için yüzüne düşen saçı geri çektiğinde tanıdılar Erdem'i. Mehmet hemen dışarıya çıkıp Müzeyyen'den Hazal'ı uzaklaştırmasını istedi. Babasını bu hâlde görmenin çocuk üzerinde nasıl bir travmaya sebep olacağını düşünmek bile istemiyordu. Ablası ne olduğunu anlamadığından, "Neler oluyor, Mehmet?" diye sordu.

Genç adam kapı aralığında durmuş, bir içerideki Erdem'e bir de merakla ondan yanıt bekleyen dışarıdaki ablasına baktı. "Uzun zamandır görmediğin birisi içeride..."

Müzeyyen korkuyla elini ağzının üzerine kapattı. Akmakta olan gözyaşlarını silerek, "Tamam!" deyip elini tuttuğu kızına baktı. "Hadi anneciğim, biz çıkalım."

Fakat çocuk gitmek istemiyordu. Babasının Cahide tarafından o odada tutulduğunu ilk günlerden beri biliyordu. Babası, Ferdi ve Cahide'nin yaptıkları tartışmayı odanın kapısından izlemiş; Ferdi'nin babasının boğazını bayıltacak kadar sıkmasına tanık olmuştu. Sonra da kilere kadar onları takip

etmişti. Ve tabii ki fark edildiğinde Cahide tarafından tehdit edilmişti. *"Eğer konuşursan hem anneni hem de babanı bahçeye gömerim, bir daha sonsuza dek onları göremezsin, ufaklık!"* demişti ona. O günden sonra da bir daha konuşmamıştı. Ama Tuğba ve annesinin konuşmalarını duyan küçük kız, tehlikenin geçtiğini anlayacak kadar akıllıydı. Ağlayarak, "Babamı görmek istiyorum!" dedi.

Onu ikna etmenin zor olduğunu anlayan Mehmet, Erdem'in bağlı olduğu zincirden kurtarılıp bir an önce hastaneye götürülmesi gerektiği için, "Lütfen dayıcığım, sana söz veriyorum, babanı göreceksin. Ama biraz daha beklemen gerekiyor. Bana güveniyorsun, öyle değil mi?" dedi.

Hazal, yanındaki annesine ve Tuğba'nın gözlerine bakıp *tamam* der gibi başını sallayarak annesinin elini tuttu.

Hep birlikte hastaneye gidip, Erdem'in tetkiklerinin yapılmasını ve uyanmasını beklerlerken Mehmet Nilda'yı görmek için odasına gitti. Her ne kadar karısı onu görmek istemese de onu bu hastane odasında yalnız bıraktığı için suçluluk duyuyordu. Onu birazcık daha yatışmış bulma ümidiyle kapıyı çaldı fakat cevap alamadı. Ses gelmeyince içeriye girdi. Kimse yoktu. Telaşlanarak, görevlilere karısını sormak için dışarıya çıkacağı sırada yatağın üzerindeki kâğıdı gördü. Aklına gelen şeyin gerçek olmamasını dileyerek, Nilda'dan geriye kalan mektubu eline aldığında içindeki kolye yere düştü. Gözlerini kısa süreli kapatıp, hiç umudu olmasa da Nilda'nın onu terk etmemesini dileyerek, kolyeyi yerden alıp yatağın üzerine oturdu.

"Benim gözleri gibi yüreği de kara olan sevgilim...

Bir gün, sana bir kâğıt parçasıyla veda edeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama mecburdum. Çünkü beni içine hapseden karanlık gözlerinden kurtulmamın başka yolu yoktu. Kalbim onca acıya rağmen sana kanmaya bu kadar hevesliyken yapamazdım. Seni son gördüğümde, sevmediğimi söylerken ciddi olmayı o kadar çok ister-

dim ki... Kalbim bile bu sevdayı inkâr edemezken seni ikna etmem mümkün müydü?

Her şeyin intikam uğruna başladığını fakat senin de beni zamanla sevdiğini biliyorum. Siyahların hâkim olduğu dünyanda bana da yer açmaya çalıştığını fark etmedim sanma. Şimdi bütün bunları yazdığım hâlde neden gittiğimi sorguluyor olmalısın. Ben artık tükendim, Mehmet. Bütün olanlara rağmen seni sevmek, onurumu hiçe sayıp, arsız duygularıma kulak vererek benim olacağın günü beklemek, içimdeki beni öldürdü. Artık bir ruh taşımayan bedenimin ne sana ne de bana bir faydası olacaktı. Çünkü bir kadın umudunu kaybetmişse eğer, ondan geriye hiçbir şey kalmamış demektir.

Doğmamış kızımın babasına bu ilk ve son vedam... Lütfen beni arama! Karanlığını aydınlatacak ışığın ben olamam artık.

Hoşça kal."

Nilda'nın yazdığı satırları hıçkırarak okuyan Mehmet'in elleri titrerken kalbinin sıkıştığını hissetti. Onu bulma ümidiyle odadan çıkmak için kapıya gittiğinde Oktay'la karşılaştı. "Hayırdır ağabey, Nilda iyi mi?"

Oktay'ın Mehmet'e neler olduğunu sorduğu dakikalarda, Nilda hastane bahçesinden çıkıyordu. Tıpkı ona yazdığı gibi kendini tükenmiş hissediyordu. Nereye gideceğine, ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Artık ne ailesi ne de güvenebileceği birileri vardı. Kimsesizdi. Tek bildiği, ona bu kadar acıyı yaşatan insanlardan ve bu şehirden uzaklaşmaktı. Doktorun birkaç gün hastanede yatması gerektiğini söylemesine aldırmadan, her şeyi göze alarak kaçmıştı. Caddeye çıktığında bir taksi çevirmek istedi. Ama cebinde tek kuruş yoktu. Kararan gözlerine aldırmadan, soğuktan korunmak için kollarını göğsünün üzerinde çapraz birleştirerek üşüyen vücuduna sardı. Titriyordu. Ayakta durabilmek için güçlü olmaya çalışarak, adımlarını ağır ağır atarken yanında bir araba durdu. Arabadan inen adam ismini söyleyerek, seslendiğinde şaşırdı.

Çünkü onu ilk kez görüyordu. Tedirgin olarak geri çekilmeye çalıştı. "Sen de kimsin?"

Adam ona daha da yaklaştı. Elini uzatan yabancı, "Seni eve götürmeye geldim," deyince Nilda ondan uzaklaşmak için hareket etse de yapamadı. Saniyeler ilerledikçe, vücudundaki son enerji kırıntısı da kendisinden çekilip alınmış gibi ilk kez gördüğü adamın kollarına yığıldı.

27. BÖLÜM

"ARAYIŞ"

Mehmet hastanenin bahçesine, çevresine baksa da geç kalmıştı. Nilda çoktan gitmişti. Dahası, ona ulaşabilecek ne telefonunu ne de kimliği ile para almıştı yanına. Ailevi durumunu bildiği için gidecek bir yerinin olmadığını biliyordu. Peki, sadece üzerindeki kıyafetleriyle nereye giderdi? Erdem'i bulmalarına sevinemiyordu bile. Herkes yaşadıkları sevinci unutup onu aramaya başladı, yoktu. Son olarak emniyete başvuran genç adam, komisere karısının bebeğini kaybettiğini, yaşadığı özel durumdan dolayı psikolojisinin hiç iyi olmadığını anlattı. Nilda'nın ortadan kaybolmasından dolayı korktuğunu, kendine zarar vermesinden endişelendiğini söyledi. Tabii onun aranma sürecini başlatmak için veda mektubundan bahsetmedi.

Karakoldan çıktıktan sonra tekrar hastanenin çevresine bakındı. Sanki onu bulabilecekmiş gibi saatlerce sokak sokak dolaştı. Cep telefonuna kaydettiği Nilda'nın fotoğrafını belki de yüzlerce kişiye gösterdi. Fakat ne yazık ki herkesten aynı cevabı aldı. *"Görmedim."* Hava kararıp, gün geceye dönerken artık çıldırmak üzereydi. Tek başına bilmediği bir şehirde nereye giderdi? Ya başına bir şey gelirse onsuz nasıl yaşardı? Müzeyyen hastanede Erdem'in yanında kalırken Oktay, ağabeyinin yeni bir sinir nöbeti geçirme ihtimaline karşılık onu yalnız bırakmadı. Gece yarısından sonra birlikte eve dön-

düklerinde iki kardeş salonda sessizce oturuyorlardı. Oktay, ağabeyinin perişan hâline üzülerek, "Ağabey, onu bulacağız. Umudunu kaybetme, dönecek," dedi.

Mehmet, kardeşinin teselli veren sözlerinden sonra yönünü Oktay'a döndü. "Sen olsaydın döner miydin? O kadar eziyetten, onca aşağılanmadan sonra? Ben söyleyeyim, dönmezdin! Hatta imkânın olsa dünyanın öbür ucuna giderdim. Onu o kadar yaraladım ki ben, kendi açtığım yaraları nasıl saracağımı bilmiyorum. En acısı da ne biliyor musun kardeşim, onun canını acıtmak için yaptığım her hamlede benimki daha fazla yandı. Sevdiğin birisine bile isteye zarar vermek, onun senin yüzünden gözyaşı döktüğüne şahit olmak, işte bu... İşte bu, azar azar, günden güne kendini bitirmek demek. Ve o gittiğinde, yaşarken ölmek demek."

Oktay, ağabeyinin anlattıklarını dinlerken pişmanlığını ve çaresizliğini iliklerine kadar hissetti. Nilda bu saatten sonra döner mi, dönmez mi bilmiyordu ama eğer dönmezse Mehmet'i kimsenin toparlayamayacağından emindi.

Mehmet pişmanlıkları, korkuları ve aklındaki deli sorularla sabaha kadar uyumazken, Oktay ilerleyen saatlerde koltuklardan birinde sızıp kalmıştı.

Güneş karanlığa inat yeniden doğduğunda Mehmet'in elinden hiç düşürmediği cep telefonu çaldı. Arayan kişi Nilda'nın kaybolmasıyla ilgilenen komiserdi. Telefonun ucundaki ses, "Mehmet Bey, acil buraya gelmeniz gerekiyor. Eşinizle ilgili önemli bir gelişme var," dediğinde korkuları daha da arttı. Sanki kalbi ağzının içinde atıyormuş gibi, bedeni katı hâlden sıvıya geçerek zemine akacakmış gibi hissetti. Alacağı ya kötü bir haberse ne yapardı? Telefonun sesiyle uyanan Oktay, ağabeyine *ne oluyor* der gibi bakınca komisere cevap verdi. "Hemen geliyorum!"

Mehmet ve Oktay, yarım saat içinde emniyete gittiklerinde karşısındaki polis önündeki bilgisayarın monitörünü

onlara çevirdi. Görüntü hastanenin önündeki caddeye aitti. Üşüdüğü her hâlinden belli olan Nilda'yı gören genç adamın yüreği sızladı. Sanki ona dokunabilecekmiş gibi elini ekrana uzatırken onun yanında duran arabayı ve içinden inen adamı gördü. Sonra Nilda'nın bayıldığı anı ve karısının tanımadığı adam tarafından arabaya taşınmasını dehşetle izledi. O sormadan polis önce davrandı. "Kayıttaki şahsı tanıyor musunuz?"

Oktay, ağabeyine güç vermek ister gibi yanında dururken Mehmet, "Hayır," dedi. Polis kamera kaydındaki arabanın plakasını büyüttü. Araç sahibinin ismini duyan genç adam daha da şaşırdı.

Nilda yatakta gözlerini açtığında karşısında yine o adam vardı. Panikleyip, yerinde doğrulmaya çalıştığında adam onu uyardı. "Lütfen, dinlenmelisin. Tedavin tamamlanmadan hastaneden ayrılman hiç doğru değildi zaten. Bu aceleci huyunu annenden almış olmalısın."

Genç kız, annesinden bahsedilmesiyle hareket etmekten vazgeçti. Adam onun kendisinden açıklama beklediğini fark ettiğinde kendini tanıttı. "Ben senin dayınım. Gerçi anneni kabul etmediğine göre beni de kabul etmeyeceksin ama inkâr etmen, maalesef bu gerçeği değiştirmeyecek."

Karşısındaki adamın Behiye'nin ağabeyi olduğunu anlayınca az da olsa rahatladı. En azından tehlikede değildi. "Beni eve götürmeye geldiğinizi söylemiştiniz. Ama benim bir evim yok!"

İlter, sabırla bir süre tıpkı onun gibi sessiz kaldıktan sonra anlatmaya başladı. "Sen, seni doğuran kadın hakkında ne biliyorsun? Daha doğrusu ne kadarını biliyorsun? Mesela sevdiği adamı kaybettiği için kendini öldürmek üzereyken onu son

anda engellediğimi biliyor musun? Ya da sevdiği adamdan kalan son hatırayı koruyabilmek için yaşadığı acıyı, yalnızlığı? Ben söyleyeyim, bilmiyorsun. Hatta merak bile etmedin."

Duydukları başta Nilda'nın ilgisini çekse de düşündükçe yüzleştiği gerçeklerle vicdanen huzursuz oldu. Çünkü dayısı olduğunu iddia eden adamın haklı olduğunu biliyordu. Behiye ve ailesini suçlarken nedenleri hiç merak etmemişti. Sadece kandırıldığını düşünerek onlara cephe almıştı. Yeğeninin bakışlarındaki öğrenme arzusunu gören İlter, Behiye'nin hikâyesini en başından anlatmaya başladı. Reha ile gizli saklı buluşmalarından haberi olduğunu, Cahide ve oğlunun onların hayatına nasıl girip evliliğe zorladıklarını, intihara kalkıştığı anı, onu ölümün eşiğinden çevirebilmek için ne kadar dil döktüğünü, Nilda'yı gelebilecek bir tehlikeden koruyabilmek için ondan nasıl vazgeçtiğini, yıllarca evlat hasretiyle nasıl acı çektiğini tek tek anlattı. Genç kız, İlter'in anlattıklarını dinledikçe Behiye'ye, Ayhan ve Gülseren'e, ne büyük haksızlık yaptığını anladı. Dayısıyla birlikte gözyaşı dökerken, pişmanlıkları arttıkça arttı. Öğrendiklerinden sonra, "Peki beni nasıl buldun?" diye sordu.

Orta yaşlı adam, ona tıpkı bir baba şefkatiyle tebessüm etti. "Müzeyyen, yani kocanın ablası anneni arayıp olanları anlatmış. Behiye beni aradığında ağlıyordu. Senin yaşadığın acılar, onu nasıl yaralıyordu, bir bilsen. Senin karşına çıkmaya cesareti olmadığından, olaylara artık müdahale etmem gerektiğine karar verdim. Başına gelenler için üzgünüm. Keşke engel olabilseydim. Ama seninle iletişim kurmam, hem annen hem de senin açından riskli olduğundan daha önce gelemedim. Cahide'nin seni zehirlemesi, bu yüzden bebeğini kaybetmen, bardağı taşıran son damla oldu. Geç de olsa bu insanlar senin sahipsiz olmadığını anlayacak."

İlter'in söyledikleri Nilda'yı duygulandırdı. Birisi tarafından koruma altına alınmaya, sahiplenilmeye, aylardır unuttuğu güven duygusuna ihtiyacı vardı. Ağlamak istemese de

gözyaşları kendiliğinden akıyordu. "Geç kaldın. Daha doğrusu beni korumana gerek kalmadı. Çünkü o aileyle aramdaki bütün bağlar koptu."

Behiye'nin ağabeyiyle yaptığı görüşmenin üzerinden tam üç gün geçmişti. İlter telefonda Nilda'yı görmeye gideceğini, her şeyin düzeleceğini söylemişti ama doğru düzgün haber alamamıştı. Tek bildiği, kızının sağlık durumunun iyi olduğu ve bebeğini kaybetmesinden dolayı ne kadar üzgün olduğuydu. Nilda'nın yanında olup ona varlığını hissettirmeyi o kadar çok istiyordu ki ama korkuyordu. Çünkü onu son gördüğünde bakışlarında alenen sergilediği hayal kırıklığı aşılmayacak bir duvar gibi aralarında duruyordu. Ağabeyi her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde ona inanmak istese de şüpheleri vardı. Kızının onu affetmemesi en büyük korkularından birisiydi. Öte yandan Müzeyyen'le konuştuğunda, Mehmet'in onu her yerde aradığını söylediği hâlde, kızının dayısının yanında olduğunu söylememişti. *"Kocası, bu kadar acı çekmesine neden olduğu için cezasını çekmeli,"* diye düşündü. O ve babaannesi, kızının hayatını el birliğiyle mahvetmişlerdi.

Behiye daldığı düşüncelerle bahçesine indi. Bahçenin her yerine ektiği ortancalara bakarken Reha'yı hatırladı. "Emanetine sahip çıkamadığım için beni bağışlayabilecek misin?" Bu evi ilk aldığında bahçesine ne ekse birkaç gün sonra kurumuştu. Fakat İlter'in yardımıyla Reha'nın mezarından getirttiği bir avuç toprağı bahçesine serpiştirmiş, sonrasında diktiği her şey bu bahçede hayat bulmaya başlamıştı. Ortanca, sevdiği adamla onun çiçeğiydi. Ne zaman buluşsalar sevdiği adam ona ortanca çiçeği getirirdi. Onun için bu çiçeğin anlamı çok büyüktü. Evini kuşatan rengârenk çiçeklere bakarken Reha'nın yanında olduğunu hissetti. Sanki bu çiçekler saye-

sinde, hayatında ilk ve tek sevdiği adamın ruhu, bu bahçede onunla birlikte yaşıyordu.

Neredeyse ömrünün tamamı gözyaşlarıyla geçen kadın, dolan gözlerini silerek, arkasını döndüğünde gördüğüne inanamadı. Nilda ve İlter tam karşısında duruyordu. Onlarla yüz yüze gelmenin heyecanıyla ne yapacağını bilemeyen Behiye'nin gözyaşları hız kazanırken Nilda da ondan çok farklı değildi. O da tıpkı annesi gibi nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Söylemek istediği çok şey olsa da sözcükler bir türlü dudaklarından dökülmüyordu. Sadece kalbinin sesine kulak vererek acı çektiği her hâlinden belli olan annesine koştu, sıkıca sarıldı.

Mehmet, Behiye'nin anlattıklarından ve isminden dolayı İlter'i tanımıştı. En azından karısı güvenli ellerdeydi, dayısının yanındaydı. Ama ona ulaşamamak, işte bu akıllara zarar duygular hissettiriyordu. Onu görmeye, yanında olmasına ihtiyacı vardı. Nilda'ya ulaşabilecek yol ararken beklenmedik bir haber aldı. Babaannesinin eltisi Suzan arayıp onunla çok önemli bir konuda görüşmek istediğini söyledi. Genç adam bunun için müsait olmadığını söylese de telefonun ucundaki yaşlı kadın ısrarcıydı. "Lütfen oğlum! Çok zamanım kalmadı. Seninle geçmişle ilgili konuşmam gerekiyor. Aradığın cevaplara ulaşmak istiyorsan buraya gelmelisin."

Mehmet telefonda anlatmasını istese de Suzan bunun telefonda mümkün olmayacağını söyledi.

Yaşlı kadının telefonda söyledikleriyle Mehmet ertesi gün sabah uçağa bindi. Kafası karmakarışıktı. Bu kadının bilip de kendinin bilmediği ne olabilirdi?

Saatler sonra girdiği konağın kapısındaki yirmili yaşlardaki çocuk, onu Suzan'ın odasına yönlendirdi. İçeri giren

genç adam, onu bu kadar solgun ve kötü görmeyi beklemiyordu. Mehmet'i gören kadın eliyle işaret etti. "Gel oğlum!"

Kadının çağrısına uyarak, yanına gidip elini öptükten sonra yatağın kenarında duran sandalyeye oturdu. "Sizi dinliyorum."

Suzan kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra anlatmaya başladı. "Çok uzun seneler önce çok yakın iki kız arkadaş vardı. Hatta bu ikisi arkadaştan öte, kardeş gibiydi. Bir gün kızlardan birisi, kasabadaki bir oğlana âşık oluyor. Fakat kendini göstermesi gerekiyor. Çünkü oğlanın ondan haberi yok. Bir süre onu uzaktan uzağa gizli gizli seviyor. Sonra bir gün mektup yazıyor. Ancak mektubu ulaştırabilecek kimse de yok. Sonra mektubu kardeşim dediği arkadaşına veriyor. Arkadaşına vermesinin nedeni de uzaktan sevdalandığı oğlanla ailelerinin ahbap olması. İlk mektup gidiyor. Sonra bir tane daha yazıyor, sonra bir tane daha. Gel zaman git zaman oğlan mektubun sahibine değil de onu götüren kıza âşık oluyor. Yani Behiye'nin annesine."

Mehmet ilgiyle yaşlı kadının hikâyesini dinlerken Behiye'nin ismini duymasıyla şaşırdı. Onun şaşkınlığını fark eden Suzan, "Tahmin ettiğin gibi diğer kız babaannen, yani Cahide," dedi ve anlatmaya devam etti. "Sonra ikisi evlendi. Tabii bu arada iki kız arkadaş birbirine düşman oldu. Onların evlenmesinden kısa bir süre sonra Cahide, kasabanın en zengin adamının oğluyla evlendi, eşimin ağabeyi olan dedenle. Ancak evlenip çocuk sahibi olmak, ona geçmişi unutturmadı. Aksine içindeki nefret, yıllarla birlikte daha da arttı. Babanın annenle evliyken Behiye'ye âşık olması, kötü bir tesadüftü. Ve bu tesadüf babaannenin yıllarca bastırdığı nefretini tekrar ortaya çıkarttı. Bir gece Cahide kapımızı çaldı. O zamanlar eşim hayattaydı. Gözyaşlarıyla kapımıza gelen Cahide, babanın kazara annenin ölümüne neden olduğunu anlattı. Sizler için ne kadar endişeli olduğunu, bu olayın kapatılması için ona yardım etmemizi istedi. Tabii istediğini kabul ettirmek

için en büyük kozunu öne sürdü. Dedenin ölümünden dolayı babanın yetimliğini kullandı. 'Oğlum yetim, şimdi bir de torunlarım öksüz ve yetim mi kalsın?' dedi. Kocam ailesine değer veren bir adamdı. Ölürken ağabeyine, ailesine kol kanat gereceğine dair söz vermişti. Sözünü tuttu. O dönemin savcısıyla yakın arkadaş olduklarından ve babaannen bunu bilerek ondan yardım istediğinden, annenin ölümü kayıtlara intihar olarak geçti. Yaşadığı bu kötü günler Cahide'yi durdurmak yerine daha çok kudurttu. Kötülük bir kere harekete geçtiğinde onu durdurmak mümkün değildir, oğlum. Eşimle yaptığımız bir konuşmada Cahide'nin çok ileri gittiğini söyledi bana. Nedenini sorduğumda babanla Behiye'nin evlenebilmesi için kızın sevdiği oğlanı öldürttüğünü anlattı. Böylece istediği bu nikâhın gerçekleşebilmesi için hiçbir engel kalmamıştı. Sevdiği adamı elinden alan kadından kızını kullanarak intikamını artık alabilecekti. Ama hesaba katmadığı bir şey oldu. Behiye düğün günü evden kaçıp intihar etti."

Suzan'ın anlattıklarıyla Behiye'nin anlattıkları bire bir uyuyordu. Gerçeklerle canı bir kere daha yanan Mehmet, "Orhan, bana onunla konuşmak istediğinizi söylemişti. Görüştünüz mü?" diye sordu.

Suzan, olumsuz anlamda başını sağa sola çevirdi. "Hayır, görüşmedik. Burası küçük bir yer. Tabii biz de tanınan bir aileyiz. Yabancı birisi, aile hakkında bir şeyler soruşturuyorsa hemen kulağımıza gelir. Adamın araştırdığını duyunca onunla görüşmek istedim. Hatta görüşmeye gelmeyi kabul etti ama gelmedi. Daha doğrusu gelemedi. Benim kulağıma gelen, mutlaka babaannenin kulağına da gitmiştir. Gerçi Orhan'ın araştırmasına engel olsa da annenin mezarının açılmasına engel olamadı."

Öğrendiklerinden sonra evden ayrılan Mehmet, duyduklarını düşündükçe daha da sarsıldı. Babaanne dediği kadının daha kaç yüzü olduğunu merak etti. Sırf geçmişte yaşadığı

aşk yüzünden, kendi çocuğunun ve torununun hayatını mahveden bu kadından ölesiye nefret ediyordu.

Mehmet yeni öğrendikleriyle delirmek üzereyken, Müzeyyen hastanede kocasının başında bekliyordu. Onun saç ve sakalı uzamış, en az yirmi kilo vermiş hâline baktıkça içi daha çok sızladı. Sevdiği adam resmen enkaza dönüşmüştü. O an, kocası tarafından terk edildiğini düşünerek geçirdiği son bir yıl için vicdanı sızladı. Nasıl olmuş da onun aşkından, babalığından şüphe duymuştu. Karısı ve kızı için deli olan, onların üzerine titreyen adam, bir anda çekip gidemezdi. Her şey gün gibi ortadaydı. Ancak o kolayı kabullenip, kısa bir telefon konuşmasına inanarak nedenleri sorgulamamıştı. Bunları o vakit nasıl düşünememişti, kendine kızıyordu.

Oktay, korkuları ve pişmanlıkları sebebiyle sürekli gözyaşı döken ablasına umut vermek için yanına sokuldu. "Doktorun ne söylediğini duydun, ablacığım. Enişte iyi olacak."

Kardeşinin söylediklerinden sonra genç kadın ayağa kalkıp Oktay'a sarıldı. "Gerçekten iyi olacak, öyle değil mi? Doktor, günlerce aç ve susuz bırakıldığı için bu hâle geldiğini, düzeleceğini söylese de bu kadar süre geçti. Neden kendine gelmiyor?"

İki kardeş konuşurken Erdem'in sesini duydular. "Ben... İyiyim... Korkma!"

Müzeyyen kocasının gözlerini açtığını görünce, yanına yaklaşıp, dolan gözlerini silerek özlemini duyduğu adama tebessüm etmeye çalıştı. "Bizi bırakmayacağını biliyordum."

Erdem'in kendine gelmesiyle Oktay ikisini yalnız bırakmak için odadan çıktığında Erdem aylardır hasret kaldığı karısına sevgiyle baktı. "Sizi bırakabileceğimi nasıl düşünür-

sün? Hepsini o planladı," dedi ve aklına kızı geldiğinde gözleri dehşetle irileşti. "Hazal iyi mi?"

Müzeyyen kocasını sakinleştirmek için elini tutup alnına minik bir öpücük bıraktı. "Hazal güvende, merak etme. Artık kötü günler geçti. Babaannem bize daha fazla zarar veremeyecek. Tutuklandı."

Erdem duyduklarıyla rahat bir nefes alsa da aylardır tutulduğu karanlık oda yüzünden bir hayalin içinde yaşıyor olabileceğini düşünerek huzursuz oldu. Ya yine görüntü kaybolursa? Sanki az sonra kapı açılacak, Cahide her zamanki pis sırıtışıyla midesini bulandıran müstehcen cümlelerini kullanacaktı. Yaşlı bir kadın tarafından defalarca uğradığı sözlü tacizler, öyle kolay unutulacak türden değildi. Gücünü toplamaya çalışarak, dolan gözlerini kapatıp tekrar açtı. Yaşadığı gerçekliği teyit etmek ister gibi, "Sen gerçeksin. Şu an yanımdasın. Bu bir hayal ya da rüya değil," dedi.

Onun bakışlarındaki ani değişimleri fark eden Müzeyyen, kocası konuştukça daha çok ızdırap çekti. Psikolojisi yerle bir olan Erdem'e güvende olduklarını hissettirmek adına sıkıca sarıldı. "Biz gerçeğiz. Ve artık bir daha ayrılmamak üzere bir aradayız!"

Onun sözleriyle Erdem, Müzeyyen'in saçlarının kokusunu içine çekerken, "Yanınızda olamasam da sizleri duyabiliyordum," diyerek tutulduğu odadaki ses sistemini anlattı. O anlattıkça genç kadın daha çok üzüldü. Babaannesinin manyaklıkları inanılacak gibi değildi. Geri çekilip, af dilercesine Erdem'in gözlerinin derinliklerine baktı. "Beni bağışlayabilecek misin? Sen orada acı çekerken ben nasıl olur da saçma sapan düşüncelere kapılabilirim!"

Erdem, onu susturmak için güçsüz kolunu kaldırıp işaret parmağının ucunu dudaklarının üzerine kapattı. "Lütfen kendini suçlamayı bırak artık. Seni çok özledim."

Son duyduğu iki kelimeyle sinirleri boşalan Müzeyyen, bir yandan ağlayıp diğer yandan gülerken tekrar kocasına sarıldı. "Ben de seni çok özledim!"

Günler birbirinin ardı sıra geçerken genç adam Nilda'ya ulaşabilecek tüm yolları denedi. Hatta Behiye'nin evine bile gitti. Ancak onu hiçbir yerde bulamadı. Müzeyyen ve Erdem, psikolojik destek alarak, eski günlerine dönmeye çalışırken Mehmet zamanının çoğunu Nilda'nın hatıralarıyla dolu evinde geçiriyordu. Bir gün kapı çaldı. Gelen postacının uzattığı tebligatı alırken parmakları titredi. Üzerinde aile mahkemesi yazısını gördüğünde kalbinin duracağını hissetti. Yaşların hücum ettiği gözlerini silerek zarfı açtı. Korkuları gerçekleşmiş, karısı ona boşanma davası açmıştı. Kâğıdı buruşturup evin bir köşesine fırlattı. Her şey bu kadar basit olamaz, bu şekilde bitemezdi. Bir an önce onu bulup, konuşması gerektiğini düşünürken telefonu çaldı. Rehberinde kayıtlı olmayan numaraya önce cevap vermek istemedi. Ama belki Nilda'yla ilgili bir haber olabilir diye düşünerek cevap verdi. Arayan kişi daha ilk cümlesinde kendini tanıttı. "Ben Nilda'nın dayısı İlter."

Mehmet onu duyar duymaz, "Nilda'yla konuşmak istiyorum!" dedi.

"Maalesef sen o hakkı kaybettin. Seninle konuşmak istemiyor. İsteseydi zaten kendisi ararda. Şimdi, boşanma davasından haberin olduğuna göre lütfen zorluk çıkartma. Seninle bir gün bile evli kalmak istemiyor."

Mehmet, "Onunla konuşmalıyım!" derken telefon yüzüne kapandı.

28. BÖLÜM

"CENNETTEN BİR MELEK ÇALDIM"

6 AY SONRA

Müzeyyen, işe gitmeden önce Mehmet'in evine uğradı. Aylardır işe gitmeyen kardeşinin artık kendisini toplaması gerekiyordu. Yaşadıklarının onun için ne kadar zor olduğunun farkında olsa da başka şirketlerle yapılan anlaşmalarda kardeşine ihtiyacı vardı. Çünkü holdingin beyni Mehmet'ti. Zili çaldığında kapıyı açan yardımcı kadın onun nerede olduğunu söyledi. Müzeyyen bebek odasına girdiğinde, genç adamın hâlini görünce yüreği sızladı. Mehmet bütün gece sabaha kadar içerek koltukta sızmıştı. Yanında duran cep telefonundaki şarkıya kulak veren genç kadının gözleri doldu.

"Hasretinle yandı gönlüm,
Yandı yandı söndü gönlüm,
Evvel yükseklerden uçtu,
Düze indi şimdi gönlüm.
Gözlerimde kanlı yaşlar,
Hasretin bağrımda kışlar,
Başa geldi olmaz işler,
Binbir dertle doldu gönlüm.[2]"

---

2 Söz yazarı Yalçın Tura'ya ait "Hasretinle Yandı Gönlüm" adlı parça.

Sürekli olarak, aynı şarkıyı tekrar tekrar çalan cep telefonunu alıp kapatma düğmesine bastı. Yerdeki içki şişelerini alıp götürmesi için kapıda onlara bakan evin çalışanına verdi. Sonra kardeşinin omzuna dokundu. "Mehmet!"

"Beni rahat bırak, abla!"

Müzeyyen, genç adamın gözünü açmadan yaptığı uyarıyı umursamadı. "Lütfen Mehmet, bu kadar yeter! Yaşadıklarının kolay olmadığını ben de biliyorum ama kendini toplamalısın artık. Eğer işlerin başına geçmezsen korkarım yakında holdingi batıracağım."

Mehmet onun söylediklerine rağmen gözlerini açmadı. Yönünü duvara çevirip, iyice koltuğa yerleşerek, "Umurumda değil," dedi.

Nilda'yla boşandıkları günlerde, Müzeyyen ona birlikte yaşamaları konusunda çok ısrar etmişti. Ama Mehmet için bu ev, Nilda'yla aralarındaki son bağdı. Onun duruşmaya bile gelmeden tek bir imzayla evliliklerini bitirdiğini bir türlü kabullenemiyordu. Davadan önce şansını zorlayarak onu görmeye gitmiş, ancak bulamamıştı. Kimse nerede olduğunu söylememişti. Behiye'nin, "Seni artık istemiyor. Kendine yeni bir hayat kurmaya çalışıyor. Lütfen ona daha fazla zarar verme!" demesini hatırladıkça ruhundaki acı azalmak yerine artıyordu. Nilda ona ulaşabileceği bütün yolları kapatmıştı. Onun kendisini sevdiğini sanarak yanılmış mıydı? Unutmak, başka bir hayat kurmak bu kadar kolay mıydı? O bunları düşünürken ablası tekrar konuştu. "Bu böyle olmaz, Mehmet! Kendini bu şekilde cezalandırarak kaybettiklerini geri getiremezsin. Her şeyi zamana ve kadere bırakmalısın."

Müzeyyen'in sözleriyle sonunda Mehmet gözlerini açtı. Ama açtığı gözlerinde öfke vardı. "Bana kader deme! Kader değil mi zaten bizi bu hâle getiren!"

"Bu sözlerin günah, biliyorsun. İsyan etme!"

Ablasının inançlarının ne kadar güçlü olduğunu bilen genç adam, boş olan beşiğe bakarken ağlamaklı çıkan titrek ses tonuyla, "Şu an kızım hayatta olsaydı bir aylık olacaktı," dedi. "Belki ağzı, burnu, gözleri tıpkı annesine benzeyecekti. Belki her yeni güne Nilda'yla ve bebeğimle umutla başlayacak, gece olduğunda aynı huzurla yastığa başımı koyacaktım. Sonra büyüğümüz olarak bayramlarda senin elini öpmeye gelecektik. Doğum günlerimizde hep bir arada olacaktık. Ama tüm bunlar onların gidişiyle hayal oldu. Bunların ne anlama geldiğini biliyor musun? Kaybettim! Benim için her şey bitti! Lütfen, şimdi gider misin abla? Seni incitmek istemiyorum."

Kardeşiyle birlikte ağlayan Müzeyyen, Mehmet'e sıkıca sarıldı. "Hepimiz için çok zor günlerdi ve hâlâ öyle," dedikten sonra geri çekilip, kendi elleriyle kardeşinin gözlerini silerken içini döktü. "Erdem karanlıkta uyuyamıyor, ani çıkan seslere verdiği fiziksel tepkileri görsen şaşarsın. Çoğu zaman uykudan onun sesiyle uyanıyorum. Sanki bir başkası kendisini boğuyormuş gibi elleriyle kendi boğazını sıkıyor. Ve nefes alamadığını söylüyor. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Kocam bambaşka bir adam olmuş. Her şey normalmiş, eskisi gibiymiş gibi davranmaya çalışsa da ben öyle olmadığını biliyorum. Sadece ben de değil, Hazal da bu durumun farkında. Neyse ki onun oyalanacağı Barbaros var. O küçük köpek sayesinde az da olsa etrafında yaşananlardan soyutlanıyor. Mutluluk oyunları oynamak için çok yoruldum be kardeşim. Şu an tek umudum, Oktay'ın tavsiye ettiği yeni psikolog. Kendi hayatımda yaşadığım bu zorlukların yanında sana ulaşamamak, kendini hayata karşı böyle kapatman, senin dertlerine deva olamamak benim için o kadar zor ki..."

Duyduklarından sonra bu sefer genç adam ablasına sarıldı. "Erdem için üzgünüm. Yaşlı bir kadın tarafından aylarca taciz edilmek, işkenceye uğramak, kabul edilebilir bir şey değil. Babaannem cehennemde yanmayı hak etti. Umarım o tımarhanede ölür."

"Sakın Mehmet! Cani bile olsa sadece Allah'a havale et. Böyle dileklerde bulunursan ondan bir farkın kalmaz ki!"

Bu konularda ablasıyla laf yarıştıramayacağını çok önceleri öğrenmişti. O nedenle uzatmadı. Cahide'nin Erdem'i sevgilisi sanacak kadar aklını kaybetmesine, onca kişinin ölümüne sebep olan bir caniye dönüşmesine rağmen hâlâ bu sözleri söyleyebiliyorsa susmalıydı. Ablasından uzaklaşıp odasına gitmek için kapıya yöneldi. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama gelmeyeceğim."

Müzeyyen aklına gelen düşünceyle hızlı hareket edip Mehmet'in önüne geçti. Kollarını tuttuğu kardeşini sararak, "Böyle olmaz! Lütfen doktorunla görüş. Son iki yıldır ona gitmediğini biliyorum. Hâlbuki ilaçlarını kullanırken daha sakin, daha mantıklı hareket edebiliyordun," dedi.

Mehmet, kollarını çekerek Müzeyyen'den kurtardıktan sonra ondan uzaklaştı. Ellerini saçlarının arasından geçirip çekiştirirken, "Neden anlamıyorsun? Ben deli değilim. O antidepresanlar da çözüm değil. Bu konuyu açmayı bırak artık. Sıkıldım. O ilaçlarla beynimi ve bedenimi uyuşturmaya hiç niyetim yok," dedi ve acı çeken gözlerle ablasının kendisini anlamasını dileyerek devam etti. "Ben, bana yasak olana dokundum. Bir meleği cennetten çalıp, kendi cehennemime atarak çok büyük günah işledim. Eğer günahlarımın, adam gibi sevip sahip çıkamamamın bedeli acı çekmekse acılarımı da pişmanlıklarımı da dibine kadar yaşayacağım. Buna ne sen ne de bir başkası engel olabilir. Sana iyi günler, ablacığım."

Müzeyyen, umarsızca odadan çıkan kardeşinin arkasından baktı. Onun bu hâle geldiğine inanamıyordu. Acilen Oktay'la konuşup onun için bir şeyler yapmalıydı. Zaman geçtikçe yaraları kabuk bağlayacağı yerde, daha çok kanayan genç adamın yaşadığı hayat, hayat değildi. Ama nasıl toparlayacaktı? Onun ilacını bilse de Behiye'yle yaptığı son konuşmada, Nilda'nın onun hakkında hiçbir şey duymak istemediğini

net bir dille söylediğini anlatmıştı. Nilda'yı o da özlüyordu. Onunla konuşmayalı aylar olmuştu. En son, ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra Müzeyyen'i tanımadığı bir numaradan aramış; Erdem'in bulunmasına çok sevindiğini, Hazal ve onun adına çok mutlu olduğunu söylemişti. *"Müzeyyen abla, seni çok seviyorum. Beni kardeşlerinden ayırmadın, her zaman yanımdaydın, sevginle sardın. Hakkını helal et, olur mu? Bana çok kızma ve beni anla lütfen!"* diyerek Müzeyyen'in konuşmasına izin vermeden telefonu kapatmıştı. Bir daha da onunla hiç konuşamamıştı. Arada Behiye'yi arayıp haberlerini alıyordu. Nilda'nın kendisinden, Oktay'dan hatta Hazal'dan bilerek uzak durduğunu tahmin ediyordu.

Nilda okuldan döndüğünde onu bekleyen sürprize tebessüm etti. Gülseren ve Ayhan'ı neredeyse iki aydır görmüyordu. Yıllarca ailesi sandığı insanlarla, ayaküstü özlemini giderdikten sonra üzerini değiştirmek için müsaade istedi. O, odadan çıkar çıkmaz, Gülseren Behiye'ye sesine yansıyan üzüntüyle, "Hiç iyi görünmüyor," dedi.

"Aylardır böyle. Ama toparlayacak."

Aslında annesi, bu söylediğine kendisi de inanmak istiyordu. Kızının yaşadıklarından sonra eskisi gibi olmasının çok zor olduğunu biliyordu. Her ne kadar ifade etmese de Mehmet'i unutamadığının farkındaydı. Defalarca bu konuların üzerini örtmek yerine onunla konuşmayı denemiş, her seferinde Nilda konuyu değiştirmişti. Onun gün geçtikçe içine kapanması Behiye'yi korkutuyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Kadının düşünceli hâlini gören Ayhan, "Kaç kere yardım alması gerektiğini söyledim ama dinlemiyor," dedi. Onlar konuşurken Nilda'nın odaya dönmesiyle güncel konulara döndüler.

Nilda, sevdiği insanların onun için ne kadar endişelendiklerini anlayabiliyordu. Onları üzmemek için iyi görünmeye çalışsa da zaman zaman daldığında tüm bakışların üzerine çevrildiğini görebiliyordu. Zaten hayatı boyunca hiçbir zaman iyi rol yapamamıştı. Hep birlikte hazırladıkları yemeklerini yerken bir şey dikkatini çekti. Gülseren ve Ayhan arasında daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti. Boşanmış eski bir çifte göre fazlasıyla samimi görünüyorlardı. Daha fazla dayanamayarak, "Siz?" dedi soru sorar gibi.

Ayhan onun ne demek istediğini anlayarak, yanında oturan Gülseren'in elini tutup havaya kaldırdı. "Tekrar denemeye karar verdik."

Aylardan sonra genç kız ilk kez mutlulukla çığlık atıp ayağa kalktı. Aldıkları karara ne kadar mutlu olduğunu söyleyip onlara sıkı sıkı sarıldı. Nihayet çevresinde güzel şeyler yaşanabiliyordu. O kadar heyecanlandı ki Behiye'ye bakarak, "Düğün pastalarında ben de yardım etmek istiyorum," dediğinde masadaki herkes gülmeye başladı.

Gün geceye döndüğünde Nilda uyumak için yatağa girdi ama uyku tutmadı. Her gece yaptığı gibi yataktan çıkıp pencereye gitti. Karşı boş eve bakarken Mehmet'le tanıştıkları günü hatırladı. İlk günler, yine böyle pencerede onu görme umuduyla bakmamış mıydı? O zamanlar geleceğe dair umutları olan bambaşka bir kızdı. Ama şimdi yaşamak için sadece nefes alıyordu. Onu özlüyordu. Bütün kötülüklerine rağmen onu gerçekten çok özlüyordu. Dayısıyla Behiye'ye geldikleri gün yaptıkları konuşmada, daha iyi anlamıştı ki sevdiği adam da tıpkı kendisi gibi geçmişin kurbanıydı. Ama ne yazık ki bunu bilmek yaşadığı acıları hafifletmezdi. Öylesi acı dolu hatıralar edinmişti ki onunla tekrar başlayabilecek ya da kaldıkları yerden devam edecek ne gücü ne de cesareti kalmıştı.

Behiye, yaşananlardan sonra eve döndüğü ilk gün bulundukları evden taşınabileceklerini, başka bir yerde başka bir hayat kurabileceklerini söylemiş; ancak kabul etmemişti. Çünkü annesinin kurulu bir düzeni vardı. Onun için bu evin ve bahçenin anlamını biliyordu. Onu buradan koparmak, bir nevi sevdiği adamdan koparmaktı, kıyamadı. İçinde yaşadığı acıları, her geçen gün azalmak yerine daha da çoğalan aşkı varken nereye giderse gitsin, huzuru bulamayacaktı, onu da biliyordu. Diğer yandan Mehmet'le ikisine ait en güzel hatıralarının olduğu şehri terke etmeye gönlü el vermiyordu. Yakın geçmişte, sadece boşanma davasına kadar Eskişehir'de, Gülseren'in yeni taşındığı evinde kalmış; Mehmet'in ya da ailesinden birisinin ona ulaşmasını engellemek için yeni bir telefon hattı almıştı. Dava sonuçlandığında ise tamamen Behiye'nin yanına yerleşerek onun ayarladığı kreşte çalışmaya başlamıştı. Çocukların gözlerindeki masumiyet az da olsa ona iyi geliyordu. Zaman zaman kendi çocuğunu hayal ettiği oluyordu. Acaba kızı doğsaydı kime benzer, nasıl görünürdü? Onu kokladığını hafızasında canlandırırken sessiz gözyaşları döktü. Kaybetmişti.

29. BÖLÜM

"NİKÂH"

Günler haftaları, haftalar ayları kovalarken Mehmet tamamen dış dünyayla bağlantılarını kesti. Evde başka bir canlının varlığına tahammül edemez olduğundan çalışan kadını da gönderdi. Beynini ve bedenini alkolle uyuşturarak, her gün sızıp kalıyordu. Artık gece ile gündüzü ayırt edemez hâle gelmiş, *keşke* demekten, herkesten hep aynı şeyleri duymaktan bıkmıştı. Haftada bir kere market alışverişi yapmanın dışında dışarıya çıkmıyordu. Müzeyyen ve Oktay'a çoğu kez evinin kapısını bile açmadığı oluyordu.

Yine, Nilda'nın bıraktığı mektubu okuyarak, sızıp kaldığı bir gün kapının zili çaldı. Önce umursamadı. Ama gelen kişi gitmemekte o kadar ısrarcıydı ki sadece zile basmakla yetinmeyip kapıya vurmaya başladı. Kapıya inen her el darbesi, sanki genç adamın beyninin içinde çınlıyordu. Özellikle de zilin melodisi sinir sistemini altüst etmişti. En kısa zamanda zili değiştirmeli, hatta tamamen iptal etmeliydi. Şiddetli ağrıyan başını tutarak ayağa kalktı. "Geliyorum lanet olası! Yeter!" diye bağırdı.

Kapıyı açtığında, ablasını görünce şaşırmadı. "Neden geldin?"

Müzeyyen, Mehmet'in onu bu şekilde karşılamasına içerlese de en azından haftalar sonra kapıyı açtırabilmişti. Son aylarda kötü beslenmekten dolayı iğne ipliğe dönen kardeşine

bakarak, "Ben senin ablanım! Gelmek için illaki bir nedene ihtiyacım yok!" dedi.

Daha fazla konuşmak istemeyen Mehmet, arkasını dönerek salona yöneldiğinde Müzeyyen de onu takip etti. Önünde yürüyen kardeşinin üzerinden düşecekmiş gibi duran şortuna bakarak *inanamıyorum* der gibi başını sağa sola çevirdi. Neredeyse sırtındaki kaburgaları sayılıyordu. Gözyaşlarını Mehmet'in fark etmemesi için hemen gözlerini sildi.

Salona giren genç adam, onu takip eden ablasına bir şey içip içmeyeceğini sorarken aynı zamanda kendine içkisini dolduruyordu. Her an gidecekmiş gibi koltuğun ucuna oturan kadın, "Alkol kullanmadığımı biliyorsun," dedi.

"İstersen soğuk çayım var."

Mehmet'in kendini zorunlu hissettiği için ona ikramda bulunmayı teklif ettiğini bilen Müzeyyen, istemediğini belirtip genç adamın karşısına oturmasını bekledi. Sessiz geçen dakikalar içinde ablası çevresine göz gezdirdi. Her yer darmadağındı. İçildikten sonra koltuğun altına itilen boş bardaklar, neredeyse her yerde gördüğü boş şişeler, dışarıdan sipariş verilen çoğu yarım kalmış yemek kalıntıları... Odadaki kötü kokunun nedeni, böylece belli olmuştu. Daha fazla dayanamayarak, "Bu rezil hayattan kurtulmak için daha ne kadar bekleyeceksin?" dedi.

Mehmet onu umursamayarak, içkisinden büyük bir yudum alıp bardağı yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. "Peki, sen beni rahatsız etmekten ne zaman vazgeçeceksin? Ben hâlimden gayet memnunum."

Her ne söylerse söylesin, olumlu cevap alamayacağını daha eve girmeden biliyordu. Pes edemezdi. Dizlerinin üzerinde birleştirdiği ellerini birbirine kenetleyen Müzeyyen, onu kendine getirecek şeyi biliyordu. Sehpanın üzerinde duran mektuba ve onun yanında duran, ucunda siyah gül olan kolyeye bakarak konuşmaya başladı. "Yenilgiyi kabullenmenin

zor olduğunu söylememe gerek yok. Seni anlıyorum. Ama o yoluna devam ederken senin kendini bu eve hapsetmen hiç adil değil."

Nilda'dan bahsetmek, sevdiği kadını anmak, genç adamı her seferinde bir öncekinden daha çok yaralıyordu. Onu en son gördüğü günün üzerinden koskoca dokuz ay geçmişti. Her gün, neler yaptığını düşünmediği bir an bile olmuyordu. Onu uzaktan da olsa bir kerecik görmeye o kadar ihtiyacı vardı ki... Ama görüp de kendini tutamamaktan, bir kere daha reddedilmekten, dahası onun gözlerinin içine bakarak *seni sevmiyorum* demesinden korkuyordu. Kâbusu olan o iki kelimenin sonu olacağını düşündüğünden, acısını tek başına ondan uzakta yaşamaya razıydı. Ablasının sözlerine, "Artık o konuyu kapatalım. Madem beni istemiyor, yapacak bir şey yok," diye cevap verdi.

Ancak bu sözler, Müzeyyen'i durdurmadı. Kardeşinin söylediklerinde samimi olmadığına adı kadar emindi. Geri çekilmek yerine konuşmaya devam etti. "Gerçi sen de haklısın, kardeşim. Eğer seni gerçekten sevseydi şu an yanında olurdu. Onun sana olan aşkına hepimiz inanmıştık. Ta ki bu sabah aldığım habere kadar. Aslında hâlâ bir umut vardı içimde."

Müzeyyen'in sözleri sonunda amacına ulaştı. Mehmet onun ne öğrendiğini merak ederek cevap bekleyen gözlerle ablasına baktı. Nefesini tutarak, duyacaklarına kendini hazırlamaya çalışırken kısık sesle, "Ne haberi?" diye sordu.

Ablası yanına giderek omuzlarını tuttu. Sanki kötü bir haber öncesi onu rahatlatmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Daha da korktu. İlk dakikadan sorduğu soruya pişman olsa da sormuştu bir kere. Müzeyyen onun sırtını sıvazlar gibi yaparak, "Evleniyormuş," dedi.

Genç adam, o an için dünyanın sonunun geldiğini sandı. Böyle bir şey olamazdı. Her şeye hazırdı ama bunu duymaya değildi. Sevdiği kadının kalbinde başka birisinin yer edindi-

ğini duymak, ona başka birisinin dokunduğunu hayal etm cinnet sebebiydi. Aklı duyduklarını inkâr ederek ayağa kal tı. "Yalan söylüyorsun! Sana inanmıyorum!"

Müzeyyen üzgün bir ifadeyle başını yere eğdi. "Maales doğru, kardeşim. Senin durumuna daha fazla dayanamad ğım için sabah Behiye'yi aradım. Amacım Nilda'ya ulaşıp ik niz için bir şans vermesini istemekti. Ama annesi onun nikâ hazırlığında olduğunu söylediğinde hiçbir şey söyleyeme dim. Anlayacağın Nilda başka birisiyle yeni bir hayat kurma ya çoktan karar vermiş."

Ablasının verdiği haberi yalanlamak yerine, Nilda'nın evleneceği gerçeğini bir kere daha tekrarlamasıyla genç adam yıkıldı. Acıyı ruhunun her zerresinde hissederek, gözleri dolarken Müzeyyen'e, "Abla, lütfen gider misin? Yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi.

Fakat Müzeyyen onu dinlememekte her zamanki gibi ısrarcıydı. Ta ki kardeşinin bağırmasına kadar. "Abla, sana git diyorum!"

Müzeyyen gittikten sonra aldığı haber yüzünden yerinde duramıyordu. Sanki iki el yakasına yapışmış, tüm gücüyle sıkarak nefes almasını engelliyordu. Hissettiği öfke ve hayal kırıklığı öylesine sarsıcıydı ki aklını kaybetmek üzereydi. Göğsünde atan kalbinin patlamak üzere olduğunu hissederken eline geçen şişeyi duvara fırlattı. "Bunu yapamazsın! Bu kadar basit değil!"

Nilda, akşam Behiye'yle yaptığı sohbetten sonra uyumak için odasına çıktı. Ertesi gün büyük gündü. Geceliğini giyip, aynanın karşısında saçlarını toplarken aklına Mehmet ile evlendikleri gün geldi. Ne kadar da mutluydu! Hayatının en acı günlerini onunla birlikte yaşadığı gibi, en güzel günlerini de

onun sayesinde yaşamıştı. Her şey başka türlü olsaydı, kalbi o kadar karanlık olmasaydı, nasıl bir hayatları olacağını düşünmeden edemiyordu. Ama onlar için artık çok geçti. Hayatını baştan aşağı değiştirerek yeni bir dünya kurmuştu. Ve o yeni dünyada Mehmet'e yer yoktu. Kalbi acısa da eskisi kadar sızlamıyordu. O an aklına Behiye'nin söylediği söz geldi. Eve ilk geldiği gün annesi, *"Belki unutmayacaksın ama bu acıyla yaşamaya zamanla alışacaksın,"* demişti. Tıpkı onun dediği gibi olmuş, alışmıştı. Bu süreçte ona en iyi gelen insanlardan birisi de yaşlı sahaf olmuştu. Necdet amcasının onu sabırla dinlemesi, kederine ortak olması ve geceleri ona eşlik edecek doğru kitapları tavsiye etmesi sayesinde tahmin ettiğinden daha kolay alışmıştı. Her şey olması gerektiği gibi normalleşmeye başlasa da içinde doldurulamayan kocaman bir boşluk vardı. Sırf Mehmet'i hatırlatmasın diye çok sevdiği Müzeyyen'den, sohbet etmekten keyif aldığı Oktay'dan bile bunca zaman uzak durmuştu. Onlar, o evde kendisine en iyi gelen insanlardı. Hazal'ı düşünmediği gün neredeyse hiç olmuyordu. Ama katlanmak zorundaydı. Kendisi için yeni hayatına uyum sağlayabilmek adına onlardan da uzak durmalıydı. Tabii bunca zaman içinde uzak kalmak zorunda kaldıkları sadece Oktay, Müzeyyen ve Hazal değildi. En az onları özlediği kadar özlediği başka tatlı bir şey daha vardı: Barbaros... Şirinlikleriyle hayatına renk katan köpeğini de özlüyordu. Fakat çok zor bir süreçten geçen, babası gibi psikolojik tedavi gören Hazal'ın da ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Zaten bu yüzden onu o evde bırakmamış mıydı?

Elindeki yeni başladığı kitabı başucundaki komodinin üzerine bırakıp, aşağı yukarı her gece yaptığı şeyi yaparak karşı eve bakmak için pencere kenarına gitti. Ve gördüğü şeye inanamadı. Işık yanıyordu. Bir anda heyecanlanarak elini coşkuyla çarpan kalbinin üzerine koyduğu sırada ışık söndü. Gördüğünün hayal ürünü olduğunu sanarak, gözlerini sımsıkı kapatıp tekrar açtı. Ev tamamen karanlıktı. Dışarıdaki yağ-

mura aldırmadan camı açtı. Herhangi bir hayat belirtisi gösteren ses de yoktu. Aklını kaçırmaya başladığını düşünerek yatağa girdi. Artık gözleri görmeyi umduklarını mı görüyordu? Ama o Mehmet'in gelmesini ne bekliyor ne de istiyordu.

Sabah dokuzda Behiye'nin sesiyle uyandığında aceleyle yataktan kalktı. "Kızım nikâh için Akif geldi. Aşağıda seni bekliyor."

Genç kız sabaha karşı uyuduğundan uyanamamıştı. Oysaki bugün yetişmesi gereken bir nikâh vardı. "Hemen geliyorum!" dedikten sonra yüzünü yıkayıp üzerini giyindi. Yeni aldığı lila rengi elbisenin içinde çok zarif duruyordu. Aynada kendisine şöyle bir göz atıp, hızlıca makyajını tamamladığında hazırdı. Her şey çok güzel olacaktı.

Geciktiklerini belirten annesinin seslenmesiyle odadan çıktığında Akif onu bekliyordu. Karşısındaki genç adam, güzel göründüğüne dair yaptığı iltifattan sonra yağmurun nihayet durduğunu fakat her an tekrar başlayabileceğini söyledi. Onun yakınmasına karşılık güldü. "Nikâhta keramet vardır diye boşa söylememişler."

Aceleyle kahvaltılarını yapıp, Akif ve Nilda önde olmak üzere kapıya çıkacaklarken Behiye tekrar söylendi. "Çocuklar, nikâh memuru çok beklemez!"

Nilda, onun telaşlı sözlerine tebessüm ederek, adımını dışarıya attığında karşılaştığı adam yüzünden olduğu yerde kaldı. Çünkü Mehmet tam karşısında duruyordu. Üstelik acınacak hâlde görünüyordu. O kadar zayıflamış, öyle perişan hâldeydi ki, kilo kaybı nedeniyle yüzü çökmüştü. Aralarındaki birkaç metreye rağmen fark edilebilen göz altı morlukları, uzun zamandır uyumadığını gösteriyordu. Mehmet'i bu hâlde görmek onu sarsarken genç adam Nilda'ya doğru bir adım attı. "Ablamdan öğrendiklerimin doğru olup olmadığını bir de senden duymak için geldim."

Nilda'nın arkasından çıkan Akif'i ve Behiye'yi gördüğünde gözleri doldu. Sevdiği kadın avuçlarının arasından kayıp gitmişti. Genç kız, onu aylar sonra karşısında bulması ve söylediği sözler yüzünden darmadağın olurken Mehmet tekrar konuştu. "Demek gerçekten evleniyorsun."

Mehmet, Behiye'nin kapıyı açarken, söylediklerini duyduğunda, bir kere daha yıkılsa da Nilda'dan duymadan inanmayacaktı. O an, onun bu evliliği inkâr etmesi, yanlış anladığını söylemesi karşılığında ömrünün yarısını verirdi. Hatta Nilda'nın bir kere onu sevdiğini söylemesi için hayatının tamamından vazgeçebilirdi.

Herkesin sessizliğe gömüldüğü dakikalarda, Akif daha fazla kendini tutamadı. Konuşmak için tam Mehmet'e doğru hareketlenirken kendini toplayan Nilda onu durdurmak için koluna girdi. Aylar sonra yaşanan bu yüzleşme nedeniyle altüst olan genç kız, nasıl dağıldığını belli edemezdi. Ağlamamak için kendini zor tutsa da katı görünmeye çalıştı. Akif'in girdiği kolundan güç almaya çalışırken, bitip tükenmeyen aşkına, hasretine rağmen, "Gördüğüne göre gidebilirsin. Yoksa mutluluğuma şahitlik mi etmek isterdin?" dedi. Dudaklarının zikrettiği sözcükler, tıpkı yanardağdan çıkan lav gibi önce kendi kalbini yaksa da gitmesi için bunu söylemek zorundaydı. Çünkü Mehmet onun en büyük zaafıydı. Kara yazısı, kara sevdasıydı.

Behiye, kızının söylediklerine inanamıyordu. Mehmet'in ne kadar acı çektiği yüzünün her santiminden okunurken Nilda'nın da en az onun kadar acı çektiğini biliyordu. Bu kadarı fazlaydı. Tam müdahale edecekken, Nilda annesine *sen karışma* der gibi bir bakış attığında konuşamadı. Bu kız kime çekmişti böyle? Ne kendisi ne de Reha'sı bu kadar inatçıydı.

Mehmet, sevdiği kadının bu kadar acımasız olduğuna asla ihtimal vermemişti. Onun Nilda'sı böyle değildi. Sağ avucunun içinde tuttuğu, ucunda siyah gül olan kolyeyi tüm

gücüyle sıktı. O an öyle bir ateşle kavruluyordu ki, elini kanatan metalin canını acıtmasını umursamadı bile. Sevdiği kadını, yaptığı kötülüklerle sonsuza kadar kaybetmişti. Üstüne bir de onun başka birisiyle yeni bir hayat kurması, hakkı varmış gibi zoruna gidiyordu. Oysaki Nilda'ya anlatmak istediği o kadar çok şey biriktirmişti ki! Onu ne çok sevdiğini, yokluğunda nasıl öldüğünü, nasıl özlediğini... Günlerce anlatsa bitiremezdi. Fakat onu Akif'le yan yana gördüğünde söyleyeceği her şey anlamını yitirmişti. Dolan gözlerinden utanmadan, içinde fırtınalar koparken sevdiğinin bal rengi gözlerine son kez baktı. O an öleceğini, son nefesini vereceğini hissetse de gitmemekte direten ayaklarına rağmen çatlayan sesiyle, "Her şey gönlünce olsun," diyerek arkasını döndü, düşen omuzlarıyla ağır ağır adımlamaya başladı. Bundan sonra Nilda yoktu. Geleceğe dair umut yoktu. Mutluluk ise hiç olmayacaktı.

Nilda'yı ardında bırakarak, bahçe kapısına yaklaştığında durdu; kanayan kalbini dinledi. İçinde öyle çok duygu vardı ki... Kırgınlık, hayal kırıklığı, pişmanlık, öfke... Evet, öfke daha baskındı. Daha önce saçma düşüncelere kapılarak onu ikna etmek için kapısına dayanmadığına pişmandı. Bu nedenle de öfkesi sadece kendineydi. Geç kalmıştı. Gerçi Nilda onu sevseydi başka birisini tercih eder miydi? O an, uzun zaman önce onu terk eden iç sesi devreye girdi. *Hak ettiğini yaşıyorsun, Mehmet! Hayatını mahvettikten sonra sana döneceğini mi sanmıştın? Madem bu kadar seviyorsun, bencilliği bırak! Bırak da sevdiğin mutlu olsun. Seven adama bu yakışır.* Kulaklarında yankılanan ses, sözleriyle yüreğini dağlasa da haklıydı. Bencildi. Kendisi ilelebet sürecek bu acıyla yaşayacak olsa da Nilda mutlu olmayı hak ediyordu. Son kez arkasını dönerek, kederli gözleriyle sevdiği kadına sessizce vedasını yapıp, kapıdan çıktığında Nilda sarsıldı. Birkaç dakika öncesine kadar zehir akıtan dudaklarından tek bir kelime çıktı. Ondan geriye kalan boşluğa bakarak fısıldar gibi, "Gitti..." dedi.

Mehmet'in canı daha önce hiç acımadığı kadar acıyordu. Sanki cehennemi dünyada kurulmuş, o da ortasında kalmış, alev alev yanıyordu. Kabir azabı dedikleri şey böyle bir şey miydi? Nereye gideceğini ve ne yapacağını bilmezken ayakları onu eve götürdü. Her şeyin başladığı bu evi, bir an için ateşe vermeyi düşünse de gücü tükenmişti. Akşam kaldığı odaya gidip cep telefonunu aldı. O an istediği tek bir şey vardı. Bir an önce bu şehirden uzaklaşmak. Evden ayrılacağı sırada, eve göz kulak olması için tuttuğu adam yanına yaklaştı. "Efendim, oto kiralamayı aradım. Bir saate kadar aracı getirecekler."

Mehmet apar topar geldiği için aceleden havaalanının oto kiralama servisini tamamen unutmuş, eve taksiyle gelmişti. Ondan cevap bekleyen adama baktı. "Gerek kalmadı. Ara, göndermesinler. En kısa zamanda emlakçıyla görüşün, evi satışa çıkartsınlar. Dönüyorum."

Adam şaşırsa da patronunun boş bakan gözlerinden ruh hâlinin hiç iyi olmadığını anlayabiliyordu. Yeni bir soru sormaya cesaret edemediği için sadece, "Tamam," diyebildi.

Mehmet'in kapıdan çıkmadan önceki son bakışı, Nilda'nın yüreğine oturdu. Hâlbuki ne çok özlemişti onun siyah gözlerine bakmayı! Ya onu reddeden dili? Kalbi, sevdiği adamın hasretiyle cayır cayır yanarken dilinin acı vermek için telaffuz ettikleri gerçek miydi? Bir zamanlar sevdiği adamın öpücükleriyle taçlandırılan dudaklarından dökülen sözcükleri gerçekten kendisi mi söylemişti? İnanamıyordu! Acı vermek için kullandığı her kelime, kendi canını yakarken Mehmet'i ilk kez anladı. Bir keresinde, *"Senin canını yakarken canımın nasıl yandığını biliyor musun?"* demişti. Artık biliyordu. Ama bir önemi kalmamıştı, böyle olması gerekiyordu. Onu mütema-

diyen sevecek olsa da ikisi için bir gelecek yoktu. Ağlamamak için direnirken, annesi ve Akif'in arasına geçip kollarına girdi. Aksi hâlde takati kalmayan dizleri yüzünden olduğu yere çökebilir, bir daha da ayağa kalkamayabilirdi. Titreyen elleri ve bacaklarına rağmen adım atmaya çalışarak, "Hadi gidelim artık. Yoksa Şebnem evlenmekten vazgeçecek," dedi.

Akif çalıştığı kreşin sahibiydi. Behiye ile yıllar öncesine dayanan tanışıklığı olsa da Nilda ile yaklaşık altı ay önce tanışmış, onu kendi kız kardeşi gibi benimsemişti. Tabii bunda genç kızın Şebnem ile aralarını yaparak onları evlilik noktasına getirmesi de etkili olmuştu. Çok kereler Nilda'yla yaşadıklarını konuşup dertleştikleri de olmuştu. Dolayısıyla Mehmet'i görür görmez tanımıştı. Behiye ile göz göze gelen Akif daha fazla dayanamadı. "Kendine karşı neden bu kadar acımasızsın, Nilda? Adam ayağına kadar gelmiş! Görmedin mi nasıl yıkıldı? Üstelik onun canını acıtmak için beni kullandın!"

Behiye, Akif'in söylediklerinden cesaret alarak onu tasdikledi. "Ben de Akif'le aynı fikirdeyim, kızım. Acı çekmeye doymadın mı daha? Sen bu adamı hâlâ çok seviyorsun. Ne olur vazgeç artık şu inadından! Ona da yazık, sana da!"

Duyduklarıyla direnci gittikçe kırılan Nilda, dakikalar sonra pes edip gözyaşı dökmeye başladı. Boğazından yükselen hıçkırıklar el verdiğince, "Evet, onu seviyorum! Kahretsin ki her şeye rağmen çok seviyorum! Ama biz tükendik, yok olduk! Bir araya gelsek de mutlu olamayız ki!" dedi.

Behiye, onun bu hâline annesi olarak dayanamıyordu. Kızını kendine çekip, sıkıca sarıldıktan sonra saçlarını okşayarak geri çekildi. Nilda'nın yüzünü avuçlarının içine alarak kızaran gözlerine baktı. "Mehmet'in affedilmesi çok zor hatalar yaptığını biz de biliyoruz ama o da senin gibi kurbandı. Şimdi Cahide'nin amacına ulaşmasına izin mi vereceksin yani? O cadının istediği tam olarak buydu işte. Sizi birbirinizden kopartmak! Mehmet de senin gibi çok acı çekti. Seni hâlâ

çok sevdiğini görmüşken, aklını başına toplayıp bir an önce sevdiğin adamın peşinden git. Sonra çok pişman olursun, bebeğim. Her insan ikinci bir şansı hak eder."

Nilda onu seviyordu ama birlikte olmayı başaramamaktan, geçmişin gölgelerinden kurtulamamaktan ödü kopuyordu. Mehmet dengesiz, tutarsız bir adamdı. Bunu defalarca görmüştü. Aynı yerden bir kere daha kırılmayı kaldıramazdı. Gerçi birlikte yaşadıkları dönemde iyi bir çift olma yolundaydılar ancak üzerinden neredeyse bir yıla yakın bir zaman geçmişti. Ne yapacağını bilemiyordu. Ayakları gitmek istemese de ruhu çoktan harekete geçmiş, beyninin içinde bir ses *ne duruyorsun* diye bağırıyordu. Onun kararsızlığının farkında olan Akif, "Fazla naz âşık usandırırmış! Bak, adam gidiyor," dediğinde Nilda duygularına yenik düştü. Sanki birilerinin onu Mehmet'e itmesini beklermiş gibi daha fazla beklemeden harekete geçti. Onlardan tam birkaç metre uzaklaşmıştı ki geri döndü. "Ya nikâh?"

Akif onun heyecanlı hâline güldü. Behiye'nin kolunu kendi koluna dolarken, "Yeni şahidim hazır, sen merak etme bizi," dedi.

Genç kız, çiselemeye başlayan yağmurun altında koşarak, karşı eve gittiğinde kapıda evin görevlisi adamla karşılaştı. O sormadan görevli onun kimi aradığını tahmin etti. "Mehmet Bey'i arıyorsanız az önce çıktı."

Nilda geç kaldığı için donup kaldı. Neden mutluluğa hep geç kalıyorlardı ki? *"Belki de kader bir araya gelmemizi istemiyordur,"* diye aklından geçirdi. Onun üzgün hâlini gören adam, "Sanırım şu an havalimanına gitmek için yolda olmalı," diye açıklama yaptı.

Genç kız hafifçe gülümseyip teşekkür etti. Bahçe kapısından çıktığında Akif ve Behiye ile karşılaştı. "Havaalanına gidiyormuş!"

Kızının sözleriyle Behiye, çantasından arabasının anahtarını çıkartarak Nilda'ya uzattı. "Bir an önce harekete geç, bebeğim. Ama dikkatli kullan!"

Mehmet elleri cebinde, hafif hafif çiseleyen yağmura aldırmadan yolda yürüyordu. Kaybetmiş bir adam kendini ne kadar bitik hissedebilirse işte o kadar kötü hissediyordu. Birisi bir yıl önce karşısına geçip bu yaşadıklarını yaşayacağını söylese onu hayatta inandıramazdı. Babaannesinin hayatını zehretmesine lanet ederken sokağın boş olmasına ve gözyaşlarını gizleyen yağmura minnettardı. O an yaşadığı acıya rağmen buruk bir gülümseme oluştu dudaklarında. Onun için ağlamak zayıflıkken, son zamanlarda küçük bir çocuk gibi sürekli gözyaşı döküyordu. Hem de bir *erik hırsızı* yüzünden... Aslında ilk gün, bahçesindeki eriklerle birlikte kalbini de beraberinde çalmıştı. O günü hatırlayarak, kalbinde ılık bir rüzgârın estiğini hissettiğinde yanındaki su birikintisinin üzerinden geçen arabayla tamamen sırılsıklam oldu. Aracın arkasından küfrederek üzerindeki çamurlu suyu savuşturmaya çalıştı. İşte tam da bu sırada araba ileride durdu ve içinden Nilda indi. Bir an için yanlış görüp görmediğini düşündü.

Genç kız, Mehmet'in şaşkın bakışları altında ona doğru yürürken sesini duyurmak için yüksek sesle, "Kusura bakma ama ahdim vardı. Aynısını sen de bana yapmıştın, hatırladın mı? Hem de ilk iş görüşmeme giderken!" dedi.

Mehmet, onun ne demek istediğini anlamıyordu. Daha doğrusu yanlış anlamış olmaktan çekiniyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatmak için kendisi de Nilda'ya doğru yürümeye başladı. Heyecandan nasıl davranacağını bilmiyordu. Onun neden geldiğini bilmediği ve ümitlenmekten korktuğu gibi...

Aralarında yarım metre kadar kaldığında, nefesini tutarak, "Senin nikâhın yok muydu?" diye sordu.

Nilda, suçlu çocuklar gibi ellerini geriye atıp, belinin üzerinde birleştirirken bedenini esnetir gibi sağa sola çevirdi. "Evet, bir nikâh vardı ama gelin ben değildim, arkadaşımın nikâh şahidiydim," diye cevap verdi.

Mehmet'in içinde küçücük bir ışık yansa da emin olmadan ümitlenmek istemiyordu. Kendini sanki gerçekleşmek üzere olan bir mucizenin parçasıymış gibi hissederken, sesi titreyerek, "Nasıl yani?" diye sordu.

Nilda ona iki adım daha yaklaştı. Sevdiği adamın umutla bekleyen gözlerine bakarak nikâh konusuna açıklık getirdi. "Akif çalıştığım kreşin sahibi. Yetiştirme yurdunda büyüdüğü için ailesi yok. Annem ve benden ailesi olarak yanında olmamızı istedi. Tabii aynı zamanda müstakbel nişanlısıyla bir araya gelmelerine vesile olduğum için ayrıca şahidi olmamı teklif etmişti. Ben de..."

Daha Nilda cümlesini bitirmeden, Mehmet ona uzanıp, sevdiği kadının yüzünü avuçlarının arasına alarak susturdu. Gözleri Nilda'nın gözleriyle buluştuğunda, yanağını hafifçe sarsarak, "Seni o kadar çok özledim ki..." dedi. Dolan gözleri ve çatallaşan kısık sesiyle söylediği sözcüklere, Nilda'nın da aynı şekilde gözyaşı dökmesiyle Mehmet onun duygularından emin oldu. Hissettiği mutlulukla bir kere daha onu ne kadar özlediğini söyleyerek, dudaklarına eğilirken ikisi de gülümsemeye başladı. Gözyaşı ve gülücüklerin birbirine karıştığı o anda, zaman durdu. Tekrar başa döndüler. Fakat bir farkla! Bu sefer Cahide ve intikamla örülü bir hayat yoktu geleceklerinde. Sadece aşk ve mutluluk vardı.

Mehmet hiç bırakmayacakmış gibi sardığı, özlediği kadınının saçlarına, boynuna koklayarak defalarca öpücük kondururken hep aynı şeyi tekrarladı. "Seni kaybettim sandım..."

Nilda onun sözleri ve sıcaklığıyla sarhoş olurken, birden geri çekilip kolundaki saate baktı. "Aman Allah'ım, nikâh başlamak üzere!"

Mehmet onu tekrar öptü. Birbirlerine bakarak, el ele arabaya yürürlerken sanki mutluluktan ayakları yere basmıyordu. Konuşacakları çok şey olduğu kadar geride kalan, telafi edilmeyi bekleyen her bir ayı, bir yıl kadar uzun dokuz ayları vardı.

30. BÖLÜM

"BENİMLE EVLENİR MİSİN?

Nilda sabah uyansa da yataktan çıkmadı. Gözleri kapalı hâlde Mehmet'le yaşadığı son birkaç günü düşünmek için kendine izin verdi. Onunla geçirdiği her an yüzünde kocaman bir tebessüme dönüşürken telefonunun alarmı çaldı. Çalıştığı kreşe gitmek için hazırlanma vaktiydi. Bugün minik arkadaşlarıyla geçireceği son günüydü. Vedaları sevmese de artık sevdiği adamla yeni bir hayata başlayacağından mecburdu. Ancak öncesinde yapması gereken bir şey vardı. Her sabah yaptığı gibi Mehmet'in yaşadığı eve bakmak için pencereye gidip perdeyi açtı. Ve karşılaştığı sürprizle hem duygulandı hem de mutlu oldu. Neredeyse pencerenin büyüklüğündeki balona bakarken nemlenen gözlerini sildi. Mehmet ise üzerinde *seni seviyorum* yazan balonun ipine sıkıca tutunarak aşağıdan ona bakıyordu. Nilda'nın dikkatini çekmek için el salladı. Sonra balonu almasını işaret etti. Genç kız mutlulukla pencereyi açıp balonu içeriye aldı. Aşağıdan ona bakan Mehmet'e kısık sesle, "Ben de seni seviyorum," dedi. Her ne kadar yüksek sesli söylememiş olsa da genç adam dudak hareketlerinden ne dediğini anlamıştı.

Nilda elindeki balonla koşarak, aşağı kata inip, kapıyı açtığında, onu bekleyen sevdiğine sımsıkı sarılıp teninin kokusunu içine çekti. Bir kere daha, "Ben de seni seviyorum!" dedi.

Mehmet ise geri çekilip Nilda'nın ellerini tuttu. "Bu, bana *evet* dediğin anlamına mı geliyor?"

Genç kız onun ne söylemek istediğini anlamadı. "Evet derken?"

Onun şaşkın bakışlarına karşılık, Mehmet balonu elinden alıp salladı. *"Keşke seni seviyorum yazısının altına benimle evlenir misin yazsaydım!"* diye içinden geçirirken Nilda o an balonun içindeki tek taş yüzüğü fark etti. Ne söyleyeceğini, ne tepki vereceğini bilemezken aklına ilk gelen şeyi söyledi. Şirinlik yaparak, "Ama yüzüğü almamız için onu patlatmamız gerekecek," dedi.

Genç adam gülümseyerek, ellerini kendi saçlarına götürüp karıştırdı. "Vallahi bunu hiç düşünmemiştim. Benden romantik bir koca olmayacağını da böylece anlamış olmalısın. Her neyse, ben sana üstünde başka şeyler yazan yeni balonlar alırım."

Onun açıklamasıyla Nilda işveyle kıkırdadığında, "Mesela ne yazan?" dedi.

Mehmet bir eliyle balonun ipini tutarken, diğer eliyle beline sarılıp onu kendine çekti. "Mesela *aşkım*," dedi ve Nilda'nın yanağını öptü. Sonra geri çekilip, kömür karası gözleriyle gözlerinin içine bakarak, diğer yanağını öperken, "*Her şeyim* de olabilir," dedi. Daha sonra bir kere daha çekilip, boynunu usulca öperken, "*Hayatım*," diye devam etti. Bir kadın nasıl olur da bu kadar muhteşem kokabilirdi?

Onun her kelimeyi yeni bir öpücükle süslemesi genç kızı heyecanlandırırken Behiye bahçe kapısından girdi. İki âşık hızla birbirlerinden geri çekilirken Behiye Mehmet'e göz kırptı. "Anlaşılan evlilik teklifi yapılmış."

Genç adam mahcup bir şekilde, "Sayılır çünkü hâlâ bir cevap alamadım," dedi.

Nilda ateş basan yüzünü elini sallayarak, rahatlatmaya çalışırken bir yandan da annesine sitem eder gibi baktı. "Demek senin haberin vardı?"

Behiye onların nihayet bir araya gelmelerine seviniyordu. Kendisi hiçbir zaman Reha ile aşkını doyasıya yaşayamasa da kızı onunla aynı kaderi yaşamamıştı. İçinden Allah'a şükrederek, "Seninle evlenmek için önce benden izin istedi," dedi.

Mehmet gibi odundan bu kadar duygusal, anlayışlı bir adam çıktığına inanamıyordu. Yaşadıkları her an, bozulacak bir rüya gibi o kadar olağanüstü geliyordu ki tekrar gözleri doldu. Sevdiği adama bakarak, "Ama akşam ablanlarla beni istemeye gelecektiniz zaten," dedi.

"İsteme başka, evlenme teklifi başka bir şey. Âdet yerini bulsun istedim."

Birbirlerinden neredeyse hiç ayrılmayan Mehmet ve Nilda, düğüne bir hafta kala son prova için gelinliğin dikildiği modaevine gittiler. Nihayet bekledikleri gün gelmek üzereydi. Sonunda birbirlerine kavuşsalar da ikisi de alışık olmadıkları mutluluklarından korkuyorlardı.

Nilda kabinde gelinliği denerken Mehmet telefonla konuşuyordu. Onun Oktay'la buluşmak için randevulaştığı sırada, genç kız üzerindeki gelinlikle dışarıya çıktı. Sevdiği kadını hayal ettiği gibi beyazlar içinde görmek, hissettiği heyecanı daha da arttırdı. Bu hâliyle tıpkı bir kuğuya benziyordu. Zarif ve asil... Nilda kendi etrafında döndükten sonra durdu. "Eee, nasıl buldun?"

Genç adam dili tutulmuş gibiydi. Söyleyecek söz bulamayınca konuşmak yerine ıslık çaldı. Sonra da aklına ilk gelen kelimeyi söyledi. "Harika!"

Düğün hazırlıklarına yardımcı olmak için Müzeyyen ve Behiye'nin yanına Gülseren de dâhil olunca, Nilda'nın günleri daha hareketli geçmeye başladı. Bu durumun olumlu yanları olduğu kadar olumsuz yanları da vardı. Mesela sevdiği adamla aralarına koymak zorunda oldukları mesafe gibi... Mehmet'le bir türlü yalnız kalamadıklarından aynı ortamda bulundukları zaman, yasak aşk yaşayan iki sevgili gibi mesajlaştıkları oluyordu. Onun böyle zamanlarda elinin ayağına dolaştığını fark eden Mehmet'in, sevdiği kadının yanaklarının al al olması çok hoşuna gidiyordu. Hatta onu daha da heyecanlandırmak için arada azıcık edepsiz mesajlar yazdığı da olmuyor değildi. Özellikle hep beraber yedikleri akşam yemeğinde, Mehmet'in karşısında oturan Nilda'ya, "Şu an seni çıplak hayal ediyorum," yazmasıyla içtiği su az daha boğazında kalacaktı.

Yemek sonrası Nilda Mehmet'e kaş göz işareti yaparak bahçeye çıktı. Mesajı alan genç adam da arkasından gitti.

"Neden bana öyle uygunsuz şeyler yazıyorsun? Beni utandırdığının farkında değil misin?"

Genç kızın kızararak, azarlamasına karşın Mehmet onu kendine çekip tutkuyla öptü. Birilerinin görmesinden çekinen Nilda, çırpınarak geri çekildi. "Biri görecek, yapma!"

"Görsünler. Üç gün sonra evlenmeyecek miyiz? Hem ben mesajıma neden kızdığını anlamadım. Seni daha önce de çıplak görmüştüm. Ve inan bana, en ince ayrıntısına kadar hafızamda kazılı."

Sevdiği adam konuştukça daha da utandı. Evet, daha önce birbirlerini çıplak görmüşlerdi. Hem de defalarca... Üstelik üzerinden bir yıl gibi bir zaman geçmişti. "Yine de öyle şeyler yazma!"

Mehmet onun bu çocuksu hâllerini çok seviyordu. Tekrar öpmek için bir hamle daha yapacağı zaman, yine Nilda'nın

engellemesiyle karşılaştığında aklına gelen fikirle sırıttı. "Seni öpmemi istemiyorsan bir şartım var."

Zihninde ilk tanıştıkları gün canlanan Nilda, onun yeni şartını merak etti. Ancak duyacaklarından çekinerek, "Ah senin şu meşhur şartların, sormaya korkuyorum! Bu sefer ne istiyorsun?" dedi.

Mehmet'in dudaklarından tek kelime çıktı. "Seni!"

Nilda şaşırdı. Elleriyle kendini işaret ederek karşılık verdi. "Beni mi?"

Genç adam, onun heyecanlı ve şaşkın hâlinden faydalanarak, kolundan tutup kendine çekti. Kulağına eğilerek fısıldadı. "Doğru duydun, seni. Bu gece seni istiyorum. Bana gelir misin?"

Mehmet'in söylediği çılgınlık, çılgınlıktan da öte delilikti. Herkes evdeyken nerede, nasıl olurdu, hayal bile edemiyordu. Hem heyecanlanıyordu hem de sanki yanlış bir şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi tedirgin oluyordu. Onu kendinden uzaklaştırarak, "Senin bu söylediğin hayatta olmaz. Hele de düğünden önce hiç olmaz!" dedi.

Mehmet kendine acındırmak için boynunu bükerek yere baktı. Çünkü yüzüne bakarsa her an gülebilirdi. Kullanacağı sözcükleri iyi seçmesi gerektiğinin farkında olarak konuşmaya başladı. "Ben de yarın iş için şehir dışına çıkacaktım. Seni göremeyeceğim yirmi dört saat için küçücük bir hatıraya ihtiyacım vardı. Ecel bu, hadi yolda ölsem, zoruna gitme..." Onun cümlesini tamamlamasına izin vermeyen Nilda, eliyle Mehmet'in ağzını kapattı. "Allah korusun! Öyle şeyler söyleyip korkutma beni! Hem düğün arifesi nereden çıktı bu iş seyahati?"

Genç adam, onun ellerini avuçlarının içine alarak öptü. "Bir iş anlaşması. İmza atıp döneceğim. Yani küçük bir toplantı. Şimdi bana istediğimi verecek misin?"

Nilda düşünüyor gibi yaptı. Böyle bir isteği dile getirmek, bir erkek için ne kadar da kolaydı. Bu kadarı onun için çok fazlaydı. Ama ya dediği gibi başına bir şey gelirse o zaman ömür boyu vicdan azabı çekmez miydi? Aslında vicdan kısmı sadece kendi isteklerine uydurduğu bir kılıftı. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da o da sevdiği adamın sıcak tenini hissetmek istiyordu. "Ama nasıl olacak? Bizde annelerim var, sizde ablan ve Hazal." Sonuçta yasaklar tatlıydı.

Zafer çığlıkları atmamak için kendine engel olmakta zorlanan genç adam, "Sen orasını bana bırak. Sadece söyleyeceklerimi uygula yeter," dedi.

Gece yarısından sonra herkes uykuya daldığında Nilda gizlice evden çıktı. Bahçeye indiğinde ağaçların gölgesinden bile ürküyordu. Bahçe kapısını açınca kulağına gelen köpeklerin havlama sesleriyle daha da tedirgin oldu. Tam vazgeçip, geri dönecekken karşı evin kapısında Mehmet belirdi. Ona eliyle gelmesini işaret eden genç adam, sokak lambalarının ışığının altında duran kadınının ürkek hâlini görebiliyordu. Yanına gidip onu kendine çekti. "Hadi gel. Ablamlar çoktan uyudu."

Suçluluk hissine kapılıp pişman olan Nilda için artık çok geçti. Birilerine yakalansalar ömrünün sonuna kadar o anı unutamazdı. İnsanlar onun hakkında ne düşünür, ne söyler düşünmek bile istemiyordu. Mehmet'in elinden tutup, yönlendirmesiyle dudaklarını kemirerek peşine takıldı. İki hırsız gibi sessizce karanlık eve girdiler. Üst kata çıkmak için merdivenlere yaklaştıklarında genç adam uyardı. "Üçüncü basamağa dikkat et, düşme. Ev tadilattan geçti ama bugün basamak tekrar oynuyor."

Birlikte yukarı çıkıp, Mehmet'in yatak odasına girdiklerinde, hemen kapıyı kapatıp Nilda'yı kendi bedeni ve duvarın arasına sıkıştırdı. "Seni o kadar çok özledim ki!"

Genç adam, ayların açlığıyla sevdiği kadını hoyratça öperken dudakları boynuna, elleri ise eteğinin altına kaydı. Mehmet'in ellerini çıplak kalçasında hisseden genç kız, daha önce hissetmediği heyecanla soluk soluğa kalsa da yaşadıklarının doğru olduğundan emin değildi. Kesik kesik çıkan nefesiyle, "Mehmet, bu yaptığımız yanlış!" dedi.

Mehmet onun gibi düşünmüyordu. "Bence değil. Yasak aşk yaşamadığımız gibi bunu düşünmek için de çok geç kaldın, bebeğim." Nilda geri çekilmeye çalışsa da artık mümkün değildi. Ne kadar karşı koymaya çalışsa da en az Mehmet kadar istiyordu. Üzerindeki kıyafetler yavaş yavaş odanın her bir yanına saçılırken hayatının en kıymetli hatırasını almak için sonunda kendini serbest bıraktı. Dakikalar içinde sevdiği adamın vücudunun her yerine iz bırakan dudakları ve dokunuşlarıyla inledi. Mehmet sevdiği kadına sahip olurken inlemeler duyulmasın diye her defasında Nilda'nın ağzını kendi dudaklarıyla örttü.

31. BÖLÜM

"NİLDA'NIN KIYAMETİ"

Gelin odasında makyajlarının son rötuşları yapılırken, Hazal minik gelin olarak etraflarında cıvıldıyordu. *Nilda'nın gelinliğinin aynısından isterim* diye tutturduğu için Müzeyyen kızını kıramamıştı. Tabii önce gelinden aynı modeli kullanmak için izin istemişler, genç kız da seve seve kabul etmişti.

Müzeyyen, Behiye, Gülseren, Hazal ve gelini görmek için odaya gelen Tuğba, Nilda'yı hayranlıkla izlerlerken odanın kapısı çaldı. Beklenen an gelmişti. Ama kapı aralığından bakan kişi Oktay'dı.

"Hanımlar, odayı boşaltmamız mümkün mü? Damat Bey bekliyor da!" diyen Oktay, kapıyı açıp, geri çekildiğinde dışarıda bekleyen Mehmet görüş alanlarına girdi. Behiye parmağıyla bir dakika işareti yaptığında, odadaki herkes ne demek istediğini anlayarak dışarıya çıktılar.

Anne kız baş başa kaldıklarında, Behiye kızaran gözleriyle Nilda'nın elini tutup gözlerinin derinliklerine baktı. Aslında söyleyecek o kadar çok şey vardı ki... Ama zaman kısıtlıydı. "Baban hayatta olsa ve seni böyle görseydi kim bilir ne kadar mutlu olur, kızıyla ne kadar gururlanırdı. Biz birbirimizi çok sevdik, o kadar çok sevdik ki aşkımız için ölümü hiçe sayarak mücadele ettik. Ama kaybettik. Başlarda benimle aynı kaderi yaşamandan çok korktum. İnsan kendi yaşadığı acılara katla-

nabiliyor da canından bir parça olanın acılarına dayanamıyor. Senin gözündeki bir damla yaş için ölürüm ben."

Behiye'nin sözleriyle Nilda annesine sıkıca sarıldı. "Annem! Seni kırdığım o günü hatırladıkça ne kadar pişman oluyorum bir bilsen!"

"Sakın! Sakın benim için üzülme! Geçti o günler. Sana kırgın olmadığımı daha kaç kere söyleyeceğim, güzel kızım? Hem sakın ağlayayım falan deme! Dışarıda bekleyen damat, makyajının düzeltilmesini bekleyemeyecek kadar sabırsız. Vallahi nikâh memurunun karşısına seni böyle çıkartır!"

Annesinin haklı olduğunu bilen Nilda gülümsemeye çalışırken, "Dediğini yapabilecek potansiyel var onda," dedi.

Behiye, kızının alnını öperek mutluluk temennilerinde bulunurken ona öyle sıkı, öyle içten sarıldı ki, Nilda ilk kez annesinin kokusunu bu kadar güçlü hissetti. Bu öyle bir şeydi ki yıllarca anne dediği Gülseren'de, bu duyguları hiç hissetmediğini de o an fark etti. O, yaşadığı duyguları tüm ruhunda hissetmek için gözlerini kapattığında Behiye son sözlerini dile getirdi. "Sana, babanla beni anlatmamın nedeni böyle bir günde üzülmene neden olmak değildi. Sadece sevdiğin adamla paylaşacağın hayatın, birlikte yaşlanmanın ne kadar kıymetli olduğunu annen olarak sana hatırlatmak istememdi. Birbirinizi daima çok sevin, koruyun."

Nilda annesine teşekkür edip, vedalaştığında odaya Mehmet girdi. Behiye'nin arkasından kapıyı kapatan genç adam, "Oh be! Sonunda sıra bana gelebildi," dedi. Hemen gelininin yanına gidip sanki bakmaya hiç doyamayacakmış gibi onun güzel yüzünü süzdü. "Sana daha önce çok güzel olduğunu söylemiş miydim ben?"

Nilda, smokininin içinde her zamankinden daha yakışıklı görünen sevdiğine bakarak güldü. "Birçok kere."

Onlar gelin odasında dışarıya çıkmak için hazırlanırken otelin balo salonundaki Oktay uzaktan Tuğba'yı izliyordu.

Aylardır ne zaman yaklaşmak istese hep reddedilen genç adam, pes etmeye niyetli değildi. Bu kızdaki karşı konulamaz gizem neydi, bir türlü çözemiyordu. O reddettikçe ona daha çok tutulduğu da inkâr edemeyeceği bir gerçekti. Hayatında başka birisinin olmadığını, hatta onun da kendisinden hoşlandığını biliyordu. O zaman sorun neydi? Neden onu kabul etmiyordu? İşte bunu hiç anlamıyordu. Oktay, kırmızı elbisesinin içinde her zamankinden daha kışkırtıcı görünen Tuğba'yı izlerken sonunda salona Mehmet ve Nilda girdi. Onca yaşanan acıdan sonra nihayet bir araya geldikleri için mutluydu. Ancak tehlikenin geçmediğini bildiğinden, o da en az ağabeyi kadar tedirgindi.

Gelin ve damat, nikâh memurunun karşısına geçtiklerinde şahitler de yanlarındaki yerlerini aldılar. Nilda'nın şahidi; aşklarının en yakın tanıklarından birisi olan yaşlı sahaf Necdet, Mehmet'in şahidi ise enişte si Erdem'di. İkinci kez evlenmek isteyip istemedikleri sorulduğunda ikisi de heyecanla aynı cevabı verdi. "Sonsuza dek evet!"

Aralarında Kadir ve Emre'nin de bulunduğu konukların ilgiyle izlediği nikâh merasimi sevinç gözyaşlarıyla bittiğinde, Nilda nikâh defterini alarak mutlulukla kocasına sarıldı.

Salondaki grubun mutluluğunu uzaktan izleyen adam için artık kendini gösterme vakti gelmişti. Behiye'nin Nilda ve Mehmet'i tebrik ettiği anlarda, yıllardır duymadığı o ses kulaklarına doldu. "Behiye!"

Babasının sesini duyan kadın, yolun sonuna geldiğini düşündü. Ama daha da önemlisi kızının böyle bir günde tehdit altında olmasıydı. Korkuyu bütün hücrelerinde hissetti. Neyle karşılaşacağını bilmeden, titreyerek arkasını döndü. "Baba!"

Baba kız neredeyse yirmi beş yıldır birbirlerini görmüyorlardı. Behiye onu son gördüğü hâliyle hatırladığı için, şimdi karşısında gördüğü yaşlanmış ve çökmüş hâline inanamadı.

Sonra sesini duyunca gözlerini kaldırdı. Babası ona bakıyordu. O ve babasının arkasındaki Ester'i gördüğünde kalbi daha da hızlı çarptı. Şerefe konuklarının yerinde bulunmazlıkları nasıl? Çevresindekilerin şaşkın bakışları altında adam Berivan'a yaklaştı. "Bana bağışlayabilecek misin kızım?"

Nilda ne olduğunu çözmeye çalışırken, Mehmet karısının kolunu sıkıca kavrayarak kendine çekti. "Tahmin ettiğin gibi, o, senin değilmiş, vergilim."

BİR HAFTA ÖNCE

Nilda, mutfaklarında son provası için gelinliğini giyerken Mehmet'in telefonu çaldı. Arayan Oktay'dı ve sesi telaşlı çıkıyordu. "Ağabey, çok acil görüşmemiz gerekiyor, telefonda olmaz. Biz Tuğba'yla uçak biletlerini aldık, üç saate kadar orada olacağız."

Mehmet ne kadar ısrar etse de kardeşi konunun telefonda konuşulmayacak kadar ciddi olduğunu söyledi. Onların apar topar buluşmak için şehre gelmeleri hiç normal değildi.

Nilda'yı tedirgin etmek istemediğinden ona hiçbir şey yokmuş gibi normal davrandı. Ama içini kemiren kurttan kurtulabilmesi için Tuğba ve Oktay'ın gelmesini bekliyordu. Mutfaktan sonra birlikte yemek yiyerek ve alışveriş yaparak zaman geçirdiler. Buluşma saati yaklaştığında, Nilda'yı eve bırakıp, işi olduğunu söyleyerek havaalanına doğru yola çıktı.

Saatler sonra kardeşi ve Tuğba ile aynı masada oturan Mehmet daha fazla dayanamadı. "E hadi anlatın artık!"

Oktay sıkıntıyla gömleğinin yakasını çekiştirerek anlatmaya başladı. "Geçen hafta babaannemi ziyarete gittim. Kötü de olsa merak ettim işte, ne yapayım!"

Mehmet tam ona tepki gösterecekti sırada genç adam devamın getirilmesi için elini kaldırdı. "Lütfen ağabey, dinle!

Hastaneye gittiğimde hiç ummadığım birisiyle karşılaştım. Ferdi'nin oğluyla. Ben tıp fakültesine başlamadan çok önce, aynı fakülteden mezun olmuştu. Belki hatırlarsın. Meğer babaannemin kaldığı hastanenin başhekimi oymuş."

Genç adam duyduğu şeye inanamıyordu. Babaannesinin yıllarca mücevherlerini satarak kirli işlerini yaptırdığı suç ortağının oğlu, o hastanede olamazdı. Tuğba ve Oktay'a bakarak, "Ne olur bana bunun tesadüf olduğunu söyleyin!" dedi.

Konuşma sırası Tuğba'ya gelmişti. "Maalesef değil. Ben daha önce de Oktay'ı uyarmıştım. Enişteniz evinizin bodrum katında tutulması hiç normal değildi. Babaanneniz daha önce de elini kana bulamışken Erdem'in hayatta kalmasına neden izin verdi? Mutlaka bir planı olmalıydı. Zaten Oktay da benim söylediklerimden sonra ısrarlarıma dayanamayarak Cahide Hanım'ı ziyaret etmeye karar verdi. Aslında her şey çok açık. Erdem Bey, babaannenizin B planıydı. Hapse girme olasılığına karşılık Erdem Bey'i evde tutup ona âşıkmış rolü yaptı. Gönderileceği hastane bile daha önceden ayarlanmıştı. Enişteniz onun delirdiğini gösteren ifadesi ise dikkat çekmemesini sağladı. Yani dediğim gibi hepsi oyununun bir parçasıydı."

Mehmet onları dinledikçe işin içinden çıkamadığı gibi öfkeden yerinde duramıyordu. "Bu kadının amacı ne?"

Oktay sıkıntıyla parmaklarını masanın üzerinde tıkırdatırken, "Hapse girmemek ve tabii ki Behiye ile Nilda'yı ortadan kaldırmak," dedi.

Genç adam kontrol edemediği öfkesiyle ayağa kalktı. "Asıl onu ben öldüreceğim!"

Oktay, ağabeyinin kolunu tutarak oturmasını sağladı. "Lütfen sakin ol, daha bitmedi," diyerek diğer öğrendiklerini anlatmaya başladı. "Hastaneden sonra Tuğba'nın da yardımıyla Ferdi'yi ziyaret ettik. Hapisten çıkmasının mümkün olmadığını bildiği için babaannemizin ne plan yaptığını anlattı.

Sizin düğün gününüzü kana bulamakmış hedefi. Behiye'nin babasını arayıp kızının hayatta olduğunu anlatacakmış."

"Onun bu yaptıkları şeytanın aklına gelmez. Yıllarca bizi nasıl da kandırmış, nasıl da aptalmışız!" diyen genç adam, durumun ciddiyeti yüzünden çıldırmak üzereydi. Nilda'ya bir şey olmasına tahammül edemezdi. Onun aklından geçenleri tahmin eden kardeşi, "Ağabey, her şey kontrolümüz altında, sakin ol!" dedi.

"Nasıl?"

Oktay, Ferdi'nin oğlu için suç duyurusunda bulunduklarını, Cahide'nin başka bir hastaneye nakledilmesi için de talepte bulunduklarını anlattı. Ama bütün bunlar Mehmet için yeterli değildi. O kadın bu kadar kötüyse onlara zarar verecek mutlaka bir yol bulacaktı. İşte o an bir karar verdi. Gidip Behiye'nin babasıyla konuşacak, yıllarca sürebilecek kaçma kovalamacadan böylece kurtulacaklardı. Dediğini de yaptı. İlter'i arayıp babasıyla görüşmesinde yardımcı olmasını istedi. Karşısındaki adam önce itiraz etse de o da kız kardeşinin yaşadığının bir gün ortaya çıkması korkusuyla yaşamaktan, bu gizlilikten yorulmuştu. Düğünden iki gün önce sonunda istedikleri görüşmeyi yaptılar. Adam kızının hayatta olduğundan daima şüphelendiğini söylerken tahmin ettikleri kadar öfkeli değildi. İyice yaşlandığı için beslediği kin artık ona da ağır geliyordu. Mehmet, Behiye'nin yaşadığı acıları, Nilda'yı anlatmasıyla adamın duygusal bir anını yakaladı. Üzerine de maddi gücünü ortaya koyup, onları koruyacağını söylediğinde yaşlı adam pamuğa dönmüştü. İlter, babasının paragöz olduğunu biliyordu ama bu kadarını beklemiyordu. Mehmet'in şirketlerinden bahsetmesiyle nasıl bu kadar yumuşamıştı? Babası bu kıvama gelir de diğer ağabeyleri gelmez miydi? Sonunda barış yapılmış, her şey yoluna girmeye başlamıştı. Geriye bir tek, Cahide'yi sonsuza kadar demir parmaklıkların arkasına gönderecek rapor kalmıştı.

GÜNÜMÜZ

Behiye, babasının sorduğu soruya inanamazken Mehmet olası bir tehlikeye karşı temkinliydi. Balo salonunda bulunan sivil görevliler, her an yanı başlarındaydılar. Zaten girişte gerekli kontrol yapıldığı için adamın üzeri temizdi. Yine de ne olur ne olmazdı.

Nilda'nın güç vermek için annesinin yanına gelmesiyle herkes Behiye'nin vereceği cevabı bekledi. Ama Behiye'nin dudaklarından kelimeler çıkmadan namlunun ucundan çıkan kurşunlar hedefine ulaşmak için çoktan yola çıkmıştı. Salonda yankılanan silah sesiyle ortam bir anda mahşer yerine döndü.

Nilda önüne geçen Mehmet'in yere düşmesiyle çığlık çığlığa bağırırken eli silahlı Cahide bir kere daha kaybetmişti. Peki, bu kadar güvenlik önlemi varken yaşlı kadın içeriye elini kolunu sallayarak nasıl girmişti?

Nilda, hıçkırarak Mehmet'in ağır bedenini kucağına çekerken sadece, "Ne olur gitme!" diyebiliyordu. Mehmet, kendi bedenini kontrol etmek için elini göğsüne koyduğunda, tenine değen ıslaklıkla gözlerini kapatıp tekrar açtı. Gücü kendinden çekiliyormuş gibi hissederken son kez sevdiği kadının yüzüne dokunmak için elini kaldırdı ama yapamadı. Kanlı parmaklarıyla ona dokunamazdı. Böyle kötü bir hatıra bırakamazdı. "Ne olur ağlama! Seni bir daha ağlatmayacağıma yemin etmiştim. Bundan sonra daima gülecektin. Seni kucağıma düştüğün ilk günden beri seviyorum, erik hırsızı!"

Mehmet'in sesi kısıldıkça, Nilda onu kaybetmek üzere olduğunu anlayarak daha çok dağıldı. Boşta kalan eliyle gözlerini silerek, "O zaman sözünü tutacaksın, seni pinti adam!" derken tebessüm etmek için kendini zorluyordu. Daha hiçbir şey bitmemişti, bitemezdi. İyileşmeliydi, gidemezdi. Mehmet gözlerini kapatmadan Nilda'dan kendine yaklaşmasını istedi. Son söyleyeceklerini başka türlü duyuramazdı çünkü. Çevre-

deki konuşan kalabalığa sağır, Cahide'nin tutuklanarak götürülmesine kör olan Nilda, Mehmet'in üzerine eğildi.

"Varlığınla karanlık dünyama mucize olduğun, bana sevmeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Seni daima çok sevdim..."

Sevdiği adamın gözlerini kapatmadan önceki söylediği sözcüklerle Nilda için sanki kıyamet koptu. "Nedeeen!" diye bağırırken hayatta kalanlar onunla birlikte gözyaşı döküyorlardı.

32. BÖLÜM

"FİNAL"

Düğün gününün üzerinden koskoca beş yıl geçse de Nilda'nın acısı ilk günkü kadar taze ve sıcaktı. Olmuyordu, onun yokluğuna senelerdir alışamıyordu. Mezarlığa her gelişinde, dönüş yolunda kendi kendine tutamayacağı sözler veriyordu. *"Bir daha beni ağlarken görmeyeceksin!"* dese de yapamıyordu. Dolan gözlerini silerek güçlü durmak için omuzlarını dikleştirdi. Bu sefer olmalıydı. Bu sefer ona son bir haftada neler yaptığını gülümseyerek anlatmalıydı. Kucağında taşıdığı güllerle mezarlığa girerken kısa bir süreliğine olduğu yerde kaldı. Çene hizasına gelen beyaz güllere bakarak tebessüm etti. Üzerinde hissettiği bakışların sahibini üzmemek için ağır adımlarla yürümeye başladı. Birkaç dakika sonra olmak istediği yerdeydi. Titrek parmaklarıyla mezar taşına dokunurken hayatının en büyük acısını yaşadığı o günü hatırladı. Kendine ne kadar engel olmak istese de akan gözyaşlarına bir kere daha yenildi.

5 YIL ÖNCE

Nilda, Mehmet'in başını göğsüne çekip, hıçkırarak ağlarken Oktay'ın endişeli sesini duydu. "Nilda artık onu bırakmalısın! Hastaneye götürmemiz gerekiyor!"

Genç kız kabul etmek istemedi. Sadece olumsuz anlamda başını sağa sola çevirerek onu reddetti. İçinden, *"Asla! Onu* bırakamam!" dese de kalbini acıtan tanımlanamaz acı, konuşmasına engel oluyordu.

Oktay o an onun aklını kaybetmesinden korktu. Ama bunu düşünecek zaman değildi. Bilincini kaybeden ağabeyinin nabzı gittikçe zayıflarken Nilda'nın kolunu tuttu. "O yaşıyor!"

Nilda, sanki sihirli sözcükleri duymuş gibi bir anda yüzü değişti. Gözlerinden yaşlar akarken bir Oktay'a bir de Müzeyyen'e baktı. "Beni kandırmıyorsun, değil mi?" dedi gülümsemeye çalışarak. Onlar da en az onun kadar acı çekiyorlardı.

Sağlık görevlilerinin ilk müdahaleyi yaparak, Mehmet'i sedyeye almak için hareket ettikleri anlarda, Nilda tebessüm ederek sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. "Yaşayacak! Yaşamalı!" Tam bu sırada, gözüne takılan başka bir manzarayla gülümseyen yüzü bir çiçek gibi soldu. Gülseren, Ayhan'a sarılmış; yerde yatan Behiye'nin başucunda duran İlter ve dedesiyle birlikte gözyaşı döküyorlardı.

"Anneee!"

Nilda, feryat ederek annesine koştu. Ama geç kalmıştı. Hayatı boyunca acı çeken, sadece Nilda'yla yaşadığı son günlerinde gülümseyen Behiye, gözlerini sonsuza kadar kapatmıştı. Ama yüzünde öyle bir ifade taşıyordu ki, kireç beyazına dönen teninde yaşayanların bile yüzünde olmayan bambaşka bir şey vardı: huzur...

GÜNÜMÜZ

Behiye'nin son görüntüsünü hatırlayan Nilda, gözlerindeki yaşı silerek mezar taşını öptü. "Seni çok özlüyorum, anne!" Sonra da onun yanındaki mezarda yatan babasının mezar taşına dokundu. Sanki babası onu duyuyormuş gibi,

"Seni hiç tanımasam da hatta birlikte hiç anımız olmasa da seni de çok özlüyorum, baba," dedi.

Nilda, halasıyla ilk olarak Behiye'nin cenazesinde tanışmıştı. Daha sonraki yıllarda düzenli olarak, görüşmeye başladıklarında halası ona saatlerce babasını anlatmıştı. Genç kadın, Reha'nın fotoğrafını ilk gördüğünde onu sanki yıllardır tanıyormuş izlenimine kapılmış; fotoğraftan kendisine bakan bal rengi gözlerin sahibini o an sevmişti. Anne ve babasının hikâyesi öyle sıradan bir aşk hikâyesi değildi. Sevdiği kadın uğruna ölen bir adamla, onun gidişinin ardından sadakatle yıllarca sevdiği adama bağlı kalan bir kadının hikâyesiydi. O nedenle onların birbirlerinden ayrı kalmalarına gönlü razı gelmediğinden, babasının ailesinden aldığı onayla mezarını annesinin mezarının yanına taşımıştı.

Son yarım saattir arabada bekleyen Mehmet daha fazla dayanamadı. Genç kadın yalnız kalmak istediğini söylese de karısı bu kadar üzülürken Mehmet için geride durmak mümkün değildi. Gözünde bir damla yaş görmeye tahammül edemediği sevdiğinin yanına geldi. Elini omzuna koyup Behiye'nin mezarının yanındaki Reha'nın mezarına baktı. "Onlar artık ebediyen bir aradalar, biliyorsun," dedi moral vermek için.

Nilda hiçbir şey söyleyemedi. Önce etraflarını ortanca çiçeklerinin sardığı anne ve babasının mezarına baktı, sonra konuşmak yerine ayağa kalkıp sevdiği adama sıkı sıkı sarıldı. Bunca zaman geçmesine rağmen onların yokluğunu hâlâ kabullenemiyordu. Bazen kendi kendine söylendiği oluyordu. Acaba hayatlarını kaybetmelerinin nedeni bir başkası olmasaydı, normal şekilde ecelleriyle ölselerdi, acıları daha mı hafif olurdu? Neydi ki günahları? Suçları sadece birbirlerini çok sevmeleri miydi?

Bir an için onu kollarıyla saran Mehmet'i öldü sandığı anı hatırladı. Vücuduna isabet eden iki kurşunla kanlar için-

de kollarına yığıldığı an gözlerinde canlandı. Sevdiği adamın ölüm kalım savaşı verdiği o dakikalarda çektiği ızdırap hiçbir şeye benzemiyordu. Özellikle aylarca girip çıktığı ameliyatlarda, ameliyathanenin kapısında beklediği her dakika işkence gibiydi. Peki, annesi Reha'nın ölüm haberini aldığında öyle derin bir acıyla bir başına nasıl baş etmişti? Kendini bir kez daha Behiye'nin yerine koydu. Kucağına bir kerecik alamadığı bebeğini kaybettiğinde nasıl da kahrolmuştu! Oysaki annesi kendi çocuğuna senelerce yabancı kalmış, canının parçasına *kızım* diyerek sarılamamıştı. Kim bilir bunlar ona ne büyük acılar yaşatmıştı? Hissettikleri ve düşündükleriyle hıçkırmaya başladığında, Mehmet geri çekilip Nilda'nın kederli gözlerine baktı. Annesinin ölümüne tanık olan birisi olarak onun neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Ve baktığı gözlerdeki o hüznün ömrünün sonuna kadar hiç kaybolmayacağını da biliyordu. Ne kadar mutlu olursa olsun, o acının izlerini hep taşıyacaktı. Kendi gözleri de dolarken, parmak uçlarıyla sevdiği kadının gözlerini silip alnına küçük bir öpücük bıraktı. "Bugün bayram... Onları üzmek istemiyorsan lütfen ağlama artık."

Nilda burnunu çekerken gülümsemeye çalıştı. Kendine bayram olduğunu hatırlatan kocasının dolan gözlerine bakarak, "Yahu sen de amma sulu gözlü bir adam oldun! Bir de bana ağlama diyorsun," diye cevap verdi.

Mehmet de tıpkı onun gibi tebessüm etti. Annesiz babasız kalan her çocuk gibi, bayramlarda bir yanı daima eksik olan karısına sıkıca sarıldı. Ona kollarıyla varlığını hissettirirken, "Sadece yürekli olan adamlar özgürce gözyaşı dökebilir," dedi.

Onun sözleri Nilda'yı gülümsetti. "Allah'tan sulu gözlülüğüne bulduğun kılıf sağlammış. Hadi bir an önce eve gidelim, yürekli adam. Umut uyanıp bizi evde bulamadıysa kıyameti kopartmıştır."

Birlikte eve döndüklerinde onları Umut'un bakıcısı karşıladı. "Nilda Hanım, Umut az önce uyandı ama yataktan çıkmak istemiyor."

Nilda, kızının huyunu bildiği için onun odasına gitti. Başını kapı aralığından uzatırken, "Benim küçük meleğim uyanmış mı?" dedi.

Küçük kız yatağın ortasında oturuyordu. Annesinin geldiğini görünce, suratını asıp kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Yüzünü umursamıyormuş gibi duvara çevirerek, "Mehmet nerede?" dedi. Nilda onun tavrına gülmemek için kendini zor tutuyordu. Baba hayranı olan kızının ondan ismiyle bahsetmesinin nedenini biliyordu. Umut sadece sinirlendiği zaman babasından *Mehmet* diye bahsederdi. Yatağın kenarına oturarak, "Ama küçüğüm, hani bir daha babana ismiyle hitap etmeyecektin? Bu konuyu seninle daha önce konuşmuştuk. Bak, baban çok üzülüyor," dedi.

Umut onun sözlerini umursamıyormuş gibi burnunu dikleştirerek Nilda'ya döndü. "O zaman gittiği her yere neden sadece seni götürüyor? O da beni üzüyor. Hem birlikte yumurtalı krep yapacaktık, söz vermişti bana."

Kıskanılmak şüphesiz güzel bir duyguydu. Ama rakip, insanın kendi kızı olunca durum biraz değişiyordu. Nilda onun gönlünü almak için ikna edici sözler söylemeye hazırlanırken, odaya Mehmet girdiğinde çocuk duruşunu bozmadı. Kendisine yaklaşan babasına yüz vermemek için göz teması kurmadan, "Neden geldin?" dedi. Genç kadın için odadan kaçma vaktiydi. Kocasına *Allah yardımcın olsun* der gibi bakarken göz kırptı.

Anne ve babasını ziyaret etmek her defasında Nilda için çok zor oluyordu. Engelleyemediği gözyaşlarına kızının şahit olmasını istemiyordu. Onu sadece ilk doğduğu yıl kendince tanıştırmak için mezarlarına götürmüştü. Ama şimdi Umut; akıllı, her şeyi sorgulayan, meraklı bir çocuktu. Dört yaşında-

ki kızına ölüm gerçeğini anlatmak için bir süre daha beklemeleri gerektiğini düşündüğünden onu yanlarında götürmemişlerdi. Ve tabii kabak yine Mehmet'in başına patlamıştı.

Nilda duşunu alıp, mutfağa gittiğinde Mehmet ve Umut birlikte krep yapıyorlardı. Daha yarım saat önce mızmızlanan, suratı asık kızının yüzünde şimdi gülücükler vardı. İkisinin mutfağı nasıl altüst ettiğini izlerken aklına Behiye'yle yaptıkları pastalar geldi. Gözleri bir kez daha dolarken bu sefer yaşlar akmadı. Annesinin evine yerleşip, Mehmet ve kızıyla yeni bir hayat kurarlarken kendi kendine söz vermişti. Artık çok mutlu olacaklardı. Varlığını hissettirmek için ellerini birbirine vurarak, "Hadi bakalım küçük hanım, doğru banyoya! Krepi hazırladığınıza göre Nurdan ablan pişirir," dedi ve gözleri Mehmet ile buluştu. "Ben Umut'u yıkayıp, giydirirken sen de hazırlan. Geç kalmayalım."

Genç adam kızının ellerini yıkamasına yardımcı olan karısının saçlarını öperken üzerindeki mutfak önlüğünü çıkardı. Tam bu sırada, annesini öptüğü için kendisine gözlerine kısarak bakan Umut'a da aynı şekilde öpücük vermeyi ihmal etmedi. *"Bu kıskanç kız kime çekmişti böyle?"* diye düşünürken güldü. Tabii ki kendisine!

O an aklına hastanede yeni bir ameliyattan sonra gözünü açtığı ilk an geldi. *"Bebeğimiz olacak!"* demişti sevdiği. Hayatında aldığı en güzel habere acılarına rağmen gülümserken aklına ilk gelen ismi söylemişti. *"Kız ya da erkek, cinsiyeti her ne olursa olsun, ismi Umut olsun. Umudumuz olsun!"* Evlilikleri dokuzuncu ayını doldururken dünyaya gelen kızları gerçekten de umutları oldu.

Nilda, Umut'a bayramlıklarını giydirdiğinde hazırlardı. Üçü birlikte ellerindeki kreplerle evin kapısından çıktıklarında, Umut önlerinde sağ ayağının üzerinde sekerek koşturmaya başladı. Mehmet kızının arkasından, "Düşeceksin!" diye uyarırken hafızasında Nilda'nın çocuklarla seksek oynadığı

an canlandı. Olduğu yerde durup yüzünü yanında yürüyen hayat arkadaşına çevirdi. "Yaşadığımız bu büyük mutluluk için çok teşekkür ederim!"

Nilda sözlerle cevap vermek yerine kocasının gözlerinin içine tebessümle bakarak koluna girdi. Onlar birlikte ortanca çiçeklerinin arasında yan yana yürürken Umut bahçe kapısından çıkmak üzereydi. Mehmet gözlerini Nilda'dan ayırmadan kızına seslendi. "Babacığım, bizi bekler misin?"

Babasının sözleriyle küçük kız olduğu yerde durdu. Çünkü Mehmet tarafından daha önceleri yoldan araba geçebileceğine dair uyarı almıştı.

Umut, anne ve babasıyla karşı evin bahçesine girdiği an tekrar koşmaya başladı. Bu sefer onu durdurmadılar. Çünkü üzerine giydiği lila rengi elbisesini Hazal'a göstermek için can attığını biliyorlardı.

İlk tanışmalarına vesile olan evin kapısından her geçtiklerinde olduğu gibi yine birbirlerine bakarak gülümsediler. Her şey sanki dün gibiydi. Mehmet başta satılmasını istese de sonraları en değerli hatıralarının olduğu evi gözden çıkarmaya razı olmamıştı. Behiye'nin evinde yaşamalarını Nilda'nın istemesinin ardından evin yeni sahipleri de böylece belli olmuştu. Erdem ve Müzeyyen'in de en az kendileri kadar yeni bir hayat kurmaya ihtiyaçları vardı. Doğumuna bir ay kalan Müzeyyen kapıyı açıp, Nilda'nın uzattığı krepleri alırken, Mehmet kilo takıntısı olan ablasına sataşmadan duramadı. "Her gördüğümde biraz daha büyüyorsun. Yakında patlamandan korkuyorum!"

Ablası, onun espri yapmasına hâlâ inanamıyordu. Umut ile birlikte içeriye geçen kardeşinin arkasından bakarken, şiş karnını okşayarak, "Hadi oradan zevzek!" dedi. "Karnında iki küçük canavarı taşısan sen de benim kadar olursun."

Nilda, ayaklarının dibinde dolanan Barbaros'u kucağına aldıktan sonra moral vermek için Müzeyyen'in koluna girdi. "Aman abla boş ver sen onu!"

Hep birlikte içeriye girdiklerinde salonda, Hazal ve Umut'la bayram harçlığı pazarlığı yapan Oktay'ı gördüler. Sonunda anlaşmaya varan Oktay, yeğenlerine elini uzattı. "Öpün bakayım, leydiler!"

Umut, amcasının elini öpüp harçlığı kaptıktan sonra, "Bir daha öpsem yine verir misin?" dedi. Onun sorusuyla Nilda müdahale etti. "Ama kızım bir kere öpülür!"

Küçük kız, annesinin sesiyle önce babasına sonra çevresindekilere bakıp tekrar Nilda'ya döndü. "Neden? Ama sen babamı defalarca öpüyorsun. Babam da her seferinde sana, 'Bana bir öpücük yetmez, daha fazlasını istiyorum,' diyor."

Umut'un söyledikleriyle Nilda'nın yüzü kızarırken, Oktay Mehmet'in yanına gelip kulağına fısıldadı. "Yani ağabey sen de bir açıldın, tam açıldın hani! Küçücük sabinin yanında... Tövbe estağfurullah!" Oktay, ağabeyiyle uğraşmaktan artık daha fazla keyif alıyordu. Önceleri sürekli somurtan, asabi bir adamken; son yıllarda tam tersi sürekli keyifli ve mutlu, her daim gülümseyen hatta kahkahalar atan bir adam olmuştu. Ve Oktay onun bu hâlinden son derece memnundu.

Mehmet, kardeşinin kendisiyle kafa bulmasına ters ters bakarak, tepkisini gösterirken onlara gülen Erdem ve Müzeyyen olaya el koydu. "Hadi kahvaltıya! Misafirlerimiz de gelmek üzere."

Bayramlaştıktan sonra hep birlikte kahvaltıya geçtiklerinde iki eksikle kocaman bir aile olmuşlardı. Kahvaltı esnasında Müzeyyen'in gözleri, çaprazında karısıyla karşılıklı oturan Mehmet'in gözleriyle buluştu. Bir zamanlar kardeşinin hayalini anlattığı anı hatırladı. O an, bulundukları andı işte. Bir bayram günü hep birlikteydiler. Onlar o günün hatırasıyla, buruk bir sevinçle birbirlerine tebessüm ederken kapı çaldı.

Erdem ayağa kalkıp, "Ben bakarım," dedi. İki dakika geçmeden odada Gülseren'in mutlu sesi duyuldu. "Kahvaltıya yetiştik mi?" Dünya turlarına bayram dolayısıyla ara veren çift, ellerindeki hediyelerle içeriye girdiklerinde Hazal ve Umut aynı anda, "Anneanne gelmiş!" diyerek çevresini sardılar. Gülseren geçen zaman içinde sadece Umut'a değil, Hazal'a da anneanne olmuştu. Onların gelişiyle bütün aile artık tamamlanmıştı.

Günü birlikte geçiren geniş aile, akşam olduğunda bahçede kurulan masanın etrafında toplandılar. Yemekten sonra çocuklar Barbaros ile oynarken, Gülseren Müzeyyen'e bebeklerin isimlerine karar verip vermediklerini sordu. Genç kadın daha cevap vermeden onları duyan çiçeği burnunda abla adayı Hazal konuştu. "Onların adı Özgür ve Uras olacak!" Masadakiler onun heyecanlı hâline gülerken Hazal'ın yanına Umut geldi. "Uras benim, Özgür de Hazal ablamın bebeği olacak."

Erdem, kızların doğmamış bebekleri aralarında paylaşmalarına inanamadı. "Sizi küçük cadılar, onlar oyuncak bebek değil! Oğullarımızın bu kızlardan çekeceği var, Müzeyyen!"

Erdem'in söylediklerine herkes kahkahalarla gülerken Nilda Oktay'a döndü. Masada herkes mutluyken, hüzünlü bir yanı olan genç adama, "Bu akşam bize bir şeyler çalacak mısın?" diye sordu. Oktay soruyu cevaplamadan, kızlar gitarı getirmek için eve koştuklarında onların arkasından baktı. "Başka çarem var mı?"

Beş dakika sonra Oktay gitarının tellerine dokunurken herkes onu hayranlıkla dinliyordu. Özellikle Hazal ve Umut'tan çıt çıkmıyordu.

Bir gülüşün değil mi beni sana bağlayan?
Bir bakışın değil mi kanmamı sağlayan?
Varlığıyla güldüğüm, yokluğuyla öldüğüm,
Baktığım her yerde seni arıyorum, neredesin?
Buralarda mevsim hazan, güzün yazı yok,
Çiçekler dalında kurumuş, bahçemde deli ayaz,
Gel de saçlarında baharım gelsin,
Gel de ruhumdaki yangın varlığınla bitsin,
Çatlayan dudaklarıma nefes ol,
Aşkından küle dönen ömrüme çare ol,
Bak tükendim, bittim derdinle,
Seni arıyorum, neredesin?

Oktay, sözleri ve müziği kendisine ait olan şarkıyı söylerken aklından çıkmayan kadın yüzünden dolan gözlerini sıkıca kapattı. Tuğba'ya ne kadar ulaşmak istese de genç kadının aralarına ördüğü duvardan dolayı hep uzağında kaldı. O yıllarda Erdem eski görevine başka bir şehirde devam edeceğinden, Mehmet İstanbul'daki şirkette Tuğba'ya ihtiyaçları olacağını söylemiş ve işine devam etmesini teklif etmişti. Ancak Tuğba istifasından vazgeçmeyerek yurt dışına yerleşmişti. Üstelik arkasında bıraktığı Oktay'a bir veda bile etmeden... Genç adam, onun gidişinin ardından birçok ilişki yaşasa da kalbi ve gözleri daima Tuğba'yı aradı. Neydi onu bu kadar unutulmaz kılan? Yoksa ulaşılmaz olması mıydı? Gerçi bilmediği bir şey vardı. O da yakın gelecekte kafasındaki soru işaretleri cevaplarını tek tek bulacaktı.

Oktay dışındaki herkes mutluluğa kavuşurken eminim siz de Cahide'nin başına neler geldiğini merak ediyorsunuzdur. Her kötü insan gibi o da ilahi adaletten nasibini aldı.

Cahide'nin tutuklanmasından sonra yapılan testlerde gerçekten de akıl sağlığının yerinde olmadığı öğrenildi. Özel-

likle de Mehmet'in kendini Nilda'nın önüne atarak vurulması, yaşlı kadının tamamen aklını yitirmesine sebep oldu. Ellerine her baktığında torununun kanını gören kadın, tek kişilik odasında ona ilaç vermeye gelen hemşirenin düşürdüğü çakmağı buldu. Sabaha karşı sürekli yakıp söndürdüğü çakmağın ateşine bakarken bir yandan da, "İyi ki doğdun, Mehmet!" diyordu. Sanki bir doğum günü pastasının mumlarını yakarmış gibi önce yastığını, sonra kendi saçlarını tutuşturduğunda çığlıkları bütün hastane koridorlarında yankılandı. Onu bulduklarında tanınmayacak hâldeydi.

Nilda, oyuncak bebeğinin saçını tarayan dört yaşındaki kızını izlerken, Mehmet sessizce yanına yaklaştığında kocasına döndü. "Ten ve saç rengi hariç tamamıyla sana benziyor."

Genç adam tebessüm etti. "Bu sözlerini teselli olarak kabul ediyorum. Çünkü bu küçük cadı senin kopyan, sen de biliyorsun. Hem ayrıca hangimize benzediğinin bir önemi yok ki! Dünyaya senin gözlerinden baksa yeter bana..."

Nilda'nın duyduklarıyla gözleri dolarken, başını sevdiği adamın göğsüne yaslayıp, "Seni seviyorum," dedi.

Duymaktan hiç bıkmayacağı iki kelimeyle kendini her seferinde bir öncekinden daha mutlu hisseden Mehmet, karısının saçlarını koklayarak öperken, Nilda'ya her zamanki gibi karşılık verdi. "Ben daha çok seviyorum."

SON

TEŞEKKÜRLER

Kara Yazım'ın hazırlık aşamasında pozitif enerjisiyle yanımda olup benimle birlikte gecenin bir yarısına kadar uykusuz kalan can dostum ASİYE TEK AYYILDIZ'a...

Diğer kitaplarımda olduğu gibi Kara Yazım'da da beni yalnız bırakmayan değerli editörüm ZEYNEP ALKANAT'a...

Kapak tasarımı için canımın içi küçük prensesim Ezgi Yıldırım'a...

Daima yanımda olan en büyük destekçilerim Aslı Özden, Ayşe İpek, Alev Eleyan, Ayşegül Dalkıran, Aydan Demir, Azime Gül Aktaşbak, Betül Karakoç, Buket Kırtan, Burcu Gökçe, Büşra Azgın, Çiğdem Öz, Damla Ataş, Derya Dargıç Ülke, Eda Nur Karavaş, Esen Bağ, Esra Tok, Fatma Genç, Ferize Gökçe Dalkıran, Gülcü Göçmen, Helin Kurşun, Hülya Duman, Hülya Palo, Hülya Yıldız, İpek Zemzem, Işılay Uçar, İzel Genç, Katibe Ekici, Kerziban Yertüm, Kübra Öztürk, Nehir Develi, Neriman Vurgun, Nigar Yoğun, Nurcan Helvacı, Özlem Elma, Seda Arzuman, Serap Satıcı, Seçil Özkan, Serpil Aslan, Sezen Yıldız, Şengül Kurtar, Tuğba Özcan, Ümit Gürışık, Ümmühan Azgın, Zahide Atıcı ve Zeliha Akgül'e...

Ve kitaplarımı siz değerli okuyucularımla buluşturmama vesile olan sevgili Parola Yayınları ailesine sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

telegram: @kaktusunx